

END

Dtruyen.com

Ngài Hoắc, em yêu anh

Heartless

NGÀI HOẮC EM YÊU ANH

Tác giả: Heartless

Thể loại: Ngôn Tình, Sủng, Xuyên Nhanh, Xuyên Sách

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Xuyên Sách

Tại một phòng bệnh VIP vang lên tiếng nói chuyện của hai người đàn ông.

"Hoắc thiếu, Hoắc phu nhân bị trúng độc không nhẹ, cần phải trị liệu để bảo đảm an toàn tính mạng" Vị bác sĩ nói.

Người đàn ông còn lại nghe xong không nói gì.

Tầm mắt của cô mờ nhoà chỉ nhìn thấy lờ mờ hai bóng dáng một đen một trắng, chuyện gì xảy ra vậy mình được cứu rồi à? Ha...Dương Yên cô được ông trời thương rồi sao...vì thấy cô khổ đủ rồi sao... Một lúc sau Dương Yên tỉnh lại.

Mở mắt nhìn xung quanh, mùi thuốc sộc vào mũi khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Phu nhân, người tỉnh rồi!" Giọng nói của một người phụ nữ vang lên.

Phu nhân? Gọi ai vậy?

"Phu nhân?" Giọng người phụ nữ đó lại vang lên.

"Bà gọi tôi sao?" Dương Yên nghi hoặc nhìn người bên cạnh mình.

Cảm nhận thấy cơ thể chỉ hơi nặng nề thôi chứ không có thương tích, cô nhớ vụ tai nạn khi đó va chạm vô cùng mạnh, khi ngã xuống cô còn nghe được tiếng xương vỡ vụn.

"Phu nhân...!người không bị sao chứ? Bác sĩ nói là sẽ không mà.."

"Bà là ai? Sao lại gọi tôi là phu nhân?" Dương Yên hỏi.

"Người không nhớ tôi là ai sao?" Người phụ nữ kinh ngạc hỏi.

Dương Yên nghi hoặc nhìn, mấy người này có nhận nhầm người không vậy?

"Lãng Nhiễm! Đừng giả ngốc trước mặt tôi!" Người đàn ông im lặng

nãy giờ đột nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng mang ý cảnh cáo.
"Tôi...khụ...khụ.." Dương Yên đang định nói thì ở ngực đột nhiên nhói lên, cơn ho ập đến.

Chuyện gì vậy? Lăng Nhiễm là ai? Khoan đã! Lăng Nhiễm nghe có chút quen...

"Thiếu gia, cậu bình tĩnh một chút, phu nhân cô ấy vừa mới tỉnh lại"
Người phụ nữ ban nãy vội cản lại.

"Dì Thẩm, dì đừng bao dung cô ta nữa!" Người đàn ông lạnh lùng nói.

"Thiếu gia, cậu.."

"Cho tôi vào nhà vệ sinh một chút!" Dương Yên cắt ngang lời nói.

Cơ thể này lạ quá, cô cảm giác người mình lùn hơn, tóc cũng dài hơn nữa.

"Để tôi đưa người vào" Dì Thẩm tiến lên đỡ Dương Yên vào nhà vệ sinh.

Sau khi đóng cửa lại, cô đi tới trước gương, đôi mắt mở to bất ngờ nhìn người trong gương, đây không phải là cô...!Người phụ nữ này vô cùng xinh xắn, đôi mắt to tròn, làn da trắng sáng, hơn nữa còn có mái tóc đen dài xoắn nhẹ.

Tại sao cô lại ở trong cơ thể của người này? Nghĩ lại lời nói ban nãy, Lăng Nhiễm, dì Thẩm, Hoắc thiếu-Hoắc Mạc Đình? Đây không phải là cặp phụ trong bộ tiểu thuyết ngược "Lần nữa yêu anh" sao? Cặp đôi cô yêu thích nhất.

Vạch cổ áo ra, không thấy nốt ruồi nhỏ nào ở trên bả vai, Dương Yên đưa tay đỡ trán, thôi xong đừng nói là cô xuyên sách rồi nhé! Không được đâu..bộ đó mình còn chưa đọc xong.

Một lúc sau Dương Yên đi ra, Hoắc Mạc Đình đã rời đi rồi, chỉ còn dì Thẩm ngồi trên ghế.

Cô mím môi đi lại.

"Phu nhân, người còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Dì Thẩm nhanh chóng đỡ cô về giường.

"Á tôi không sao" Dương Yên lắc đầu xua tay nói.

"Dì cho tôi hỏi một chút được không?"

"Phu nhân...!người vừa gọi tôi là dì ư?" Dì Thẩm kinh ngạc hỏi, dường như từ lúc quen biết Lăng Nhiễm cô ấy chưa bao giờ gọi bà một tiếng dì, chỉ toàn gọi bà kia,...

"Kh...!không được gọi như vậy sao?" Dương Yên à không từ bây giờ cô có lẽ phải làm quen với thân phận Lăng Nhiễm thì hơn, rồi tìm cách trở về sau.

"Được chứ được chứ, chỉ là tôi hơi xúc động một chút thôi phu nhân cứ hỏi đi" Tầm mắt dì Thẩm đã ngấn nước.

"Tôi đây là bị làm sao lại tới bệnh viện vậy?" Lăng Nhiễm hỏi.

Cô muốn biết đây là khúc nào trong truyện để còn biết đường ứng phó.

"Phu nhân không nhớ gì sao? Người là bị kẻ hạ nhân hạ độc, người này cũng thật tàn nhẫn lại đi hạ loại độc kia, nếu không phải thiếu gia trở về thấy phu nhân nằm bất tỉnh dưới đất, thì phu nhân có lẽ là...." Dì Thẩm cúi đầu nói.

Loại độc này nếu kéo dài thêm chút nữa e là sẽ mất mạng.

Lăng Nhiễm ngẩn người, đây có lẽ là thời điểm Lăng Nhiễm 22 tuổi, ôi mẹ ơi vậy là mình còn có 1 năm để sống thôi á? Không được phải tìm cách chữa trị.

"Vậy có cách nào loại trừ độc tố ra khỏi cơ thể được không?" Lăng Nhiễm lo lắng hỏi.

"Bác sĩ nói về loại độc này họ cần thời gian nghiên cứu để tìm ra phương pháp cứu chữa, nhưng mà phu nhân không cần phải lo lắng, nhất định thiếu gia sẽ cho người tìm phương pháp cứu cô" Dì Thẩm lau nước mắt nói.

Lăng Nhiễm gượng cười, mẹ ơi giờ phải làm sao? Theo kịch bản thì trong vòng 1 năm nữa Lăng Nhiễm sẽ chết vì độc chưa được giải hoàn toàn.

Cô phải tìm cách trở về, nếu không được thì phải tìm cách thoát

chết..

Chương 2: 2: Chấp Nhận

Lăng Nhiễm nằm trên giường, bất động nhìn trần nhà.

Cô đã nằm như vậy 2 tiếng rồi, xuyên vào ai không xuyên lại đi xuyên vào nhân vật Lăng Nhiễm này.

Ngang bướng, ương ạnh, nhưng cái gì cũng có lý do, xem xét kĩ thì cô ấy vô cùng đáng thương.

Lăng Nhiễm là con gái út nhà họ Lăng, vừa sinh ra đã bị bắt cóc, mãi tới khi tròn một tuổi mới được tìm thấy và đưa về Lăng gia.

Cả gia đình Lăng gia chỉ bao gồm Lăng lão gia, Lăng phu nhân và 2 cô con gái là Lăng Nhiễm và Lăng Kỳ.

Từ ngày trở về Lăng gia không biết vì sao lại bị chính ba mẹ ruột chán ghét, liên tục bỏ bê, nhưng ba mẹ lại chỉ thương yêu mỗi chị gái, trong nhà chỉ có mỗi chị gái quan tâm đến Lăng Nhiễm.

Nhân vật chị gái này không được nhắc đến nhiều, nhưng cũng có vẻ không đơn giản lắm.

Lăng Nhiễm dưới sự đào tạo khắc nghiệt của mẹ lớn lên trở thành một người phụ nữ xinh đẹp bậc nhất thành phố C.

Nhưng vì ái mộ nam chính trong tiểu thuyết là An Vũ Phong mà phá hủy hình tượng của bản thân.

Ba mẹ Lăng Nhiễm nhân lúc hôn sự giữa hai nhà Lăng-Hoắc vẫn còn liềm đem Lăng Nhiễm gả qua đó.

Hoắc Mạc Đình là ai? Hắn là người đàn ông một tay che trời, đứng

vững trên đỉnh núi.

Người nắm giữ quyền lực bậc nhất giới kinh doanh hàng hóa.

Buôn bán đứng thứ hai không ai dám ngoi lên đầu.

Thủ đoạn, kế sách, IQ có thừa.

Bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền, người đàn ông như vậy nhưng Lăng Nhiễm lại không để vào mắt.

Khi gả vào Hoắc gia còn chán ghét thân phận Hoắc phu nhân. Hơn nữa còn liên tục đi làm phiền nam chính An Vũ Phong-người nắm giữ toàn bộ giới giải trí, sở hữu công ty giải trí Phong Nhan, công ty mà bất cứ nghệ sĩ nào cũng muốn vào.

Nữ chính trong bộ tiểu thuyết này tên là Thiên Kỳ Nhan.

Tên công ty giải trí cũng là lấy chữ cuối trong tên của hai người họ.

Nam nữ chính là thanh mai trúc mã, nam chính hai bàn tay trắng lập nghiệp, hai người giúp đỡ lẫn nhau rồi yêu nhau lúc nào không hay.

Nam chính nâng đỡ nữ chính vô điều kiện từ một tiểu hoa đán đến nữ hoàng điện ảnh, một ngôi sao lớn, có nhiều hào quang.

Lại còn được nam phụ Hà Diệu bảo vệ.

Đặc biệt nam chính còn có tính chiếm hữu ghen tuông cao.

Nhiều lần làm tổn thương nữ chính, đúng là tra nam!

Lăng Nhiễm này mặc kệ nam chính có chủ rồi vẫn mặt dày tới tỏ tình, còn bày mưu tính kế hãm hại nữ chính Thiên Kỳ Nhan, khiến Lăng Nhiễm từ một người bình thường trở thành tiêu điểm của toàn dân.

Được gọi với cái tên, người phụ nữ có nhiều anti nhất.

Làm mất mặt Lãng gia, bị từ quan hệ, cuối cùng vì không chăm sóc tốt bản thân suốt ngày nghĩ làm sao có được An Vũ Phong mà bỏ bê việc trị liệu khiến bản thân ra đi khi mới tuổi 23.

Nếu như bản thân Dương Yên cô có được mọi thứ như Lãng Nhiễm thì cô chắc chắn sẽ an ổn mà hưởng thụ chứ không cần hồng hạnh vượt tường như vậy.

Quan trọng nhất là phải bảo toàn tính mạng.

Lãng Nhiễm cứ nằm như vậy mà ngủ thiếp đi.

Khoảng chừng 1 tuần sau, Lãng Nhiễm được trở về trị liệu tại nhà.

Nhìn những vết kim xanh tím trên tay mình mà không khỏi sợ hãi.

Cả tuần nay cô gặp Hoắc Mạc Đình đúng 2 lần.

Lần nào cũng đêm muộn anh ấy mới trở về, dường như là đang tránh né cô.

"Hoắc Mạc Đình! Chờ em một chút!" Sáng nay Lãng Nhiễm đã kịp dậy trước lúc Hoắc Mạc Đình đi tới công ty.

Bình thường 7 giờ anh đã đi rồi mà giờ đó Lãng Nhiễm mới dờri giường.

"Nói nhanh, tôi không có nhiều thời gian!" Hoắc Mạc Đình hơi ngần người vì đây là lần đầu tiên Lãng Nhiễm gọi tên anh, lại còn thức dậy vào giờ này, nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái lạnh nhạt ban đầu.

Giơ tay nhìn chiếc đồng hồ nhúu mày nói.

"Anh đưa em ra ngoài một chuyến được không? Gần công ty của anh thôi" Lãng Nhiễm ăn mặc chỉnh tề nói.

Cô muốn đi gặp chị gái của Lãng Nhiễm, vì chị ấy không muốn tới

đây.

Hoắc Mạc Đình như biết trước điều gì, đen mặt quay người rời đi.

Lăng Nhiễm đứng đờ người ra đó, vậy là có cho đi nhờ hay không? Chẳng qua tại cô không biết lái xe nếu không cũng chẳng mở lời, khu biệt thự của Hoắc gia nếu không được kiểm chứng thì xe bên ngoài không thể vào nên cô không thể gọi xe được.

Cuối cùng khi cô đi ra ngoài thì Hoắc Mạc Đình đã lái xe đi rồi.

Thật là, đi nhờ một chút cũng không được.

Cuối cùng Lăng Nhiễm đành phải đi bộ ra tới cổng lớn.

Mệt quá, cái thân thể trúng độc yếu ớt này.

Không hiểu sao trong nguyên tác Lăng Nhiễm có thể ngao du khắp nơi với cái thân thể này được.

"Phu nhân!" Bảo vệ thấy Lăng Nhiễm đi ra liền tới hỏi.

"Chào buổi sáng!" Lăng Nhiễm có hảo cảm cao với bảo vệ vì trước khi xuyên sách, công ty cô làm bảo vệ ở đó vô cùng tốt bụng, lại còn tâm lý.

"V....vâng! Chúc phu nhân buổi sáng tốt lành!" Nhân viên bảo vệ vô cùng kinh ngạc, bình thường thì Lăng Nhiễm chẳng thèm nhìn ông ta một cái.

"Ông cũng vậy! Thôi tôi đi nhé!" Lăng Nhiễm nói rồi đi ra đường lớn bắt xe.

"Ôi trời! Đây là lần đầu tiên tôi thấy phu nhân nói như vậy đấy!" Một nhân viên bảo vệ trẻ tuổi hơn đi ra nói.

"Tôi cũng thế"

"Hình như phu nhân lại đi tới Phong Nhan"

"Chắc...nếu tôi là phu nhân, có một cuộc sống an nhàn như vậy chắc chắn tôi sẽ im lặng mà hưởng thụ cuộc sống nhưng lựa như thế"

"...." Tiếng bàn tán vẫn cứ tiếp tục sau khi Lăng Nhiễm rời đi.

Mọi người đều cho rằng cô tới công ty giải trí Phong Nhan nhưng

hướng đi hôm nay của Lăng Nhiễm lại ngược lại không đi về phía đó mà đi về phía công ty Hoắc thị..

Chương 3: 3: Chị Gái Lăng Kỳ

Lăng Nhiễm dừng tại một quán cafe đối diện công ty Hoắc thị.

Mỉm cười đi vào trong.

Vừa mở cửa bước vào đã nghe thấy có người gọi.

"Tiểu Nhiễm!"

"Chị!" Lăng Nhiễm vui vẻ đi tới bên Lăng Kỳ chị gái cô.

"Xin lỗi vì bắt em tới tận đây, tại chị không thể tới Hoắc gia!" Lăng Kỳ áy náy nhìn Lăng Nhiễm.

"A, không sao, dù sao em cũng định đi ra ngoài" Lăng Nhiễm cười nói.

"Cơ thể em sao rồi?" Lăng Kỳ hỏi chuyện chính.

"Không có gì đáng ngại đâu, thể lực hơi kém so với trước đây thôi"

"Người hạ độc em có phải đã bị bắt và trở về thế giới bên kia rồi đúng không?" Lăng Kỳ hỏi, chuyện này rất ít người biết cô may mắn mới nghe ngóng được.

"Vâng" Đây là tác phẩm của Hoắc Mạc Đình.

Xem ra người chồng này cũng có chút lương tâm.

Anh không làm thì cô cũng nhất định không bỏ qua.

Người hạ độc chính là bạn thân của nữ chính Thiên Kỳ Nhan sau khi tiến vào giới giải trí tên là Tần Thi Hàm.

Người này vô cùng ghét Lăng Nhiễm.

Thừa cơ mua chuộc người trong nhà đầu độc cô vì làm bị thương mặt của Thiên Kỳ Nhan khiến việc đóng phim tạm thời bị dừng lại, cô ấy đã vài lần muốn tự sát.

Chắc...thủ đoạn của Lăng Nhiễm cũng không phải nhẹ nhàng, đối với diễn viên gương mặt vô cùng quan trọng để bị thương hẳn là rất sốc. "Về nhà một chuyến được không? Ba mẹ cũng đã nghe chuyện, ba rất lo cho em đấy!" Lăng Kỳ nhíu mày nói. "Chỉ có ba lo lắng thôi sao?" Lăng Nhiễm lẩm bẩm trong miệng.

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt với ba mẹ của Lăng Nhiễm thôi.

Từ nhỏ Dương Yên đã mất ba mẹ, sống nương tựa vào bà ngoại, bởi vì nhà nội khinh thường mẹ cô lại càng không muốn dính líu tới cô.

"Em nói gì cơ?" Lăng Kỳ không nghe rõ hỏi lại.

"À không có, vậy chút nữa em về cùng chị!" Sớm đối mặt cũng tốt, dù sao cái gia đình đó từ lâu đã không coi cô là người một nhà rồi.

"Ừm!" Lăng Kỳ vui vẻ cười.

Tới lúc hai người đang chuẩn bị đi thì có một giọng nói chanh chua vang lại: "Ấy, đây không phải là vị Hoắc phu nhân trong lời đồn sao? Vậy mà còn mặt mũi đi ra ngoài!"

Lăng Nhiễm và Lăng Kỳ đồng thời quay người lại phát hiện một người phụ nữ ngực to não nhỏ ở phía sau đang nhìn bọn họ bằng nửa con mắt.

"Phiền cô đây ăn nói cho cẩn thận" Người lên tiếng là Lăng Kỳ.

"Tôi chỉ cẩn thận với những người đáng cẩn thận, còn cái loại người như cô ta không xứng!" Người phụ nữ khinh thường cười.

"Kệ cô ta đi chị, ra ngoài không mang theo não" Lăng Nhiễm kéo tay Lăng Kỳ lại.

"Cô nói ai ra ngoài không mang theo não!" Người phụ nữ nghe xong tức giận nói.

"Ai tự nhận thì là người đó! Tôi cũng đâu nói tên cô, cô tự cho mình không mang theo não à?" Lăng Nhiễm là người chẳng dễ dàng bỏ qua cho người muốn kiếm chuyện, muốn cãi cô có thể cãi tới cùng,

muốn đánh cô cũng có thể đánh, vì đây là con đường sinh sống duy nhất của cô ở kiếp trước khi xuyên sách.

"Cô!" Người phụ nữ tức giận dậm chân ngay sau đó lại lên giọng mỉa mai: "Ha..nực cười loại phụ nữ như cô thì có quyền gì nói tôi? Cái loại người vô liêm sỉ không biết tốt xấu như cô sao không chết quách đi cho rồi!"

Chát! Tiếng bạt tai vang lên, người phụ nữ đã nhận được một cái tát của Lăng Kỳ.

"Ai cho phép cô nói em gái tôi như vậy!" Lăng Kỳ tức giận hùng hổ nói.

"Mày dám đánh tao! Con khốn này!" Người phụ nữ cảm thấy má mình bỏng rát.

Trợn mắt hằm hằm nhìn Lăng Kỳ.

"Có gì mà không dám! Đáng lắm!" Lăng Kỳ hất cằm kiêu ngạo nói.

"Tao đánh chết mày!!" Người phụ nữ nói rồi xông lên nhào vào người Lăng Kỳ.

"Hoắc tổng! Phu nhân đang gây lộn với người khác ở đối diện công ty, có cần..." Trợ lý Cẩn nhận được thông báo liền đi vào báo cáo.

Hoắc Mạc Đình đang viết nghe vậy liền ngẩng đầu lên, gây lộn?

Trước đến nay mặc dù Lăng Nhiễm không có phép tắc nhưng chưa bao giờ đi gây lộn vật lý với người khác, đa phần chỉ chơi trò tâm lý.

"Ừ" Hoắc Mạc Đình nghĩ vài giây rồi lại tiếp tục làm việc, giống như chuyện này và anh chẳng liên quan gì đến nhau.

"Nhưng mà, tôi thấy phu nhân đã uống café" Trợ lý Cẩn biết rõ kết quả trước sau như một nhưng lại bổ xung một câu.

"Cô ta chán sống rồi à? Đi!" Hoắc Mạc Đình nghe vậy liền cầm áo khoác đứng dậy đi ra ngoài.

Trợ lý Cẩn cười mỉm gật đầu rồi đi theo.

Biết ngay Hoắc tổng lạnh lùng của bọn họ vẫn còn chút chút gì đó với phu nhân.

Lăng Nhiễm bị cào một phát vào má, thấy đối phương vẫn muốn

đánh Lăng Kỳ, liền kéo cô ta ra giờ tay muốn cho đối phương một bạt tai nhưng lại thấy đầu óc choáng váng, lại bị đối phương nhân cơ hội đẩy cô một cái.

Lăng Nhiễm ngã ngồi xuống đất, sao tự nhiên lại chóng mặt như vậy? Ngực vô cùng khó chịu.

"Tiểu Nhiễm! Em sao vậy!?" Lăng Kỳ tiến nhanh tới đỡ lấy người Lăng Nhiễm.

Người cô lúc này lạnh toát.

"Khó...t...hở...." Lăng Nhiễm thều thào nói, chuyện gì xảy ra vậy? Cô chưa kịp làm gì mà đã phải chết rồi ư? Tầm mắt Lăng Nhiễm mờ dần, khó khăn thở dốc.

Ánh mắt mê mang của Lăng Nhiễm trước khi lịm đi nhìn thấy bóng dáng cao lớn không quen thuộc lắm xuất hiện rồi mờ dần....

Chương 4: 4: Dị Ứng Cafe

Hoắc Mạc Đình vừa lúc bước vào thì thấy cảnh này, anh liền xông tới bế thốc Lăng Nhiễm mặt trắng nhợt đang nửa mê nửa tỉnh lên.

Đôi lông mày của anh nhíu chặt lại.

Ánh mắt dơi vào ly café trên bàn, rồi lại nhìn Lăng Kỳ, trong đầu anh hiện lên một câu hỏi, chị gái sao lại không biết em mình không thể uống được café?

Lăng Kỳ nhìn theo ánh mắt của Hoắc Mạc Đình, chết mất, cô quên bég chuyện Lăng Nhiễm không thể uống café.

Từ bé em gái cô đã bị như vậy, hể động tới café là trạng thái cơ thể sẽ bất ổn, nặng có thể hôn mê vài hôm, nhẹ thì bị sốt cao và mẩn đỏ.

Cô không nhớ mà em ấy cũng quên luôn hay sao?

Hoắc Mạc Đình đưa Lăng Nhiễm vào thẳng phòng cấp cứu.

Trên đường đi người Lăng Nhiễm đã có dấu hiệu nổi mẩn đỏ, xem ra chỉ là bị nhẹ.

Nhiệt độ cơ thể cũng bị thay đổi.

Người phụ nữ này sau khi trúng độc có cái gì đó rất khác, chẳng lẽ đã quên hết rồi, đến cả bản thân phản ứng với chất nào cũng không nhớ? Thật sự là quên hay giả bộ?

Lăng Kỳ cũng đuổi theo tới nơi, thấp thỏm đi qua đi lại.

Từ đầu tới cuối ánh mắt dán chặt lên cửa phòng cấp cứu.

Chốc lát sau bác sĩ đi ra, Lăng Kỳ vội chạy lên hỏi: "Bác sĩ, con bé sao rồi?"

"Biết rõ bệnh nhân không thể uống café, cũng may lần này chỉ là nhẹ, gia đình nên để ý nhiều hơn" Vị bác sĩ trung niên nhú mày nói rồi rời đi.

"Cũng tại tôi nhất thời quên mất.." Lăng Kỳ thở hắt ra một hơi rồi tự trách.

Hoắc Mạc Đình không nói gì cả đi vào phòng bệnh, Lăng Kỳ và trợ lý Cẩn cũng đi vào theo.

Anh đợi tới khi dì Thẩm tới rồi rời đi ngay lập tức.

"Cô Lăng, tôi ở đây chăm sóc phu nhân là được rồi, cô có thể về nghỉ ngơi" Dì Thẩm nói với Lăng Kỳ.

"Vậy làm phiền dì rồi, con sẽ ở lại tới khi Tiểu Nhiễm tỉnh rồi mới đi"

Lăng Kỳ dịu dàng nói sau đó đi vào lấy nước nóng chuẩn bị lau người cho Lăng Nhiễm để giảm vết mẩn trên người.

"Để tôi làm cho" Dì Thẩm bước tới ngỏ ý muốn làm.

Lăng Kỳ không nói gì chỉ nhường lại chỗ cho dì Thẩm.

Lăng Nhiễm mở mắt ra đã là xế chiều ngày hôm đó.

Cô vẫn chưa chết sao? Nặng nề mở đôi mắt ra, khi nhìn thấy dì Thẩm thì mới nhận ra hoá ra mình vẫn ở trong cơ thể của Lăng Nhiễm.

"Phu nhân, người thấy trong người sao rồi?" Dì Thẩm thấy Lăng Nhiễm tỉnh vội lại gần hỏi.

Lại đưa tay lên trán cô sờ thử nhiệt độ.

"Tiểu Nhiễm em sao rồi? Chị xin lỗi vì không nhớ ra em không uống được café!" Lăng Kỳ cũng đi lại hỏi.

Giọng điệu tám phần là tự trách.

"À...không sao cũng không có gì nghiêm trọng" Lăng Nhiễm chợt nhận ra, nhân vật Lăng Nhiễm này vốn không thể uống được café, cũng tại thói quen hay uống café của bản thân kiếp trước vì phải thức

khuya làm việc.

Bây giờ nói bỏ thì có vẻ không khả quan cho lắm.

"Người nằm nghỉ đi tôi đi mua chút đồ ăn" Dì Thẩm nói rồi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Kỳ và Lăng Nhiễm.

"Em không nhớ bản thân mình không uống được café sao?" Lăng Kỳ tò mò hỏi.

Thường thì con bé sẽ rất ghét mùi café nhưng hồi sáng thì trông nó uống có vẻ khá hường thụ.

"Em nhất thời quên mất, sau khi trúng độc đầu óc em nhiều lúc không được minh mẫn lắm! Hay quên nhiều thứ!" Lăng Nhiễm vội vàng kiếm cớ giải thích.

Mong là không bị nghi ngờ gì.

Lăng Kỳ à một tiếng xem như đã hiểu.

Sáng ngày hôm sau Lăng Nhiễm được trở về, vừa vào nhà cô đã nhìn thấy người đáng lẽ không nên xuất hiện giờ này ở nhà lại đang ngồi nhàn nhã trên ghế salon trong phòng khách.

"Anh hôm nay không đi làm sao?" Lăng Nhiễm hiếu kỳ mở lời.

Động tác giơ tay lên của Hoắc Mạc Đình bỗng ngừng lại, anh nhìn Lăng Nhiễm đầy nghi hoặc

Lăng Nhiễm thấy Hoắc Mạc Đình không nói gì đã vậy lại còn nhìn chăm chăm mình bằng cái vẻ muốn ăn tươi nuốt sống thế kia mà không khỏi rùng mình.

"Sao vậy? Trên mặt em có dính gì à?" Lăng Nhiễm nói rồi đưa tay sờ lên mặt mình.

"Không" Đôi môi mỏng của Hoắc Mạc Đình khẽ phun ra chữ không rồi đứng lên đi lên lầu.

Lăng Nhiễm nghi hoặc nhìn người vừa rời đi, thời điểm này hẳn là Hoắc Mạc Đình rất ghét Lăng Nhiễm cô.

Phải làm gì đó để lấy lòng mới được, tầm mắt cô di chuyển xung quanh nhà rồi dừng lại ở phòng bếp, phải rồi nấu ăn! Tài nghệ kiếp trước của Lăng Nhiễm vô cùng tốt, nói quá thì có thể đi thi đầu bếp được rồi, lại có kinh nghiệm 2 năm làm đầu bếp cho nhà hàng.

Lăng Nhiễm mang tâm tình vui vẻ đi vào bếp.

Cô bắt đầu mở tủ kiểm đồ.

Phát hiện đồ trong này rất đầy đủ, hầu như không thiếu một cái gì. "Phu nhân! Người đói bụng rồi sao?" Dì Thẩm thấy Lăng Nhiễm đang mở tủ lạnh sau đó nhìn tới nhìn lui.

"À không có, nhà mình còn hành lá không?" Lăng Nhiễm nhìn nãy giờ cái gì cũng có chỉ duy nhất là không có hành lá.

"Không phải phu nhân nói ghét hành lá nên bảo chúng tôi vứt hết đi và cấm không được đem hành lá vào nhà sao?" Dì Thẩm ngạc nhiên hỏi, người ghét hành lá như phu nhân thì hỏi tới thứ đó làm gì.

"A...tôi chỉ muốn nấu chút đồ ăn, có hành lá thì sẽ thơm mẽ hơn thôi, thực chất dì biết đó tôi không thích hành lá" Lăng Nhiễm lúng túng nói.

Không thích hành lá thì là thật nhưng mà cô đã quen nấu phải cho một chút hành lá vào mới thơm.

"Người muốn nấu gì nói một tiếng với tôi là được rồi, người vừa xuất viện, thân thể còn yếu" Dì Thẩm vừa lo lắng vừa kinh ngạc, những chuyện này trước tới nay Lăng Nhiễm chưa từng đề cập tới một lần nào cả đột nhiên lại nói muốn nấu ăn...

"Không đâu, tôi sẽ tự nấu cho Mạc Đình" Lăng Nhiễm chắc nịch nói.

"Dì giúp con đi mua chút hành lá nhé!"

"V..vâng" Dì Thẩm đang phân vân có nên ngăn Lăng Nhiễm lại không nhưng thấy vẻ mặt hăng hái của cô nên đành đồng ý, chắc lát nữa cô ấy sẽ chán và từ bỏ thôi..

Chương 5: 5: Tự Tay Nấu Ăn

Lăng Nhiễm không hề nói khoác, cô quả thực là xuống bếp nấu ăn.

Hơn nữa những món ăn nhìn đơn giản nhưng đầy đủ dinh dưỡng, dì Thẩm đứng bên cạnh quan sát không khỏi bất ngờ, ngày trước phu nhân còn chê khu vực bếp núc ám mùi khói nhất quyết không tới gần, vậy mà bây giờ còn nấu nướng.

Những món ăn còn trông khá là đẹp mắt nữa, mùi hương cũng rất thơm.

Đây thực sự là phu nhân đồng đánh ngày trước của bọn họ sao?

"Hoàn hảo! Dì Thẩm dì giúp con gọi Hoắc Mạc Đình xuống nhé!"

Lăng Nhiễm nhìn bàn thức ăn thì rất hài lòng, lâu rồi không vào bếp tay nghề cảm giác cũng bị tụt lùi.

"Phu nhân, người không nên gọi cả họ tên của thiếu gia như vậy!" Dì Thẩm kinh ngạc lên tiếng nhắc nhở, vì bà quan sát lâu mới thấy Lăng Nhiễm dường như đã thay đổi, mới dám nhắc tới chuyện xưng hô.

"À..con sẽ sửa đổi sau" Lăng Nhiễm ngập ngừng nói, Lăng Nhiễm trong nguyên tác cũng hay gọi như vậy mà ta.

Đợi một lúc cuối cùng cũng thấy bóng dáng của Hoắc Mạc Đình xuất hiện trong nhà ăn.

Anh không nói một lời mà ngồi xuống đối diện với Lăng Nhiễm, từ lúc kết hôn hình như đây là lần đầu bọn họ ngồi ăn cơm chung thì phải.

Lăng Nhiễm có chút mong chờ mà nhìn chằm chằm Hoắc Mạc Đình.

Không biết đồ ăn hôm nay cô nấu có ổn không nhỉ.

Hoắc Mạc Đình vừa ăn đã biết không phải do dì Thẩm làm, mới có

đầu bếp về hay sao? Anh nhớ là gần đây đâu có thuê ai.
"Hôm nay ai nấu?" Hoắc Mạc Đình không quay lại nhưng câu hỏi này rõ ràng là dành cho dì Thẩm.

Dì Thẩm còn chưa kịp trả lời đã nghe Lăng Nhiễm vừa dơ tay vừa nói: "Là em nấu! Sao vậy không ngon sao?"
Hoắc Mạc Đình nghe vậy ngược mắt lên nhìn Lăng Nhiễm, cô nấu? Lăng Nhiễm không hiểu nhìn Hoắc Mạc Đình, có cần làm ra cái bộ mặt như thế vừa thấy chuyện là nghìn năm có một như vậy được không? Nhưng với tình trạng hiện tại thì bộ mặt đó không có gì là lạ. Hoắc Mạc Đình nhú mày quay lại nhìn dì Thẩm như muốn xác thực lời Lăng Nhiễm nói.

Thấy dì Thẩm gật đầu anh lại hoài nghi thêm về Lăng Nhiễm.

Đến chiều tối, Lăng Nhiễm đang nhàn rỗi ngồi xem tivi thì có một người phụ nữ tiến vào: "Hoắc phu nhân! Hoắc tổng kêu tôi tới đón cô!"

"Cô là ai?" Lăng Nhiễm hỏi, a cô nhớ ra rồi, người này là thư ký của Hoắc Mạc Đình-Tĩnh Y Hồng.

Hôm nay có một bữa tiệc quan trọng, Hoắc Mạc Đình bắt buộc phải mang vợ tới.

"Phu nhân không biết tôi sao? Chúng ta từng gặp mặt rồi!" Tĩnh Y Hồng nở một nụ cười chuyên nghiệp nói.

"Tôi nhớ chứ, cô là thư ký Tĩnh, xin lỗi dạo này đầu óc tôi hơi lẩn một chút, rất hay quên" Lăng Nhiễm mỉm cười nói.

Cô thư ký này cũng không phải dạng vừa, cũng thuộc loại nhiều mưu kế.

Nhưng cũng không phải là người xấu, có thời gian sẽ cảm hoá cô ấy.

"Cảm ơn vì phu nhân còn nhớ! Vậy chúng ta đi thôi, Hoắc tổng đang chờ" Tĩnh Y Hồng làm động tác mời đối với Lăng Nhiễm.

Lăng Nhiễm gật đầu rồi thay giày đi ra ngoài.

Không cần chuẩn bị quần áo vì Hoắc Mạc Đình đã chuẩn bị sẵn rồi.

Trong nguyên tác, tại buổi tiệc hôm nay có sự xuất hiện của nam chính trong nguyên tác, nhờ đó Lăng Nhiễm lại làm tổn hại danh dự và làm mất mặt Hoắc Mạc Đình, khiến anh tức giận giam cô 2 tháng trời.

Nam chính An Vũ Phong cũng coi là người đẹp trai thì với Lăng Nhiễm bây giờ cũng chỉ là người lạ.

Không có chút hảo cảm nào.

Cô đọc bộ truyện này cũng tập trung vào hai nhân vật Lăng Nhiễm và Hoắc Mạc Đình, vì hai nhân vật chính kiểu gì rồi cũng sẽ về với nhau giống như bao kịch bản khác.

Quá nhàm chán.

Quả nhiên là Hoắc Mạc Đình chuẩn bị mọi thứ vô cùng kĩ lưỡng, đầu tiên là tới cửa hàng thay trang phục, lễ phục hôm nay của Lăng Nhiễm là đồ đôi với Hoắc Mạc Đình, một bộ váy màu xanh dương ôm sát người phần đuôi hơi xòe ra giống đuôi cá, phía trên eo còn có một bông hoa hồng xanh lấp lánh.

Phía trên ngực là kiểu cúp.

Kèm theo bộ trang sức cùng màu.

Lăng Nhiễm nhìn bản thân trong gương không khỏi đứng hình, thật sự xinh đẹp hết chỗ chê, ngũ quan tinh xảo, số đo ba vòng thì khỏi nói, cực kì chuẩn.

"Hoắc phu nhân, bộ lễ phục này quả thật rất hợp với dáng vóc của cô!" Nhân viên bên cạnh mắt sáng lên nhìn Lăng Nhiễm.

Ngắm nhìn một lúc Lăng Nhiễm quyết định đi ra hỏi ý kiến Hoắc Mạc Đình.

"Đẹp không?"

Hoắc Mạc Đình vừa ngược mắt lên nhìn thấy Lăng Nhiễm, cử động liền dừng lại, mắt nhìn chăm chăm vào Lăng Nhiễm, quả thực rất đẹp, nhưng anh cũng chỉ ừ một tiếng rồi đứng lên quẹt thẻ. Lăng Nhiễm đứng một bên nhìn động tác quẹt thẻ dứt khoát, với giá tiền này kiếp trước chắc chắn Lăng Nhiễm chưa từng mơ tưởng tới, quả nhiên là người có tiền.

Hoắc Mạc Đình cũng thật đẹp trai a.

Mũi cao, sống lưng thẳng tắp, anh mặc một bộ vest đen, có chiếc cravat và khuy cài áo cùng màu với trang phục của Lăng Nhiễm nên cô mới nói là đồ đôi.

Lại cộng thêm cái khí chất trời phú đó nữa.

Chỉ có thể hình dung bằng hai từ Hoàn hảo.
Bọn họ thực hiện trang điểm trên xe.

Lăng Nhiễm cúi xuống nhìn chiếc giày cao gót cao 10 phân không khỏi lo lắng, cô chưa đi loại giày cao như vậy bao giờ.

Hầu như chỉ đi giày bệt với giày thể thao, cao nhất cũng chỉ 7 phân, chỉ đi được 1, 2 lần.

Cũng là do chưa đi tới bữa tiệc nào sang trọng kiểu như vậy nên Lăng Nhiễm có chút căng thẳng, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, toàn bộ biểu cảm của cô đều được Hoắc Mạc Đình thu vào trong tầm mắt.

Nhưng anh chỉ nhìn chứ không nói gì.

Cô ta căng thẳng vì sắp gặp An Vũ Phong sao?

Khoảng 20 phút sau chiếc xe Rolls-Royce phiên bản giới hạn xuất hiện tại cửa bữa tiệc, Hoắc Mạc Đình mở cửa xe bước xuống sau đó đưa tay về phía Lăng Nhiễm.

Cô hít thở sâu sau đó đặt tay lên tay Hoắc Mạc Đình bước xuống xe.

Lúc chạm chân xuống do không quen giày nên suýt chút nữa đã té, cũng may có Hoắc Mạc Đình nhanh tay đỡ lấy, giọng nói nam tính trầm thấp vang lên: "Cẩn thận"

Những người gần đó nhìn họ chăm chăm: "ôi trời Hoắc tổng đối xử với vợ tốt quá."

Nhưng vợ anh ấy có vẻ không hưởng thụ lắm nhỉ?"

"Cậu nhìn lại đi, rõ ràng cô ta đang mắc cỡ mà"

"Hừ! Bước xuống xe thôi cũng không xong, giả bộ đáng thương gì chứ!" Cũng không tránh khỏi có người ghét Lăng Nhiễm.

Vì cô là đối tượng chỉ trích của toàn thành phố mà..

Chương 6: 6: Gặp Gỡ Nam Chính

Trong lúc khoác tay Hoắc Mạc Đình tiến vào trong hội trường, tiếng bàn tán không những không giảm bớt mà còn có nhiều thêm.

Haizz Lãng Nhiễm này quả thật chán sống lại đi đắc tội quá nhiều nhân vật tai tiếng.

Coi bộ muốn lấy lại hảo cảm không phải điều dễ dàng.

Con đường này khó quá!

Trong bữa tiệc hôm nay, Hoắc Mạc Đình dường như là nhân vật được mọi người chú ý tới.

Vừa mới bước vào đã có nhiều người tới nói chuyện, mà nói toàn những vấn đề Lãng Nhiễm không hiểu một chút gì cả.

Nhàn nhạt đứng bên cạnh Hoắc Mạc Đình uống nước trái cây.

Đôi khi có người hỏi cô chỉ mỉm cười trả lời đơn giản để ứng phó. Lãng Nhiễm có chút khó chịu, chân cô đứng này giờ đau lắm rồi, liếc nhìn xung quanh, phát hiện có chỗ ghế ngồi liền kéo kéo vạt áo Hoắc Mạc Đình.

"Sao vậy?"

"Chân hơi đau! Em qua kia một lát nhé!" Lãng Nhiễm vừa nói vừa hướng ánh mắt về phía ghế ngồi cách đó không xa.

"Ừ" Hoắc Mạc Đình nhìn về phía đó rồi gật đầu.

Khi Lăng Nhiễm rời khỏi anh đột nhiên nhìn thấy An Vũ Phong cũng ở phía đó, ánh mắt chợt lạnh lại.

Lăng Nhiễm đi tập tễnh về phía ghế ngồi, nhìn xang bên phải thấy nhân vật chính mà người người thêm khát bao gồm cả Lăng Nhiễm.

Cô thấy An Vũ Phong nhú mày nhìn mình liền cười sau đó cô làm hành động mà không chỉ An Vũ Phong bất ngờ mà mọi người xung quanh đều bàng hoàng.

Lăng Nhiễm quay người đi dần về phía ghế ngồi đằng xa hơn, cách vị trí An Vũ Phong một khoảng cách hợp lý.

"Ôi trời! Lăng Nhiễm đó không tới chỗ của Phong ca mà còn cố ý giữ khoảng cách với anh ấy! Mặt trời mọc ban đêm hay sao?"

"Hơn nữa tôi cũng thấy hôm nay cô ta hơi khác, đặc biệt ngoan ngoãn chỉ thấy cô ta đứng bên cạnh Hoắc tổng, hay cô ta muốn đổi phương pháp quyến rũ mới? Lạt mềm buộc chặt sao?"

Tiếng bàn tán không ngừng vang lên, tất cả đều được Hoắc Mạc Đình nghe được.

Anh cũng đưa tầm mắt về Lăng Nhiễm thấy cô đang đưa tay xoa xoa chân liền ra hiệu cho thư ký Tĩnh.

"Biết vậy đã đề nghị đi đôi giày thấp hơn một chút, đau quá!" Lăng Nhiễm cử động chân qua lại.

"Hoắc phu nhân, Hoắc tổng kêu tôi đem cái này cho cô" Tĩnh Y Hồng đưa miếng băng cá nhân cho Lăng Nhiễm.

Bất quá tại đây cũng không có chỗ bán giày nữ.

"A, cảm ơn nhé!" Lăng Nhiễm cầm lấy dán vào gót chân, bị chảy máu mất rồi, thôi kệ về nhà rồi tính.

"Đúng rồi, trợ lý Cẩn không đi cùng chồng tôi sao?" Lăng Nhiễm bất ngờ hỏi.

"Trợ lý Cẩn phải đi công tác, tôi là người dưới trướng của anh ấy nên đảm nhận trách nhiệm thay anh ấy" Thư ký Tĩnh mở lời giải thích.

"À ra vậy" Lăng Nhiễm gật đầu xem như đã hiểu.

"Hoắc phu nhân, cô khác với tưởng tượng của tôi quá!" Tĩnh Y Hồng

đột nhiên lên tiếng.

"Sao vậy?"

"Trước đây tôi cứ nghĩ cô..." Tình Y Hồng nói rồi lại ngưng.

"Tôi chẳng choẹ, khó gần, lúc nào cũng là cái gai trong mắt người khác đúng không?" Lăng Nhiễm hỏi.

"Tôi xin lỗi vì đã nghĩ xấu về phu nhân!" Tình Y Hồng nghe vậy đứng lên cúi đầu nói xin lỗi.

"Ấy, tôi không trách cô, cô có suy nghĩ riêng của cô, vốn dĩ trước đây tôi là người như vậy, nhưng bây giờ thì không! Tôi thấy có lỗi nên muốn sửa lại!" Lăng Nhiễm mỉm cười nói, mình nói dối như vậy có bị phát hiện không nhỉ?

"Vâng" Thờ ơ Tình Y Hồng gật đầu.

"Cô cứ bận việc của cô đi, tôi ở đây chút nữa về thì kêu tôi, à không cần phải xưng hô khiết cần như vậy đâu, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Lăng Nhiễm nói.

"Hoắc tổng lệnh tôi ở đây chơi với cô, tôi năm nay 25 tuổi rồi" Tình Y Hồng trả lời.

"Vậy là cô lớn tuổi hơn tôi rồi, ngồi xuống đi, từ bây giờ tôi gọi cô là chị nhé!?" Lăng Nhiễm vỗ vỗ tay vào chỗ bên cạnh mình.

"Không được đâu! Như vậy không phải phép!" Tình Y Hồng lập tức từ chối.

"Cái gì mới gọi là phải phép, chị lớn tuổi hơn tôi gọi chị là đương nhiên" Lăng Nhiễm nhún mày nói.

"Vậy...."

"Được rồi, quyết định vậy đi ha!" Lăng Nhiễm vui vẻ mỉm cười.

"Phu nhân...hình như cô say rồi?.." Tình Y Hồng bây giờ mới nhận ra, lại nhìn thấy vài ly rỗng trên bàn, đôi má hơi ửng hồng, tửu lượng kém như vậy sao?

"Nào có, tôi bây giờ cực tình táo, tôi chỉ uống nước trái cây! Không tin tôi chỉ Hoắc Mạc Đình cho chị coi.." Lăng Nhiễm vừa nói vừa nhìn xung quanh bỗng nhiên tầm nhìn bị chặn lại bởi một người.

Giọng nói phẫn nộ vang lên: "Lăng Nhiễm! Đồ đàn bà không biết xấu hổ! Tại cô mà chị tôi phải chết! Hôm nay tôi phải trả thù cho chị tôi!".

Chương 7: 7: Tranh Chấp

Lăng Nhiễm ngược mắt lên, thấy hình bóng của một người phụ nữ, mặt đầy phần nộ nhìn cô chăm chăm.

Lời nói ban nãy thu hút không ít người vây lại xem.

"Tần tiểu thư! Xin cô đừng vô lễ!" Tĩnh Y Hồng đứng chắn trước mặt Lăng Nhiễm.

Tần tiểu thư? Tần Thi Hàm sao? Không phải cô ta chết rồi à, khoan đã người kia vừa nói Tần Thi Hàm là chị vậy cô ta chính là em gái của Tần Thi Hàm-Tần Dương Lạc.

"Cút! Một con thư ký quèn mà cũng đòi lên tiếng sao?" Tần Dương Lạc trừng mắt nhìn Tĩnh Y Hồng.

"Này! Không muốn có kết cục như chị gái cô thì cút ra xa, lão nương không rảnh đo con với cô" Lăng Nhiễm kéo Tĩnh Y Hồng lại nhìn thẳng vào mắt Tần Dương Lạc nói.

"Cô còn dám nhắc tới chị tôi? Nếu không phải tại cô thì chị tôi đâu phải ra đi khi còn trẻ như vậy?" Tần Dương Lạc lại nói.

Cô đổ tất cả mọi trách nhiệm lên đầu Lăng Nhiễm.

"Ồ, nếu chị cô không rảnh rồi tới mức đi hạ độc tôi trước thì có sao phải chết!" Lăng Nhiễm phản bác lại, cũng tại chị cô mà tôi phải xuyên tới cái nơi đầy Drama như thế này.

"Nếu cô không làm bị thương chị Kỳ Nhan thì chị tôi sẽ không động gì tới cô! Cái loại phụ nữ có chồng rồi mà còn đeo bám người khác như vậy! Thật vô liêm sỉ!"

"Đúng vậy, Lăng Nhiễm kia thật quá đáng mà!" Người đứng xem bên ngoài cũng nói chen vào vài câu.

"Người bị thương còn chưa nói gì! Hai chị em nhà cô đã rồi lên rồi?"

Lăng Nhiễm đen mặt, nói đúng cái chột dạ, nhưng dù thế nào đi nữa cô tuyệt đối không muốn người khác sỉ nhục cô như vậy, đây đâu phải là chuyện cô gây ra chứ.

"Còn già miệng sao? Hôm nay tôi phải tự tay đưa cô xuống gặp chị tôi tạ tội!" Tần Dương Lạc nói rồi lao về phía Lăng Nhiễm, trên tay cô ta không biết từ bao giờ lại xuất hiện một con dao.

Lăng Nhiễm cả kinh lùi lại.

Tĩnh Y Hồng là người từng học võ nhanh nhẹn dùng chân đá vào tay Tần Dương Lạc, làm con dao rơi xuống đất bay ra xa.

"Á!" Mọi người xung quanh hét lên khi con dao bay đi họ đều sợ bay trúng mình.

"Gọi bảo vệ tới! Tần tiểu thư mang vũ khí vào hội trường!" Tĩnh Y Hồng lớn tiếng nói, vài vệ sĩ bên ngoài nhanh chóng đi tới, giữ chặt Tần Dương Lạc lại.

"Bỏ tôi ra! Tôi phải giết chết người phụ nữ kia!" Tần Dương Lạc hét lớn.

"Đưa cô ta đi!" Tĩnh Y Hồng nói.

"Bỏ tôi ra!" Tần Dương Lạc vẫn không ngừng giãy dụa.

"Dừng tay!" Giọng nói của một người đàn ông vang lên.

"Anh Phong, cứu em với! Lăng Nhiễm muốn bắt em đi!" Tần Dương Lạc nhìn thấy An Vũ Phong như nhìn thấy thần linh mếu máo khóc.

"Lăng Nhiễm, tôi nói nhiều lần rồi, chúng ta không có khả năng, hà tất cô cứ phải làm tổn thương những người bên cạnh tôi?" An Vũ Phong nhú mày nói.

Làm tổn thương Thiên Kỳ Nhan người phụ nữ anh nâng niu trong lòng khiến anh cũng muốn Lăng Nhiễm chết quách đi.

"Thì sao? Anh nghĩ tôi thích anh chắc? Đừng có mơ! Tới người phụ nữ mà mình yêu cũng bảo vệ không nổi thì anh có tư cách gì trách móc tôi? Anh nhìn Thiên Kỳ Nhan chịu nhiều scandal, nhiều tổn thương ở giới giải trí sao không lên tiếng bảo vệ cô ấy? Mãi tới lúc chuyện gần yên ổn anh mới lộ đầu ra!" Lăng Nhiễm phẫn nộ nói.

Trong nguyên tác, tình yêu của Thiên Kỳ Nhan và An Vũ Phong khiến

ai cũng phải ngưỡng mộ, nhưng bọn họ làm sao bằng người đã biết trước mọi thứ như cô? Tình yêu của An Vũ Phong không dành hoàn toàn cho Thiên Kỳ Nhan, tình yêu xen lẫn chiếm hữu độc quyền và nước mắt của nữ chính.

Sau này nói người làm khổ Thiên Kỳ Nhan không ai khác chính là An Vũ Phong, nhưng tổn thương thế nào thì cuối cùng hai người họ cũng trở về bên nhau.

An Vũ Phong đờ người trước câu nói của Lăng Nhiễm, hôm nay cô ta lạ quá, dám lớn tiếng với anh ư? Đã thay đổi rồi sao? Bảo sao mấy tuần không thấy cô ta tới làm phiền.

Lời của Lăng Nhiễm nói đúng lúc Hoắc Mạc Đình đi tới nghe được, anh nhú mày nói: "Tránh ra!"

Người phía trước tự động tránh xang hai bên để lại một đường nhỏ ở giữa, dễ dàng tiến lại phía trước.

Nhìn thấy Lăng Nhiễm đang trừng mắt nhìn An Vũ Phong, lại nghe câu nói của cô Anh nghĩ tôi thích anh chắc? Đừng có mơ! không thích An Vũ Phong sao? Ban nãy sau khi giao nhiệm vụ cho thư ký Tĩnh anh được mời tới phòng riêng bàn chuyện làm ăn nghe có người vào thông báo có chuyện xảy ra vốn dĩ anh không quan tâm nhưng sau khi nghe thấy cái tên Lăng Nhiễm và vũ khí thì một phần nhỏ nào đó trong lòng Hoắc Mạc Đình lo lắng.

Hoắc Mạc Đình đi về phía Lăng Nhiễm, thư ký Tĩnh thấy anh thì cúi đầu.

Nhìn người Lăng Nhiễm không có vết thương gì, anh không nói lời nào cởi áo khoác phủ lên vai Lăng Nhiễm.

Mùi hương thơm ngát tỏa vào mũi Lăng Nhiễm, khiến cô thoải mái hơn, cơn buồn ngủ cũng ập tới.

"Chuyện gì xảy ra?" Chủ nhân của bữa tiệc hôm nay Phó Hoàn lên tiếng hỏi.

"Phó tổng...." Vệ sĩ bên cạnh nhanh chóng khái quát tình hình cho Phó Hoàn.

Ong nhúu mày nhìn Tần Dương Lạc rồi lại nhìn Lăng Nhiễm vẫn đang dùng dằng sát khí ở đó, rồi cất tiếng: "Đưa Tần tiểu thư đi!"

"Không! Phó tổng! Anh Phong cứu em!" Tần Dương Lạc gào khóc, cô không muốn tới đồn cảnh sát đâu.

"Phó tổng, Dương Lạc còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài đừng trách con bé! Tha cho nó lần này đi!" An Vũ Phong tiến lên nói.

"Tuổi nhỏ mà lạm dụng vũ khí là không tốt, vẫn nên để Tần tiểu thư được dạy dỗ lại một chút" Phó Hoành nhìn Hoắc Mạc Đình rồi lại nhìn An Vũ Phong, mẹ nó toàn là ông lớn cả, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định.

An Vũ Phong nghe xong không cam tâm nhìn Lăng Nhiễm, lại càng thêm chú ý tới Hoắc Mạc Đình..

Chương 8: 8: Lăn Đầu Say

Cơn buồn ngủ liên tục ập tới khiến Lăng Nhiễm không đứng vững, người cô lung lay muốn đổ, lại được Hoắc Mạc Đình bên cạnh đỡ lấy, cái đầu nhỏ nhắn của cô tựa vào ngực Hoắc Mạc Đình liền ngủ gục.

Anh nhíu mày nhìn Lăng Nhiễm, uống rượu sao?

"Phu nhân uống nước trái cây có còn, trữ lượng quả thực kém" Thư ký Tinh lên tiếng.

Hoắc Mạc Đình gật đầu, rồi cúi người ôm ngang Lăng Nhiễm lên, nói: "Vợ tôi say rồi, xin phép Phó tổng!"

"Được được, vậy hẹn khi khác chúng ta gặp mặt nói chuyện" Phó Hoàn gật đầu cười sáng khoái nói.

Nghe bảo hai vợ chồng nhà này không yêu nhau mà sao nhìn có vẻ thân mật như vậy nhỉ.

Đúng là lời đồn bên ngoài không thể nghe mà.

Hoắc Mạc Đình ôm Lăng Nhiễm ra xe trở về, trên đường về cô rất ngoan, cái đầu nhỏ thỉnh thoảng lại dụi vào ngực anh vài cái.

Hoắc Mạc Đình cúi đầu nhìn Lăng Nhiễm, bọn họ chưa bao giờ thân thiết như vậy cả, đến cả nắm tay cũng chưa từng vậy mà hiện tại còn có thể ôm nhau.

Xe dừng lại ở cổng Hoắc gia.

Hoắc Mạc Đình ôm Lăng Nhiễm đi vào nhà nhưng đi được nửa

đường Lăng Nhiễm vốn ngoan ngoãn ngủ yên lại đột ngột tỉnh dậy, ngọ nguậy muốn xuống.

"Ngồi im!" Hoắc Mạc Đình gần giọng.

"Thả ra! Người xấu! Biết tôi là ai không hả?" Lăng Nhiễm đưa hai tay ôm ngực thành hình chữ x nói.

"Cô còn làm bậy nữa tôi vút cô ở đây đấy!"

"Hix...! người xấu mà...bỏ tôi ra!" Lăng Nhiễm rơm rớm nước mắt, giãy dụa thành công được Hoắc Mạc Đình ném xuống đất.

"Ai ui! Hồng hết mộng của lão nương rồi! Đồ khốn nạn! Không biết thương hoa tiếc ngọc à?" Lăng Nhiễm xoa xoa hai bên hông trừng mắt lên án.

"Cô nói gì?" Khốn nạn sao? Hoắc Mạc Đình anh sống 27 năm chưa từng bị ai gọi như thế, bây giờ lại bị người phụ nữ này mắng là khốn nạn.

"Không nghe thấy à? Tai anh bị hư rồi sao?" Lăng Nhiễm hất cằm nói.

Hoàn toàn không nhận thấy đối phương đang dùng đòn sát khí.

"Đứng lên cho tôi! Cô say rượu tôi không tính toán" Hoắc Mạc Đình tức giận kéo Lăng Nhiễm đang ngồi dưới đất dậy, trời đêm rồi sương xuống rất lạnh.

"Say cái con khi! Bà đây rất là tỉnh táo!" Lăng Nhiễm đẩy Hoắc Mạc Đình ra, loạng choạng lùi về sau.

Cô khó chịu cởi giày cao gót ném xang một bên, đôi giày với giá trên trời đã bị Lăng Nhiễm ném không thương tiếc, cô phàn nàn: "Giày kiểu gì mà khó đi chết được, tên chồng kia muốn tôi bị phế chân chắc!"

Hoắc Mạc Đình lại một lần nữa bị xúc phạm, tên chồng kia sao?

Người phụ nữ này gan càng ngày càng lớn nhĩ, tâm trạng vui vẻ ban nãy của Hoắc Mạc Đình sớm muộn đã bị Lăng Nhiễm đánh tan.

"À đúng rồi! Anh biết chồng tôi là ai không? Anh ta là Hoắc Mạc Đình! Là Hoắc Mạc Đình đó! Khôn hồn thì tránh xa bà đây ra! Mặc dù anh ta không thích tôi nhưng ghét ai đụng vào đồ của mình lắm!" Lăng Nhiễm vỗ vỗ ngực nói.

"Cũng thật đáng thương cho tôi! Phải là Lăng Nhiễm! Cuộc sống chẳng tốt đẹp gì! Nếu như tôi được đối xử tốt một chút thì cũng đâu

tới mức trở thành tiêu điểm của mọi sự ghét bỏ như vậy! Chỉ cần tôi thở cũng khiến người ta ghét bỏ rồi, có gì tôi lại phải chịu ầm ức thế này chứ? Còn tên An Vĩ Vô Phong gì gì đó nữa, nghĩ sao mà tôi thích loại đàn ông như thế, dựa vào đàn bà để hít lộc! Tôi đây mới không thèm" Lăng Nhiễm lại nói.

Hoắc Mạc Đình đút tay vào túi quần im lặng nghe Lăng Nhiễm nói.

Từ khi nào anh lại có kiên nhẫn lắng nghe người khác nhảm nhí như vậy nhỉ.

Nghĩ lại thấy không đúng liền tiến lên, dùng một tay vác Lăng Nhiễm lên vai mặc kệ cô gào thét, rồi đi vào nhà.

Người này khi say liền biến thành người khác sao?

"Thay đồ cho cô ta" Hoắc Mạc Đình đặt Lăng Nhiễm xuống giường nói với dì Thẩm.

"Vâng" Dì Thẩm gật đầu rồi đi chuẩn bị nước.

"Đừng giết tôi....tôi không có nhiều thời gian sống..." Lăng Nhiễm mơ mơ màng màng nói.

"Sao?" Hoắc Mạc Đình nghe xong không hiểu lắm, không có nhiều thời gian sống?

Lăng Nhiễm nằm im bất động không trả lời, hiển nhiên là đã chìm vào giấc ngủ.

Hoắc Mạc Đình nhú mào đứng dậy đi ra ngoài..

Chương 9: 9: Ngỏ Lời Muốn Chung Phòng

Sáng hôm sau lúc Lăng Nhiễm thức dậy đã là hơn 9 giờ.

Hiển nhiên giờ này thì Hoắc Mạc Đình đã ở công ty rồi.

Đầu có chút nhức, Lăng Nhiễm này tửu lượng quá kém, không như cô trước kia thường xuyên phải đi gặp đối tác nên uống rượu tôi luyện như uống nước lọc rồi.

"Phu nhân, người dậy rồi!" Dì Thẩm thấy Lăng Nhiễm đi xuống mỉm cười nói.

"Vâng!"

"Người uống canh này đi, sẽ giúp bớt đau đầu hơn" Dì Thẩm bưng một chén canh tới trước mặt Lăng Nhiễm.

"Cảm ơn dì" Lăng Nhiễm vui vẻ ngồi xuống uống canh.

Cảm giác được người nhà quan tâm chăm sóc quả thực là thứ xa vời đối với cô, nó như dòng chảy ấm áp giữa trời đông.

"Cái đó...dì Thẩm ơi, tối qua con có làm chuyện gì không ạ?" Lăng Nhiễm không nhớ chút gì, cô chỉ nhớ là mình cãi lộn với Tần Dương Lạc sau đó thì ngủ mất, hình như là do Hoắc Mạc Đình đưa cô về

"Phu nhân, người chắc chắn muốn nghe ạ?"

"Vâng"

Lăng Nhiễm cảm thấy mình đang ở trong cơ thể này, thì bắt buộc phải có trách nhiệm với mọi điều mà Lăng Nhiễm trong nguyên bản làm ra.

Chuyện rắc rối nhất bây giờ là việc khuôn mặt của Thiên Kỳ Nhan.

Bây giờ chắc vẫn còn ở bệnh viện nhỉ? Theo nguyên tác thì cô ấy

phải điều trị 2 tháng mới có thể loại bỏ sẹo trên mặt.

Mình chắc chắn phải đi xin lỗi một chuyến rồi.

Khoảng 2:30 chiều, Lăng Nhiễm rời khỏi nhà, trước khi tới bệnh viện cô ghé siêu thị mua chút hoa quả tươi, trong đầu nghĩ lát nữa mình nên xin lỗi như thế nào.

Hoắc Mạc Đình ngồi trong văn phòng nhìn vào tập văn kiện chất thành đống, hiệu suất làm việc bình thường của Hoắc Mạc Đình rất nhanh nhưng hôm nay anh không thể nào đọc được những tờ giấy này.

Trong đầu Hoắc Mạc Đình cứ văng vẳng câu nói của bác sĩ đã cứu Lăng Nhiễm khi cô bị trúng độc.

Hoắc phu nhân vốn cơ thể yếu hơn so với bình thường, lần trúng độc đó cũng không nhẹ, tạm thời sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng!

Nhưng cũng không thể duy trì quá lâu, loại độc này rất hiếm có, cách giải lại càng hiếm hơn, dài nhất phu nhân chỉ còn...còn 1 năm..

Anh nghĩ rất lâu cuối cùng vẫn bấm gọi cho một người bạn, nói bằng tiếng Anh rất lưu loát: "David, cậu sắp xếp tới chỗ tôi một thời gian, tôi có việc cần cậu!"

"What? Tôi còn nhiều việc lắm đó nha!" David đáp lại.

Anh còn phải ở bên cạnh mỹ nữ nữa chứ.

"2 ngày!" Hoắc Mạc Đình nói xong liền cúp máy.

David đầu dây bên kia tức đến dậm chân, ý là chỉ cho anh ta 2 ngày để thu xếp thôi sao? Tên này không còn nhân tính nữa à, làm sao anh sống nếu xa các tiểu thiên thần nhỏ đây chứ.

Lăng Nhiễm đứng trước cửa bệnh viện hít một hơi thật sâu sau đó dùng thái độ chuyên nghiệp kiếp trước của mình mạnh mẽ tiến vào bên trong.

Nhưng phía trước lại có vệ sĩ đứng canh, Lăng Nhiễm nhẹ nhàng tiến lên hỏi: "Xin hỏi cô Nhan có thể dành một chút thời gian cho tôi

không?"

"Xin lỗi! Cô Lăng! An thiếu đã dặn dò chúng tôi không cho cô vào!"

Vệ sĩ mặt lạnh tanh chặn tay ngang cửa nói.

"Tôi có chuyện muốn nói với cô Nhan! Chỉ một chút thôi!" Lăng

Nhiễm biết ngay kết quả sẽ như vậy.

Quả nhiên là an nguy của nữ chính, so với loại nữ phụ như cô thì không có cửa gặp mặt người ta.

"Không thể, mời cô về cho!" Vệ sĩ vẫn là thái độ kiên quyết đó.

Lăng Nhiễm muốn thuyết phục thêm nhưng đều không được, cô đành phải ra về.

Xem ra ngày mai lại phải tới tiếp.

Nhưng mấy ngày sau đó kết quả vẫn chỉ là câu "Mời cô về cho!"

Lần nào Lăng Nhiễm trở về trên tay cũng đầy hoa quả, khiến Hoắc Mạc Đình nói không chú ý cũng phải chú ý: "Mua nhiều hoa quả như vậy làm gì?"

"Tại...tại sở thích!" Lăng Nhiễm không biết giải thích như thế nào, nói là đi xin lỗi thì cũng quá mất mặt đi.

Hoắc Mạc Đình nghe xong không nói gì, Lăng Nhiễm vừa quay người vào bếp thì anh lại nói: "Ngày mai bận việc gì không?"

"Hả? Mai sao? Hình như không, sao vậy?" Lăng Nhiễm suy nghĩ một chút rồi nói, dù sao cô không vào nói chuyện được với người ta, không tới nữa vậy.

"Mai cùng tôi tới bệnh viện"

"Tới bệnh viện làm gì, mai là thứ ba, chủ nhật mới phải trị liệu mà!"

Lăng Nhiễm cảm thấy kì lạ, đang yên ổn tự nhiên tới bệnh viện làm gì.

"Kiểm tra sức khỏe!" Hoắc Mạc Đình bình thản nói.

"Ồ, vậy bao giờ đi?" Lăng Nhiễm gật đầu xem như đã hiểu.

Chắc là kiểm tra định kì nhỉ, cô cũng muốn xem sau hơn 1 tháng trị liệu có tăng thêm chút tuổi thọ nào không.

"Sáng mai! Buổi trưa tôi còn có cuộc họp" Hoắc Mạc Đình nhớ lại lịch trình, 10:30 trưa mai anh có cuộc họp quản trị khá quan trọng.

"Vậy được! A cái đó...nếu đã là vợ chồng thì...!chúng ta...chúng ta không nên tách phòng riêng nhỉ?" Lăng Nhiễm ngập ngừng nói! Không sao hết, tất cả là vì sinh tồn! Vì một cuộc sống yên ổn! Rất cần được sự chấp nhận của Hoắc Mạc Đình!

"Sao?" Hoắc Mạc Đình nghe không hiểu lắm, ý của cô là kêu bọn họ chung phòng sao? Chẳng phải ban đầu cũng là cô kêu bọn họ nên tách phòng ra sao? Khi đó cô còn nói không yêu nhau thì ở chung phòng làm gì? Chỉ là hôn nhân được GĐ sắp xếp sớm muộn gì chẳng ly hôn!

"Thì là chung....mà thôi cứ coi như em chưa nói gì đi!" Lăng Nhiễm nói xong vội vã quay người đi lên phòng.

Ôi mẹ ời xấu hổ chết đi được! Lần đầu tiên trong cuộc đời cô nói ra những lời như thế!.

Chương 10: 10: Kiểm Tra Sức Khỏe

Sáng hôm sau, Lăng Nhiễm cùng Hoắc Mạc Đình đi tới bệnh viện.

Lăng Nhiễm hơi căng thẳng ngồi trong xe, mắt thi thoảng khẽ liếc nhìn người bên cạnh đang lái xe.

Hôm nay Hoắc Mạc Đình nói sẽ tự lái xe nên chỉ có hai người bọn họ đi mà không có tài xế như mọi khi.

Lăng Nhiễm im lặng quan sát người đàn ông đang chuyên tâm lái xe.

Nhìn Hoắc Mạc Đình bình thường đã đủ đẹp trai rồi, bây giờ anh đang trong trạng thái lái xe, nhìn góc nghiêng hoàn hảo không góc chết kia làm người ta nói không mê thì là nói láo, bàn tay thon dài đang chậm rãi di chuyển vô lăng.

Lăng Nhiễm bỗng có suy nghĩ nếu sau này anh phá sản thì cái gương mặt điển trai này sẽ là cái đào ra tiền.

Đang chăm chú quan sát bỗng Hoắc Mạc Đình đưa mắt nhìn Lăng Nhiễm, cô giật mình chột dạ vội quay lại phía cửa sổ.

Đến bây giờ Lăng Nhiễm mới phát hiện đây không phải là con đường tới bệnh viện, cô tò mò hỏi: "Anh đi đường khác sao? Đây không phải là đường bình thường hay đi!"

"Tới nơi khác kiểm tra" Hoắc Mạc Đình biết thừa Lăng Nhiễm luôn nhìn mình, chỉ là anh có cảm giác gì đó rất lạ.

"Tại sao? Bệnh viện không tốt hay sao?" Lăng Nhiễm buột miệng nói ra suy nghĩ trong đầu của mình.

"Ừ" Hoắc Mạc Đình tùy tiện trả lời, cũng không biết có phải cô đã biết

được trạng thái của bản thân hay chưa, chắc là vẫn chưa đi, nếu không sao có thể vô tư như vậy được.

Lăng Nhiễm ồ một tiếng, lại nghĩ tới bệnh của mình, bệnh viện không có cách cũng không nằm ngoài dự đoán, xem ra việc trị liệu chỉ có thể kéo dài thêm chút thời gian, không thể có tác dụng như thuốc giải được, cô khẽ thở dài rồi lại quay mặt ra cửa sổ.

Xem ra cô không có duyên với sự sống rồi, lần nào cũng gần kề cái chết.

Ông trời cũng thật khó có mắt đi, số cô kiếp nào cũng có kết cục thảm vô cùng.

Lăng Nhiễm không nghĩ tới mọi hành động của cô đều được Hoắc Mạc Đình thu vào tầm mắt, không biết anh nghĩ gì dùng một tay nhẹ đặt lên đầu cô xoa nhẹ, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: "Đừng suy nghĩ nhiều"

Lăng Nhiễm mở to mắt nhìn Hoắc Mạc Đình, ôi trời anh ấy vừa xoa đầu mình? Cuộc đời cô từ bé tới giờ chưa được người đàn ông nào xoa đầu nói giọng ấm áp như vậy, Lăng Nhiễm mất một lúc vẫn chưa tiêu hoá được cái xoa đầu của Hoắc Mạc Đình.

Anh đang lo lắng cho cô sao?

Xe dừng lại đã đưa Lăng Nhiễm trở về với thực tại.

Cô nhìn Hoắc Mạc Đình không nói gì, có một chút cảm xúc nhói lên trong lòng Lăng Nhiễm.

"Tới rồi" Hoắc Mạc Đình nói rồi cầm áo khoác mở cửa xuống xe, Lăng Nhiễm cũng định đi xuống nhưng Hoắc Mạc Đình không biết từ bao giờ đã giúp cô mở cửa xe.

"Cảm ơn!" Lăng Nhiễm nói rồi xuống xe, đi theo sau Hoắc Mạc Đình cô mới quan sát nơi này, đây rõ ràng là một căn biệt thự được làm theo phong cách Tây Âu, đây đâu giống với nơi khám bệnh chút nào, mặc dù nghi ngờ nhưng cô vẫn cất bước theo anh vào trong.

Bước vào trong, Lăng Nhiễm lặng lẽ quan sát nơi đây, trong này cách bố trí vô cùng xa hoa, màu chủ đạo là màu trắng và xanh dương, chủ nhân nơi này chắc là người rất thanh lịch nhỉ.

"O! Hoắc đại gia tới rồi à?" Một giọng nói cao hứng vang lên. Lăng Nhiễm nhìn theo hướng giọng nói phát ra, một người ngoại quốc xuất hiện trước mặt bọn họ, cách ăn mặc trẻ trung năng động, là người trẻ tuổi đoán chừng chỉ nhỏ hơn Hoắc Mạc Đình vài tuổi.

Nhưng trên sự thật thì David bằng tuổi Hoắc Mạc Đình là 27 tuổi.

"Đây là vợ cậu đó hả? Cũng là một mỹ nhân nhỉ! Xin chào, tôi là David, hiện tại đang là bác sĩ tự do*!" David tiến tới giơ tay muốn bắt tay với Lăng Nhiễm.

*Bác sĩ tự do: Không chú trọng đặc biệt vào một chuyên ngành y học nào, bao quát của bác sĩ (Tài giỏi quá đi!!! ٩ٚ٩)

"Xin chào! Tôi là Lăng Nhiễm" Lăng Nhiễm cũng mỉm cười lịch sự bắt tay đối phương.

Cô không dám nghĩ người này lại là bác sĩ được, nhìn chẳng giống chút nào.

"Này! Cậu muốn tôi làm kiểm tra cho vợ cậu à?" David gật đầu nhìn về phía Hoắc Mạc Đình.

"Ừ" Hoắc Mạc Đình nhàn nhạt trả lời.

"Sao bỗng nhiên quan tâm vợ thế không phải trước đó còn như người xa lạ sao? Cậu hết ghét vợ rồi à?" Vì sợ Lăng Nhiễm nghe được nên David dùng tiếng Pháp nói gần với Hoắc Mạc Đình.

"Nói ít, làm việc của cậu đi!" Hoắc Mạc Đình khẽ liếc David một cái. Lăng Nhiễm ở bên cạnh nghe vậy chỉ biết thờ dài, chắc chắn bọn họ không biết cô nghe hiểu tiếng Pháp.

Do kiếp trước phải thường xuyên đi tư vấn khách hàng nên cô biết khá nhiều thứ tiếng như là tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Hàn....

"Được rồi hai người tới phòng khám trước đi nhé.

Tôi đi thay đồ" David nói xong xoay người đi lên lầu.

Lăng Nhiễm bước theo Hoắc Mạc Đình đi lên trên, hoá ra căn nhà này còn được trang bị một phòng dành riêng cho việc khám bệnh.

Nhưng mà cái người tên David này liệu có đáng để tin hay không đây, ngộ nhỡ anh ta làm việc chỉ vì đam mê thôi thì sao? Tâm Lăng Nhiễm khẽ run lên.

"Cậu ta tốt nghiệp đại học y từ năm 19 tuổi, tìm hiểu và có thể chuẩn đoán và chữa trị được nhiều loại bệnh khác nhau, có tài năng nên cậu ta muốn làm bác sĩ tự do, danh tiếng không nhỏ, tay nghề tuyệt đối không tầm thường" Hoắc Mạc Đình giải thích, anh nhận ra sự chần chừ trong mắt Lăng Nhiễm.

Sợ chết tới vậy sao?

"Anh chắc chắn chứ?"

Hoắc Mạc Đình nhẹ gật đầu.

Lăng Nhiễm thở phào đôi chút, nhưng nếu Hoắc Mạc Đình biết cô không sống được bao lâu nữa thì sao? Kịch bản có được thay đổi? Nhưng nếu Hoắc Mạc Đình thấy cô không còn sống được bao lâu liệu có vứt bỏ cô không? Chẳng tội gì anh ta phải sống với một người sắp chết cả.

Nhưng nếu chết rồi có thể quay lại thế giới của cô hay không?.

Chương 11: 11: Tôi Sẽ Thay Cô Quản Lý Trái Tim Đây!

"Sao rồi?" Hoắc Mạc Đình thấy David đi ra cất giọng hỏi.

"Khó phân tích, tôi đã từng nghe nói tới loại độc này nhưng chưa chữa bao giờ, hơn nữa dựa vào kiểm tra, sức khoẻ vợ cậu rất yếu nhưng không hiểu sao lại không có hiện tượng suy kiệt, bình thường phải mất nửa năm mới có thể hồi phục lại thể lực, vợ cậu hiện tại chỉ hai tháng ngắn ngủi đã có thể nâng được cả tạ chứ đừng nói là hồi phục" David trầm ngâm nói, tình trạng này quả thực là, anh cũng tìm hiểu về loại độc này tên chính xác là độc tố số 37.

Tính năng phát tán chậm nhưng độc vô cùng.

Hoắc Mạc Đình nghe xong im lặng nhìn David chờ đợi anh nói tiếp.

"Nhưng là...tôi phát hiện nếu không chữa trị kịp thời thì e là tính mạng cũng khó giữ.

Trong vòng 1 năm cơ thể vợ cậu sẽ suy kiệt dần" David chậm rãi nói tiếp.

"Cái đó, hình như vợ cậu đã biết trước chuyện này rồi thì phải" David nhớ tới lời nói của Lăng Nhiễm khi anh chuẩn bị thông báo bệnh tình.

Cô chỉ thản nhiên hỏi: Có phải thời gian của tôi rất ít không?

Khi đó David khá bất ngờ với câu hỏi của Lăng Nhiễm, một người phụ nữ mà có thể bình tĩnh khi nghe tin mình có thể sẽ phải chết.

"Ừ"

"???" Chỉ ừ thôi á? Tên này biết vợ như vậy mà chỉ ừ thôi à, David làm bộ mặt quả nhiên là người lạnh lùng trước nay không hề thay đổi.

"Có cách nào giải độc hoàn toàn không?" Một lúc sau giọng nói trầm ổn của Hoắc Mạc Đình vang lên.

"Có thì có, chỉ là tốn chút thời gian"

"Làm cách nào tùy cậu, phải giải độc" Hoắc Mạc Đình nói xong không để David kịp phản bác anh đã đứng dậy đi vào phòng có Lăng Nhiễm ở bên trong.

"Này! Cậu coi tôi là bác sĩ riêng đó à!?" David đi theo sau chất vấn đầy bất mãn.

"Không phải chắc?" Hoắc Mạc Đình bỏ lại câu nói đó rồi đóng sầm cửa lại, chặn David ở bên ngoài.

"WTF! Tên vong ân bội nghĩa kia! Đây là nhà của lão tử! Sao cậu dám đóng sầm cửa trước mặt chủ nhà thế hả?" David đưa tay mở cửa nhưng bị khoá trái.

Cái tên kia dám làm như vậy với anh, hừ cậu đợi đó.

David tức giận hừng hực khí tức đi xuống nhà xem tivi cho bố tức. Hoắc Mạc Đình bước vào phòng thấy Lăng Nhiễm đang ngồi cạnh cửa sổ bấm điện thoại, có vẻ tập trung quá nên cô không biết có người vào.

Hoắc Mạc Đình đứng đó thất thần một lúc, Lăng Nhiễm dạo này thay đổi rất nhiều, không còn buông thả như trước kia, hơn nữa cũng có nề nếp sống vô cùng tốt, nghe dì Thẩm nói hôm nào Lăng Nhiễm cũng xuống nhà lúc 7 giờ với dáng vẻ tươi tắn, còn có trước kia không ngày nào là cô không ra khỏi nhà mất nửa ngày bây giờ thì không có việc gì cần cô chỉ ở trong nhà không đọc sách thì xem phim rồi chăm sóc cây cảnh trong vườn.

Một con người không thể nào chỉ trong 1 khoảnh khắc mà thay đổi một cách nhanh chóng như vậy, giống như đã biến thành người khác vậy.

"Anh vào từ khi nào vậy?" Lăng Nhiễm ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Mạc Đình đang đứng nhìn mình phía cửa cô cất giọng hỏi.

"Được một lúc rồi" Hoắc Mạc Đình nhanh chóng lấy lại trạng thái.

Anh lại nói tiếp: "David sẽ giải độc giúp cô"

"Thật sao? Tìm được cách rồi sao?" Lăng Nhiễm nghe vậy mắt sáng lên, tâm trạng thoáng chốc vui vẻ.

"Ừ, cần một thời gian"

Lăng Nhiễm nghe xong thở phào một tiếng, đấng cứu nhân đây rồi.

Định mở miệng nói cảm ơn thì chuông điện thoại reo, màn hình hiện lên chữ Lăng Mộ Đồng.

Là ba của Lăng Nhiễm.

Cô nhú mào chần chừ một lát rồi bấm nghe: "Alo! Ba!"

"Nhiễm Nhiễm! Tối trở về ăn tối với gia đình, gọi cả tiểu Đình nữa, lâu rồi hai đứa không trở về" Giọng nói ôn hòa của Lăng Mộ Đồng vang lên.

Lăng Nhiễm nhìn Hoắc Mạc Đình đứng đó rồi nói: "Anh ấy bận lắm, con đang ở nhà bạn e là tối nay không về được"

Ba mẹ cái khỉ khô gì chứ! Lợi dụng Lăng Nhiễm để phát triển kinh tế, thu lợi về cho bản thân.

Lăng Nhiễm ớn lạnh sau lưng, không giống ba mẹ ruột chút nào.

"Bạn cái gì mà bận! Về nhà ăn một bữa thì có làm sao! Đúng là bất hiếu!" Giọng nói của Lục Triệu Y là mẹ của Lăng Nhiễm lên tiếng, giọng nói chứa đầy sự không ưa, rõ ràng là thái độ ghét bỏ.

"Được rồi để con sắp xếp! Mạc Đình có thể sẽ không tới!" Lăng Nhiễm thở dài cup má, có người mẹ yêu thương như vậy hỏi sao Lăng Nhiễm không ghét bỏ chính gia đình của mình chứ.

Cô thật đồng cảm với cô ấy.

Mặc dù không có ba mẹ nhưng bản thân cô cũng có quãng thời gian gần gũi bên bà của mình, cũng nhận được tình yêu thương.

Cũng thật nể Lăng Nhiễm, một mình đối chọi với tất cả mọi người, ai cũng trỉ trịch, ghét bỏ cô ấy mà cô ấy vẫn vô tư theo đuổi sở thích của mình, mặc dù trái tim đặt không đúng chỗ.

Lăng Nhiễm! Tôi sẽ thay cô quản lý trái tim này.

"Cái đó...Mạc Đình, tối nay nếu anh rảnh có thể đi cùng em về nhà được không? Do ba mẹ em muốn mời anh về, em cũng từ chối giúp anh rồi, nhưng họ kiên quyết muốn mời nên là.." Lăng Nhiễm từ từ mở lời nhìn Hoắc Mạc Đình, chắc chắn anh ta sẽ từ chối thôi.

"Rảnh" Hoắc Mạc Đình suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Ngoại trừ ngày cưới chưa anh chưa bao giờ tới Lăng gia cả.

Một phần bởi anh bận phần khác là do Lăng Nhiễm chưa từng mở lời nói đến, cũng không muốn nói chuyện với anh.

"A....vậy tối chúng ta qua đó" Lăng Nhiễm bất ngờ với câu trả lời của Hoắc Mạc Đình.

Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi nhìn chiếc đồng hồ kiểu dáng thanh lịch trên tay nói: "Tôi có cuộc họp bây giờ, không kịp đưa cô về nhà, đi thôi"

"Vậy..." Tôi tự bắt xe về, Lăng Nhiễm chưa nói hết câu thì Hoắc Mạc Đình đã ra khỏi phòng mất rồi.

"Chào bác sĩ tôi về trước nhé!" Lăng Nhiễm chạy xuống nhà chào hỏi David rồi đi theo Hoắc Mạc Đình.

"Về thông thả!" David vẫy tay nói.

Không được Hoắc Mạc Đình đã vướng vào ái tình, anh phải đi nói với anh em mới được.

Lăng Nhiễm ngồi trên ghế salon bất lực nhìn người đàn ông ra khỏi văn phòng, trước khi đi còn để lại một câu: "Phía trong là phòng nghỉ, tôi họp sẽ lâu mệt thì vào đó"

Lăng Nhiễm gật gật đầu.

Cô nhìn cánh cửa đóng lại, ban nãy cô nói là có thể bắt xe về nhà nhưng Hoắc Mạc Đình không biết vì sao lại đưa cô đi công ty anh như vậy.

Ban nãy có Hoắc Mạc Đình ở đây, cô không dám nhìn hết căn phòng này, bây giờ có dịp quan sát, cách bài trí thì cực kỳ đơn giản nhưng lại vô cùng tỉ mỉ.

Có bàn làm việc, bộ ghế salon, quầy café nhỏ.

À còn có một căn phòng nghỉ nữa, Lăng Nhiễm tiến tới mở cánh cửa phòng nghỉ ra.

Bên trong đầy đủ tiện nghi, từ giường, tủ quần áo, một phòng tắm, cũng không khác phòng ngủ ở Hoắc gia là bao, chỉ thiếu mỗi ban công và quầy bar.

Giường nhìn cũng nhỏ hơn so với ở nhà, chắc vì chỉ có mỗi Hoắc Mạc Đình ở.

Chỗ này cũng có thể coi là một căn nhà đủ để ở rồi.

Vì tò mò nên Lăng Nhiễm tiến tới mở tủ quần áo của anh ra, muốn xem liệu trong đó có đồ của phụ nữ không, bên trong toàn bộ đều là quần Tây, áo sơ mi, có vài chiếc áo khoác dài cùng áo Vest.

Lại trở lại ngồi trên giường, mượn tạm giường của anh một chút nhé..

Chương 12: 12: Lăng Gia

"Hoắc tổng, phu nhân đang ngủ trong phòng nghỉ nên tôi không dám đánh thức" Thư ký Tinh nói.

Hoắc tổng bảo cô tới đưa cơm cho phu nhân, nhưng lúc cô vào thì phát hiện phu nhân đang ngủ, lại quên đóng cửa phòng nên cô đã để cơm ở đó rồi đi ra.

"Ừ"

"Nói tiếp đi" Hoắc Mạc Đình nói với cấp dưới đang báo cáo tình hình.

"Vâng, dự án này của chúng ta cần vốn đầu tư lớn, theo tôi thấy dự án này rất có lợi, nếu chúng ta mua được quyền sở hữu thì sau này sẽ có nhiều lợi ích" Cấp dưới nghe vậy liền báo cáo.

"Bỏ qua dự án, không đầu tư" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng nói.

"Nhưng...Hoắc tổng, dự án này rất có lợi cho chúng ta sau này" Cấp dưới không dám bày tỏ thái độ, vì dự án này ông đã phải thức mấy đêm để nghiên cứu vậy mà Hoắc tổng lại nói bỏ.

"Đầu tư dự án này không có lãi chỉ có lỗ.

Muốn đầu tư dự án mất 700tr USD, qua mỗi năm.

Lãi thu về chỉ được 50tr, muốn dự án phát triển ít nhất phải tồn thất vài năm, còn không tính thiệt hại, mấy người tính xem lãi hay lỗ?"

Hoắc Mạc Đình nói.

"Cái này...." Cấp dưới hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

"Tan họp" Hoắc Mạc Đình nói xong đứng dậy rời đi, bỏ lại mọi người trong phòng họp trở mắt nhìn nhau, Hoắc tổng cho tan họp sớm như vậy sao? Đây là lần đầu tiên.

Hay bởi vì có Hoắc phu nhân tới? Nghe nói tình cảm bọn họ không tốt mà.

"Mấy người có thấy Hoắc tổng hơi lạ không?" Quản lý A nói.

"Tôi cũng thấy thế, hơn nữa ban nãy mấy người có thấy Hoắc tổng dẫn phụ nữ tới không? Đó chính là phu nhân đó!" Quản lý B nói.

"Không phải sắp ly hôn sao?" Quản lý C nói xen vào.

.....

"Mấy người bớt nói linh tinh đi, để Hoắc tổng nghe được thì quẩn gói mà đi" Tỉnh Y Hồng mặt lạnh tanh không khác gì Hoắc Mạc Đình.

Mọi người trong phòng họp liền im lặng lần lượt rời khỏi phòng họp.

Hoắc Mạc Đình trở về phòng làm việc, anh đi lại đưa tay nhẹ nhàng mở cửa phòng nghỉ.

Nhìn Lăng Nhiễm đang ngon lành ngủ trên giường, khoé miệng anh bất giác nhếch lên thành một đường cong.

Lăng Nhiễm rốt cuộc vì sao em lại thay đổi? Câu hỏi này tồn tại trong lòng Hoắc Mạc Đình từ sau khi Lăng Nhiễm tỉnh lại.

Những thói quen ngày trước hầu như không còn, liệu đó là thật lòng hay chỉ là kế hoãn binh? Anh đã từng rất thích, thích một cô bé vô tư nghịch ngợm mặc cho trời đổ mưa, mặc cho bị ba mẹ mắng tới đỏ hoe mắt.

Nhưng vẫn thích thú nghịch xích đu dưới mưa, ghi rõ câu nói của cô bé: "Anh ơi, đợi tiểu Nhiễm lớn, tiểu Nhiễm gả cho anh nhé?"

Anh đã thực hiện lời hứa nhưng cô bé ấy không tình nguyện ở bên cạnh anh.

"Ừm..." Lăng Nhiễm bất chợt tỉnh dậy, cô nhìn gương mặt đang nhìn chằm chằm mình.

Hửm? Ai vậy? Thật đẹp trai nha.

"Thật đẹp trai..." Lăng Nhiễm mơ mơ màng màng nói.

"Thích không?" Hoắc Mạc Đình buột miệng hỏi.

"Thích...Hả?" Lăng Nhiễm giật mình ngồi thẳng dậy nhìn Hoắc Mạc

Đình đang dùng ánh mắt cười nhạo mình, ôi thần linh ời, muốn đào một cái hố chui xuống quá, cái tật mê trai này bao giờ mới bỏ được đây.

"Đói chưa?" Hoắc Mạc Đình lên tiếng.

"Ch...chưa đói" Lăng Nhiễm mặt đỏ lên, hi vọng Hoắc Mạc Đình không nghe thấy gì nhưng mà cô nhớ là mình nghe thấy anh đã trả lời hay hỏi mình cái gì đó, ôi anh ta sẽ nghĩ sao về mình đây.

"Cũng đã 1 giờ rồi, không đói cũng cần phải ăn"

Cuối cùng là hai người cùng đi ăn sau đó liền tới thẳng Lăng gia.

"Anh biết lái xe từ năm bao nhiêu tuổi?" Lăng Nhiễm khá tò mò, trình độ lái xe vô cùng mượt, cô bị thu hút bởi những người lái xe như vậy, khi họ chuyên tâm nhìn đường, dáng vẻ nghiêm túc không hiểu sao bản thân cô lại thấy vừa mắt vô cùng.

Trong nguyên tác không hề nhắc gì tới quá khứ hay sự khởi nghiệp của Hoắc Mạc Đình chỉ biết anh rất thành công.

"17" Hoắc Mạc Đình đã mất ba mẹ từ nhỏ do không may xảy ra tai nạn lúc anh 10 tuổi, anh sống chung với dì đến năm 15 tuổi liền muốn ra ở riêng, khi đó sản nghiệp nhà anh đều do một tay chú quản lý, anh dành thời gian học hành và tìm tòi, học những thứ ba mình biết và tự mở rộng ra, bao gồm cả việc lái xe cũng là tự học, mãi tới năm 18 tuổi mới có quyền quản lý công ty.

Dựa vào kĩ năng của bố truyền lại và khả năng kinh doanh trời phú, anh đã dần đưa Hoắc thị tiến lên hàng đầu.

"Trẻ vậy sao? Em cũng muốn lái xe mà không biết lái" Lăng Nhiễm chẹp miệng nói.

Hoắc Mạc Đình nghe xong nhú mày nhìn Lăng Nhiễm, không phải cô ấy biết lái xe sao? Kĩ thuật cũng không tồi.

Bản thân chợt nhận ra mình đang là Lăng Nhiễm trong truyện chứ không phải Dương Yên.

Cô lập tức nói: "Em đùa thôi...thấy anh lái xe quá nghiêm túc nên...nên muốn đùa chút"

"Muốn thử lái chút không?" Hoắc Mạc Đình nheo mắt lại, âm trầm hỏi.

"Kh...!không cần đâu, lâu rồi không lái xe ngộ nhỡ xảy ra không may thì em không đền nổi xe của anh đâu.." Lăng Nhiễm lập tức lắc đầu.

Đùa chứ kêu một người không biết lái xe lái thử sao? Có mà tự tìm đường chết.

Hoắc Mạc Đình nghe xong miệng nở nụ cười hiểm thấy, còn Lăng Nhiễm thì hiển nhiên là bị hút không ít hồn bởi nụ cười đó, ôi người đẹp trai như vậy mà không tiến vào giới giải trí, tiếc thật.

Chưa tới 15 phút sau xe họ dừng tại cổng Lăng gia, người làm thấy họ đi vào lập tức cúi người chào: "Hoắc thiếu! Hoắc phu nhân! Hai người đã về ạ!"

"Ôi hai đứa về rồi đấy à!" Giọng Lăng Mộ Đồng vang lên, hình bóng ông xuất hiện dần trước mặt bọn họ.

"Ba" Lăng Nhiễm mỉm cười chào.

"Lăng đồng!" Hoắc Mạc Đình thái độ có chút xa cách chào hỏi.

"Là người một nhà cả mà nói năng khách sáo như vậy làm gì" Lục Triệu Y từ trong nhà bước ra cười không nén được nói.

"Được rồi hai đứa mau vào trong đi! Trời lạnh hơn rồi"

Lăng Nhiễm liếc nhìn Hoắc Mạc Đình một cái rồi quả quyết túm nhẹ lấy cổ tay anh dẫn vào trong.

Hành động này của cô khiến ba Lăng ngạc nhiên, không chỉ vậy Hoắc Mạc Đình cũng ngạc nhiên để mặc cô kéo vào, Lăng Nhiễm trước đây chưa từng cho phép anh động vào chứ đừng nói là cô tự chủ động như vậy.

"Tiểu Nhiễm này! Con đi lấy chồng rồi ít ra cũng phải trở về thăm ba mẹ một chút chứ!" Lăng Mộ Đồng nhẹ nhàng trách cứ.

"Tại con không có thời gian" Lăng Nhiễm tìm đại một lý do, đúng nha cô không có thời gian để nghĩ tới Lăng gia.

"Mấy người trẻ tuổi các con đừng có vì ham mê công việc mà từ bỏ gia đình, phải nhớ rằng gia đình là trên hết" Lăng Mộ Đồng vẫn giữ dáng vẻ thân thiết cười nói.

"Vâng, con biết" Lăng Nhiễm cũng chỉ mỉm cười đáp lại, dù sao thì họ cũng không phải là ba mẹ ruột nên không thể thân thiết ngay được, mà bản thân Lăng Nhiễm cũng không thân với gia đình ngoại

trừ chị gái Lăng Kỳ.

"Mạc Đình này! Ba có...." Lăng Mộ Đồng còn chưa nói hết câu điện thoại của Hoắc Mạc Đình lại reo lên.

"Con xin phép" Hoắc Mạc Đình nói rồi cầm điện thoại đứng lên đi ra ngoài.

"Được, đi đi!" Lăng Mộ Đồng đành phải nuốt lại lời vào trong bụng.

Anh vừa ra khỏi Lục Triệu Y đã từ chỗ nào đó trong nhà đi ra, khó chịu nói: "Chồng mày là người quyền thế, trong công ty thêm một người thư ký cũng không sao, bảo chồng mày để cho chị mày một vị trí đi!"

"Tại sao con phải làm việc đó?" Lăng Nhiễm nhíu mày, quả nhiên là bản chất lộ ra.

Địa vị của cô trong cái nhà này chỉ bằng một phần 10 chị gái..

Chương 13: 13: Hai Từ Gia Đình

"Vì con bé là chị của mày!" Lục Triệu Y nhú mày, từ bao giờ Lăng Nhiễm lại dám nói với bà ta bằng cái thái độ như vậy chứ.

"Là chị con, thì con nhất định phải làm sao? Nếu chị ấy có thực lực sao không để chị ấy vô ban quản trị của Lăng thị đi, hà cớ phải đi làm một thư ký nhỏ trong công ty lớn?"

"Con ăn nói với mẹ kiểu gì vậy?!" Lăng Mộ Đồng gần giọng nói, sợ Hoắc Mạc Đình sẽ nghe thấy.

"Ba, mẹ hai người cái gì cũng nghĩ tới chị gái, vậy còn con thì sao? Có đạo lý con là em gái bắt buộc phải giúp chị những việc như vậy ư!" Lăng Nhiễm thực sự chịu không nổi, trên đời có loại ba mẹ như vậy luôn hả.

"Phản rồi! Phản rồi! Mộ Đồng ông thấy chưa đứa con gái ngoan của ông đấy, nó lại dám ăn nói như vậy với tôi, thật là vô pháp vô thiên!" Lục Triệu Y tức giận trừng Lăng Nhiễm.

"Quỳ xuống!" Lăng Mộ Đồng nhìn vợ đang tức giận dùng dùng rồi lại nhìn Lăng Nhiễm đang không kém khí thế đứng đó, trước đây dù hai người nói con bé cũng sẽ không phản đối thành lời như hôm nay, con bé sẽ hậm hực mà rời khỏi nhà luôn.

"Sao con lại phải quỳ chứ! Con có làm gì sai đâu!" Lăng Nhiễm thở hắt ra một hơi cố gắng nhắc nhở bản thân, đây là ba mẹ, là trưởng bối, không được lỡ miệng.

"Mày còn dám cãi? Mày không coi cái gia đình này ra cái gì đúng không?" Lục Triệu Y vượt lên trên chỉ vào người Lăng Nhiễm quát.

"Gia đình? Mấy người thực sự coi tôi là gia đình à? Hay là kẻ ăn nhờ người ở ợ?" Lăng Nhiễm nghe xong bật cười nhẹ.

Hành động này khiến ông bà Lăng ngây người, Lăng Nhiễm lại dám nói ra những lời này ư?

"Mày...hỗn láo!" Lục Triệu Y giơ tay hướng về phía Lăng Nhiễm

muốn cho cô một bạt tai.

Lăng Nhiễm không thể đáp trả chỉ có thể né xang một bên, nhưng vẫn bị móng tay sắc nhọn của Lục Triệu Y cào qua.

Cảm giác đau rát trên má làm tâm trạng Lăng Nhiễm tụt dốc không phanh.

"Tao không có đứa con như mày!"

"Em bình tĩnh lại một chút, để anh giải quyết cho!" Lăng Mộ Đồng cản vợ mình lại, nếu như bây giờ làm Lăng Nhiễm tức giận có thể nó sẽ nói với chồng nó bỏ hợp đồng của công ty, thiệt hại sẽ rất lớn.

"Tiểu Nhiễm, bây giờ con lập tức quỳ xuống xin lỗi mẹ con thì chuyện hôm nay ba sẽ bỏ qua không tính toán"

Lăng Nhiễm còn chưa kịp đáp lời thì giọng nói quen thuộc mang đầy khí thế vang lại: "Vì sao cô ấy phải quỳ?"

"Con rể..

không sao đâu chỉ là tiểu Nhiễm có chút hỗn láo với mẹ nó ta chỉ muốn bảo ban con bé chút thôi" Lăng Mộ Đồng thấy Hoắc Mạc Đình trở vào liền thay đổi giọng điệu một cách chóng mặt.

"Bảo ban là phải quỳ xuống sao?" Hoắc Mạc Đình không nhanh không chậm nói, anh nhíu mày nhìn vết xước trên mặt Lăng Nhiễm rồi nói với cô:

"Cô không biết né à?"

"Né rồi nhưng vẫn bị trượt qua" Lăng Nhiễm thề nếu đây không phải ba mẹ cô ở thế giới này thì có lẽ cô đã cho họ một trận nhớ đời rồi, dù là trường bối đi chăng nữa.

"Tiểu Nhiễm không nghe lời, tính tình bướng bỉnh, vẫn là nên để ba chinh đốn lại đã" Lăng Mộ Đồng có chút sợ, nhưng lại bị vợ thúc giục nên đành nói.

"Được! Ba dạy dỗ con đi, sau hôm nay chúng ta đoạn tuyệt quan hệ!"

Lăng Nhiễm mạnh mẽ dứt khoát tiến lên nói.

Ba người trong nhà lập tức dồn ánh mắt lên người Lăng Nhiễm, Lăng Nhiễm đang nghiêm túc hay sao? Đoạn tuyệt quan hệ?

"Ăn nói hàm hồ! Con là con gái của ba, nói đoạn tuyệt là có thể à!"

Lăng Mộ Đồng nghe lời đó giống như sau hôm nay Hoắc thị sẽ hủy bỏ hợp tác với Lăng thị.

"Nếu nó đã muốn thì sao còn phải giữ lại làm gì! Tôi chỉ cần tiểu Kì thôi! Thứ vô dụng như nó thì làm được gì!" Lục Triệu Y không nghĩ chồng mình lại nói như vậy, bà liền phản bác.

"Trong lòng các người có thực sự coi tôi là con ruột hay không? Từ nhỏ tới lớn các người đã lần nào ngó ngang gì tới Lăng Nhiễm này chưa? Trong cái nhà này tôi như là một người vô hình! Mấy người quan tâm tôi được mấy phút?"

"Năm 5 tuổi, tôi bị sốt tới nhập viện cũng không một người thân bên cạnh ngoại trừ bà vú nuôi ra, năm tôi 12 tuổi đi học bị ức hiếp mấy người cũng mặc kệ cho qua! Những lần có việc gì cần người đứng ra chịu thì mấy người mới nhớ tới tôi! Tôi như một dụng cụ thu về lợi ích cho các người vậy!"

"Mấy người đã đối xử với tôi như vậy thì 20 năm trước đón tôi về đây làm gì? Tôi trở nên bần tiện, tự tìm kiếm hơi ấm cho bản thân, bất chấp tất cả, một mình đối chọi với thế giới, đều là do mấy người cả! Tôi cũng là con người mà...tại sao lại đối xử với tôi như thế! Tôi chịu đủ lắm rồi" Nói tới đây nước mắt Lăng Nhiễm đã rơi đầy mặt, cô xót thương thay cho nhân vật Lăng Nhiễm này, bộc lộ hết mọi thứ ra.

Một cô gái làm sao có thể nhẫn nhịn tới mức như vậy cơ chứ.

"Người ta đi đâu cũng chỉ muốn trở về nhà còn tôi thì chỉ muốn rời xa căn nhà này ra, nơi này còn tồi hơn cả góc chợ ngoài kia! Mấy người nói xem đâu mới là gia đình, phải như thế nào mới gọi là gia đình?"

Cô thay cho Lăng Nhiễm nói hết nỗi lòng của cô ấy.

Lăng Mộ Đồng và Lục Triệu Y sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, bọn họ thật sự như thế sao? Bấy lâu nay họ cứ nghĩ dành đủ tình thương cho Lăng Nhiễm rồi, nghĩ cô là người tham lam tình thương của ba mẹ.

"Đủ rồi, đừng nói nữa!" Hoắc Mạc Đình nhẹ nhàng kéo Lăng Nhiễm đang nức nở vào ngực, nước mắt cô nhanh chóng thấm vào áo sơ mi nam tính của anh.

Hoắc Mạc Đình kể từ giây phút đó đã có cái nhìn hoàn toàn khác về

Lăng Nhiễm.

Lúc Lăng Nhiễm bình tĩnh lại xe đã dừng trước cửa Hoắc gia.

Cô mở cửa bước xuống xe, xoa xoa đôi mắt sưng húp, bước theo chân Hoắc Mạc Đình đi vào trong nhà.

"Phu nhân, người sao vậy? Sao mắt lại sưng húp lên như vậy?" Dì Thẩm hoảng sợ nhìn đôi mắt của Lăng Nhiễm.

"Dạ, con không sao, con hơi mệt, cơm chiều không cần gọi con đâu" Lăng Nhiễm nói rồi đi thẳng lên phòng.

Dì Thẩm nhìn Lăng Nhiễm rồi lại nhìn Hoắc Mạc Đình lạnh nhạt đi ra ngoài.

Bà khẽ lắc đầu, có khi vợ chồng họ lại cãi nhau tiếp rồi, bà còn cứ nghĩ mọi chuyện đã yên rồi.

Lăng Nhiễm trở về phòng nhưng ngủ không nổi, cô nhìn bản thân trong gương, liệu rằng chuyện hôm nay cô có làm đúng hay không? Cô luôn ao ước được có ba mẹ một lần nữa, cảm giác có người chở che, bao dung có lẽ cả đời cô cũng không được cảm nhận nữa. Vì sao bản thân lại kích động khi nói về người khác như vậy chứ? Thôi bỏ đi không suy nghĩ nữa.

Lăng Nhiễm hít sâu một hơi rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Không biết Hoắc Mạc Đình đã ở ngoài từ bao giờ.

Anh chỉ nhìn Lăng Nhiễm một cái rồi đặt một lọ gì đó nhỏ nhỏ nói:

"Thoa lên vết xước trên mặt" Sau đó liền đi ra ngoài.

Anh ấy thế mà lại mang thuốc lên cho mình? Loại bỏ sự kinh ngạc, Lăng Nhiễm thoa thuốc lên má, cuối cùng cô cũng vì mệt mà trèo lên giường ngủ một chút.

Tận hưởng cuộc sống không phải rối tung lên vì dự án, mài mắt vào máy tính..

Chương 14: 14: Chị Là Người Tốt!

"Tiểu Nhiễm! Em thực sự không sao chứ?" Lăng Kỳ ở đầu dây điện thoại bên kia lo lắng hỏi.

"Em không sao" Lăng Nhiễm cười nhẹ trả lời.

Cả Lăng gia cũng chỉ có một mình Lăng Kỳ là thật sự để tâm tới Lăng Nhiễm.

Chỉ tiếc là bộ tiểu thuyết này Lăng Nhiễm cũng chưa đọc hết tới cuối không biết Lăng Kỳ sau khi Lăng gia phá sản sẽ ra sao.

"Em đã nói gì với ba mẹ vậy? Cả ngày hôm qua họ không nói một câu nào cả" Lăng Kỳ hôm qua trở về nhà thấy ba mẹ cứ là lạ, dù cô có hỏi thì họ cũng chỉ gật rồi lắc sau đó liền ở trong phòng, hỏi giúp việc mới biết là chiều hôm đó Lăng Nhiễm đã trở về còn xảy ra cãi vã.

Lăng Nhiễm lặng lẽ kể lại cho Lăng Kỳ nghe.

"Em..." Lăng Kỳ hoàn toàn không ngờ tới Lăng Nhiễm lại có thể nói được như vậy, bình thường cô bé rất nghe lời ba mẹ mặc dù có chút bướng bỉnh nhưng chưa bao giờ nói như vậy cả.

"Chị, em chịu cũng đủ lắm rồi"

"Sao em lại hành động tùy tiện như vậy? Ba mẹ cũng có tuổi rồi, nên ít làm họ buồn rầu thì hơn" Lăng Kỳ không hiểu sao bản thân mình lại thấy Lăng Nhiễm bốc đồng.

"Chị cũng giống bọn họ sao? À em quên mất với họ chỉ có chị là con gái thôi"

"Em cup trước nhé!" Lăng Nhiễm nói xong liền dập điện thoại.

"Không phải, chị không có ý đó..." Lăng Kỳ nhìn chữ cuộc gọi đã kết thúc liền nhú mày, Lăng Nhiễm không bao giờ hành xử như vậy.

Lăng Nhiễm buông điện thoại ra rồi đi xuống dưới nhà.

"Phu nhân, người dậy rồi" Dì Thẩm thấy Lăng Nhiễm đi xuống, thần sắc cô đã khác nhiều so với hôm qua.

"Vâng, mà sau này dì gọi con là tiểu Nhiễm là được rồi" Lăng Nhiễm nói, dù sao hai chữ phu nhân nghe cứ không quen làm sao.

"Như vậy không hay đâu, thiếu gia sẽ không đồng ý đâu" Dì Thẩm hơi sừng sốt một chút phu nhân vậy mà lại kêu bà gọi bằng tên như vậy.

"Không sao đâu, con không thích lúc nào cũng phu nhân này phu nhân nọ, nghe tới phát ngán rồi"

"Đúng rồi, thiếu gia nói phu nhân à không tiểu Nhiễm con chuẩn bị một chút buổi tối sẽ có khách tới" Dì Thẩm cười nói.

"Khách sao ạ? Là ai vậy ạ?" Lăng Nhiễm tò mò, có khách sao, cô không nhớ còn có nhân vật nào có thể bước chân vào làm khách Hoắc gia như vậy.

"Là Bích tiểu thư, cô ấy mới kết thúc khoá thực tập nghiên cứu ở Pháp, sẽ đón gió tẩy trần ở nhà chúng ta" Dì Thẩm giải thích một chút.

Nhưng nghĩ gì đó lại bổ xung thêm một câu:

"Đây là ý của cậu David, thiếu gia buộc phải đồng ý vì cậu David đã hẹn Bích tiểu thư trước rồi, từ chối thì không hợp tình lắm"

"Vâng, không sao đâu, lâu rồi mới có khách tới chơi, vậy con cần làm gì?" Lăng Nhiễm suy nghĩ, Bạch tiểu thư mà dì Thẩm nói chắc là Bích Lạc Doanh nhỉ? Nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết này.

Một người đơn phương Hoắc Mạc Đình, nhưng vì Lăng Nhiễm trong nguyên tác không làm gì ảnh hưởng tới việc cô ấy tới gần Hoắc Mạc Đình mà còn ủng hộ nên không đụng chạm nhiều tới Lăng Nhiễm.

"Con không cần làm gì đâu, sửa soạn một chút là ổn rồi, mấy việc còn lại dì lo được" Dì Thẩm nói.

"Vâng.." Lăng Nhiễm xoay người ra ngoài, cô cần phải suy nghĩ một chút, nên ứng xử làm sao với Bích Lạc Doanh bây giờ.

Trong khi cô suy nghĩ, bản thân đi ra ngoài cổng lúc nào không hay. Lúc này ngoài cổng có tiếng khóc trẻ con, Lăng Nhiễm đi tới: "Có

chuyện gì vậy?"

"Phu nhân! Đứa trẻ này chắc là bị lạc, chúng tôi hỏi nhưng cậu bé không chịu nói" Bảo vệ thấy Lăng Nhiễm liền né xang một bên.

Lăng Nhiễm nghe xong ngồi xuống nhìn cậu bé trước mặt: "Anh bạn nhỏ! Em đi lạc sao?"

Cậu bé chỉ im lặng không trả lời mà dùng ánh mắt ngập nước trông rất đáng thương nhìn Lăng Nhiễm.

Đứa trẻ này đã khóc tới đỏ hoe mắt.

Lăng Nhiễm có chút thương xót.

"Phu nhân! Hay là để tôi giao đứa trẻ này cho phía cảnh sát" Bảo vệ hỏi.

"Không cần đâu, trẻ con mà sẽ bị sợ hãi khi tới mấy chỗ đó" Lăng Nhiễm lắc đầu nhìn đứa trẻ.

"Anh bạn nhỏ, em có đói bụng không?" Lăng Nhiễm lại hỏi.

Đứa trẻ khẽ gật đầu một cái, đôi môi mím chặt lại.

"Vậy em theo chị vào nhà nhé?" Lăng Nhiễm muốn dắt đứa bé vào trong nhưng dường như đứa trẻ đó không muốn vào, cứ đứng im tại chỗ.

"Sao vậy? Em muốn ra ngoài ăn?" Lăng Nhiễm ngồi xổm xuống, nắm lấy tay đứa trẻ hỏi.

Đứa trẻ khẽ gật đầu, đôi mắt long lanh thu hút Lăng Nhiễm, cô gật đầu rồi dặn bảo vệ trông cậu bé một chút, cô chạy vào lấy điện thoại sau đó quay ra đưa cậu bé đi ăn.

Dù sao bây giờ cũng tới giờ trưa rồi.

"Phu nhân, cô ra ngoài một mình để tôi kêu người đi cùng" Bảo vệ lên tiếng.

"Không sao đâu, tự tôi lo được!" Lăng Nhiễm nói rồi dắt cậu bé rời đi.

Cô không biết đường ở đây, đi bộ một lúc thì gặp một cửa hàng tiện lợi, cô liền đi vào đó mua chút bánh và sữa cho cậu bé.

"Anh bạn nhỏ, chị có thể hỏi em một chút được không?" Lăng Nhiễm nhìn cậu bé ăn ngon miệng cô hỏi.

Cậu bé gật đầu, nhưng vẫn tiếp tục ăn.

"Em tên gì?"

"E...m là...Tăn...g...T...ử..." Tăng Tử vừa ăn vừa nói.

"Được rồi em ăn xong đi đã" Lăng Nhiễm nghe không hiểu lắm nhưng vẫn biết cậu bé nói gì, tên là Tăng Tử.

"Chị là một người tốt" Tăng Tử ăn xong cầm hộp sữa nhìn Lăng Nhiễm.

"Hửm? Sao em có thể chắc chắn chị là người tốt?" Lăng Nhiễm mỉm cười hỏi.

Tình tiết này hoàn toàn không có trong nguyên tác, rõ ràng là lần đầu gặp mà sao cô cảm giác cái tên Tăng Tử này nghe ở đâu rồi thì phải.

"Vì chị cho em đồ ăn ngon, còn không đuổi em đi như những người khác nên chị là người tốt" Tăng Tử giương đôi mắt to tròn trong veo nhìn Lăng Nhiễm.

"Thật ngây thơ..." Lăng Nhiễm nói vậy nhưng vẫn mỉm cười vui vẻ, khẽ xoa đầu cậu bé, cô cực kì thích trẻ con..

Chương 15: 15: Bị Lạc

"Này! Mạc Đình cậu có thể thành tâm đón khách một chút được không?" David bức dọc nói.

Làm gì có kiểu khách tới nhà mà mặc kệ rồi đi vào không nói câu nào như vậy chứ.

"Còn đợi tôi bê cậu vào chắc?" Hoắc Mạc Đình không dừng bước vừa đi vừa nói.

"Dù sao cậu cũng phải nói một tiếng chứ! Cái tên lạnh lùng này!" David thật muốn phát khùng.

"Cậu còn nói nữa thì đừng hòng vào cửa" Hoắc Mạc Đình đã quen với sự lải nhải không ngừng của David.

"Cái tên này!"

"Hai người được rồi đó, bao lâu rồi cũng không đổi được cái tính đó, không phải cứ gặp nhau là cãi lộn đầu nha!" Một người phụ nữ đi sau David lên tiếng.

"Doanh Doanh, em xem cái tên đó kìa! Chúng ta là khách mà cậu ta có thái độ gì thế kia!"

Bích Lạc Doanh nghe vậy cười ngọt ngào, hai người họ bao nhiêu năm rồi vẫn như vậy, không hề thay đổi.

"Lăng Nhiễm đâu?" Hoắc Mạc Đình trở về nhà không thấy Lăng Nhiễm đâu liền hỏi dì Thẩm.

"Phu nhân nói sẽ ra ngoài một chút nhưng đi từ trưa vẫn chưa về, tôi có gọi cho phu nhân, người nói sẽ trở về sớm thôi không cần lo lắng" Dì Thẩm thành thật trả lời.

"Cô ấy có nói là đi đâu không?"

"Không có, phu nhân chỉ nói đi có việc, nghe bảo vệ báo lại phu nhân đi cùng một đứa trẻ bị lạc"

"Vợ cậu không có nhà sao?" David tiến lên hỏi.

Bích Lạc Doanh nghe thấy sắc mặt có chút biến đổi nhưng rất nhanh lại khôi phục trạng thái ban đầu.

Hoắc Mạc Đình chỉ gạt đầu rồi đi lên trên phòng.

Đi với một đứa trẻ bị lạc là muốn đưa đứa trẻ đó về nhà? Đến cả những việc này cũng đều khác trước kia, cô ta thực sự thay đổi rồi sao...

Đến 6 giờ tối Hoắc Mạc Đình không đợi được nữa liền lấy điện thoại gọi cho Lăng Nhiễm, nhưng anh chợt nhận ra mình lấy đâu ra số của Lăng Nhiễm cơ chứ, khẽ day day trán, anh gọi cho trợ lý Triệu: "Đưa tôi số điện thoại của cô ấy!"

"Của phu nhân ạ?" Cẩn Vĩ Thành giả bộ hỏi nhiều một chút, Hoắc tổng của bọn họ lại không có số của phu nhân dù cho đã kết hôn được vài tháng rồi, tẻ nhạt như vậy bảo sao phu nhân không hồng hạnh vượt tường.

"Có vẻ như thời gian cậu đi công tác hơi ngắn thì phải" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng nói.

"Thưa Hoắc tổng tôi lập tức gửi số phu nhân qua!" Trợ lý Cẩn lập tức nói rồi gửi số Lăng Nhiễm qua.

Hoắc Mạc Đình nhận được số Lăng Nhiễm liền gọi cho cô.

Chuông reo hai tiếng rồi thuê bao.

Anh nhú mày rồi đứng lên cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

"Ấy! Cậu đi đâu vậy?" David hỏi.

"Có việc!" Hoắc Mạc Đình nói xong liền đi ra ngoài.

"Anh Đình đi đâu vậy?" Bích Lạc Doanh ở trong bếp cũng nghe thấy khi đi ra thì Hoắc Mạc Đình đã rời đi rồi.

"Anh cũng không biết, vợ cậu ta chưa về chắc là đi tìm vợ" David hơi lắc đầu suy nghĩ nói.

Bích Lạc Doanh siết chặt tay lại.

Lăng Nhiễm chết tiệt chỉ biết gây rắc rối.

Lăng Nhiễm sau khi đưa cậu bé về tận nhà, cô từ chối lời mời của ba mẹ Tăng Tử do hôm nay nhà có khách.

Lăng Nhiễm phát hiện trời đã tối rồi bèn mở điện thoại lên nhưng điện thoại hết pin nên đã sập nguồn vài phút trước.

Lăng Nhiễm vỗ chán, nơi này khá xa Hoắc gia.

Trên người lại không có tiền không thể bắt xe về.

"Đen đui quá!" Lăng Nhiễm rít lên rồi đi bộ, đi được một lúc cô lại bất lực vì mình làm gì biết đường về nhà đâu chứ, nơi đây hoàn toàn xa lạ với Lăng Nhiễm.

Cô khóc không ra nước mắt.

Lăng Nhiễm lê thê đi tới một cây điện thoại công cộng, muốn gọi nhưng mà làm gì có tiền xu hơn nữa số điện thoại của Hoắc Mặc Đình là gì cô còn chẳng biết.

Trời tối dần không khí cũng lạnh hơn.

Lăng Nhiễm lại chỉ mặc mỗi một chiếc váy xuyên không mỏng mà cũng không dày.

Có chút lạnh cô ngồi xuống trước cửa cây điện thoại công cộng.

Mong là sẽ có ai đó đi qua, cũng may đoạn đường này không tối nếu không Lăng Nhiễm muốn die tại chỗ.

Nhìn thấy phía xa có ánh đèn, Lăng Nhiễm tìm thấy hi vọng, cô đứng lên đôi tay dơ lên trời vẫy qua vẫy lại.

"Tiểu thư phía trước có người, hình như là Lăng tiểu thư!" Tài xế nói với Thiên Kỳ Nhan.

Anh ta chỉ cần nhìn xa cũng phát hiện ra Lăng Nhiễm rồi, do đã gặp quá nhiều lần.

"Dừng lại đi" Thiên Kỳ Nhan nhàn nhạt nói.

"Nhưng mà...." Tài xế quả nhiên không muốn dừng lại.

"Có lẽ cô ấy đang gặp chuyện, cứ dừng đi không sao!" Thiên Kỳ Nhan nói.

"Vâng!" Tài xế dừng xe trước mặt Lăng Nhiễm.

"Giúp tôi chút...." Lăng Nhiễm thấy cửa kính xe hạ xuống liền nói nhưng ngay khi thấy khuôn mặt Thiên Kỳ Nhan hiện ra cô liền đông cứng tại chỗ.

Ôi trời sao lại gặp nữ chính vào thời điểm này cơ chứ.

"Hoắc phu nhân có chuyện gì sao?" Thiên Kỳ Nhan hỏi.

"Cái đó, tôi bị lạc rồi, điện thoại hết pin lại không mang theo tiền..."

Lăng Nhiễm ngập ngừng nói.

"Chúng tôi không đi vào thành phố nên khó có thể cho Hoắc phu nhân đi nhờ!" Tài xế nhanh miệng đáp lại Lăng Nhiễm.

"Cái đó thì không cần đâu, chỉ cần chỉ đường cho tôi đi hướng nào là được rồi!" Huhu bị người ta ghét tới mức này luôn rồi.

"Không sao, cô lên xe đi!" Thiên Kỳ Nhan mở miệng.

Dù sao nhìn bộ dáng của Lăng Nhiễm cũng thấy cô ở ngoài trời lâu rồi, người cũng rét run rồi.

"Tiểu thư! Không được, cô ta sẽ làm hại người, hơn nữa thiếu gia đã dặn dò không được để cô ta lại gần người!" Tài xế nghe xong lập tức phản bác.

"A Độ" Thiên Kỳ Nhan nói nhẹ nhàng nhưng chứa đầy uy lực.

"Lên xe đi, ngoài trời lạnh" Thiên Kỳ Nhan quay xang Lăng Nhiễm nói.

"A...cảm ơn.." Lăng Nhiễm mở cửa xe đi vào.

Sau khi lên xe Lăng Nhiễm còn nhận được một chiếc áo khoác từ Thiên Kỳ Nhan, huhu quả nhiên là nữ chính rộng lượng, đối xử với kẻ muốn hại mình lại tốt như vậy.

"Cái đó, tôi thành thật xin lỗi vì những chuyện tôi gây ra, ngoài xin lỗi thì tôi không biết phải làm gì nữa, thời gian qua mọi hành động ngu xuẩn của tôi làm với cô không có cách nào để tạ lỗi" Lăng Nhiễm hít sâu một hơi dùng hết kĩ năng chuyên nghiệp của mình để xin lỗi.

Thiên Kỳ Nhan mở tròn mắt nhìn Lăng Nhiễm, người cao ngạo có chết cũng không cúi đầu như Lăng Nhiễm vậy mà lại chịu cúi đầu nói xin lỗi sao? Tài xế cũng không dám tin vào tai mình.

Ôi đây là câu nói ghê rợn hơn cả tiếng gầm của quỷ dữ.

"Cô..." Thiên Kỳ Nhan không thể mở lời nổi.

"Tôi cam đoan từ nay về sau sẽ tuyệt đối tránh xa cuộc sống của cô! Đảm bảo không đụng chạm tới cô, nếu mà tôi tái phạm cái mạng nhỏ này xin gửi cho cô muốn chém muốn giết thì tùy!" Lăng Nhiễm lập tức giơ tay thề thốt, phải nhanh chóng né xa cuộc sống của nữ chính mới được.

"Không cần thiết phải thề như vậy đâu, mấy ngày nay tôi có nghe nhiều lời đồn về cô, không ngờ là thật, cô quả nhiên thay đổi" Thiên Kỳ Nhan mấy ngày nay nghe trợ lý làm nhảm quanh tai tới phát ngán, vốn dĩ không tin lắm nhưng hôm nay có vẻ không còn lời nói nào nữa rồi.

"À, hoá ra là tin đồn"

"Tôi có thể biết lý do được không?" Thiên Kỳ Nhan càng tò mò vì sự thay đổi của Lăng Nhiễm.

"Lý do thì...!là do tôi yêu chồng tôi!" Lăng Nhiễm thật muốn nói toẹt ra là vì tôi đâu phải Lăng Nhiễm mà cô biết đâu.

"Yêu? Hoắc Mạc Đình?" Biểu cảm của Thiên Kỳ Nhan hoàn toàn đại ra.

"Đúng vậy, tôi yêu anh ấy" Lăng Nhiễm cắn răng nói dối.

Thiên Kỳ Nhan gật đầu xem như đã hiểu, cũng không quá tin Lăng Nhiễm.

Biết đâu đó chỉ là kế hoãn binh.

"Tôi chỉ có thể đưa cô tới đây, lãnh địa của Hoắc gia tôi không được vào" Thiên Kỳ Nhan nói.

"Không sao, cảm ơn cô đã đưa tôi về, lần sau sẽ báo đáp!" Lăng Nhiễm xuống xe hơi cúi đầu cảm ơn.

Thiên Kỳ Nhan chỉ cười nhẹ rồi đi luôn.

"Haiz, mình bỗng dưng thêm thích nữ chính rồi, làm sao đây, không thể cướp dâu được!" Lăng Nhiễm thở dài nhìn chiếc xe lao nhanh trong đêm..

Chương 16: 16: Bích Lạc Doanh

"Phu nhân! Người về rồi!" Bảo vệ thấy Lăng Nhiễm liền mở cổng lớn.

Sau đó gọi đi một cuộc điện thoại.

"Ừ" Lăng Nhiễm gật đầu rồi đi vào nhà.

Trời ngày càng lạnh hơn rồi, cô nổi hết cả da gà rồi.

Lăng Nhiễm bước vào nhà thấy David và một người phụ nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh, chắc là Bích Lạc Doanh nhỉ? Quả thực xinh đẹp như lời tác giả nói.

Dáng dấp hoàn hảo.

"Thật thất lễ, tôi gặp chút rắc rối nên về muộn" Lăng Nhiễm đi vào cười nói.

"À không sao, tôi nghĩ cô nên đi làm ấm cơ thể trước" David biết cơ thể Lăng Nhiễm đang yếu dù sao cũng là bác sĩ chữa cho người ta phải quan tâm một chút.

"Vậy tôi xin phép" Lăng Nhiễm quay người chuẩn bị đi thì David lại gọi lại.

"Từ từ đã Nhiễm Nhiễm này, cô về rồi vậy Mạc Đình đâu?"

"Tôi đâu có gặp, không phải anh ấy đã về rồi sao?" Hoắc Mạc Đình ở đâu cô làm sao mà biết được.

"Tôi tưởng cậu ta đi tìm cô?"

"Tìm tôi?" Làm gì có chuyện Hoắc Mạc Đình lại đi tìm mình cơ chứ.

"Phải, gọi không thấy cô nghe máy nên cậu ta chắc là đi tìm rồi"

David vừa dứt lời thì cửa nhà bật mở, Hoắc Mạc Đình đi vào.

Anh đưa ánh mắt về phía Lăng Nhiễm rồi đi lại gần cô: "Cô đã đi

đâu?"

"Em..." Hoắc Mạc Đình ép quá sát làm Lăng Nhiễm không thể trả lời nổi, lời nói mắc nghẹn lại cổ họng.

"Anh Đình, chị Nhiễm cũng đã về rồi, anh xem bên ngoài hắt rất lạnh, Mặt mũi chị đỏ lên hết rồi" Bích Lạc Doanh bước tới đứng sát Hoắc Mạc Đình ngọt ngào nói.

Hoắc Mạc Đình nhú mày nhìn Lăng Nhiễm sau đó không nói lời nào dặt tay cô lên đầu.

Bích Lạc Doanh nhìn chăm chăm vào cổ tay Lăng Nhiễm đang được Hoắc Mạc Đình nắm lấy mà không khỏi thẹn lòng.

Vị trí đó vốn là của cô ta.

David là người quan sát được tất cả.

"Em thích cậu ta à?"

"Đúng vậy! Em thích anh ấy! Anh sẽ giúp em chứ?" Bích Lạc Doanh gật đầu thừa nhận.

"Nhưng cậu ta có vợ rồi, chẳng lẽ em muốn...." David dăm chiêu nhìn Bích Lạc Doanh.

"Em không quan tâm, kết hôn thì có thể ly hôn, thứ em muốn em nhất định sẽ đoạt được!"

"Doanh Doanh em không thể làm như thế" David nghiêm túc nói.

"Vì sao chứ!"

"Hoắc Mạc Đình cậu ta sẽ không chấp nhận đâu, cậu ta nói rồi, cả đời chỉ kết hôn một lần"

"Không thể nào! Anh Đình không yêu cô ta! Hơn nữa chẳng phải cô ta bị trúng độc sao, sẽ chẳng còn sống được bao lâu nữa" Bích Lạc Doanh tự tin nói.

"Có cách giải độc, anh đưa ra lời khuyên cho em tuyệt đối đừng làm bậy, nhất là với Hoắc Mạc Đình, dù em có là ai thì mạng của em với cậu ta cũng chỉ như một con kiến" David thận trọng nói, làm sao mà anh không hiểu Hoắc Mạc Đình cho được, đã bước vào thế giới của Hoắc Mạc Đình lời nói của cậu ta chính là luật.

"Anh....có phải anh thích cô ta rồi đúng không?" Bích Lạc Doanh hiểu hết những lời David nói, cô biết Hoắc Mạc Đình tàn nhẫn tới mức nào.

"Không có!" David lập tức trả lời.

Người anh thích là em! Doanh Doanh sao em không chịu hiểu.

"Được rồi! Bây giờ em chỉ thử anh thôi, em không có làm càn tới mức đó đâu, em còn phải chúc phúc cho anh Đình nữa mà" Bích Lạc Doanh cười ha hả nói, cứ như cô chỉ đùa thật vậy.

"Chỉ là đùa thôi sao?" David ngây người.

"Chứ anh tin là thật chắc? Chơi với em lâu vậy anh nghĩ em là người như thế sao?" Bích Lạc Doanh liếc xéo David.

"### Haiz hại anh còn tưởng là thật, dọa chết anh rồi" David thở dài một hơi.

"Đi tắm đi" Hoắc Mạc Đình sau khi vào phòng thả tay Lăng Nhiễm ra.

"Hồi trưa em có gặp một cậu nhóc trước cửa nhà mình, nhóc đó đi lạc, nên em đã đưa nhóc đó về, nhưng mà không nghĩ tới điện thoại lại hết pin, em cũng không nhớ đường trở về..." Lăng Nhiễm đứng im không nhúc nhích giải thích.

Tốt hơn hết vẫn là nói rõ ra, ngộ nhỡ anh ta lại hiểu nhầm mình đi tìm An Vũ Phong thì hỏng.

"Làm sao cô về được?"

"Em vô tình gặp Thiên tiểu thư cô ấy đưa em về"

"Ừ, đi tắm đi" Hoắc Mạc Đình gật đầu.

Anh đã sớm nghe bảo vệ báo cáo lại hết rồi.

Lăng Nhiễm cũng không nghĩ nhiều, giải thích cũng giải thích rồi, cô liền lấy đồ đi tắm, mở tủ ra phát hiện không giống trước đây, tủ quần áo toàn đồ nữ bây giờ đã có đồ nam.

Cô quay người nhìn Hoắc Mạc Đình.

"Không phải cô muốn chung phòng sao, tôi đã kêu dì Thẩm sắp xếp lại" Hoắc Mạc Đình thản nhiên dứt tay vào túi quần nói.

"À à vậy...em đi tắm trước" Lăng Nhiễm rút một bộ đồ ở nhà rồi đi vào phòng tắm, quả nhiên đúng với suy đoán của Lăng Nhiễm đồ dùng trong phòng tắm cũng thay đổi 1 nửa là đồ dùng nam.

Hoắc Mạc Đình đứng bên ngoài suy nghĩ, Lăng Nhiễm bây giờ giống như một người khác vậy, hoàn toàn thay đổi, đó có thực sự là Lăng

Nhiễm không?

Lúc Lăng Nhiễm xuống nhà, 3 người kia không ở trong nhà, họ đang ở ngoài sân cỏ nướng thịt ngoài trời.

Hôm nay dì Thẩm muốn để không gian riêng tư cho bọn họ nên đã về quê ít ngày.

"Chị Nhiễm, chị xuống rồi!" Bích Lạc Doanh nhìn thấy Lăng Nhiễm liền hí hửng chạy lại.

"Mau lại đây, mọi người định mở tiệc hôm nay nhưng do chuyện chiều nay nên anh Đình đã hoãn rồi, tối nay chúng ta sẽ uống rượu nướng thịt trước"

Lăng Nhiễm gật đầu để Bích Lạc Doanh kéo đi.

Hai người bọn họ ngồi trên ghế xếp ngay ngắn ngoài sân cỏ.

Hoắc Mạc Đình đã thay một bộ đồ màu đen ở nhà.

Vẫn cái khí chất cao ngạo đó, lại có chút trẻ trung của thiếu niên.

Tay áo xắn lên, một tay nướng thịt một tay quyết dầu lên thịt.

Dáng vẻ hấp dẫn mọi thiếu nữ.

"Có phải anh Đình rất đẹp trai không?" Bích Lạc Doanh đột nhiên hỏi.

"Ừ" Lăng Nhiễm gật đầu theo bản năng, đôi mắt tròn long lanh nhìn Hoắc Mạc Đình.

"Nhưng có điều anh ấy quá lạnh lùng, trước tới giờ ngoài em là con gái xuất hiện bên cạnh anh ấy không nghĩ lại có chị có thể tới gần anh ấy! Anh ấy còn chưa từng đụng vào tay em"

"Vậy sao? Chị lại không nghĩ vậy" Lăng Nhiễm nhú mày, xung quanh Hoắc Mạc Đình đúng thật là không có phụ nữ thật, nhưng sau này không ai dám chắc.

Theo nguyên tác người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Hoắc Mạc Đình ngày càng nhiều, nào là em họ, fan hâm mộ, thư ký, vân vân và mây...

"Còn có ai nữa sao?" Bích Lạc Doanh nghiêng đầu hỏi.

"Dì Thẩm! Dì ấy là phụ nữ mà!" Lăng Nhiễm không thể nói hết toàn bộ cho Bích Lạc Doanh.

"Dì ấy không tính" Bích Lạc Doanh thở ra một hơi.

"Chị uống rượu không?" Bích Lạc Doanh lôi một chai rượu từ dưới đất lên hỏi.

....

"Cậu nói xem liệu hai người đó có trở nên thân thiết với nhau không?" David vừa bày đồ vừa nhìn về phía Lăng Nhiễm hỏi Hoắc Mạc Đình.

"Không biết" Hoắc Mạc Đình cũng đưa mắt về phía Lăng Nhiễm nhưng rất nhanh lại quay lại công việc nướng thịt của bản thân, trả lời một cách hờ hững.

"Cái tên này! Vô vị thật!" David ghét bỏ liếc xéo Hoắc Mạc Đình.

Không hiểu thiếu nữ trong thành phố bị gì mà đi thích một người nói không với cảm xúc, tình cảm như cậu ta nữa.

Còn một người rực rỡ sáng lạng như anh ta lại bị cho là tiểu bạch thủ:((Ông đây mới không cần..

Chương 17: 17: Lo Lắng

"Nhan Nhan! Không phải anh đã dặn em đừng tới gần hay tiếp xúc với Lăng Nhiễm sao? Cô ta rất xảo quyệt, em chê em bị hại chưa đủ hay sao?" An Vũ Phong kéo Thiên Kì Nhan tới trước mặt mình, anh có chút giận dữ.

"Không sao, tại thấy cô ấy có vẻ chật vật nên em mới giúp, hơn nữa cô ấy đâu có làm gì đâu, em thấy lời đồn là đúng, cô ấy thay đổi rồi"

"Em nói xem cô ta có đáng để tin hay không? Hay tất cả chỉ là bộ mặt giả tạo của cô ta!"

"Thôi mà anh, không thử quá trình làm sao biết kết quả được" Thiên Kì Nhan làm sao có thể không biết An Vũ Phong đang tức giận.

Bản thân cô cũng biết chuyện Lăng Nhiễm chỉ là 1 phần nhỏ thôi, còn lại đều là do buổi đóng máy ngày hôm nay có một nghệ sĩ nam người nước ngoài cùng đoàn ôm Thiên Kì Nhan rồi khế hôn vào má cô, đối với họ đó chỉ là hành động chào hỏi chúc mừng đơn giản.

Nhưng vì An Vũ Phong không muốn nổi giận với cô vì ghen nên mới lôi Lăng Nhiễm làm bia.

"Em còn muốn thử với cô ta sao? Nhớ lời anh, người phụ nữ của anh chỉ mình anh được động vào!" Lời nói của An Vũ Phong mang nặng tính cảnh cáo giữ khoảng cách với người khác dành cho Thiên Kì Nhan.

"### Được, em chỉ của mình anh!"

"Chị Nhiễm! Em nói chị nghe, anh Đình là một người cực kỳ cực kỳ lạnh lùng! Hơn nữa còn có nhiều người theo đuổi nữa! Chị may mắn lắm đó!" Bích Lạc Doanh một tay cầm rượu một tay khoác lên vai Lăng Nhiễm.

Hiển nhiên là đã say rồi.

"May mắn? Ừm...sai rồi phải là đen đủi! Anh ta lạnh lùng như tảng băng vậy! Chị chỉ cần sơ sẩy là sẽ bị anh ta phắc phắc! Bỏ làm đôi đó! Sợ!" Lăng Nhiễm mơ mơ màng màng đáp lại.

Cô không hề biết khi cô thốt ra câu nói này có người đã muốn đem cô bỏ làm đôi thật.

David lặng lẽ đưa mắt nhìn lên Hoắc Mạc Đình, mặt anh lúc này không khác đáy nồi là bao.

Nguy to rồi, Nhiễm Nhiễm tối đêm nay sẽ thức trắng để cầu phúc cho cô.

"Không sao! Không sợ ha! Em sẽ bảo vệ chị!" Bích Lạc Doanh ôm chặt lấy Lăng Nhiễm, vùi đầu vào vai Lăng Nhiễm.

"Được rồi, hai người đừng uống nữa! Say thành cái dạng gì rồi!"

David muốn được bình yên ở lại nên phải đứng lên cản hai con sâu rượu trước mặt này.

"Tránh ra!" Hai người cùng đồng thanh nói.

"....Mạc Đình! Giúp một tay đi.." David đáng thương nhìn Hoắc Mạc Đình.

Lăng Nhiễm đột nhiên đứng lên đi loạng choạng về phía Hoắc Mạc Đình trực tiếp ngồi lên đùi anh, đôi tay vòng qua cổ anh ôm lấy, cúi đầu tựa vào ngực anh nói: "Đi ngủ!" Nói xong còn không quên vẫy vẫy tay với Bích Lạc Doanh: "Tiểu Doanh Doanh mai gặp lại nhé!"

"..." Hoắc Mạc Đình bị động tác này làm đờ người, đang ra lệnh cho anh sao?

"A..

chị phải đi rồi sao...vậy mai chúng ta uống tiếp nhé!" Bích Lạc Doanh ủ rũ nói rồi gục xuống ghế.

David hoàn toàn đứng hình miệng chữ A mắt chữ O.

Ôi trời Hoắc Mạc Đình còn có ngày này sao? Phải chụp ảnh mới được.

David mở điện thoại chụp nhanh 1 tấm.

"Xoá ngay!" Hoắc Mạc Đình trầm giọng nói.

"Làm gì đấy? Đi ngủ thôi! Muộn rồi!" Lăng Nhiễm đợi mãi không thấy phản ứng gì liền cầu nhàu thúc giục.

"Xin lỗi nhé! Tôi lỡ bấm gửi rồi!" David dờ bộ mặt vô tội nhìn anh.

Hoắc Mạc Đình liếc ánh mắt sắc bén về phía David rồi ôm Lăng Nhiễm lên dưới sự thúc giục của cô.

Đi thẳng vào nhà.

"Haha, cười chết tôi! Không ngờ Đình Đình cao ngạo lại bị một người phụ nữ sai khiến như vậy" Sau khi Hoắc Mạc Đình đi David cười như được mùa.

"### Doanh Doanh! Để anh đưa em về phòng" David quay lại đỡ Bích Lạc Doanh dậy đưa cô về phòng đã được dì Thẩm chuẩn bị trước.

Trở về phòng, Hoắc Mạc Đình đặt Lăng Nhiễm xuống giường, nhưng lúc vừa định ngẩng lên thì Lăng Nhiễm đột ngột kéo cổ anh xuống.

Không kịp phản ứng nên hai đôi môi đã chạm vào nhau.

Thật không ngờ nụ hôn đầu tiên của hai người lại xảy ra trong hoàn cảnh này.

Hoắc Mạc Đình ngẩng đầu lên, Lăng Nhiễm vẫn ngủ say không biết gì tay vẫn ôm Hoắc Mạc Đình nào chịu buông.

.....

Sáng sớm Lăng Nhiễm bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

"Alo?"

"10 giờ! Quán cafe đối diện sân bay thành phố! Không gặp không về!" Đầu bên kia chỉ nói vồn vện như vậy rồi tắt máy.

"Anh là ai?"

"Alo?"

"Thần kinh!" Lăng Nhiễm chẹp miệng mắng, không quen biết hẹn người ta làm gì! Cô đặt điện thoại xuống quay người lại ôm lấy gối ngủ tiếp.

Nhưng cảm giác cái gối hơi lạ...to to, rắn chắc...Lăng Nhiễm mở mắt ra, phía trước cô không phải là gối mà là một vòm ngực rộng, săn chắc.

Đôi mắt mở to đầy kinh ngạc.

Đầu đầy dấu hỏi chấm, Lăng Nhiễm từ từ ngẩng đầu lên ôi mẹ ơi! Sao lại chung giường với Hoắc Mạc Đình như vậy chứ? Rõ ràng là hôm qua sau khi uống rượu...!không phải chứ?

Cô ngồi bật dậy, sờ s.oạng cơ thể cảm thấy không có chỗ nào là không ổn mới nhẹ nhõm.

Cũng may chưa bị thụt.

Với cái tính mê trai của cô không biết tối qua có mạnh bạo đè con người ta không.

Ngồi một chút giúp trí óc tỉnh táo hơn, Hoắc Mạc Đình đang ngủ sao? Lần đầu tiên thấy anh ta ngủ bên cạnh như vậy: "Lúc ngủ nhìn anh dịu dàng biết bao! Đồ mặt lạnh!" Lăng Nhiễm nhẹ nhàng xuống giường, khi xuống còn không quên chỉnh lại chăn cho Hoắc Mạc Đình rồi đi vào phòng tắm.

Đầu cô hiện tại đau như búa bổ vậy, lần sau không thể tùy tiện uống rượu nữa.

Lăng Nhiễm vừa đi Hoắc Mạc Đình chậm rãi mở mắt.

Anh cũng hoài nghi không kém Lăng Nhiễm, không biết bản thân đã ngủ quên từ khi nào, từ trước tới nay đây là đêm đầu tiên anh ngủ được một mạch tới sáng mà không bị thức giấc lúc nửa đêm, hơn nữa còn ngủ khá ngon nguyên nhân là do cô sao?.

Chương 18: 18: An Tổng Bị Leo Cây

An Vũ Phong ngồi tại một phòng cafe riêng.

Mắt liên tục nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nét mặt hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn.

Anh đã ngồi tại đây gần 1 tiếng vẫn không thấy Lăng Nhiễm đâu.

Người gọi cho Lăng Nhiễm lúc sáng sớm không ai khác là anh.

"Cô ta nghĩ mình là ai vậy? Lần đầu tiên mình phải chờ đợi lâu như vậy!" Nếu là vài tháng trước chỉ cần anh phẩy tay một cái Lăng Nhiễm lập tức như chó gặp phải chủ vậy.

Không thể đợi thêm nữa, An Vũ Phong lấy điện thoại gọi cho Lăng Nhiễm.

"Alo?"

"Cô cố tình không tới phải không?"

"Anh là ai? Tới đâu cơ?" Lăng Nhiễm mơ hồ hỏi, Darling là ai vậy? Sao Lăng Nhiễm lại lưu cái tên Darling, chẳng nhẽ còn có vụ ngoại tình nữa hả???

"Cô! Đừng chậm trễ làm mất thời gian của tôi, mau tới!"

"Vì sao tôi phải nghe anh trong khi tôi không biết anh là ai? Tôi cũng đâu có bắt anh phải vì tôi mà tốn thời gian!" Lăng Nhiễm nói xong thẳng tay tắt máy, tiện tay xóa luôn số đó đi.

Để lại cho An Vũ Phong vô vàn dấu hỏi chấm, cô ta mất trí à? Anh gọi lại nhưng không được, còn dám chặn mình?

Lăng Nhiễm đặt điện thoại xang một bên tiếp tục công việc nấu bữa trưa của mình.

Trưa nay cô hỗ trợ David nấu

"Không nghĩ bác sĩ lại có thể nấu nướng được" Cô cứ nghĩ David là một người giống với Hoắc Mạc Đình chỉ khác về tính cách.

Nào ngờ mấy công việc nội trợ anh ta cũng đảm đương rất tốt.

"Đương nhiên, tôi chỉ thích tự nấu ăn cho mình, người khác nấu tôi không yên tâm"

"Nhiệm Nhiệm này cô có thể gọi tôi là Triệu Khải, đó là biệt danh của tôi"

(*Từ giờ sẽ gọi David bằng tên Triệu Kh nha!)

"Tôi có thể gọi sao?"

"Đương nhiên, cô là vợ của Đình Đình nhà chúng tôi đương nhiên cũng là bạn của tôi, là bạn thì không nên xa cách"

"Đúng rồi, để tôi lên kêu Doanh Doanh xuống" Tư Hải nói rồi quay người rời đi.

"Đình Đình?? Anh ta được kêu bằng tên đó sao?" Lăng Nhiễm có chút buồn cười, cái tên với cái tính cách nó không khớp nhau chút nào.

Một lát sau, Lăng Nhiễm đi từ trong bếp ra bắt gặp Triệu kh đang khấn trương ôm Bích Lạc Doanh xuống, nhìn Bích Lạc Doanh có vẻ không ổn lắm, người rất nhiều mồ hôi, khuôn mặt nhợt nhạt.

"Sao vậy?"

"Tôi không biết, khi tôi lên bắt gặp Doanh Doanh đang nằm ôm bụng gục xuống đất! Nhiệm Nhiệm cô giúp tôi nói một tiếng với Mạc Đình! Tôi đưa Doanh Doanh tới bệnh viện trước" Triệu ôm Bích Lạc Doanh đi nhanh ra ngoài, vì anh cũng là bác sĩ xem chừng là đau bao tử, nhưng vì ở nhà không có dụng cụ y tế cụ thể, về biệt thự thì xa quá nên phải tới bệnh viện.

"Được! Mau đi đi!" Lăng Nhiễm nói rồi lấy điện thoại muốn gọi cho Hoắc Mạc Đình nhưng cô nào có số, Triệu kthì đi mất rồi.

Lăng Nhiễm đành ném tạp dề trên tay, vớ đại một chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Trước cổng công ty Hoắc thị.

Lăng Nhiễm đi nhanh vào, bảo vệ và tiếp tân đã biết cô là ai nên không ngăn cản, Lăng Nhiễm thuận lợi đi lên văn phòng của Hoắc Mạc Đình, do gấp nên cô quên việc gõ cửa mà đi thẳng vào.

"Lạc Doanh cô ấy vào bệnh viện rồi!"

Hoắc Mạc Đình nhíu mày nhìn hành động không chút phép tắc của Lăng Nhiễm: "Bị làm sao?" Dù vậy anh vẫn không trách móc mà hỏi.

"Cô ấy đau bụng, có vẻ khá nghiêm trọng, Triệu Khải đã đưa cô ấy tới bệnh viện rồi"

Hoắc Mạc Đình không nói lời nào đứng lên cầm chìa khóa và áo khoác đi luôn.

Lăng Nhiễm đuổi theo đằng sau nhưng cô không bước kịp theo bước chân anh được.

Khi vào tới cửa thang máy còn bị va vào ngực anh.

"A Xin lỗi!"

Hoắc Mạc Đình chỉ ừ nhẹ rồi bấm nút.

Với tài nghệ lái xe của Hoắc Mạc Đình bọn họ tới bệnh viện chỉ mất 7 phút.

Bích Lạc Doanh quả thực là bị đau bao tử, do ăn uống không hợp lý, đêm qua lại còn uống nhiều rượu như vậy.

Cô ấy một thân một mình ở nước ngoài, bận chuyện nghiên cứu tới sớm làm gì có thời gian chăm sóc bản thân, ăn uống cũng chỉ qua loa.

Trong phòng bệnh, Triệu Khải đã đi làm các thủ tục cho Bích Lạc Doanh, chỉ còn lại 3 người.

"Em không sao rồi, hai người không cần ở lại đây đâu, có anh Khải được rồi" Bích Lạc Doanh nén cơn đau ở bụng nói.

"Không phải nói ở nước ngoài sẽ chăm sóc tốt bản thân, không cần người trợ giúp? Bộ dạng bây giờ là sao?" Hoắc Mạc Đình không nhanh không chậm từ từ ngồi xuống ghế cạnh giường.

"Em...!không phải do công việc quá bận hay sao chứ! Hơn nữa cũng

đâu có nghiêm trọng lắm đâu nghĩ một chút là khỏe"

"Ra nước ngoài 4 năm, không dưới mười lần vào viện, vậy còn không nghiêm trọng thì thế nào mới gọi là nghiêm trọng?" Thần sắc Hoắc Mạc Đình nghiêm nghị hơn.

Lăng Nhiễm ngồi một bên quan sát, quả thực nhìn bọn họ bây giờ còn giống vợ chồng hơn cả cô nữa.

Haizz khung cảnh tình chàng ý thiếp này sao mình lại phải chứng kiến nhỉ?

"Cái đó là do em sơ ý"

"Sơ ý thêm vài lần nữa thì cái mạng nhỏ của em đi luôn đấy"

"Em....chị Nhiễm! Anh ấy nạt em" Bích Lạc Doanh đột nhiên hướng tới Lăng Nhiễm.

"Anh ấy nói đúng a, em phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, nghiên cứu sinh mà để sức khỏe ảnh hưởng sẽ không được vào phòng nghiên cứu đâu" Lăng Nhiễm cười nhạt nói theo.

"Hai người!..." Bích Lạc Doanh hoàn toàn không nói được câu gì.

Ngay sau đó, cánh cửa phòng bệnh bật mở Triệu Khải xách trên tay vài túi đồ: "Mọi người đều chưa ăn gì, nên tôi mua chút đồ ăn! Doanh Doanh em chỉ được ăn cháo trắng thôi nhé"

"Vì sao chứ?" Bích Lạc Doanh ghét nhất là cháo, thứ đồ ăn nhiều nước nhạt toẹt đó cô không thích chút nào, thà uống nước lọc còn hơn.

Bích Lạc Doanh nói xong thì nhận được ánh mắt của Hoắc Mạc Đình thì lập tức sửa lời: "Thôi, em ăn cháo vậy"

"Thôi chết! Nhiễm Nhiễm! Tôi quên mất chúng ta có nấu đồ ăn ở nhà!" Sau khi ăn uống no say Triệu Khải đột nhiên đứng bật dậy.

"A, tôi cũng không nhớ ra" Đạo này đầu óc kém quá chừng.

Có thể dễ dàng quên những chuyện vừa xảy ra chỉ trong nháy mắt.

"Mọi người nấu ăn sao?" Bích Lạc Doanh hỏi.

"Đúng vậy, anh với Nhiễm Nhiễm nấu đó!" Triệu Khải tự hào nói.

"May mắn em chưa ăn đồ cậu ta nấu, nếu không bệnh sẽ nặng hơn" Hoắc Mạc Đình cười như không cười, tay cầm đồ ăn nhẹ sau bữa đưa tới chỗ Lăng Nhiễm.

"Tên kia! Nói vậy là có ý gì? Cậu khinh thường tài nghệ của tôi à?"

Triệu Khải nghe thế liền nổi đoá.

Anh nấu ăn cực kỳ ngon luôn nhé.

"Không phải khinh thường mà là sự thật"

"Đâu có em thấy bác sĩ Triệu nấu ăn cũng được mà" Lăng Nhiễm lên tiếng, nhìn vẻ ngoài không tệ, các bước vô cùng đúng, chỉ là cô chưa kịp nếm thử.

"Nhiễm Nhiễm!" Triệu Khải cảm động muốn khóc.

"Nếm thử chưa?"

"Vẫn chưa.."

"Có phải nhìn vô cùng bắt mắt, mùi thơm, công đoạn thực hiện chính xác?"

"Đúng vậy"

Sau đó Hoắc Mạc Đình cười nhẹ: "Đẹp mã những không có nghĩa là chất lượng tốt, đồ cậu ta làm không mặn quá thì sẽ nhạt quá, lúc thì cay quá"

"Hoá ra là như vậy...." Lăng Nhiễm gật đầu xem như đã hiểu, như vậy chắc là Hoắc Mạc Đình đã không ít lần ăn đồ ăn do Triệu Khải nấu rồi.

"Khụ...Đó...!đó là lỗi kĩ thuật, lần này tôi nghiêm túc làm mà!" Triệu Khải ho nhẹ một cái.

"Bác sĩ Triệu, không sao đâu, có công mài sắt có ngày nên kim" Lăng Nhiễm bày ra bộ mặt thông cảm.

"Nhiễm Nhiễm cô! Hứ hai người đúng là một cặp ngu ru tầm ngu ru mã tầm mã! Hoắc Mạc Đình, ra ngoài nói chuyện đàn ông với tôi!" Triệu Khải nói xong, tức giận kéo theo Hoắc Mạc Đình đi.

"Sẽ không sao chứ?" Lăng Nhiễm tự hỏi, liệu bọn họ có đánh nhau không nhỉ.

"Không sao đâu chị Nhiễm, anh Khải thường hay như vậy lắm, họ chỉ đùa một chút thôi" Bích Lạc Doanh mỉm cười lên tiếng, thật may vì đã có không gian riêng với Lăng Nhiễm.

"Em có chuyện này muốn nói"

"Sao vậy?" Lăng Nhiễm có cảm giác không mấy trong lành..

Chương 19: 19: Tới Đoàn Làm Phim

"Được rồi, có gì thì nói đi" Hoắc Mạc Đình biết Triệu Khải kéo mình ra ngoài này không phải để nói chuyện đàn ông gì như anh bảo mà là có chuyện chỉ hai người bọn họ nói.

"Tôi đã thử điều tra qua rồi, loại độc mà vợ anh trúng phải chưa từng được sản xuất ở trong nước.

Chỉ có tìm ra gốc gác mới có thể trị tận gốc" Triệu Khải phân tích kĩ lưỡng.

Hoắc Mạc Đình trầm mặc, đôi môi mỏng mím chặt lại.

"Không phải Doanh Doanh về rồi sao, tôi thử tìm em ấy cùng nghiên cứu, em ấy là nghiên cứu sinh hẳn sẽ tìm ra.

Nhưng cậu chú ý một chút vợ cậu cơ thể sẽ yếu hơn, tới khi tế bào thực sự suy kiệt mới làm được phẫu.

"Ừ! Nếu không chữa được thì sao?" Hoắc Mạc Đình đột nhiên hỏi.

"Cậu biết rõ còn hỏi, Nhiễm Nhiễm sẽ...chết!"

Từ chết như một đòn đánh mạnh vào người Hoắc Mạc Đình.

"Tôi tin tưởng giao mạng của cô ấy cho cậu! Phải cứu! Bằng mọi giá!"

"Cậu có phải đã yêu cô ấy rồi?" Triệu Khải cho rằng khả năng này là rất cao.

"Không biết"

"Thế nào được gọi là không biết! Biểu hiện của cậu chính là yêu"

"Vợ cậu dạo gần đây thay đổi lớn như vậy, tốt nhất cậu nên nắm bắt đi, có được trái tim của phụ nữ không dễ đâu, cô ấy còn muốn ly hôn không?"

"Chắc là không, lâu rồi không thấy đề cập"

"Chắc! Cái tên mình mảy toàn bằng nhà cậu, phải quan tâm người ta nhiều lên, phụ nữ thích cảm giác được an toàn, ông đây trưng nghĩa cho cậu vài lời khuyên đó thôi!" Triệu Khải vỗ vai Hoắc Mạc Đình.

Hoắc Mạc Đình không quan tâm mà đi thẳng luôn mặc kệ Triệu Khải ở đó lải nhải.

Khi hai người họ trở lại phòng bệnh, không khí trong phòng không mấy tự nhiên.

Biểu cảm của Bích Lạc Doanh có chút khó coi.

Trái lại Lăng Nhiễm đang vô tư ngồi trên ghế.

"Doanh Doanh, có phải em đau ở đâu không? Sao sắc mặt lại tệ thế kia?" Triệu Khải đi tới quan tâm hỏi han.

"Em không sao chỉ hơi mệt một chút" Bích Lạc Doanh nói rồi đưa tầm mắt về phía Lăng Nhiễm khẽ mím môi.

"???" Nhìn tôi làm gì? Lăng Nhiễm không hiểu ánh mắt đáng thương kia là gì.

"Em nghỉ ngơi đi" Hoắc Mạc Đình nói rồi kéo tay Lăng Nhiễm đi ra ngoài.

Động tác cực kì nhẹ nhàng nhưng lại làm cho Bích Lạc Doanh hiểu nhầm là anh đang tức giận.

Thiên Kỳ Nhan vừa đặt chân xuống thành phố Hoạ Lang của nước C đã có một đội ngũ chuyên nghiệp tới đón cô ra trường quay.

Không sai hôm nay là người đầu tiên cô đi quay phim sau khi bị thương ở mắt.

Sau khi tới trường quay, vì sức ảnh hưởng của cô không lớn lắm nhưng lại được đạo diễn để ý vì nhan sắc và trình độ diễn xuất.

"Thiên tiểu thư, cô tới rồi" Một người đàn ông trung niên bước tới nhiệt tình chào đón, còn ôm cô một cái.

"Đạo diễn Lâm!" Thiên Kỳ Nhan cũng mỉm cười vui vẻ đáp lại cái ôm.

"Chào đạo diễn Lâm!" Trợ lý của Thiên Kỳ Nhan là Tiểu Mai cúi đầu

chào.

"Lần đầu hợp tác mong đạo diễn Lâm chiếu cố" Lần đầu tiên Thiên Kỳ Nhan hợp tác với một vị đạo diễn có tầm ảnh hưởng lớn, lại còn được ông ấy chọn làm nữ chính, cũng nghe nói ông ấy khá khó tính, cô muốn thử bản thân một lần.

Đạo diễn Lâm là người không bao giờ dựa vào việc quan hệ rộng hay là có mối liên giao tốt mà thiên vị, ông hoàn toàn dựa vào năng lực để lựa chọn và làm việc.

Vì thế danh tiếng và mức ảnh hưởng của ông trong nước vô cùng cao, có thể nói chỉ sau đạo diễn Hoành-vị đạo diễn hàng đầu của nước A có sức ảnh hưởng cả nước ngoài, đã từng làm đạo diễn cho vài bộ phim Hollywood nhận được đánh giá cao.

"Đừng khách khí như vậy, bây giờ cô về khách sạn của đoàn làm phim nghỉ ngơi tới tối ngày mai có buổi khai máy, nhớ chuẩn bị cho tốt" Đạo diễn Lâm xua tay nói.

"Vâng, vậy tôi xin phép" Thiên Kỳ Nhan gật đầu rồi cùng trợ lý rời đi.

"Đạo diễn, ngài thật sự muốn dùng cô ấy làm nữ chính à?" Phó đạo diễn từ đâu nhảy ra hỏi.

"Ý tôi đã quyết! Chẳng lẽ cậu muốn đổi?"

"Không có không có, chẳng qua là người này khá phức tạp, ông biết rồi đấy, cô ấy là người của An tổng" Phó đạo Giang Thiết nói nhỏ.

"Thì sao? Liên quan gì tới An tổng, phim là cô ấy đóng chứ có phải An tổng đóng, người của ai thì cũng như nhau thôi, được rồi trở về làm việc đi!" Đạo diễn Lâm đâu phải không biết Thiên Kỳ Nhan là người của An Vũ Phong chứ, chẳng qua là đối với ông đều như nhau cả, không có gì ngoài năng lực để đánh giá con người.

"Ồ" Giang Thiết thất vọng quay người đi, có 10 người thì tới 9 người tin Thiên Kỳ Nhan dựa vào quan hệ mới lấy được vai nữ chính này, bao gồm cả anh ta.

Nói không tin là nói dối, mối quan hệ trưng sẵn ra như vậy, không muốn nể mặt cũng phải nể.

"Chị Nhan, bây giờ chúng ta về khách sạn luôn sao?" Tiểu Mai kéo hành lý đi đằng sau Thiên Kỳ Nhan hỏi.

"Ừ, em đi chuẩn bị giúp chị vài thứ" Thiên Kỳ Nhan đưa cho Tiểu Mai một danh sách.

"Vâng!"

Vừa về tới phòng quản lý của cô đã gọi tới.

"Kì Nhan, em tới đoàn chưa?"

"Em vừa tới, hiện tại đang ở khách sạn" Người quản lý của cô đương nhiên là nữ, vì An Vũ Phong không thích có đàn ông lại gần cô.

"Vậy nhớ chuẩn bị cho tốt, đạo diễn Lâm khá khó tính đó" Phùng Đào Văn nhắc nhở.

"Em biết rồi, cảm ơn chị Văn Văn"

"Vậy không làm phiền em nghỉ ngơi nữa, chị cúp máy trước"

"Vâng"

Nghe điện thoại xong Thiên Kỳ Nhan tự mình sắp xếp đồ đạc trong phòng tiện cho sinh hoạt.

Thời gian quay phim ít nhiều cũng vài tháng, chưa kể còn phải di chuyển qua lại nhiều nơi.

Nhân lúc còn rảnh rồi cô lấy kịch bản ra nghiên cứu tiếp.

Bộ phim này tên là "Đứa trẻ mù" nữ chính là một cô bé từ khi sinh ra đã bị mất thị giác, lớn lên bị bạn bè xa lánh, gia đình thì xua đuổi.

Mang tâm lý nặng nề, rồi bỏ quê hương tới nơi xa lạ vô tình gặp nam chính, anh không ghét bỏ cô bé mà ngược lại còn cưu mang giúp đỡ cô.

Dần dần cảm hoá sự bài xích sợ hãi của cô bé.

Anh cũng là người giúp cô thay thị giác, nhưng tới khi mắt cô có thể nhìn thấy thì anh hoàn toàn biến mất như bốc hơi khỏi thế giới.

Cô cố gắng làm việc, tìm kiếm 5 năm trời, cuối cùng cũng tìm được anh, nhưng anh lại không muốn nhận ra cô, bên cạnh còn xuất hiện một người phụ nữ khác gọi là người yêu.

Điều này lại mang tới biến cố lớn cho cô, nhưng vì là nam nữ chính nên cuối cùng họ cũng vượt qua mọi thử thách để đứng cùng nhau trên lễ đường.

Nhân vật tâm lý như vậy là lần đầu Thiên Kì Nhan diễn, cô chỉ đi casting theo lời cổ vũ của chị Văn Văn, lại không nghĩ mình được chọn.

Nhân vật vô cùng khó diễn.

Có một vài phân cảnh rối loạn tinh thần, phát điên lên...!Thiên Kì Nhan dồn tâm huyết nghiên cứu và diễn tập để hoàn thành tốt vai diễn của mình..

Chương 20: 20: Về Nhà Ngoại

Lăng Nhiễm không hiểu vì sao Hoắc Mạc Đình lại kéo mình rời khỏi đó, không ở lại với người ta hay sao? Nhìn vẻ mặt thâm trầm của anh cô càng không hiểu, đang muốn mở lời thì điện thoại vang lên, là Lăng Kỳ gọi.

"Chị, có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Nhiễm...bà ngoại muốn em trở về một chuyến..." Giọng Lăng Kỳ có chút lo lắng.

Bà ngoại là người rất nghiêm khắc, sau khi ông ngoại mất một mình bà nắm giữ và cai quản nhà họ Lục phát triển tới tận bây giờ, vẫn giữ vững vị trí đầu của nước C, một nước láng giềng của nước A.

Bà là một người phụ nữ vô cùng kiên cường và mạnh mẽ.

"Bà ngoại sao.." Lăng Nhiễm chấn động, bà ngoại, cô xuyên tới đây cũng một thời gian rồi, không biết bà ở nhà có ổn không, có ăn uống đầy đủ hay không, cô thực sự nhớ bà.

Đôi mắt cũng dần phiếm hồng.

"Phải, người nói có chuyện quan trọng cần nói riêng với em, em buộc phải có mặt trước giờ cơm tối ngày mai"

"Vâng, em biết rồi" Lăng Nhiễm thở dài cup máy.

Sau lần trở về này, sự yêu mến của nhà ngoại dành cho cô đề theo gió cuốn đi.

Bây giờ cần phải xử chữa điều đó trước tiên.

Tạo mối quan hệ tốt với nhà ngoại cũng là một chuyện tốt, rất có lợi thế, đặc biệt là có chỗ dựa nếu như Hoắc Mạc Đình muốn ly hôn.

"Sao vậy?" Thấy cô nghe điện thoại xong thì thất thần, anh hỏi.

"Không sao, chỉ là chị em vừa gọi điện nói bà ngoại muốn gặp em nên sáng mai em phải về nhà ngoại một chuyến" Lăng Nhiễm muốn dò hỏi thử xem Hoắc Mạc Đình có cho phép cô đi không.

"Ừ, để thư ký Tình đi cùng đi" Có người đi chung sẽ an toàn hơn, Tình Y Hồng cũng là một nhân vật không tầm thường.

"Cô ấy không phải làm việc hay sao?" Biết ngay mà kiêu gì cũng cho người dám sát cô mà.

"Không, thiếu một người công ty không sập được" Hoắc Mạc Đình thản nhiên nói.

"Ồ, cái đó...số điện thoại của anh là gì?" Lăng Nhiễm gật đầu, cô bỗng nhớ tới mình không có số của Hoắc Mạc Đình, nếu chẳng may gặp chuyện còn có thể có đường lui.

"Đã lưu trong danh sách của em rồi"

"Anh lưu lúc nào vậy?" Lăng Nhiễm kinh ngạc mở danh sách điện thoại ra quả nhiên tên Hoắc Mạc Đình hiện lên đầu tiên.

"Tối hôm qua"

Lăng Nhiễm gật đầu xem như đã hiểu, cô thấy cái tên danh bạ này có chút nhạt, vợ chồng với nhau mà lại chỉ lưu tên như vậy thì không thích hợp, Lăng Nhiễm đổi tên ghi nhớ thành chồng kèm theo một icon moa moa.

Như vậy có sến không nhỉ?

Hoắc Mạc Đình vô tình nhìn thấy biểu cảm trên mặt có chút không tự nhiên, Lăng Nhiễm quả thực là con người khác hoàn toàn.

Rất nhanh đã tới lúc Lăng Nhiễm lên máy bay.

"Tiểu Nhiễm, tới đó nhớ chú ý sức khỏe, thấy không khỏe phải lập tức tới bệnh viện" Dì Thẩm giống hệt như người mẹ già đang dặn dò con gái trước khi đi xa.

"Vâng dì cũng vậy nha."

Chồng em đi đây!" Lăng Nhiễm gật đầu như búa bổ, vẫy vẫy tay với Hoắc Mạc Đình rồi cùng Tình Y Hồng lên máy bay.

Hoắc Mạc Đình đã quen với sự thay đổi này của Lăng Nhiễm nên nghe cô gọi chồng không có gì ngạc nhiên lắm, người ngạc nhiên vẫn là 2 người còn lại.

"Chào giám đốc! Chào dì Thẩm!" Tình Y Hồng khẽ cúi người chào rồi đi theo Lăng Nhiễm.

"Thiếu gia, phu nhân đi như vậy không sao chứ?" Dì Thẩm hiển nhiên là không yên tâm rồi, bà muốn Hoắc Mạc Đình cùng đi nhưng vì bận công việc nên thôi.

"Cũng không phải trẻ con" Hoắc Mạc Đình dù nói vậy nhưng mắt vẫn dõi theo cô cho tới khi hoàn toàn biến mất trước tầm mắt.

"Tôi thấy phu nhân đã thay đổi không ít, thiếu gia ngài nên nghĩ tới chuyện sau này đi tôi biết ngài ít nhiều cũng có tình cảm với phu nhân, nhưng vì phu nhân trước đó không đúng...vẫn là nên đưa phu nhân tới gặp người lớn thì hơn, chuyện tình cảm tôi không can thiệp" Dì Thẩm nắm lấy mu bàn tay của Hoắc Mạc Đình khẽ nói.

Bà cũng rất muốn hai người họ có thể bình yên sống với nhau.

"Con biết rồi" Hoắc Mạc Đình rút tay lại, vòng qua đặt lên vai dì Thẩm cùng dì bước đi.

Đối với anh dì Thẩm chẳng khác nào mẹ ruột cả, chăm sóc anh từ bé, khi anh rời nhà dì họ, dì Thẩm cũng theo anh.

Là người khiến bản thân Hoắc Mạc Đình anh có thể bộc lộ mọi cảm xúc.

Thành phố Hoạ Lang là một thành phố đứng đầu của nước C, là địa điểm thích hợp để chụp ảnh, quay phim, đây cũng là trung tâm điện ảnh lớn thứ hai sau thành phố Cao Giang của nước A.

Nơi đây còn là nơi có một gia tộc hùng mạnh không khác Hoắc gia là bao đó chính là Lục gia, phát triển mạnh dưới sự quản trị của Lục phu nhân-bà ngoại của Lăng Nhiễm.

Bà ngoại và mẹ cô vốn đã cắt đứt quan hệ không liên quan tới nhau, nhưng bà lại vô cùng yêu thích đứa cháu ngoại Lăng Nhiễm này, đặc biệt thương vì có số mệnh khổ, mất tích từ nhỏ, lại bị ba mẹ xa lánh.

Điều này gây nên sự ganh đua của những người trong nhà.

Nhưng cũng nghe nhiều thông tin về Lăng Nhiễm trước đó bà vốn nhắm mắt cho qua nhưng chuyện quá sức tưởng tượng khi Lăng Nhiễm lại cả gan làm thương mặt của Thiên Kỳ Nhan, lần này gọi về cũng muốn hỏi tội, không thể làm ngơ được nữa.

"Oa, quả nhiên là giống với lời đồn, phồn hoa khác lạ thật" Lăng Nhiễm kéo chiếc kính râm to trên mặt xuống cảm thán.

"Phu nhân, xe tới rồi" Tinh Y Hồng mỉm cười nói.

Phu nhân dễ thương quá.

"Đi thôi, có thời gian chúng ta sẽ đi dạo phố" Lăng Nhiễm gật đầu, nhất định phải nán lại chơi vài buổi.

Xe chạy tầm nửa tiếng đã tới, nơi này hoàn toàn tách biệt với khu đô thị, một biệt thự nằm riêng về một hướng, một căn biệt thự mang phong cách cổ điển không mấy khác lạ, chỉ có điều nó toát lên sự uy nga lừng lẫy của gia tộc.

Lăng Nhiễm chẹp miệng, nhìn bằng mắt đã hơn so với đọc sách rồi tự tưởng tượng, chuyển xuyên qua này đủ để mở mang tầm mắt. Bây giờ là 4 giờ chiều, ánh nắng không gắt mấy nhưng cũng không kém chói chang.

Lăng Nhiễm cùng Tinh Y Hồng thuận lợi tiến vào bên trong nhà.

"Lăng tiểu thư, mừng cô trở về" Quản gia cung kính tiếp đón.

"Vị này là..." Quản gia hỏi.

"À cô ấy là..." Lăng Nhiễm chưa kịp nghĩ thân phận thích hợp cho Tinh Y Hồng.

"Thưa ngài, tôi là tiểu Hồng, hầu nữ của Lăng tiểu thư" Tinh Y Hồng cúi người nói.

Thân phận này đã được Hoắc tổng xác nhận.

"À ra vậy, mời vào" Quản gia làm động tác mời.

"Chuyện gì vậy chị tiểu Hồng? Hầu nữ là sao?" Lăng Nhiễm nhú mày ghé sát người Tinh Y Hồng hỏi.

"Như vậy dễ ứng xử hơn"

Lăng Nhiễm còn chưa kịp nói bỗng phía trên truyền tới giọng nói quyền lực: "Quỳ xuống!".

Chương 21: 21: Gia Ngoại

Lăng Nhiễm nhú mào ngược lên, người phía trên chính là đại phu nhân-Dương Tịch Tiểu vợ con trai cả của bà ngoại-Lục Trấn.

"Bác gái, cháu có thể hỏi vì sao cháu lại phải quỳ không ạ?" Lăng Nhiễm tôn trọng nhà ngoại nhưng không phải ai cũng vậy, đặc biệt là vị đại phu nhân này, nào có ưa cô.

Bà ngoại có tổng 3 người con 2 trai một gái, mẹ cô là út ngoài bác cả Lục Trấn còn có bác hai là Lục Thành cũng đã có vợ là Hoa Thái.

Bác cả chỉ có một người con gái-Lục Hi, bác hai thì có 1 cặp sinh đôi long phụng là Lục Kính Duy và Lục Kính Tâm, nhưng ba người đều đã đi du học.

"Không có phép tắc quy củ gì cả! Còn dám ló mặt tới đây!" Dương Tịch Tiểu liếc xéo Lăng Nhiễm, bộ dạng cao cao tại thượng.

"Người mời con tới đây là bà ngoại thưa bác, con biết người không thích con nhưng cũng không thể bắt tội con"

"Hừ! Nói chuyện không ra làm sao, cô ở nhà không được dạy dỗ hả? Còn nữa ai cho phép cô mang thứ thấp hèn kia vào đây! Dơ bẩn!" Dương Tịch Tiểu ám chỉ Tĩnh Y Hồng.

"Đây cũng không phải nhà của bác, hơn nữa cô ấy còn cao* hơn bác nhiều" Lăng Nhiễm cảm thấy vô cùng khó chịu vì cách cư xử và lời nói của bà ta.

Trường bối không tôn trọng hậu bối thì lấy đâu ra sự hiếu thảo.

*Cao \= cao sang (nói về thân phận) xuất thân của Dương Tịch Tiểu cũng chỉ là xuất thân bình dân cha mẹ làm nông, do nhà họ Lục không có truyền thống môn đăng hộ đối nên bà ta mới được gả vào Lục gia vì yêu Lục Trấn.

Còn Tình Y Hồng hiển nhiên là không đơn giản rồi, nhìn cô ấy như vậy nhưng thực chất là con gái duy nhất của ông trùm bạch đạo khét tiếng nhưng quan hệ cha con không tốt cô ấy bỏ nhà đi tìm con đường khác cho mình.

"Hỗn láo! Mà..."

"Chị Tiểu! Đây là Lục gia!" Dương Tịch Tiểu còn chưa nói xong một giọng nói sắc bén từ phía sau truyền lại.

Dương Tịch Tiểu kịp thu lại lời nói: "Sao em lại ra đây, thân thể khoẻ hơn chưa?"

"Đã khoẻ hơn rồi cảm ơn chị, con bé mới trở về nên để cho nó nghỉ ngơi, mẹ cũng sắp về rồi tránh để mẹ nổi giận"

Dương Tịch Tiểu không cam lòng cũng đành gật đầu, ai bảo địa vị của cô ta trong nhà dù là cả nhưng không bằng hai.

Lăng Nhiễm nhận ra đây là vợ của bác hai tên là Hoa Thái.

Người này xuất thân cao quý, tính tình hiền thực đoan trang.

Là người tốt!

"Con chào bác gái" Thái độ của Lăng Nhiễm quay ngoắt 180°.

"Ừm, mau lại đây, lớn quá rồi nhỉ?" Hoa Thái mỉm cười với cô.

"Bé con, gia đình có quy định, người đi theo con đành phải tiến lên gian đằng sau rồi" Hoa Thái không muốn tách rời họ lắm nhưng quy định của nhà đã rõ, chỉ khi có tiệc mừng hay sự kiện, khi dùng bữa thì mới có sự xuất hiện của người làm còn đâu biệt thự đằng sau chính là nơi ở của họ.

"Con yên tâm, đãi ngộ tuyệt đối là dành cho khách" Nhận thấy ánh mắt của Lăng Nhiễm dành cho Tình Y Hồng, Thái Hoa bèn nói.

"Vâng" Lăng Nhiễm gật đầu, nhìn Tình Y Hồng rời đi.

Mong là mọi thứ đều ổn.

"Theo ta lên trên đi nào, lâu rồi không gặp có nhiều chuyện muốn nói với con" Hoa Thái kéo nhẹ tay Lăng Nhiễm.

"Vâng"

"Bác biết, con có thành kiến với nhà ngoại nhưng bé con à, bà ngoại

là thực lòng thương con chỉ là khó chấp nhận những việc gần đây thôi" Hoa Thái kéo Lăng Nhiễm ngồi xuống bộ ghế gỗ cổ truyền đẹp nhưng cầu kì.

"Con xin lỗi vì đem lại không ít rắc rối cho mọi người"

"Bác biết cuộc sống của con...bác xin lỗi vì đã tự ý điều tra con, những việc con làm bác đều đã từng trải qua, điên cuồng theo đuổi giấc mộng của mình, chống chọi để đoạt lại tự do, cuộc sống hào môn không dễ dàng nhưng là chim nào thì vẫn sẽ về tổ đó, có trốn cũng không được"

Lăng Nhiễm không hề biết quá khứ của Hoa Thái cũng nổi loạn giống cô trong nguyên tác vậy nhưng có điều là khôn ngoan hơn cô nên kết cục sẽ không bao giờ thảm.

"Chúng quy lại chúng ta vẫn phải đối mặt với nó, chuyện tình cảm không thể ép buộc hai người có thể từ từ chấp nhận nhau, nhưng sự khôn ngoan của một người phụ nữ là không chen vào cuộc sống của người khác, con hiểu không?"

"Dạ, con đã biết lỗi rồi ạ, lúc trước con đã có những suy nghĩ bùng bột..." Vốn đang định nói tiếp thì điện thoại của Hoa Thái vang lên. Sau khi nghe điện thoại biểu cảm của Hoa Thái lập tức đại ra, chiếc điện thoại rơi xuống nền nhà tạo nên một tiếng kêu không nhỏ.

"Sao vậy bác?"

"Không ổn rồi, Kính Tâm nhập viện rồi, bác...bác phải tới với con bé..." Hoa Thái dường như mất bình tĩnh vội vã nhấc điện thoại rồi chạy đi.

Lăng Nhiễm khẽ thở dài, chị họ này của cô hơi đặc thù một chút, sinh ra tim không được khoẻ, lần này chắc là bệnh tái phát, nhưng mà...!trong kịch bản hình như không có chuyện này, hay là mình không nhớ nhỉ? Nếu đúng là như vậy thì kịch bản đang bị thay đổi.

Như vậy là bà ngoại có thể cũng sẽ không trở về hôm nay?

"Lăng tiểu thư, đêm nay phu nhân có việc đột xuất nên không thể về, người đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở đây, tôi dẫn người lên phòng" Quản gia từ đâu đó đột nhiên xuất hiện.

"Cảm ơn bác, đúng rồi lát nữa cháu có thể ra ngoài không?" Cứ ở trong ngôi nhà lớn thế này mãi cũng chán, chi bằng ra ngoài khám

phá thành phố Hoà Lang này.

"Đương nhiên là có thể rồi"

Sau khi về tới phòng Lãng Nhiễm rửa mặt một chút rồi đi tìm Tĩnh Y Hồng.

Vì Lục Kính Tâm đang ở nước ngoài du học nên Hoa Thái cùng chồng và mẹ chồng đều bay xang đó.

Trên đường đi Hoa Thái cứ khóc sụt sùi, mong sao con bé không có việc gì nếu không làm sao bà có thể sống nổi.

Hơn hai tiếng ngồi máy bay tư nhân họ cũng đáp xuống thành công, mọi người vội vã di chuyển tới bệnh viện trung tâm thành phố.

"Bà nội! Ba mẹ!" Một thiếu niên trông thấy 3 người liền đứng lên.

"Kính Duy, em gái con sao rồi?"

"Kính Tâm sao rồi con?"

"Em ấy tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng, bác sỹ nói như vậy nhưng vẫn cần theo dõi thêm" Sau khi vào phòng bệnh Lục Kính Duy thuật lại lời của bác sỹ.

"Mọi chuyện tốt cuộc là sao? Ai kíc.h thích con bé?" Lục Thành nghiêm mặt hỏi.

"Em ấy tỏ tình với người ta không ngờ người ta không những không chấp nhận con bé mà còn sỉ nhục em ấy, khi con biết tin thì em ấy đã ngất đi rồi, con thành thật xin lỗi vì không bảo vệ được em ấy!" Lục Kính Duy tự trách, nếu như anh không chủ quan để em ấy đi tỏ tình một mình còn bản thân lại cắm đầu vào đề án.

Anh nhất định sẽ trừng phạt kẻ đó dám sỉ nhục em gái anh thậm tệ như vậy, anh đã xem được đoạn video đó.

"Trời ạ, sao lại ra nông nổi này cơ chứ" Hoa Thái đau lòng nhìn con gái trên giường bệnh.

"Không ra thể thống gì!" Ánh mắt Lục phu nhân thâm sâu khó đoán.

"Đứa trẻ đó là ai?" Lục phu nhân suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Lục Kính Duy biết ngay bà nội sẽ hỏi vậy, liền mở cặp ra lấy một tờ sơ yếu lý lịch của kẻ đó đưa cho bà nội.

Cứ chờ hậu quả đi, từ chối tình cảm em gái anh có thể chấp nhận nhưng dám sỉ nhục cô bé, hãy xem thủ đoạn của bà nội anh nè..

Chương 22: 22: Tiệc Khai Máy

Thiên Kỳ Nhan tối nay sẽ đi dự tiệc khai máy, cô mặc một chiếc váy bó đơn giản màu be, cùng với chiếc áo khoác dài.

"Tiểu Mai vào thôi, sao vậy?" Thiên Kỳ Nhan hỏi khi thấy tiểu Mai chần chừ trước cửa phòng tiệc.

"Em hơi căng thẳng một chút" Tiểu Mai khẽ nói.

"Không sao đâu, thư giãn đi vào trong thôi" Thiên Kỳ Nhan nắm lấy tay cô bé an ủi.

Cô không để ý một bên tay của tiểu Mai đang siết chặt.

"Ây, nữ chính của chúng ta tới rồi" Một người trong phòng nói khi thấy Thiên Kỳ Nhan cùng trợ lý tiến vào.

"Oa cô ấy quả nhiên xinh đẹp nhìn bên ngoài còn đẹp hơn ở trong tivi nữa"

"Phải đó, đây mới thực sự là mỹ nhân"

Tiếng khen không ngừng vang lên, khiến một vài người không muốn nhưng vẫn phải ghen tị.

"Chào mọi người" Thiên Kỳ Nhan mỉm cười chào.

"Để tôi giới thiệu một chút! Đây là Thiên Kỳ Nhan người sẽ đảm nhiệm vai nữ chính trong bộ phim Đứa trẻ mù, còn đây là nam chính- Hà Diệu" Đạo diễn Lâm bước lên đứng giữa Thiên Kỳ Nhan và Hà Diệu.

"Chào! Tôi là Hà Diệu, sau này giúp đỡ nhau" Hà Diệu chìa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay.

"Chào tiền bối, nghe danh đã lâu không ngờ có vinh dự được hợp tác chung" Thiên Kỳ Nhan nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy.

Ánh mắt Hà Diệu nhìn Thiên Kỳ Nhan có chút khác thường.

Người phụ nữ này...đẹp một cách lạ lùng, đáng vẻ cao quý, thanh

lịch.

"Được rồi mọi người tự nhiên đi" Đạo diễn Lâm nói rồi đi về phía phó đạo diễn và biên tập phim nói chuyện tiếp.

"Uống một ly chứ?" Hà Diệu nâng ly rượu vang lên hỏi.

"Đương nhiên là được"

Tiểu Mai nhanh chóng đưa tới tay Thiên Kỳ Nhan một ly rượu.

Tầm mắt dán chặt vào ly rượu, mí mắt giựt giựt, cảm xúc hỗn độn không ai biết cô bé đang suy nghĩ cái gì.

"Không nghĩ Thiên tiểu thư lại xinh đẹp như vậy, tôi rất hân hạnh được hợp tác với một mỹ nhân như cô"

"Cảm ơn Hà tiền bối đã khen ngợi, tôi đứng chung với tiền bối chỉ sợ làm fan của anh đẩy tôi lên đầu ngọn sóng" Thiên Kỳ Nhan nửa thật nửa đùa nói.

"Haha...cô thú vị thật đấy, cứ gọi tôi là anh Diệu được rồi tiền bối nghe xa cách quá dù sao chúng ta cũng hợp tác lâu dài"

"Gọi như vậy không thích hợp lắm tôi vẫn nên kêu Hà tiền bối thì hơn" Thiên Kỳ Nhan qua ánh mắt có thể biết cảm xúc Hà Diệu dành cho mình.

"Được rồi từ từ sẽ quen"

Buổi tiệc diễn ra rất thuận lợi, Thiên Kỳ Nhan cảm thấy có gì đó không ổn, người cô bắt đầu nóng thời tiết bây giờ là mùa thu làm sao có thể nóng, cô uống khá nhiều rượu nhưng cổ họng vẫn cảm thấy khô khan.

"Đạo diễn, thật xin lỗi tôi có chút chuyện đột xuất không thể cùng mọi người tiếp tục được" Thiên Kỳ Nhan nhay bén nhận ra vấn đề, biểu hiện của cô rất giống với bị chuốc thuốc, trong giới giải trí không thể tránh được việc này.

"A, vậy sao! Không vấn đề, ta tiễn cô" Đạo diễn Lâm cũng ngà ngà say, ông tiễn cô ra tới tận cửa.

"Tạm biệt" Thiên Kỳ Nhan khấn trương rời khỏi, hơi thở của cô dần dần dập.

Cảm giác nóng rát dần lan tỏa, bước đi dần lạch lạch nếu không có tiểu Mai đỡ có khi cô sẽ ngã xuống.

Nhưng cô cảm thấy có gì đó lạ...tiểu Mai trước nay nói rất nhiều hôm nay đột nhiên trầm tính...

"Tiểu Mai! Đi kiếm chút đá lạnh tới đây" Sau khi lên xe Thiên Kỳ Nhan lập tức mở ngăn lạnh mini trên xe lấy nước rưới lên mặt.

"Vâng" Tiểu Mai tức tốc chạy đi.

Nghĩ một lát cảm thấy không ổn, cô liền gọi cho An Vũ Phong, điện thoại reo nhưng không có ai bắt máy.

Cố gắng gọi mấy lần cũng không được.

Thiên Kỳ Nhan thờ d.ốc, kìm nén kho.ái cảm không rên lên, chết tiệt! Ai lại đi chơi cái loại thuốc này!

Đợi mãi không thấy tiểu Mai trở lại, đang định gọi thì có một người đàn ông mở cửa dùng động tác nhanh nhẹn, trói chặt tay Thiên Kỳ Nhan lại, bịt miệng cô vào.

"Ưm...ưm..." Là ai? Phía trước mờ ảo Thiên Kỳ Nhan không nhìn ra được gì, cô chỉ biết mềm nhũn để người ta vác lên vai ôm đi.

Mùi đàn ông khiến Thiên Kỳ Nhan khó chịu vô cùng, cảm giác muốn đang dâng trào.

Tên đàn ông lạ mặt vác cô đi thẳng tới khách sạn phía đối diện, đang đi qua đường bỗng bị một hàng xe hơi chặn lại.

Anh ta khế giật mình, một tay giữ chặt Thiên Kỳ Nhan đang không ngừng dựa dựa trên vai một bên luồn tay xuống hông nắm lấy khẩu súng.

Cửa xe đầu tiên mở ra, một người đàn ông cao lớn xuất hiện ánh mắt sắc lạnh muốn băm tên kia thành trăm mảnh.

"Tránh ra, đừng lo chuyện bao đồng!" Tên đàn ông lạ mặt rút khẩu súng ra chĩa thẳng vào người vừa xuất hiện.

An Vũ Phong không nói gì cả, nhếch mép thường thức, đồng thời cho thuộc hạ một ánh mắt ngay lập tức mười mấy họng súng chĩa vào người đàn ông kia khiến ông ta sợ đứng không vững lập tức đặt Thiên Kỳ Nhan xuống chạy bán mạng vào nhà hàng vừa rồi.

"Đuổi" An Vũ Phong tiến nhanh về phía cô ra lệnh.
Thuộc hạ của anh lập tức vâng dạ rồi lập tức đuổi theo.
"Nhan Nhan! Em sao rồi?" An Vũ Phong rũ bỏ hoàn toàn mục đích ban đầu anh tới đây tìm cô.

Cởi trói, bịt miệng cho cô.
"Giúp em...nóng..." Vừa được giải thoát đôi tay Thiên Kỳ Nhan lập tức ôm lấy cổ An Vũ Phong.

Hơi thở nóng hổi của cô phả vào cổ anh như thứ thuốc kích thích khơi dậy ngọn lửa phía dưới.

"Khốn nạn!" An Vũ Phong khẽ rửa, ôm cô đứng dậy đi lên xe.

"#### Về"

Lăng Nhiễm tung tăng đi dạo phố đêm ở Shopping mall
HOALANGVIP-một trung tâm thương mại lớn nhất nhì thành phố.

Cô cảm thấy hơi mệt, chắc là do đi nhiều quá.

Cô vẫn chưa muốn trở về, vẫn chưa khám phá hết 1 tầng, có trách thì trách nơi đây quá rộng.

"Chúng ta nghỉ chút đi" Lăng Nhiễm nói với Tình Y Hồng.

"Được, phía trước có tiệm trà-bánh, chúng ta vào đó đi!" Tình Y Hồng gật đầu nhìn xung quanh phát hiện một tiệm bánh.

Hai người họ đi vào đó, gọi chút nước ngồi nghỉ một chút.

"Phu nhân, cô rất thích ngọc sao?" Tình Y Hồng hỏi vì cô để ý thấy Lăng Nhiễm cái gì cũng xem qua một chút, chỉ có các cửa hàng ngọc bích, phi thúy là cô dừng chân lại xem xét khá lâu, nhưng lại chỉ mua một chiếc vòng tay phong cách hợp với người già.

"Đúng vậy, nhìn nó rất đẹp mắt hơn nữa Trong các sách y học cổ như Bản Thảo Cương Mục, Thần Nông Bản Thảo có ghi lại ngọc phi thúy còn có tác dụng giải trừ phiền bức, giải Trúng Nhiệt, nhuận Tâm Phế, hỗ trợ Thanh Hần, dưỡng ngũ tạng, yên hồn phách, mượt tóc, sáng mắt, thính tai, thông huyết mạch.

Em muốn mua một chiếc tặng bà ngoại" Lăng Nhiễm nói, khi trước

cô tìm hiểu rất kỹ về ngọc phỉ thúy, muốn tặng cho bà ngoại một lần nhưng không kịp tặng đã xuyên tới đây.
Ngọc phỉ thúy có chứa một số nguyên tố vi lượng quý.

Phỉ thúy có hàng chục màu sắc khác nhau tùy vào hàm lượng, tỉ lệ các nguyên tố cấu thành.

Trong đó SiO_2 chiếm khoảng 58%, Al_2O_3 chiếm 23%, Na_2O chiếm 13%, Cao 1% cùng với Mg, Ge, Mn và các nguyên tố vi lượng khác. Qua việc tiếp xúc, cọ xát các nguyên tố vi lượng này được hấp thụ vào cơ thể giúp hỗ trợ cân bằng môi trường nội bào, thúc đẩy trao đổi chất tăng cường miễn dịch, hỗ trợ các tuyến nội tiết hoạt động tốt hơn, phát triển trí não ở trẻ, kháng viêm, ung bướu, giảm nguy cơ mất trí nhớ người cao tuổi, chống lão hóa, loãng xương...

"À, cô biết nhiều thật đấy còn...phu nhân...cô đang chảy máu cam..."
Tĩnh Y Hồng đang nói phát hiện Lăng Nhiễm đột nhiên chảy máu cam.

Lăng Nhiễm chưa kịp nghe hiểu lời Tĩnh Y Hồng ánh mắt bỗng trở nên mơ hồ, cô nhìn mọi thứ đột nhiên không rõ nét, tim bỗng đập nhanh quá...!chuyện gì vậy?

"Phu nhân!" Tĩnh Y Hồng hoảng sợ gọi Lăng Nhiễm khi thân thể cô đổ xuống người Tĩnh Y Hồng.

"Cô sao vậy! Phu nhân làm ơn tỉnh lại đi!"

"Gọi bác sĩ...đúng rồi..." Tĩnh Y Hồng mò mẫm trong túi bằng một tay, tay còn lại giữ lấy Lăng Nhiễm.

Bàn tay run rẩy bấm gọi cấp cứu.

Làm ơn đừng có chuyện gì....

Chương 23: 23: Chuyển Đi Lúc Nửa Đêm

Nửa đêm, bên ngoài phòng bệnh truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Cửa phòng bệnh bật mở, Tỉnh Y Hồng giật mình quay người lại, chỉ thấy Hoắc Mạc Đình xuất hiện ở cửa cùng với trợ lý Cẩn.

"Hoắc tổng, trợ lý Cẩn!"

"Sao rồi?" Hoắc Mạc Đình tiến lên phía trước vài bước.

"Phu nhân không sao, bác sĩ nói sức khỏe phu nhân không ổn định, chất độc đang dần phát tán cần phải chú ý nhiều hơn, tránh để phu nhân căng thẳng mệt mỏi" Tỉnh Y Hồng nhỏ giọng nói sợ đánh thức Lăng Nhiễm.

"Ừ, hai người về khách sạn nghỉ ngơi đi" Hoắc Mạc Đình ngồi xuống ghế bên cạnh giường nói.

"Vậy còn phu nhân?"

"Có tôi ở đây!"

Tỉnh Y Hồng đang định nói gì đó liền bị Cẩn Vĩ Thành cản lại: "Vậy không làm phiền Hoắc tổng và phu nhân nữa, chúng tôi xin phép!" Rồi kéo Tỉnh Y Hồng ra ngoài.

"Trợ lý Cẩn anh làm gì vậy?" Tỉnh Y Hồng khó hiểu nhìn Cẩn Vĩ Thành tự nhiên kéo cô ra đây làm gì.

"Cô ngốc lúc nào không ngốc lại đi ngốc vào lúc này!" Xem ra anh cần phải đào tạo thêm thư ký này rồi.

"Anh mới ngốc..." Tỉnh Y Hồng đột nhiên dừng lại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên thấy mình ngốc thật, hai người họ là vợ chồng chăm sóc nhau là điều đương nhiên rồi.

"Được rồi chúng ta đi thôi" Cẩn Vĩ Thành tự nhiên nắm lấy cổ tay Tỉnh Y Hồng kéo cô đi.

"Hoắc tổng biết chăm sóc phu nhân chứ?" Tâm Tỉnh Y Hồng đang

đặt lên Lăng Nhiễm không để ý tới người nào đó đang thoả mãn tự cười.

"Năng lực Hoắc tổng rất tốt"

"Ồ" Tình Y Hồng ồ một tiếng, lúc này mới để ý đến cổ tay đang bị Cẩn Vĩ Thành nắm lấy, bàn tay anh rất ấm, ấm tới lạ thường, phút chốc cô đã bị bóng dáng phía sau của Cẩn Vĩ Thành thu hút.

Anh ấy không quá đẹp trai nhưng so với Hoắc tổng cũng gọi là không kém, đôi khi lại vô cùng dịu dàng.

Có lẽ làm việc chung với Hoắc tổng lâu nên phong thái, khí chất cũng oai phong như vậy....

Lăng Nhiễm nhìn khung cảnh quen thuộc trước mắt, đây là nơi vô cùng quen thuộc đối với cô.

Đây là nhà cô, nơi có bà ngoại đang ngồi chờ cô trở về.

Mình được trở về nhà rồi sao?

Trên tay bà đang cầm một bức ảnh cũ, miệng ghen ngào lẩm bẩm:

"Yên nhi..."

Người trên ảnh trông rất trẻ, miệng nhoẻn cười tươi như ánh mặt trời, nhưng nụ cười ấy dừng mãi ở tuổi 25.

Cô chết rồi sao? Bà ngoại sao lại cầm ảnh cô khóc vậy?

"Bà ơi... Yên nhi về rồi, bà không nhìn thấy Yên nhi sao?"

Đáp trả cô chỉ là khoảng không lặng thinh với tiếng khóc ghen ngào của bà ngoại.

Hốc mắt Lăng Nhiễm cũng đỏ lên.

"Bà ngoại..." Lăng Nhiễm mơ màng nói, một bàn tay lạnh lạnh sờ lên trán cô rồi nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trên mặt cô.

Trời vừa hửng sáng Lăng Nhiễm đã tỉnh dậy, khẽ xoa xoa chiếc đầu đau nhức của mình.

Nhìn khung cảnh xung quanh thấy lạ lẫm, sao mình lại ở đây? Thư ký Tình đâu rồi?

"Tĩnh rồi sao" Một giọng nói quen thuộc phát ra.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Lăng Nhiễm khàn giọng hỏi.

Tĩnh lại ở bệnh viện cô có chút mơ hồ.

"Thấy đầu choáng không?" Hoắc Mạc Đình không trả lời mà hỏi.

Lăng Nhiễm lắc đầu.

"Khó thở không?"

Lăng Nhiễm lại lắc đầu.

"Cảm thấy không khoẻ ở đâu không?"

Lăng Nhiễm vẫn lắc đầu, bây giờ ngoài hơi mệt cô chẳng cảm thấy gì cả.

"Ừ, nằm nghỉ lát nữa rồi về nhà" Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi tiếp tục quan sát máy tính.

"Sao anh lại tới đây?" Lăng Nhiễm nhớ là cô đang ở thành phố Hoà Lang.

Cô đi dạo cùng với Tĩnh Y Hồng rồi sau đó...làm sao cũng không nhớ.

"Tĩnh cò đi ngang qua" Hoắc Mạc Đình hồ hững trả lời mắt vẫn dán lên màn hình máy tính.

"Ồ..vậy chị Y Hồng đâu rồi?" Lăng Nhiễm ngó nghiêng xung quanh không thấy bóng dáng Tĩnh Y Hồng đâu.

"Về khách sạn nghỉ ngơi rồi"

Lăng Nhiễm gật đầu, khoan đã...Tĩnh Y Hồng đến khách sạn nghỉ ngơi vậy là Hoắc Mạc Đình đã ở đây cả đêm sao?

"Anh..cả đêm qua đều ngồi đây sao?"

"Ừ"

Đột nhiên Lăng Nhiễm có chút cảm động.

Ôi người chồng mà cô cho rằng chả có xịu tình cảm nào với mình vậy mà lại có thể ở bên trông cô cả một đêm.

"Em đang ở nhà ngoại, về thì có chút không hay..."

"Qua bên đó rồi mai trở về cũng được"

"Anh không bận sao?"

"Không"

Trợ lý Cẩn qua màn hình máy tính nghe được khẽ than khổ, thôi đi Hoắc tổng bận tối tắt mắt mày làm gì có chuyện không bận chứ, chỉ là công việc đều bị đẩy vào tay anh mà thôi, có một ông chủ ngoài lạnh trong nóng không tốt chút nào, yêu vợ mà không nói. Lãng Nhiễm xuống giường, định đi vào nhà vệ sinh.

Hoắc Mạc Đình chẳng biết đã dùng tốc độ gì bước nhanh tới đỡ cô bước đi.

Bàn tay anh lạnh lạnh mà săn chắc Lãng Nhiễm không tốn mấy sức bước đi, thật ra thì cô có thể tự đi khoẻ mạnh mà, nhưng vì anh nhiệt tình muốn đỡ nên thôi vậy.

Chính Lãng Nhiễm cũng không nhận ra cô đã quen với cảm giác có ai đó cạnh bên từ bao giờ.

"Lão đại! Có Hoắc tổng bên cạnh Lãng tiểu thư chúng tôi không thể hành động!" Một người lạ mặt đứng cách phòng bệnh không xa vừa nghe điện thoại vừa nói.

"Ừ, chú rút lui đi"

"Vâng!" Người lạ mặt đó vâng dạ cúp điện thoại rồi rời đi.

Nán lại bệnh viện 1 tiếng rưỡi cuối cùng cũng được trở về.

Hoắc Mạc Đình không dẫn cô về nhà ngoại ngay mà đưa cô tới một căn biệt thự gần bệnh viện.

"Đây là đâu vậy?"

"Nhà ăn" Hoắc Mạc Đình dẫn Lãng Nhiễm đang đỡ người vào bên trong.

Vừa vào tới nơi đã có một người phụ nữ khá lớn tuổi đi ra: "Chào Hoắc tổng, chào Hoắc phu nhân!"

Hoắc Mạc Đình nhẹ gật đầu.

"Chào bà!" Lãng Nhiễm cũng lễ phép gật đầu chào lại.

"Đây là bảng cân bằng dinh dưỡng của phu nhân, tôi đã dựa theo tình trạng sức khoẻ để thống kê mời Hoắc tổng xem" Người phụ nữ đưa cho Hoắc Mạc Đình một tấm bảng điện tử.

Cân bằng dinh dưỡng? Chuyện này là sao vậy?

"Giảm lượng đường một chút, còn lại cứ theo tỉ lệ mà làm! Cảm ơn!"
Hoắc Mạc Đình xem xong trả lại bảng cho bà ấy.

"Vâng!" Người phụ nữ gật đầu rồi tránh xang một bên để Hoắc Mạc Đình đi vào trong.

Lăng Nhiễm nhìn bàn thức ăn đầy đủ dinh dưỡng tiêu chuẩn trên bàn, mới buổi sáng đã có nhiều chuyện cảm động như vậy sao?
Trong lòng Lăng Nhiễm cũng nhói lên cảm giác khó tả..

Chương 24: 24: Vương Thiếu Tuyền

Hai người ăn sáng xong rồi trở lại nhà ngoại cô.

Trên đường đi Lăng Nhiễm vẫn chưa tiêu hoá nổi hành động của Hoắc Mạc Đình, biết là anh rất giàu nhưng mua một căn biệt thự chỉ để nán lại ăn cơm một buổi sáng thì có hơi quá, người giàu ai cũng chịu chơi như vậy sao?

"Cái đó...anh có thể bán căn biệt thự kia đi được không?"

"Tại sao lại phải bán?" Hoắc Mạc Đình nghi vấn hỏi.

"Chỉ ăn sáng thôi chúng ta có thể tới nơi khác ăn đâu cần mua hẳn một căn như vậy, để không rất lãng phí dù sao cũng là tiền, bán lại đi" Không phải tiền của mình nhưng Lăng Nhiễm tiếc thay cho số tiền đó.

"Vậy được" Hoắc Mạc Đình nhìn Lăng Nhiễm suy nghĩ một chút, trước nay cô ấy làm gì biết tiết kiệm tiền, không sống lãng phí đời không nề.

Bọn họ trở về lại nhận được thông báo bà ngoại không thể trở lại ngay, do công việc của Hoắc Mạc Đình nên hai người thu xếp đồ đạc rồi về nước, đúng hơn là chỉ có đồ của Lăng Nhiễm.

"Chị Y Hồng không đi cùng chúng ta sao?"

"Bọn họ đi chuyển khác vì có việc cần giải quyết" Hoắc Mạc Đình mở lời giải thích, chuyện có người theo dõi bọn họ ở bệnh viện anh đã sớm biết, chỉ muốn xem chúng có hành động gì không, xem ra là nhắm tới Lăng Nhiễm.

"Anh nghỉ ngơi chút đi, lát nữa tới nơi em gọi" Bay tới thành phố Hoà Lang trong đêm lại còn không được nghỉ ngơi cả buổi sáng, biết anh là người bán mạng cho công việc nhưng chủ yếu lần này vẫn là vì cô nên mới vậy.

"Ừ" Hiếm khi Hoắc Mạc Đình lại thoả hiệp như vậy.

Tự Lăng Nhiễm cũng cảm thấy khác lạ.

Bản thân cũng chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng cô cảm nhận được bả vai hơi nặng, thân thể nhỏ bé cứng nhắc lại từ từ cúi xuống nhìn hoá ra Hoắc Mạc Đình tựa lên vai cô ngủ.

Tim Lăng Nhiễm bỗng đập loạn nhịp, ôi trời! Anh ta đang làm cái quái gì vậy? Sao tim mình lại đập nhanh như vậy chứ! Nóng quá đi! Mặc dù đã ngủ chung giường với nhau, cũng từng ôm nhau nhưng chưa bao giờ Lăng Nhiễm có cảm xúc như vậy, rung động sao? Vì cái tựa vào vai của ai đó hả?

Lăng Nhiễm không dám động đậy, cô ngồi im bất động, mắt hướng tới khuôn mặt của Hoắc Mạc Đình, dù đang ngủ nhưng thần sắc vẫn rất nghiêm nghị, lại có chút buông thả.

Lông mi anh không dài nhưng nhìn đẹp vô cùng, độ cong vừa phải, sống mũi cao, tiếc là không được nhìn thấy đôi môi nữa cho trọn vẹn.

Một người đàn ông cực kỳ đẹp trai này lại là chồng của cô.

Lăng Nhiễm biết mình đang suy nghĩ gì liền lập tức xua tan đi suy nghĩ đó, đưa tay kéo rèm cửa sổ máy bay lại tránh ánh nắng làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của Hoắc Mạc Đình.

Thiên Kỳ Nhan vẫn còn bàng hoàng về sự việc đêm qua, lần sau cô nhất định sẽ rút kinh nghiệm, làm cái nghề này phải cảnh giác tứ phía, địa ngục không biết khi nào sẽ gọi tên ta.

"Em muốn ăn gì không?" An Vũ Phong ngồi bên cạnh Thiên Kỳ Nhan mở lời.

"Em hơi đói, chúng ta ăn thử đồ ăn dưới sảnh khách sạn này đi!"

Sáng nay tỉnh dậy, cô thấy toàn thân nhức mỏi, còn có một số dấu vết nỉ non để lại, An Vũ Phong nói hôm nay cô không cần phải đi tới đoàn làm phim.

"Được"

Lúc đi ra khỏi thang máy, Thiên Kỳ Nhan vô tình đụng phải một người

đàn ông, khiến thân thể loạn choạng cũng may có An Vũ Phong đỡ lấy nên không bị ngã.

"Cô không sao chứ?" Người đàn ông hỏi.

"Cô ấy không sao, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi anh" Thiên Kỳ Nhan còn chưa kịp trả lời An Vũ Phong đã nói.

"Không sao" Người đàn ông nở một nụ cười lịch sự, anh đã đoán được tình huống này.

Thiên Kỳ Nhan chỉ biết mỉm cười gật đầu với đối phương rồi cùng An Vũ Phong rời đi.

Chẳng hiểu sao vì nụ cười của Thiên Kỳ Nhan mà khiến cho một người như Vương Thiếu Tuyền anh phải ngưng lại dõi theo vài giây. Mãi tới bóng dáng hai người đó biến mất sau góc tường anh mới hoàn hồn, điện thoại reo từ này bây giờ anh mới biết, vội nghe máy:

"Chuyện gì?"

"Này! Cậu về nước chưa đấy?"

"Chưa, 2 giờ bay" Vương Thiếu Tuyền vừa nhìn đồng hồ nói rồi bước vào thang máy lên trên tầng cao nhất của khách sạn, đối diện phòng An Vũ Phong và Thiên Kỳ Nhan vừa đi ra.

"Khi nào về nhớ gọi tôi tới đón cậu"

"Ừ" Vương Thiếu Tuyền dứt tay vào túi quần nhìn con số nhảy từng tầng một ở thang máy, trong đầu anh toàn là hình bóng người phụ nữ ban nãy với nụ cười toả nắng như vậy..

Chương 25: 25: Tụ Hội

4 rưỡi, tại sân bay lớn nhất thành phố Cao Giang trực thuộc nước A.

Một nam thanh niên đứng dựa vào cửa xe ô tô, trên mặt là quả kính râm to dùng che gần nửa khuôn mặt.

Bóng dáng Vương Thiếu Tuyền dần xuất hiện, nam thanh niên vui vẻ đi tới, tự nhiên khoác vai Vương Thiếu Tuyền: "Nhớ tôi không?"

"Cậu có gì để nhớ à" Vương Thiếu Tuyền không chút lưu tình đáp lại, nhớ cái gì khô gì đàn ông với nhau cả.

"Chậc...vô tình như ai kia"

"Bác sĩ lông không như cậu không đi tìm bệnh viện làm đi suốt ngày chơi bời, nhìn qua chẳng ai biết cậu là bác sĩ cả" Vương Thiếu Tuyền cất giọng mỉa mai.

Người bạn này của anh chẳng ai khác là Triệu Khải.

Ngoài ra anh cũng có chơi chung với Hoắc Mạc Đình và Bích Lạc Doanh.

Bọn họ đều là bạn học chung từ hồi cấp 3.

"Lông không? Có tin tôi bỏ cậu lại ở đây không?" Triệu Khải nổi đoá, trình độ của anh chẳng có bệnh viện nào vừa ý với tiêu chuẩn của anh cả, cho nên tạm thời làm bác sĩ riêng cho Hoắc Mạc Đình cũng không tồi, việc nhẹ lương cao!

"Tôi thiếu xe chắc?" Vương Thiếu Tuyền khẽ cảm thán, con người này bao nhiêu năm cũng chẳng thay đổi gì cả, vẫn...vô dụng như xưa.

"Tên chết dẫm này!" Triệu Khải tức giận, quả nhiên anh không thể an ổn ở chung chỗ với tên này và tên họ Hoắc kia mà.

"Nhanh lên" Trong lúc Triệu Khải đang bùng nổ sự giận dữ thì Vương Thiếu Tuyền đã lên xe từ bao giờ rồi.

Triệu Khải dù tức nhưng không thể làm gì khác, đành cố gắng nhịn lại cơn tức rồi leo lên xe.

"Sao đột nhiên lại muốn về nước thế? Khám phá đủ rồi à?" Triệu Khải vừa lái xe vừa hỏi, người bạn này của anh có sở thích đi ngao du khắp nơi, chỗ nào phong cảnh đẹp hầu như anh ta đã từng ghé qua rồi, chẳng biết vì sao lại trở về sớm như này, theo đúng thời gian dự kiến thì phải 5 năm nữa cậu ta mới trở về.

"Thích thì về, chơi chán rồi" Vương Thiếu Tuyền đuổi đôi vai nhức mỏi của mình.

"Hơi lạ nha, bộ cậu có chuyện gì à?"

"Tôi thì làm gì có chuyện gì?"

"Được thôi, tôi về nhà lấy chút đồ"

Vương Thiếu Tuyền không nói gì chỉ gật đầu rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

6 giờ tối! Tại No Way Back-được mệnh danh là tam giác tội lỗi, là nơi giải trí hàng đầu nước A.

Bởi tại nơi đây, gồm 3 toà cao ốc rộng lớn được ghép lại với nhau thành hình tam giác ở giữa, dùng để ăn chơi nó được nổi bật bởi những sông bạc và sân khấu trình diễn đẳng cấp được dựng lên ở trung tâm tam giác, nơi đây chẳng hề có ranh giới giữa ngày và đêm.

Cũng là nơi tụ họp của những người trong tầng lớp thượng lưu, người có máu mặt trong xã hội.

Một chiếc Rolls-Royce Sweptail từ từ đỗ lại trước cửa toà nhà.

Nhân viên tiếp đón lập tức đi lại mở cửa xe làm động tác mời cung kính.

Lần lượt 3 người đàn ông bước ra khỏi xe, ăn mặc chỉnh tề, họ từ từ cất bước đi vào trong.

"Xin chào quý khách! Mời quý khách xuất trình thẻ hội viên!" Một nữ tiếp tân mỉm cười cúi người 45° nói.

Điều đặc biệt của nơi đây là phải có thẻ hội viên mới được phép vào, và cần phải đặt phòng trước ít nhất 2 tiếng.

Hoắc Mạc Đình mặt không biểu cảm rút tấm thẻ vàng chói từ túi áo ra đưa cho nhân viên.

Ở đây có 3 loại thẻ, Vàng-cao nhất; Xanh dương-thứ hai; Đen-bình thường.

Triệu Khải và Vương Thiếu Tuyền cũng rút ra tấm thẻ y chang Hoắc Mạc Đình.

"Hoắc thiếu! Triệu thiếu! Vương thiếu! Phòng các vị đặt đã được chuẩn bị, mời các vị đi lối này!" Vừa nhìn tấm thẻ nữ tiếp tân liền biết họ là ai, người sở hữu chiếc thẻ này chỉ có 5 người, 3 người trẻ tuổi một nhóm này ai mà không biết, 2 cái còn lại thuộc quyền sở hữu của 2 gã già bụng bia có chức lớn trong hội đồng thành phố.

Cả ba tiến tới thang máy riêng đi lên thẳng tầng cao nhất.

"Aaa...lâu lắm rồi mới được thoải mái tụ họp nghỉ ngơi như vậy!"

Triệu Khải ngồi xuống ghế Sofa cách cửa không xa.

Căn phòng VIP này được thiết kế vô cùng xa hoa, trên trần có một chiếc đèn chùm được làm hoàn toàn bằng pha lê, và nhiều chiếc đèn treo tường tương tự, từng bộ bàn ghế, tủ rượu, ly rượu tới từng góc ngách đều vô cùng sang trọng, có nguyên bộ bài Tây bằng vàng dát mỏng trên bàn, rất nhiều tượng đá bằng vàng, từng viên đá Ruby đỏ được gắn lên từng khúc cột của thành ghế.

Chân của chiếc bàn lớn được làm bằng kim cương xanh.

Nói tóm lại đồ đạc trong căn phòng này đều là những thứ có giá trị không phải đâu cũng có.

"Cậu có ngày nào bận bịu chắc?" Vương Thiếu Tuyền cầm một chai Tequila Ley 925 đặt lên bàn.

Vỏ chai được làm bằng chất liệu bạch kim và trang trí bằng 6500 viên kim cương cao cấp.

Tequila là một loại rượu chưng cất có nồng độ cồn cao.

"Tôi đương nhiên là bận rồi, đâu ai rảnh rỗi đi khắp nơi như cậu"

Triệu Khải nào chịu thua.

"Tôi đi vì mục đích chính đáng đâu như cậu, quanh năm gái gú"

Vương Thiếu Tuyên nhếch một bên mép lên, nói với giọng điệu mỉa mai.

"Còn đỡ hơn người nào đó chẳng có ai!"

"..." Cái này thì Vương Thiếu Tuyên không thể đáp trả lại được.

Không có gái thì làm sao? Cũng chẳng tổn thọ.

"Sao? Không nói được gì à?" Thấy Vương Thiếu Tuyên im lặng Triệu Khải lần đầu tiên nắm thóp được anh nên rất hãnh diện.

"Cuốn xéo đi!"

"Có cần anh đây giới thiệu cho chú vài em xinh tươi không?"

"Miễn đi giữ lấy mà dùng"

"Hai người ồn ào đủ rồi đấy, nhức đầu quá" Hoắc Mạc Đình im lặng nãy giờ rốt cuộc cũng lên tiếng.

"Tên khó ở này!"

"Được rồi, để tôi nói cho các cậu nghe một chuyện" Vương Thiếu Tuyên giơ tay lên.

Ánh mắt của hai người còn lại đổ dồn về Vương Thiếu Tuyên.

"Chuyến đi Châu Âu vừa rồi của tôi có chút thành quả, tổ chức của chúng ta đang bị một đối tượng khác nhắm nhe, tôi vừa hay biết được người đứng đầu là Hà Diệu, bắt được người của hắn nghe được không ít thông tin" Vương Thiếu Tuyên lôi điện thoại ra, mở đoạn video cho Hoắc Mạc Đình và Triệu Khải xem.

"Này! Mấy người lại tới đây để làm việc à?" Triệu Khải bắt lực trước cảnh tượng đã quen thuộc này.

Lần nào họ tới đây cũng nói là để thư giãn thế mà lại là làm việc.

"Im lặng, cậu ăn chơi chưa đủ à?" Vương Thiếu Tuyên liếc Triệu Khải một cái.

"Đời còn dài, nhiều đó ăn chơi thì làm sao đủ!" Ôi trời vậy mà anh còn nghĩ hôm nay sẽ gọi được mấy cô em xinh đẹp lên phục vụ cơ

chứ.

"Ấu trĩ!"

Triệu Khải tắc lưỡi rồi rồi theo video.

Một lát sau Hoắc Mạc Đình lên tiếng: "Kể ra cậu cũng không vô dụng như tôi tưởng"

"Đương nhiên, khoan đã! Cậu bảo ai vô dụng cơ tên này!"

"Nói cậu đấy không nghe à?" Triệu Khải được nước lấn tới, không nghĩ cậu ta đi lâu như vậy mà khả năng cãi tay đôi cũng bị thụt lùi.

Có khi cả IQ cũng thụt thẳm.

"Cậu tin tôi đánh cậu không?"

"Không tin! Đúng rồi chúng ta đâu chuốc thù oán gì với tên Hà Diệu kia đâu? Còn cái tổ chức Hắc Ảnh của cậu ta nữa, đang yên đang lành tự khiêu chiến?" Triệu Khải không hiểu vấn đề này cho lắm.

"Mục đích của Hà Diệu là vợ tôi" Hoắc Mạc Đình thẳng thừng nói ra, không khó để nhận ra điều này.

Cả Triệu Khải và Vương Thiếu Tuyền đều bất ngờ, Triệu Khải thì không ngờ tới người mà Hà Diệu và tổ chức Hắc Ảnh kia nhắm tới lại là Nhiệm Nhiệm vợ của Hoắc Mạc Đình.

Còn Vương Thiếu Tuyền lại nghĩ rằng tổ chức Hắc Ảnh đang nhắm nhe quyền lợi của SW bọn họ.

"Sao lại nhắm tới Nhiệm Nhiệm?" Triệu Khải hỏi.

"Phải! Sao lại nhắm tới vợ cậu?" Vương Thiếu Tuyền không thể nghĩ ra lý do được, một người phụ nữ mà lại có tầm ảnh hưởng tới Hắc Ảnh như vậy sao?

"Vợ tôi gây sự nhỏ với người phụ nữ cậu ta yêu, hôm trước ở bệnh viện có người theo dõi, nhờ vậy tôi mới chắc chắn" Hoắc Mạc Đình giải thích sơ sơ nhưng đủ để hai người kia hiểu.

Triệu Khải nghe xong đã hiểu ra vấn đề.

Vậy chắc chắn người xúi giục Tần Thi Hàm đầu độc Lăng Nhiệm là Hà Diệu.

"Gây sự? Gây sự nhỏ có cần làm thế không? Vợ cậu cãi nhau hay đánh người phụ nữ kia?" Vương Thiếu Tuyền lại càng không hiểu

nổi, gây sự nhỏ mà muốn tuyên chiến với SW?

"Làm bị thương mặt của cô ta, cô ta là diễn viên"

"...vợ cậu...cũng ác thật..." Vương Thiếu Tuyên tự nhận sai khi đánh giá thấp Lăng Nhiễm.

"Vậy tại sao vợ cậu lại làm thế, có mâu thuẫn gì à?"

Triệu Khải nghe xong lập tức liếc nhìn Hoắc Mạc Đình, quả nhiên sắc mặt anh sầm lại.

"Mâu thuẫn phụ nữ với nhau, cậu biết để làm gì!" Triệu Khải nhanh nhẹn nói, để Hoắc Mạc Đình trầm tư thì người anh em này tiêu mất.

Vương Thiếu Tuyên gật đầu xem như đã hiểu.

Lại là vì phụ nữ mới xảy ra mâu thuẫn, cánh đàn ông chán thật!

Vương Thiếu Tuyên không hề biết sau này mình bị chính câu nói của mình và mặt bôm bóp....

Chương 26: 26: Tìm Tới Cửa

"Phu nhân, Lãng phu nhân tới tìm con!" Dì Thắm đi từ ngoài vào trong thông báo với Lãng Nhiễm.

"Mẹ con tới sao?" Lãng Nhiễm cảm thấy kì lạ, quan hệ mẹ con vốn không tốt sau lần trở về trước đó lại càng trở nên tệ hơn, vậy điều gì khiến mẹ cô tìm tới đây.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

"Tôi không được phép tới đây chắc?" Lục Triệu Y lạnh lùng ngồi xuống ghế Sofa.

"Không có, chỉ là mẹ tới mà không báo trước"

Thái độ nhẹ nhàng của Lãng Nhiễm khiến Lục Triệu Y hơi bất ngờ, bình thường có lẽ họ đã sắp cãi nhau nhưng bà không quan tâm vẫn nói: "Cô hạnh phúc lắm sao?"

"Mẹ có ý gì?" Lãng Nhiễm nhú mày lại, khi không tự nhiên tới đây hỏi cô hạnh phúc lắm sao?

"Có phải cô là người nói với chồng cô không nhận tiểu Kỳ vào làm thư ký không? Trong khi con bé đã nộp hồ sơ đầy đủ!" Người duy nhất khiến Lục Triệu Y nghi ngờ có người nhúng tay chính là Lãng Nhiễm.

Sắc mặt cô lập tức sầm lại, hoá ra lý do tới đây là vì Lãng Kỳ xin việc thất bại: "Con làm vậy con được cái gì? Không có lý do để con làm như vậy!"

"Lý do? Đương nhiên là do cô ghen tị với con bé rồi!" Lục Triệu Y cười nhạt nói.

Nói câu như vậy không thấy mắc cười hay sao chứ.

"Ghen tị? Chị ấy có gì để con ghen tị? Theo lý mà nói con được gả cho một người thành công lại đẹp trai, nhiều tiền, không thiếu gì cả,

đặc biệt là không bị bạc đãi hay phân biệt đối xử, một cuộc sống bao người mơ ước như vậy hẳn chị mới là người ghen tị chứ?"

Lục Triệu Y bị Lăng Nhiễm nói tới im bặt không đáp lại nổi nữa, vì đó là sự thật, chính bà còn có chút ghen tị với con gái thứ hai này.

Chính mình lại thấy thiệt cho con gái đầu, vốn dĩ ngay từ đầu nên gả tiểu Kỳ qua đây mới đúng.

"Ly hôn đi!" Suy nghĩ một chút Lục Triệu Y nói.

"???" Ủa mẹ? Chúng ta đang nói chuyện khác mà, sao lại thành ly hôn rồi.

"Ly hôn tôi sẽ bỏ qua tất cả lỗi lầm cô gây ra, còn không thì từ nay đừng gọi tôi một tiếng mẹ nữa! Chúng ta từ quan hệ!" Lục Triệu Y quả quyết nói, dáng vẻ y như quan toà đang đưa ra mệnh lệnh cho phạm nhân.

"Vậy được! Bác gái cảm ơn bác đã cứu mang con trong suốt hai mấy năm qua!" Lăng Nhiễm cúi gập người một góc 90° chân thành nói.

"Cô! To gan!" Lục Triệu Y hoàn toàn không ngờ tới Lăng Nhiễm lại dám làm như vậy, ngay cả tiếng mẹ cũng từ bỏ.

Cảnh này đã được Hoắc Mạc Đình cùng Triệu Khải, Vương Thiếu Tuyên bên ngoài nghe được, toàn bộ á khẩu toàn tập.

"Nhiễm Nhiễm ngầu quá!" Triệu Khải biết hoàn cảnh của Lăng Nhiễm ở nhà mẹ ruột thông qua trợ lý Cẩn, nên anh cảm thấy câu nói này của Lăng Nhiễm vô cùng khí chất.

"Ngầu? Nói chuyện với mẹ như vậy mà ngầu? Nào cậu có vấn đề à?" Vương Thiếu Tuyên quay lại trớ trích.

"Cậu mới có vấn đề ý, chẳng qua cậu mới về nước chưa biết hoàn cảnh của Nhiễm Nhiễm, thời gian còn dài, sau này anh đây từ từ kể cho chú nghe!" Triệu Khải tắc lưỡi, quả nhiên IQ người này cũng thật lùì thảm hại.

"Ấy! Hôm nay Hoắc tổng còn đứng nghe lén nha! Chuyện lạ!" Không đợi Vương Thiếu Tuyên đáp lời Triệu Khải đã phát hiện bọn họ nãy giờ đứng ở đây nghe lén.

"Lần đầu thấy!" Vương Thiếu Tuyên cũng phụ họa theo.

"Khụ! Các cậu không nghe chắc?" Hoắc Mạc Đình ho nhẹ một tiếng rồi đi vào trong.

Hai người bên ngoài liếc nhìn Hoắc Mạc Đình cười ra tiếng.

Đàn ông khi yêu thay đổi nhiều quá.

"Ấy! Làm gì đấy?" Triệu Khải kéo Vương Thiếu Tuyên đang định đi theo Hoắc Mạc Đình lại.

"Vào nhà! Thích thì ở ngoài này một mình đi!"

"Không được, lát nữa sẽ có màn bảo vệ mỹ nhân, chúng ta không thể xuất hiện ở đó làm kì đà cản mũi được, mau đi tìm chỗ xem bát quái!" Triệu Khải kéo Vương Thiếu Tuyên đi mặc kệ sự bất mãn của anh ta.

Hoắc Mạc Đình vừa đi vào, dì Thắm đã đi tới, lo lắng nói: "Hai người họ nói chuyện được một lúc rồi, Lãng phu nhân còn nói rất lớn tiếng"

"Dì đi nghỉ đi, con sẽ giải quyết" Khi này vốn sẽ định bàn thêm chút chuyện nữa nhưng dì Thắm gọi tới nói mẹ vợ anh tới có vẻ như muốn gây sự anh đành trở về.

"Lãng phu nhân! Sao tới không báo một tiếng cho con" Hoắc Mạc Đình từ từ đi lại chỗ bọn họ.

Lãng Nhiễm thấy Hoắc Mạc Đình như thấy cứu tinh liền chạy ra sau lưng anh đứng, còn cố ý níu lấy vạt áo anh nữa.

Tôi mệt người mẹ giả nhân giả nghĩa này quá rồi, giúp tôi chút đi.

Lục Triệu Y muốn nổi đóa nhưng thấy Hoắc Mạc Đình đành phải kiềm chế lại: "Con về rồi à? Mẹ tới bàn chút chuyện với tiểu Nhiễm"

"Đâu có chứ, tới để mắng đúng hơn.." Lãng Nhiễm nhỏ giọng nói nhưng cũng đủ để cả ba người họ đều nghe thấy.

Hoắc Mạc Đình đưa tay nắm lấy tay Lãng Nhiễm nói: "Con có một vài vấn đề muốn nói với Lãng phu nhân, thứ nhất! Vấn đề xin việc của Lãng Kỳ tiểu thư, hồ sơ của cô ấy không có gì là không ổn nhưng trình độ thật thì không có"

"Làm sao có thể, con bé học rất giỏi!" Lục Triệu Y cảm thấy nghi ngờ.

"Vậy mời phu nhân xem cái này!" Hoắc Mạc Đình đưa điện thoại bật đoạn video cắt từ camera ra.

"Trên hồ sơ ghi đã từng học ba thứ tiếng: Anh, Pháp, Ý đạt danh hiệu

loại giỏi! Nhưng không thể dịch được đoạn bản thảo cơ bản bằng tiếng Anh, nghe tiếng Pháp không dịch lại được, từ đơn giản nhất tiếng Ý cũng nói sai" Hoắc Mạc Đình phân tích chặt chẽ.

Lục Triệu Y nghe xong cũng xem xong đoạn video, sắc mặt bà đỏ tới mang tai, chính là cảm giác xấu hổ, lần đầu tiên bà thấy mất mặt vì Lăng Kỳ.

"Vấn đề thứ hai! Người vợ hiện tại bây giờ và cả sau này của con chỉ có một là Lăng Nhiễm! Ly hôn là hai từ không thể tồn tại"

Lăng Nhiễm nghe xong có chút rung động, má cô hơi ửng hồng, lại nhìn xuống bàn tay đang được anh nắm lấy khiến tim đập nhanh hơn vài nhịp.

Mày bị sao vậy Lăng Nhiễm? Sao tim đập nhanh vậy? Còn cái cảm xúc như có bong bóng ngọt ngào bay đầy đầu này là gì!

Lục Triệu Y hoảng sợ, vậy là ban nãy Hoắc Mạc Đình đều đã nghe hết rồi sao?

"Lăng phu nhân!" Hoắc Mạc Đình nhíu mày gọi lớn.

"Mẹ!" Lăng Nhiễm cũng hoảng theo.

Thân thể Lục Triệu Y ngã vật xuống sàn bất tỉnh..

Chương 27: 27: Anh Đang An Ủi Em Sao

Triệu Khải đứng ở ngoài xem bát quái thấy Lăng phu nhân ngã xuống bị bệnh nghề nghiệp anh lập tức chạy vào trong: "Tên dở hơi kia! Nghĩ sao mà ra tay với người già thế hả!"

"Mất mù à? Rõ ràng là bị ngất!" Vương Thiếu Tuyên ghét bỏ nói.

"Bà ấy tự nhiên ngất đi, Khải ca mau giúp chút đi!" Lăng Nhiễm gấp gáp nói, mặc dù cô không thích người mẹ này nhưng mà cô cũng không muốn ảnh hưởng tới sức khỏe của bà ấy.

Triệu Khải không nói gì lập tức cùng Hoắc Mạc Đình đỡ Lăng phu nhân lên sofa.

Anh làm một vài thao tác kiểm tra, sau một hồi anh thông thả nói:

"Không sao cả, bị .ích thích chút thôi, lát nữa sẽ tỉnh"

Lăng Nhiễm lúc này mới thở phào ra, cô không muốn vì cô mà bà ấy có mệnh hệ gì, dù sao ở đây cũng gọi một tiếng mẹ.

Đúng thật Lục Triệu Y không có vấn đề gì chỉ là bị kích.h thích một tý, cộng thêm khí tức động sẵn từ ở nhà nên mới đột ngột ngất xỉu.

Chỉ một lát sau bà liền tỉnh lại.

"Bác gái, bác thấy trong người sao rồi" Triệu Khải dùng thái độ chuyên nghiệp hỏi, trạng thái anh nghiêm túc hơn so với bình thường.

"Mẹ uống chút nước đi" Lăng Nhiễm đưa cốc nước qua.

Lục Triệu Y có ý muốn hất văng ly nước đi, nhưng vì có người ngoài ở đây hơn hết là có Hoắc Mạc Đình bà ta đành nhận lấy, uống một hớp rồi đặt xuống bàn.

"Bác gái! Huyết áp, nhịp tim của bác không ổn định lắm, có thời gian hãy tới viện kiểm tra toàn diện một lần, cần bổ xung thêm chất dinh dưỡng cho cơ thể" Triệu Khải nói.

Qua bắt mạch anh có thể thấy mạch tự không ổn lắm, có bệnh sẵn trong người.

"Được, có thời gian tôi sẽ đi! Cảm ơn cậu! Không còn sớm nữa tôi cũng nên trở về" Lãng phu nhân khách sáo gật đầu.

"Để con đưa Lãng phu nhân về" Hoắc Mạc Đình lên tiếng.

"Không phiền tới mấy đưa nghỉ ngơi, bận cả ngày rồi ta gọi tài xế trong nhà tới đón được rồi" Lục Triệu Y từ chối, chính đây là lần đầu tiên bà bị Hoắc Mạc Đình làm sợ, vậy mà người này lại chịu chống lưng cho Lãng Nhiễm.

"Con tiễn mẹ" Lãng Nhiễm đứng lên.

Lục Triệu Y không nói gì đi thẳng ra ngoài.

Vừa ra tới cổng chính, Lục Triệu Y lại nói: "Chính cô đã tự nhận, từ nay về sau đừng gọi tôi là mẹ, trừ khi cô ly hôn với Hoắc Mạc Đình, tôi sẽ cho cô một khối tài sản lớn đủ để cô sống tới già"

Nghe xong Lãng Nhiễm một chút tội lỗi chút đó đã bay sạch, đây là một người mẹ sao? Cô lạnh nhạt nói: "Dù sao mẹ cũng không coi con là con gái mẹ, mấy chuyện này có hay không xúng chằng sao, chỉ là một danh xưng, nhưng...con tuyệt đối không ly hôn với anh ấy!"

"Cô! Được! Đừng có hối hận về van xin tôi!" Lục Triệu Y nói xong liền đi một mạch ra vệ đường đứng.

"Phu nhân! Trời lạnh rồi người vào trong đi!" Bảo vệ thấy Lãng Nhiễm trầm ngâm đứng đó, theo lời dặn của thiếu gia về sức khỏe của phu nhân nên phải nhắc nhở chút.

Lãng Nhiễm gật đầu rồi đi vào trong.

Vào trong nhà, Lãng Nhiễm bây giờ mới phát hiện ra có một người đàn ông lạ mặt đang ngồi cạnh Triệu Khải, còn Hoắc Mạc Đình đã đi thay đồ.

"Nhiễm Nhiễm! Qua đây tôi giới thiệu chút! Đây là Vương Thiếu Tuyên một người bạn lâu năm của chúng tôi"

"Còn đây là Lãng Nhiễm! Vợ tên băng thép kia"

"Xin chào" Lãng Nhiễm mỉm cười chào.

Theo phép lịch sự Vương Thiếu Tuyên cũng gật đầu chào lại.

Bọn họ ngồi nói chuyện một chút rồi hai người họ di chuyển về căn

biệt thự đối diện với Hoắc gia.

Nơi đây rộng rãi có tới vài căn biệt thự như vậy.

Lăng Nhiễm thật sự nể phục mấy người có tiền, đất rộng người thừa. Qua tiếp xúc Lăng Nhiễm cảm thấy Vương Thiếu Tuyên cũng không đáng ghét như trong nguyên tác, chắc có lẽ là vì chưa biết cô gây sự với Thiên Kỳ Nhan.

Nhưng hình như là người này sẽ mất trong một trận bão tuyết ở Odessa thì phải!

Cô cũng không nghĩ nhiều, liền đi lên phòng, thấy cửa sổ vẫn mở tiến lên muốn đóng lại, vô tình nhìn xuống phía dưới, đèn điện ngoài sân vườn vẫn được bật, có thể thấy được cảnh đường phố gần đó, dù chỉ là những đốm sáng to nhỏ khác nhau nhưng nhìn chúng giống như bầy đom đóm vậy, tự do bay lượn toả sáng trong đêm tối.

"Lăng Nhiễm.." Hoắc Mạc Đình gọi tên cô nhưng vì cô chú tâm tưởng tượng về đàn đom đóm nên không chú ý tới.

Hoắc Mạc Đình dứt khoát đi lên kéo cô vào lồng ngực mình, khẽ vuốt nhẹ lưng cô: "Đừng để ý lời bà ấy nói, em không thích sẽ không ai dám làm phiền em nữa!"

Lăng Nhiễm hoàn toàn bất ngờ, gì vậy? Sao lại tự nhiên ôm mình, nhưng chẳng hiểu sao hành động này của Hoắc Mạc Đình lại khiến sống mũi cô cay cay.

Là do cảm xúc của nguyên chủ hay của chính bản thân cô?

"Hành động này của anh là đang an ủi em sao?" Lăng Nhiễm hỏi.

Hoắc Mạc Đình không nói gì cũng đồng nghĩa là sự thật.

Anh cứ nghĩ cô đang không vui vì chuyện ban tối, nhưng anh đâu biết cô sớm đã không để ý tới mấy lời vô tâm như vậy.

"Em không sao cả, mấy chuyện vặt vãnh này" Lăng Nhiễm mỉm cười nhìn Hoắc Mạc Đình.

Đột nhiên cô nhận ra không biết từ bao giờ bọn họ lại có thể giống

như vợ chồng thật sự vậy, không chút ngại ngùng, khoảng cách như vậy.

Người đàn ông như Hoắc Mạc Đình biết kiếm đâu ra, không thể không thừa nhận cô rung động rồi!

"Ngày mai đưa em đến một nơi, giờ đi nghỉ thôi" Hoắc Mạc Đình buông Lăng Nhiễm ra.

"Đi đâu vậy?"

"Mai sẽ biết, ngủ trước đi, anh qua phòng làm việc"

"Anh không ngủ sao?" Chẳng biết sao hôm nay cô lại hỏi câu này.

Bình thường bọn họ chung giường nhưng cũng không giao tiếp nhiều như hôm nay.

"Anh xử lý chút công chuyện lát sẽ ngủ" Hoắc Mạc Đình nói rồi bước chân đi ra khỏi phòng.

"Đợi đã!" Lăng Nhiễm gọi anh lại.

"Cảm ơn anh" Lăng Nhiễm nói thật nhanh rồi leo lên giường đắp chăn lại.

Trời ơi chỉ là nói cảm ơn mà sao lại thấy xấu hổ như vậy chứ!

Hoắc Mạc Đình ngó ra vài giây rồi nở nụ cười hiếm thấy, sau đó giúp cô tắt điện rồi đóng cửa phòng.

Anh đã nói ngày mai sẽ đưa Lăng Nhiễm tới một nơi, cho nên công việc ngày mai phải hoàn thành trong đêm nay.

Vừa đi anh vừa gọi cho trợ lý Cẩn: "Gửi tài liệu qua mail cho tôi"

....

Chương 28: 28: Chuyện Ngoài Ý Muốn

Buổi sáng Lăng Nhiễm tỉnh dậy, vẫn như mọi khi không thấy Hoắc Mạc Đình bên cạnh, dù đi ngủ rất muộn nhưng lúc nào anh cũng dậy sớm hơn cô.

Lăng Nhiễm làm vệ sinh cá nhân sau đó đi xuống dưới nhà.

Dì Thẩm nhìn thấy Lăng Nhiễm liền nói: "Phu nhân con dậy rồi mau lại đây ăn sáng thôi, thiếu gia nói xử lý chút công việc rồi sẽ ăn sau" "Vâng" Lăng Nhiễm vui vẻ ngồi xuống bàn ăn.

Đang ăn vui vẻ bỗng nhiên điện thoại trên bàn rung lên, tiện tay mở lên xem là số lạ nhắn tới nội dung tin nhắn như sau: Chị Nhiễm em là Tăng Tử đây! Em tới thăm chị nhưng bảo vệ không cho em vào.

Lăng Nhiễm dù thấy kì lạ ở nhiều điểm nhưng vẫn buông đĩa đi ra ngoài, làm sao một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy có thể biết địa chỉ nhà cô được, hơn nữa là còn có số của cô.

Dì Thẩm thấy Lăng Nhiễm mới ăn phân nửa đã đứng dậy thì tò mò nhìn theo nhưng cô đã ra tới cửa rồi, bà cảm thấy hơi kì lạ, thức ăn do chuyên gia dinh dưỡng lên đơn không nhiều lắm bình thường đều ăn hết nhưng sao hôm nay lại bỏ dở giữa chừng như vậy?

Lăng Nhiễm đi ra tới cổng bảo vệ thấy liền chào: "Chào buổi sáng phu nhân!"

"Chào buổi sáng" Lăng Nhiễm ngó đầu ra ngoài quả nhiên thấy Tăng Tử đang đứng ở đầu một con hẻm đợi cô, nhưng biểu cảm thẳng bệ có gì đó rất lạ.

Lại chú ý tới con hẻm đó Lăng Nhiễm quay lại nói gì đó với bảo vệ rồi đi lại chỗ Tăng Tử.

—————

“Cô ấy chưa dậy sao?” Hoắc Mạc Đình xuống nhà không thấy Lăng Nhiễm thì hỏi dì Thẩm.

“Phu nhân vừa đi ra ngoài, không biết là đi đâu tới bữa sáng cũng chưa ăn hết”

Hoắc Mạc Đình nhú mày, lần đầu tiên Lăng Nhiễm bỏ dở bữa sáng.

Anh mở điện thoại gọi cho cô, nghe tiếng chuông điện thoại ngày một gần nhưng người chạy vào không phải Lăng Nhiễm mà là bảo vệ của khu nhà.

“Thiếu gia! Phu nhân bị bắt đi rồi!” Bảo vệ nhớ rõ lời Lăng Nhiễm nói trước khi ra khỏi địa phận Hoắc gia: 5 phút nữa nếu không thấy tôi quay lại phiền anh chạy tới con hẻm bên trái, thấy điện thoại tôi dưới đất lập tức báo cho chồng tôi có chuyện xảy ra nếu không thấy thì thôi!

“Sao?”

“Phu nhân đã bị bắt cóc! Khi ra tới nơi tôi chỉ thấy chiếc điện thoại của phu nhân rơi dưới đất”

“Chết tiệt!” Hoắc Mạc Đình khế rít lên đập mạnh vào góc bàn khiến bình hoa sứ rơi xuống đất vỡ tan.

Anh không nói một lời nào đi một mạch ra ngoài.

“Cậu nói đi, chuyện này là sao? Bắt cóc là sao cơ chứ?” Dì Thẩm sợ tái mặt, phu nhân bị bắt cóc rồi sao.....

“Tôi cũng không biết, phu nhân dặn tôi để ý tới con hẻm bên trái, khi đúng thời gian quy định của phu nhân tôi liền ra đó phát hiện điện thoại phu nhân rơi xuống đất, người không thấy đâu, hơn nữa camera khu đó đều hỏng cả một lượt” Bảo vệ vừa thở nặng nề vừa nói, anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy thực mạng về đây, chỉ trách nơi đây quá rộng lớn.

Hoắc Mạc Đình chạy tới con hẻm đó, khi thấy rõ vết bánh xe và vết dép ma sát với đường để lại, sắc mặt anh càng trở nên thâm trầm.

“Cho người đi tìm Lăng Nhiễm! Lật tung thành phố cũng phải tìm cho ra!”

“V...vâng Hoắc tổng!” Trợ lý Cẩn mặc dù không hiểu nhưng vẫn tuân lệnh, chẳng lẽ phu nhân bỏ nhà ra đi à?

Hoắc Mạc Đình tức giận leo lên chiếc xe mô tô rô ga phóng đi như bay.

Lăng Nhiễm mở mắt tỉnh lại: "Chuyện gì vậy?"

Khi nãy cô đi lại gần Tăng Tử, tưởng mọi chuyện bình thường ai ngờ trước mắt cô tối sầm, phía sau gáy nhói lên từng đợt, vậy là mình bị bắt đi rồi à? Là Hà Diệu sao?

Còn Tăng Tử, thằng bé đâu rồi vẫn được an toàn đó chứ, Lăng Nhiễm từ từ ngồi dậy từ dưới đất, đi tới phía cửa nhưng mở không được.

Đang phân vân thì cánh cửa trước mặt bật mở một người đàn ông mà Lăng Nhiễm không ngờ tới lại bỗng nhiên xuất hiện! Là An Vũ Phong, Lăng Nhiễm cảnh giác lùi lại.

"Không phải tôi nói cô đừng động vào người phụ nữ của tôi à?" An Vũ Phong dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lăng Nhiễm.

"Tôi đã làm gì?" Lăng Nhiễm khó hiểu, làm ơn đi kể từ lần đi lạc tôi chưa từng gặp lại cô ấy được chưa?

"Bản thân cô đã làm gì tự cô rõ" An Vũ Phong nói rồi liếc mắt về phía thuộc hạ phía sau.

Hai người đàn ông mặc đồ đen lập tức tiến tới gần Lăng Nhiễm, họ nhìn Lăng Nhiễm bằng ánh mắt thèm khát.

"Mấy người định làm gì?!" Lăng Nhiễm càng lùi về phía sau bao nhiêu thì hai tên đàn ông lại tiến lên bấy nhiêu.

"Chạy làm gì? Mày nghĩ mày chạy được sao? Động tới người An tổng yêu nhất thì mày chết chắc rồi!" Một trong hai tên đàn ông cười khinh nói.

Tên còn lại nắm chặt lấy tay Lăng Nhiễm đẩy cô xuống giường.

"Cút đi!" Lăng Nhiễm ghê tởm né tránh, cuộc đời cô thà chết còn hơn là bị sỉ nhục như thế này, hơn nữa cô đâu có động tới Thiên Kì Nhan đâu chứ.

Gần như tuyệt vọng nhìn hai tên đàn ông động tới quần áo của mình thì có một giọng nói trong trẻo vang lên: "Dừng tay!".

Chương 29: 29: Rảnh Rỗi Chơi Trò Đập Tường

"Sao em lại tới đây?" An Vũ Phong bất ngờ khi thấy Thiên Kỳ Nhan xuất hiện ở đây.

"Anh đang làm gì vậy?" Thiên Kỳ Nhan đi lại đứng trước mặt An Vũ Phong.

An Vũ Phong im lặng không nói gì.

Liếc mắt với thuộc hạ ra lệnh bọn họ tiếp tục.

"Em về nhà đi, xử lý xong chuyện anh sẽ về, phim quay chưa xong lại về nước, đừng để bản thân mệt mỏi" An Vũ Phong dịu dàng cười nói với Thiên Kỳ Nhan.

"Anh định làm gì cô ta? Để hai người đàn ông làm như vậy với một người phụ nữ sao? Cô ấy có gia đình rồi hơn nữa...."

"Cô ta xứng đáng được nhận điều đó!" An Vũ Phong cắt đứt lời nói của Thiên Kỳ Nhan.

"Có người làm như vậy với em thì sao? Anh có chấp nhận được không?"

"Đương nhiên là không rồi, dám làm vậy anh sẽ băm hấn thành trăm mảnh!"

"Vậy chồng cô ấy thì sao?"

"Chồng? Em nghĩ chồng cô ta quan tâm tới chuyện này? Em trở về đi, cô ta cần trả giá!"

"Gần đây cô ấy không hề động vào em!"

"Không động? Nhan Nhan! Em làm sao vậy? Cô ta từng muốn giết em đấy! Là người rạch mặt em để phá hủy con đường nghệ thuật của em!" An Vũ Phong tức giận nắm chặt lấy bả vai Thiên Kỳ Nhan. Mặt cô lập tức tái đi, làm ơn đừng nhắc tới chuyện đó...rạch mặt.. Nhìn thấy sắc mặt Thiên Kỳ Nhan thay đổi An Vũ Phong biết mình nói

sai ngay lập tức ôm cô vào lòng: "Anh xin lỗi! Nhan Nhan! Anh mất kiểm soát!"

Thiên Kỳ Nhan vui mặt vào ngực anh nhỏ giọng hỏi: "A Tử đâu?"

"Thằng bé ỏn" An Vũ Phong không nghĩ tới Thiên Kỳ Nhan biết chuyện anh lợi dụng Tăng Tử để dụ Lăng Nhiễm.

"Thả cô ấy đi! Chuyện bỏ thuốc không phải do cô ấy làm!" Thiên Kỳ Nhan biết người làm việc này là ai.

"Em..." An Vũ Phong biết Lăng Nhiễm không liên quan tới chuyện này chứ, chẳng qua là anh muốn lợi dụng cơ hội hiểu lầm này để trừ khử luôn Lăng Nhiễm, cô ta còn tồn tại có nghĩa là Nhan Nhan sẽ khó mà an toàn.

"Để em đưa cô ấy ra ngoài, Hoắc tổng có lẽ rất nhanh sẽ tới đây thôi" Thiên Kỳ Nhan nhờ có Tăng Tử mới biết Lăng Nhiễm bị An Vũ Phong đưa đi.

Đồng thời cô cũng biết người giúp đỡ Tăng Tử trước đó là Lăng Nhiễm.

Thằng bé còn nói Lăng Nhiễm là người tốt cầu xin cô cứu Lăng Nhiễm.

Tăng Tử là đứa con trai duy nhất của chị gái cô, thằng bé thực sự rất dễ thương, dù cô với mẹ thằng bé không phải ruột thịt nhưng từng ở chung cô nhi viện, làm chị em với nhau hơn chục năm rồi, cũng coi như ruột thịt.

"Nhan Nhan! Em về đi" An Vũ Phong khế nghiêng đầu, thuộc hạ đằng sau biết ý tiến lên.

"Thiên tiểu thư! Chúng ta về trường quay thôi!"

"Không thả cô ấy em sẽ không đi đâu hết"

"Đây không phải là lúc em bảo vệ người khác Nhan Nhan! Nghe lời anh!"

Hai tên thuộc hạ cúi gập người trước mặt Thiên Kỳ Nhan rồi mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

"Phong! Dừng tay lại đi! Dừng gây thêm thù oán!" Giọng Thiên Kỳ Nhan nhỏ dần rồi biến mất.

Anh xin lỗi đã dùng cách này với em nhưng chỉ như vậy cô ta mới

thấy được cái giá khi động vào người của An Vũ Phong này.

"Tiếp tục đi!"

Hai tên còn lại bắt đầu tiếp tục công việc lột đồ của Lăng Nhiễm.

"Đừng động vào tôi..." Nước mắt Lăng Nhiễm không biết đã giàn dụa từ khi nào.

Đây là sự sỉ nhục lớn nhất đời cô.

"An tổng! Hoắc tổng tới tìm!" Một tên thuộc hạ xông vào báo tin.

An Vũ Phong nhíu mày, làm sao hắn tới được đây? Nhan Nhan?

Mang theo sự nghi hoặc anh đi ra ngoài cùng thuộc hạ bỏ lại Lăng Nhiễm một mình trong phòng.

"Phá cửa!" Hoắc Mạc Đình ra lệnh cho người bên cạnh.

Đang chuẩn bị gài mìn phá cửa lớn thì giọng nói của An Vũ Phong vang lên: "Hoắc gia hôm nay lại rảnh rồi tới đây chơi trò đập tường sao?"

"Lăng Nhiễm ở đâu?" Hoắc Mạc Đình không rảnh để nói nhảm với An Vũ Phong.

"Cô ta ở đâu liên quan gì tới tôi?"

Hoắc Mạc Đình gật đầu, ngay sau đó Thiên Kỳ Nhan bị trói hai tay từ phía sau đi theo người của anh: "Vậy chắc người này bị sao cũng chẳng liên quan gì tới anh đâu nhỉ?"

"Hoắc Mạc Đình! Đồ khốn!" Cùng với tiếng gầm phẫn nộ của An Vũ Phong hai người thuộc hạ khi nãy đưa Thiên Kỳ Nhan ra ngoài lập tức quỳ rạp xuống cạnh An Vũ Phong, nhưng lại bị anh tặng cho mỗi người một cước.

"Thả cô ấy ra! Nếu không con đàn bà kia đừng hòng sống!"

Hoắc Mạc Đình không nói lời nào dí sát khẩu súng vào người Thiên Kỳ Nhan, dùng ánh mắt thách thức nhìn An Vũ Phong, muốn tiêu diệt kẻ địch phải biết điểm yếu của hắn ở đâu, điểm yếu của An Vũ Phong chính là Thiên Kỳ Nhan.

Còn bản thân anh chắc là...Lăng Nhiễm?

"***, Mày dám!" An Vũ Phong gần như mất kiểm soát.

Người phụ nữ anh nâng niu trong lòng lại bị người khác chĩa súng vào, một loạt cảm giác khó chịu lan tỏa khắp cơ thể.

"Anh nghĩ tôi có dám không?"

Ngay lúc Hoắc Mạc Đình định bóp cò thì đằng sau có người nói thầm vào tai anh, anh chỉ gật đầu rồi buông súng xuống.

Rất nhanh đã có thể rút về, An Vũ Phong đang lo lắng cho Thiên Kỳ Nhan nên hoàn toàn không nghi ngờ gì.

"Em cố ý?" Chờ tới khi Hoắc Mạc Đình đi khỏi, An Vũ Phong buông Thiên Kỳ Nhan ra.

"Em..."

"Đừng để có lần sau" An Vũ Phong nói xong kéo Thiên Kỳ Nhan vào trong nhà.

Hiển nhiên anh biết giờ này Lăng Nhiễm đã không còn trong căn phòng kia nữa.

Dù sao sau này cũng còn nhiều cơ hội..

Chương 30: 30: Trêu Đùa Không Tồi Rất Thú Vị!

Trong lúc An Vũ Phong và Hoắc Mạc Đình đang tranh chấp thì Triệu Khải đã âm thầm lên vào bằng cửa sổ đưa Lăng Nhiễm ra khỏi đó một cách an toàn.

Để tránh rủi ro Triệu Khải đã đưa cô về Hoắc gia trước.

"Cô ấy đâu?" Vừa về tới nhà Hoắc Mạc Đình vội hỏi Triệu Khải.

"Trên lầu, đang ngủ xin lỗi vì đã động tay với vợ cậu, yên tâm tôi đánh nhẹ, tuyệt đối không gây đau nhức!" Triệu Khải trong lúc cứu Lăng Nhiễm gặp chút khó khăn, do cô không chịu để anh động vào người nên đành phải đánh ngất Lăng Nhiễm.

Hoắc Mạc Đình không trả lời mà cất bước nhanh lên lầu.

Nhìn dáng vẻ vội vã của Hoắc Mạc Đình, Triệu Khải khẽ lắc đầu tặc lưỡi: "Vậy mà nói không yêu! Mới gặp chuyện đã lo lắng như ông cha già rồi!"

Mở cửa phòng ngủ chính ra, ngoài Lăng Nhiễm đang nằm trên giường còn có Bích Lạc Doanh và dì Thẩm ngồi kế bên.

"Về rồi sao? Không bị thương chứ?" Dì Thẩm đứng lên, ánh mắt mang theo chút đượm buồn lo lắng.

Lần đầu tiên Hoắc gia bọn họ xảy ra chuyện như vậy.

"Con không sao" Nhẹ nhàng trấn an dì Thẩm rồi lại gần Lăng Nhiễm một chút.

"Anh Đình, chị Nhiễm vẫn ngủ từ lúc trở về tới giờ, sẽ không sao chứ?" Bích Lạc Doanh cũng lo lắng không kém.

"Không sao, lát sẽ tỉnh! Mọi người ra ngoài đi!"

Dì Thẩm và Bích Lạc Doanh liếc nhìn nhau rồi dắt tay nhau ra ngoài.

Trong phòng hiện tại chỉ còn anh và cô.

Nhìn gương mặt trắng hồng đang ngủ yên trên giường, tâm trạng Hoắc Mạc Đình nhẹ nhõm hẳn ra, nhưng cũng không kém phần khó hiểu, lần đầu tiên anh cảm thấy lo lắng cho một người phụ nữ như vậy, từ khi xa nhau hồi nhỏ tới hiện tại cũng vẫn cùng là một người phụ nữ.

Liệu rằng bản thân đã thật sự yêu?

Ngay lúc biết tin Lăng Nhiễm bị bắt cóc trong đầu anh hiện lên vô số khả năng, có khi nào là thật? Hay là do cô cố ý dàn dựng để rời xa anh? Chút gần gũi mới đây chỉ là kế hoãn binh? Nhưng khi Thiên Kỳ Nhan gọi tới gấp gáp nói cô đang ở chỗ An Vũ Phong nếu không tới kịp thì coi như Lăng Nhiễm xong đời.

"Lăng Nhiễm! Em rốt cuộc là như thế nào? Là thật lòng hay là giả?"

Lăng Nhiễm ngủ một mạch tới xế chiều, cô mơ hồ ngồi dậy, ngẩng nhìn xung quanh như chưa thoát khỏi giấc mộng.

Nghĩ lại những gì vừa xảy ra lòng cô chợt ánh lên sự lo lắng.

Đưa tay sờ soạng khắp cơ thể: "Không...!không bị chứ?.."

Tự cô có thể cảm nhận được mình không bị xâm phạm.

"Dậy rồi sao?" Một giọng nói quen thuộc từ ban công vang lên.

Là Hoắc Mạc Đình, anh đã ở trong phòng này từ lúc trở về tới giờ không rời một bước.

"Anh...em..." Lăng Nhiễm ú ớ nói không nên câu.

Khi thấy anh tới gần, cứ nghĩ sẽ bị chất vấn nhưng thay vào đó là một cái ôm thật chặt, khiến cô quên mất việc đẩy anh ra, bằng một nhận thức nào đó Lăng Nhiễm từ từ siết chặt lấy hai bên áo sơ mi của anh, vùi mặt vào vai anh bắt đầu khóc.

Là tủi thân? Ấm ức? Hay sợ hãi? Vui mừng? Bản thân Lăng Nhiễm cũng không lý giải được.

"Không sao cả, mọi chuyện ổn rồi!" Hoắc Mạc Đình nhẹ nhàng vỗ vai Lăng Nhiễm, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể an ủi cô.

Lăng Nhiễm cứ khóc như vậy, tới khi ướt đầm một bên vai anh mới sụt sịt ngưng lại: "Xin lỗi, bẩn áo anh rồi!"

Đáp trả lại Lăng Nhiễm, Hoắc Mạc Đình lập tức kéo gáy cô lại, bắt nờ hôn mạnh lên môi Lăng Nhiễm làm cô mở to mắt chưa kịp phản ứng.

Nụ hôn không dừng lại ở đó, Hoắc Mạc Đình từ mạng bạo chuyển sang nhẹ nhàng cắn mút.

Lăng Nhiễm vẫn là một trạng thái đờ người như vậy.

Tự nhiên...hôn...

Tới khi Lăng Nhiễm không thở được nữa, cô dùng tay đẩy anh ra Hoắc Mạc Đình mới buông ra, kề trán mình lên trán cô thở nặng nề.

Cô chỉ khóc mà đã không kiềm chế được như vậy.

"Anh...làm gì vậy...sai lại hôn cơ chứ!" Lần đầu tiên từ lúc xuyên tới đây cô biết cảm giác hôn là gì.

Ôi mẹ ời...

"Vợ chồng với nhau hôn nhau là chuyện bình thường"

"Anh còn chưa hỏi em có đồng ý không đã hôn rồi!" Lăng Nhiễm bất mãn, nụ hôn đầu của tôi đó đại ca ời!

"Còn phải hỏi? Cũng đâu phải lần đầu, làm quen dần thôi!" Hoắc Mạc Đình khẽ cười.

"??" Không phải lần đầu? Vậy làm gì có lần nào nữa???

"Không nhớ sao? Lần trước say, là em cưỡng hôn anh"

"Em???" Đầu Lăng Nhiễm đầy dấu hỏi chấm, có sao? Sao cô chẳng nhớ gì vậy.

"Mùi vị không tồi" Hoắc Mạc Đình bỏ lại câu đó rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn cười thoả mãn, khuôn mặt Lăng Nhiễm dính nước mắt, bọt nước hơi sưng cộng thêm biểu cảm đại ra như vậy trông ngây ngốc đáng yêu vô cùng, đột nhiên anh phát hiện trên Lăng Nhiễm cũng không tồi.

Rất thú vị!

Chương 31: 31: Bị Hiểu Lầm Là Gay!

Khi Lăng Nhiễm xuống nhà, chẳng hiểu sao cô lại căng thẳng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến Lăng Nhiễm dừng bước ngay lập tức.

"Xin lỗi! Tôi không thấy gì cả!" Vội vã che mắt quay lưng lại với phòng khách.

Bên trên ghế sofa Triệu Khải đang bị Vương Thiếu Tuyên! đè lên trên thân! Lăng Nhiễm cảm thấy mình mang trọng tội rồi!

"Nhiễm Nhiễm! Không phải! Cô đừng suy nghĩ lung tung!" Triệu Khải mặt đỏ bừng bừng giải thích.

Vương Thiếu Tuyên đen mặt, nhanh như chớp đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo: "Đừng hiểu lầm! Tôi đang dạy dỗ cậu ta!"

"Dạy dỗ cái khi khô!" Giải thích như vậy khác nào tự đào hố chôn mình! Tên đàn kia!

Lời nói của Vương Thiếu Tuyên chỉ càng khiến Lăng Nhiễm hiểu lầm giữa bọn họ xảy ra chuyện gì đó.

"Cái đó! hai người cứ từ từ, tôi đi trước!" Lăng Nhiễm không dám quay mặt lại, cô chỉ còn cách đi lùi bước, lần mò tiến nhanh vào bếp.

"Cô tuyệt đối đừng hiểu lầm! Nhiễm Nhiễm!"

"Có gì mà hiểu lầm? Đàn ông với nhau" Vương Thiếu Tuyên cho rằng đây là chuyện hết sức bình thường, chỉ là làm vậy để không chế Triệu Khải không cử động để anh dễ ra tay hơn thôi mà.

"Chính vì là đàn ông nên mới hiểu lầm đó! Tên đàn này!" Triệu Khải gần như phát điên! Có khi nào anh ta bị hiểu lầm là gay không? Chắc luôn rồi còn gì nữa!

Vương Thiếu Tuyên nhú mày, hiểu lầm gì cơ? Sao hồi nãy anh lại giải thích nhỉ?

Nhìn vẻ mặt của Vương Thiếu Tuyên vị nào đó vỗ tay lên trán:

"Chẳng trách cậu ế hai mấy năm! Với cái trình độ hiểu chuyện này thì ế cả đời đi!"

"Hai người đó cãi nhau từ nãy tới giờ chưa chán sao?" Bích Lạc Doanh đeo tạp dề đứng cạnh Hoắc Mạc Đình ngó ra ngoài.

Trùng hợp nhìn thấy Lăng Nhiễm đi vào.

"Chị Nhiễm! Chị dậy rồi sao?"

"Ừ" Lăng Nhiễm gạt đầu đảo mắt qua Hoắc Mạc Đình lại nhớ tới nụ hôn khi nãy tâm trạng thả lỏng ngoài phòng khách lại một lần nữa tan biến.

"Em ra ngoài đi, trong này không khí không tốt!" Hoắc Mạc Đình chỉ quay lại nhìn Lăng Nhiễm một cái rồi tiếp tục công việc nấu nướng của mình.

"Ngoài đó! thôi ở trong này tốt hơn không khí ngoài đó" Ra ngoài đó nhớ đâu phải chứng kiến cảnh tượng máu lửa thì sao, sức khỏe cô bây giờ yếu lắm đó chịu không nổi đâu ToT

"Đánh nhau sao?" Hoắc Mạc Đình định đi ra xem sao thì bị cô kéo lại.

"Đừng ra đó, họ đang!..

" Lăng Nhiễm ngáp ngứ không biết nói sao để anh hiểu.

Nhìn biểu cảm của cô lại nghe tiếng lớn nhỏ ngoài nhà anh bỗng bật cười.

Lần đầu tiên Lăng Nhiễm thấy anh cười tươi như vậy, có chút mê

hoặc mà nhìn chăm chú.

"Hai người thôi đi! Còn có cái bóng đèn là em đây! Không nhanh nấu thì hôm nay mọi người sẽ nhịn đói đó! Đừng ở đó liếc mắt đưa tình nữa đi!" Bích Lạc Doanh chịu không nổi nói chen vào.

Liếc mắt đưa tình đâu ra vậy?

Bữa tối nhanh chóng được hoàn thành, do Hoắc Mạc Đình là đầu bếp chính, Bích Lạc Doanh phụ giúp một tay.

"Tối rồi nên chỉ hái được chút quả này thôi" Dì Thẩm đi từ ngoài vào xách trên tay một rổ hoa quả tươi.

"Không phải trong tủ lạnh có sao dì?" Lăng Nhiễm nhớ là trong tủ lạnh nhà cô không thiếu gì mà nhỉ.

"Cậu ta ăn hết rồi" Hoắc Mạc Đình hất cằm về phía Triệu Khải.

"! " Một mình anh ta ăn hết được đồng hoa quả đó sao?

"Ăn rau củ quả tốt cho sức khỏe! Nên ăn nhiều một chút!" Triệu Khải ái ngại sờ đầu.

Dì Thẩm nghe xong cười rộ lên, lâu lắm rồi Hoắc gia mới có được không khí vui vẻ như vậy! Chung quy là nhờ có Lăng Nhiễm.

"Được rồi mọi người ăn tối thôi! Thức ăn sắp nguội rồi, hôm nay em học anh Đình cách nấu nhiều món lắm đó để hôm nào biểu diễn cho mọi người xem!" Bích Lạc Doanh cười ngọt ngào nói.

"Vậy được! Hay là hôm nào em tỉ thí với Nhiễm Nhiễm đi! Cô ấy nấu ăn rất ngon anh đã từng nếm thử một lần! Phải không Đình Đình?" Chưa gì Triệu Khải đã hóng mán tỉ thí xảy ra rồi.

"Ai cho phép cậu gọi tôi bằng cái tên gớm ghiếc ấy?"

"Gớm ghiếc? Tôi phải gọi cậu tôi mới gọi thế đấy!"

"Không mượn cậu quý tôi! Cảm ơn!"

"Anh giống trẻ con thật đấy Khải ca!" Lăng Nhiễm rớt cuộc cũng lên tiếng.

"Nhiễm Nhiễm! Tôi trẻ con chỗ nào?" Ha! kêu anh ta trẻ con sao? Anh mà trẻ con thì chẳng còn ai có thể người lớn cả!

"Chỗ nào cũng trẻ con!"

"Cô! Tôi 27 tuổi rồi đấy nhé!" Triệu Khải không tin vào tai mình.

"Cô ấy nói sai chút nào đâu! Vừa trẻ con vừa trẻ trâu!" Vương Thiếu Tuyền bổ xung.

"Mấy người các người hù lại bắt nạt ta! Thấm đại nhân cứu mạng!" Triệu Khải đi lại phía dì Thấm ôm lấy cánh tay bà.

"Không bắt nạt tiểu Khải nữa, mau ăn thôi"

"Vẫn là dì Thấm tốt hơn mấy người đó!"

"Kệ cậu ta! Ăn thôi" Hoắc Mạc Đình gấp thức ăn vào bát của Lăng Nhiễm, cô cũng có qua có lại gấp cho anh một miếng sườn.

Bích Lạc Doanh thấy vậy định nói anh Đình sẽ không ăn đồ người khác gấp cho nhưng lời nói lên tới họng lại phải nuốt xuống vì thấy Hoắc Mạc Đình tự nhiên ăn thức ăn do Lăng Nhiễm gấp, bàn tay cầm đũa của cô ta xiết chặt lại.

Sao có thể chứ!.

Chương 32: 32: Bắt Đầu Nghiên Cứu

Trong phòng thí nghiệm riêng của Triệu Khải, anh đang ngồi phân tích tế bào trong máu của Lăng Nhiễm.

"Anh Khải! Em tìm thấy thông tin một loại thảo dược có thể giúp quá trình điều trị! Có thể dùng nó để nghiên cứu thuốc giải!" Bích Lạc Doanh cầm máy tính lại đưa Triệu Khải xem.

"Mộc Lộ Thảo?"

"Vâng! Nhiều thuyết y học cổ truyền có nói tới loại thảo dược này! Nó giúp thanh tẩy cơ thể, dù không loại bỏ được độc tố nhưng nếu biết chế nó với một số loại thuốc y cổ truyền thì công dụng sẽ rất cao, nó là một thứ rất hữu dụng"

"Kiếm loại cỏ này không dễ, chỉ có mọc trên núi cao"

"Vậy chúng ta đi leo núi đi! Vừa rèn luyện thân thể vừa hái được thảo dược!"

"Không tồi! Để anh gọi thêm hai tên diêm la kia đi, còn có cả Nhiễm Nhiễm nữa!"

"Được, mọi người cứ lên lịch đi, mọi thứ em sẽ chuẩn bị" Đây là cơ hội để cô ta lật mình.

Triệu Khải rủ đi leo núi, em đi không?" Hoắc Mạc Đình tận dụng thời gian nghỉ trưa gọi điện về cho Lăng Nhiễm.

"Leo núi sao? Có chứ!" Lăng Nhiễm rất thích leo núi nha! Trước kia cô hay cùng đồng nghiệp đi leo núi, thám hiểm, đi phượt vào mỗi ngày rảnh hay lễ hội.

"Ừ" Hoắc Mạc Đình chỉ ừ rồi cúp máy.

Nhìn màn hình đen thui không hiểu sao Lăng Nhiễm lại thấy kì lạ, hình như giữa cô và anh không còn khoảng cách nữa, thôi kệ rủ thì đi thôi!

Bên kia khi cúp điện thoại xong Hoắc Mạc Đình nói với trợ lý Cẩn:
"Hủy bỏ lịch trình cuối tuần, bù vào tuần sau tăng ca"
"Vâng!" Trợ lý Cẩn vâng dạ rồi lui ra đi xấp xếp.
"Gọi thư ký Tình vào đây!" Nhẹ nhàng nhấn vào bộ đàm trên bàn làm việc rất nhanh Tình Y Hồng đã có mặt, gõ cửa hai tiếng rồi đi vào.
"Hoắc tổng cho gọi tôi!"
"Ba cô hôm nay tới tìm"
"Hoắc tổng nói với tôi làm gì? Tôi sớm đã không có ba rồi!" Sắc mặt Tình Y Hồng trầm xuống.
"Ba cô nói sức khỏe mình yếu, nhờ chuyển lời tới cô muốn về cai quản sự nghiệp của ông ấy"
Tình Y Hồng thờ dãi, lại là cái lí do ấy.
"Cô không định về gặp ba mình lần cuối à?" Hiếm khi Hoắc Mạc Đình buông lời trêu đùa.
"Lần cuối cái gì chứ! Không phải ông ấy là người đòi từ quan hệ hay sao chứ, giờ tìm đủ lí do để làm gì!"
"Vì ba cô muốn cô quay lại! Người nhà chỉ có một" Hoắc Mạc Đình cũng thấy bất lực thay cho Tình Quang là ba của Tình Y Hồng, có một đứa con gái cứng đầu như vậy.

Thôi thì giúp đỡ người anh già một chút.
Tình Y Hồng nghe xong rơi vào trầm tư, hỏi cô có nhớ ba không? Tất nhiên là có chẳng qua vì ngày đó ba cô nhấn tâm đẩy cô khỏi ước mơ thành ảnh hậu một cước đuổi cô ra khỏi nhà còn từ quan hệ nói khi nào bỏ được ước mơ đó thì hãy trở về.

Nhưng bây giờ bỏ được rồi lại chẳng muốn về nơi đó nữa!
"Cảm ơn Hoắc tổng đã cho lời khuyên, tôi xin phép!"
Hoắc Mạc Đình cũng không muốn giao lưu gì với nhà họ Tình, nhưng có thêm một đồng minh hẳn là không tồi đi?

"Xin hỏi Lăng Nhiễm có nhà không?" Một thiếu nữ đứng lại trước cổng Hoắc gia khẽ hỏi bảo vệ.
"Tiểu thư đợi một lát, xin hỏi danh tính của tiểu thư"
"À tôi tên Lăng Kỳ"
Bảo vệ vừa nghe thấy họ Lăng liền thấy hơi kì, chẳng lẽ đây là chị gái

của phu nhân sao? Không nghĩ nhiều ông lập tức thông báo qua điện thoại vào trong nhà chính.

Một lát sau bảo vệ mỉm cười nói với Lăng Kỳ: "Mời Lăng tiểu thư vào trong"

Bảo vệ dẫn đường cho Lăng Kỳ tới tận cửa nhà mới lễ phép đi ra. Lần đầu tiên Lăng Kỳ được đến Hoắc gia, rộng như một khu rừng sinh thái.

Thứ gì cũng có, một đài phun nước rộng lớn ở giữa sân.

Vườn hoa rộng lớn bao quanh ngôi biệt thự chính giữa.

Bước vào bên trong Lăng Kỳ bị choáng ngợp bởi sự xa hoa của nội thất.

Từng thứ từng thứ một bóng loáng như đã lau qua 7749 lần lau.

"Chị! Chị tới sao không nói để em ra đón" Lăng Nhiễm bước từng bước lại gần Lăng Kỳ.

"Không sao, chị tới thăm em, nghe nói em bị An tổng bắt cóc, thân thể có bị làm sao không?" Lăng Kỳ nắm vai Lăng Nhiễm xoay xoay vài vòng.

"Em không sao, cũng nhờ có Thiên Kì Nhan, cô ấy đã cứu em" Lăng Nhiễm dừng động tác xoay người mình của chị gái lại, còn xoay nữa chắc chóng mặt chết mất.

"Thiên Kì Nhan? Cái người mà em rac..." Lăng Kỳ đang nói bỗng phát hiện mình nói sai lập tức im lặng.

Hai người họ khác gì nước với lửa làm gì có chuyện ra tay cứu người từng hại mình...

"Có lẽ là do cô ấy thấy tội nghiệp em nên mới cứu" Lăng Nhiễm không dám nói mình thay đổi cho nên cô ấy sắp bị cô thu phục rồi.

"Có lẽ vậy, chị không dám nói cho ba mẹ biết sợ họ sẽ lo lắng" Cho nên chuyện này ở Lăng gia chỉ có mình Lăng Kỳ biết.

"Họ làm sao có thể lo lắng chứ" Em gặp chuyện họ không mở tiệc ăn

mừng là may rồi!

"Em đừng nghĩ xấu ba mẹ như vậy, thật ra thì họ rất yêu thương em"

"Vâng" Lăng Nhiễm không muốn nói nhiều về vấn đề này nên đành vâng dạ cho qua.

"Đúng rồi, chị biết một quán mới mở cũng gần đây thôi, chúng ta tới thử nha!"

"Được thôi" Ở trong nhà riết cũng chán, ra ngoài chơi một chút.

Nhưng mà Lăng Nhiễm vừa nói với dì Thẩm là ra ngoài thì ngay lập tức có vài người đàn ông mặc vest đi vào, nói sẽ đi cùng Lăng Nhiễm.

"Như vậy...!không ổn lắm! Quá bắt mắt rồi"

"Tiểu Nhiễm, thiếu gia đã dặn không được để con ra ngoài một mình, bắt buộc phải đem theo người"

"Chỉ cần một người thôi là được rồi ạ!"

Nhưng dì Thẩm lại lắc đầu không đồng ý.

"Vây hai người!" Mang theo nhiều người ra ngoài Lăng Nhiễm không quen cho lắm.

Thuyết phục một hồi thì dì Thẩm có gọi cho Hoắc Mạc Đình, anh đã đồng ý vậy là Lăng Nhiễm cùng Lăng Kỳ ra ngoài với hai người đàn ông cao lớn mặt chỉ duy trì 1 biểu cảm..

Chương 33: 33: Hà Quân

"Hoắc Mạc Đình thật sự rất quan tâm tới em" Lăng Kỳ để ý tới thời gian gần đây hai người họ gần như đã hoà hợp giống một đôi vợ chồng bình thường.

"Vậy sao?" Lăng Nhiễm lại cảm thấy giống như là giám sát hơn là bảo vệ, lại nhìn hai người đàn ông đứng đằng sau khẽ lắc đầu.

"Ừm, em phải cố gắng trân trọng đấy! Người đàn ông như Hoắc Mạc Đình không có nhiều đâu!"

"Em biết rồi, còn chị? Cũng không nhỏ tuổi, chị không định tìm cho mình một đối tượng sao?" Lăng Nhiễm thật sự hiếu kỳ, một người phụ nữ dịu dàng lại xinh đẹp như vậy mà không có đối tượng yêu đương thì hơi kì.

"Chị...có rồi, chỉ là.." Lăng Kỳ chần chừ một hồi rồi không nói nổi.

"Sao vậy? Người chị thích là ai vậy?"

"Bí mật! Nhưng mà người đó không thích chị" Lăng Kỳ bất lực, nếu như khi đó người gả đi là mình chứ không phải Lăng Nhiễm.

"Chị đã thử tỏ tình chưa?"

Lăng Kỳ lắc đầu: "Làm sao con gái có thể tỏ tình cơ chứ!"

"Có làm sao đâu, mình thích thì phải bộc lộ mà đoạt lấy thôi, anh ấy là ai vậy? Nếu biết em sẽ giúp chị một tay!" Quan niệm sai lệch, là con gái tại sao lại không thể tỏ tình cơ chứ, mình thích thì mình nhích thôi!

"Không tiện nói tên, nhưng anh ấy rất đẹp trai, tài giỏi, ánh mắt đôi khi dịu dàng, đôi khi sẽ lạnh lẽo khiến người khác run sợ...chỉ là anh ấy sẽ mãi chẳng thuộc về chị!" Nói tới đây, mắt Lăng Kỳ đã phủ một tầng sương.

"Anh ấy...yêu ai khác sao?"

Vừa dứt lời thì Lăng Kỳ ôm mặt khóc thút thít.

Lăng Nhiễm biết mình lỡ lời luống cuống tay chân ôm lấy chị gái: "Chị đừng khóc, trên thế giới có nhiều người, nhất định em sẽ tìm giúp chị một người đàn ông hoàn hảo!"

Người đi đường cũng bị thu hút bởi bọn họ, muốn đứng lại xem nhưng hai người vệ sĩ phát huy tác dụng dùng ánh mắt sắc bén giải tán mọi người xung quanh.

"Nhưng không phải anh ấy..." Lăng Kỳ càng nghĩ càng tủi thân, cô ghen tị chứ, ghen tị với chính em gái mình! Ghen với hạnh phúc của con bé! Liệu cô có xứng làm một người chị không?

"Được rồi, không sao, không phải thì tìm người khác tới khi nào chị vừa ý thì thôi được không? Chúng ta sắp tới nhà hàng rồi, để đôi mắt sưng thì không hay chút nào!" Kinh nghiệm dỗ bà ngoại mỗi khi cô bận bịu quá đều được áp dụng lên Lăng Kỳ.

Quả nhiên là có tác dụng, Lăng Kỳ đã ngừng khóc: "Chị xin lỗi"

"Không sao không sao! Đó là quyền hạn của con người"

Hai người đi bộ một hồi cuối cùng cũng tới, nhà hàng tên là Đồ Toa mới mở nên có rất nhiều khách ghé qua thưởng thức, tổng cộng có 3 tầng, tầng một là phòng họp tập thể, tầng hai là phòng riêng, tầng ba là nơi tổ chức sự kiện, tiệc quy mô nhỏ.

Lăng Nhiễm không thích chốn ồn ào nên cô chọn phòng riêng trên lầu hai.

"Số phòng 16, kính mời quý khách!" Nhân viên chỉ dẫn bọn họ tới tận phòng rồi giới thiệu Menu.

Qua lời nhân viên, thì ra nơi này là do Hà thị trực quản lý.

Hai chị em đang trò chuyện đợi lên món thì cánh cửa bật mở, cứ tưởng là nhân viên đem đồ ăn tới rồi, đang định khen thao tác nhanh nhẹn thì phát hiện một người đàn ông mặt đỏ bừng bừng đi vào.

"Mọi người đâu hết rồi!" Nghe giọng điệu thì người này say khướt rồi.

"Xin lỗi! Anh nhầm phòng rồi!" Lăng Nhiễm né xa ra.

Ai ngờ người kia không trả lời trực tiếp túm vai Lăng Nhiễm coi cô như thùng rác "Oẹ!"

"..." Lăng Nhiễm hoàn toàn đứng hình, cái gì vừa xảy ra vậy? Cảm nhận phía bụng hơi ướt cô cúi xuống.

Mẹ nó! Hắn dám nôn lên người cô! Đã vậy còn gục vào vai cô nữa! "Cút ra!" Lăng Nhiễm dùng một cước đạp người đàn ông lăn ra tới cửa.

"Tiểu Nhiễm! Em không sao chứ?" Lăng Kỳ rút sấp khăn giấy lau người cho cô.

"Không sao!"

Vệ sĩ phòng bên cạnh nghe tiếng động lập tức lao ra, kéo người đàn ông nằm dưới đất dậy chuẩn bị ra tay thì Lăng Nhiễm nói: "Đừng đánh! Mau kéo anh ta đi!"

"Phu nhân! Xin lỗi, chúng tôi đáng trách!" Một người vệ sĩ buông tay quỳ xuống nói.

"Không sao, không trách các anh, kéo tên đó đi mau!" Lăng Nhiễm nhú mày, ôi trời lần đầu có người nôn lên người cô như vậy! Khó chịu quá!

Lăng Nhiễm đứng lên, dẫm phải một tấm thẻ, cầm lên thì là một tấm CMND: "Hà Quân?"

Em trai Hà Diệu? Đây là quán của nhà cậu ta? Lăng Nhiễm không ngờ tới sẽ lại gặp Hà Quân trong trường hợp này, sau này Hà Quân sẽ là đối thủ đáng gờm của Hà Diệu, hai anh em xâu xé lẫn nhau, tiếc là chưa biết kết quả vì cuốn tiểu thuyết còn dang dở.

"Sao vậy? Chúng ta mau đi thay đồ thôi!" Lăng Kỳ thúc dục khi thấy Lăng Nhiễm dờ người ra.

"À, vâng!" Lăng Nhiễm tiện tay đút chiếc thẻ vào túi xách rồi đi ra khỏi phòng.

Tin tức này đã tới tai Hoắc Mạc Đình, đồng thời có một bức ảnh mờ ám gửi cho anh.

Anh trầm tư nhìn màn hình máy tính, trong bức ảnh không ai khác là vợ anh và một người đàn ông, đang ôm nhau....

"Hà Quân?" Hoắc Mạc Đình gõ nhẹ tay xuống bàn không theo bất cứ nhịp điệu nào.

Thật sự đây là kế hoãn binh của Lăng Nhiễm sao?

"Sao mình lại để ý mấy chuyện này cơ chứ" Hoắc Mạc Đình đưa tay lên xoa bóp ấn thái dương.

Hà Quân là em trai của Hà Diệu, hẳn ta hẳn là cử người đi theo dõi Lăng Nhiễm lợi dụng cô.

Nhưng căn bản là hai anh em nhà họ Hà vốn đã không hoà thuận từ sớm rồi, việc Hà Quân làm tay sai cho Hà Diệu là điều không thể, như vậy tiếp cận Lăng Nhiễm với mục đích gì?.

Chương 34: 34: Chơi Golf

Buổi ăn cơm của hai chị em Lăng Nhiễm đã bị Hà Quân phá hỏng không khí, hai người chỉ đành buồn bực trở về, dù đã thay quần áo nhưng Lăng Nhiễm vẫn ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng ghê quá đi, vừa về tới nhà đã thấy Hoắc Mạc Đình đứng trước cửa, cảm giác như đang đợi cô vậy: "Sao anh lại về giờ này? Để quên đồ sao?" "Không có, tôi có chuyện muốn nói" Hoắc Mạc Đình nói xong xoay người đi vào nhà.

Lăng Nhiễm chẳng hiểu gì cả, lập tức chạy theo, thôi thì sống nhờ vào anh ta anh ta nói gì phải nghe nấy thôi.

Không khí trong phòng sách khiến Lăng Nhiễm có chút ngột ngạt, áp lực quá, rốt cuộc có chuyện gì vậy chứ.

Không để cô hoang mang lâu Hoắc Mạc Đình lên tiếng: "Sau này cẩn thận Hà Quân, tốt nhất là tránh xa nhà họ Hà ra"

"Vâng! Vâng! Nhất định phải tránh xa!" Làm cô căng thẳng muốn chết, hoá ra là nói chuyện đó, anh không nói cô cũng có ý định tránh xa họ từ lâu rồi.

"Ừ, Lăng Nhiễm..."

"Sao vậy? Còn chuyện gì sao?"

"Em không phải là...mà thôi để khi khác nói" Hoắc Mạc Đình muốn nói cô không phải Lăng Nhiễm nhưng lại thôi, anh rất muốn biết cô là ai.

Đây chính là sự nghi hoặc lớn nhất trong lòng anh hiện tại.

"Ồ, vậy em về phòng tắm chút, ban nãy bị tên điên nôn lên người!"

Lăng Nhiễm chỉ nói vậy, cũng không cần giải thích tên điên kia là ai vì chắc chắn Hoắc Mạc Đình cũng đã biết nhờ vệ sĩ đi theo cô.

Lúc tắm xong đi ra Lăng Nhiễm tưởng Hoắc Mạc Đình đã quay lại công ty nhưng không, anh đang thản nhiên ngồi uống trà đọc một cái

gì đó chắc là văn kiện của công ty.

"Anh không đi làm sao?"

"Ừ, hôm nay nghỉ, dẫn em tới một nơi" Lần trước nói đưa cô đi nhưng không đi được vì đột nhiên xảy ra chuyện.

"Đi đâu vậy?"

"Tới rồi sẽ biết"

Lăng Nhiễm gạt đầu lên thay một bộ đồ thoải mái theo lời của anh.

Một chiếc váy xuống tay lỡ cổ vuông.

Cô cứ nghĩ bản thân được đi đâu, đến khi xe dừng lại, Lăng Nhiễm mới biết đây là sân golf.

Đưa tôi tới đây làm gì? Tôi cũng đâu biết chơi đâu!

Đi được một đoạn Lăng Nhiễm mới phát hiện bàn tay của mình đang được Hoắc Mạc Đình nắm gọn trong lòng bàn tay.

Sao mình không có chút bài xích nào vậy?

"Sao lại tới đây vậy?"

"Đưa em tới chơi" Hoắc Mạc Đình đặt một tấm thẻ lên bàn tiếp tân.

"Mời Hoắc tổng vào trong!"

Hai người họ đi tới một sân golf rộng rãi, có quầy ăn uống phục vụ riêng thường thì sân này chỉ dành cho 8 người tối thiểu, vì là sân đặc biệt.

Lăng Nhiễm nghĩ chỉ có hai người bọn họ thì bỗng xuất hiện thêm một cặp vợ chồng nữa cũng tới đây thư giãn.

"Ồ Hoắc tổng cũng đưa vợ tới bồi đắp tình cảm sao?" Một người đàn ông trung niên cầm cây golf đi lại hỏi, giơ tay phải ra.

Hoắc Mạc Đình khẽ mỉm cười gạt đầu: "Lâu rồi không gặp Đại tướng Lưu!" Hoắc Mạc Đình cũng đưa tay bắt lấy tay đối phương.

"Đây là Đại tướng Lưu, bộ trưởng bộ quốc phòng nước A, đây là vợ tôi Lăng Nhiễm!"

"Không cần phải giới thiệu đặc biệt thế, tôi là Lưu Tân Nghiên! Đây là vợ tôi Tuyết Linh Linh!"

"Xin chào đại tướng, Lưu phu nhân!" Lăng Nhiễm kinh ngạc, biết là quan hệ của Hoắc Mạc Đình rộng rãi nhưng không nghĩ lại quen

được với cả Bộ trưởng Bộ quốc phòng nước A.

Nhưng có điều vợ của ông ấy khá trẻ nhìn giống như là con gái chứ không phải là vợ chồng.

"Đừng gọi như vậy, gọi ngài Lưu được rồi"

"Chào cô, lần đầu gặp mặt cô xinh thật đấy" Tuyết Linh Linh tiến lên ôm cánh tay Lưu Tân Nghiên.

"Lưu phu nhân cũng vậy"

Tuyết Linh Linh nghe xong cười rộ lên.

Phụ nữ mà ai chẳng thích được khen.

Cuộc gặp mặt này ngoài dự đoán của hai người, vậy là từ một cuộc đi chơi riêng thành bốn người.

Có điều không khí cũng khá ổn.

Không ngờ một người đàn ông 40 tuổi lại có được cô vợ 27 tuổi.

"Cô bất ngờ lắm chứ gì, ai cũng như vậy! Tình yêu thì đâu cần khoảng cách, nhất là tuổi tác" Tuyết Linh Linh vô cùng thân thiện với người xung quanh.

"Nhìn hai người hạnh phúc thật đấy, chọn đúng người thì ai chẳng được"

"Cô cũng vậy mà, nhìn cái cách Hoắc tổng nắm tay cô đi, ôi tôi cũng ước được trai trẻ nắm tay như vậy, hai người làm sao mà yêu được nhau vậy?"

"Chuyện này..." Lăng Nhiễm không biết phải nói sao.

"Không muốn nói cũng không sao, chúng ta đổi chủ đề!"

Lăng Nhiễm thầm thở phào, may mắn là Tuyết Linh Linh không phải người tò mò lớn.

"Tôi cũng nghe nhiều về cô, những chuyện thường ngày rất lâu về trước, tôi nói cô nghe ha, Hoắc tổng là người đàn ông tốt, cô nên trân trọng anh ấy" Chẳng hiểu sao Tuyết Linh Linh lại không có chút ác ý gì với Lăng Nhiễm.

"Tôi biết, khi đó tôi bông bột quá, nhưng mà giờ thì tôi khác rồi" Lăng Nhiễm đưa mắt nhìn Hoắc Mạc Đình, chẳng biết do thần dao cách

cảm mà Hoắc Mạc Đình cũng quay lại nhìn cô.

Bốn mắt không hẹn mà nhìn nhau chăm chú.

Tuyết Linh Linh bên cạnh cười thầm.

Tình là chi.

"Muốn chơi không?"

"Em không biết chơi"

"Lại đây!"

Lăng Nhiễm lon ton chạy lại chỗ Hoắc Mạc Đình đang đứng.

Hoắc Mạc Đình vòng ra đằng sau Lăng Nhiễm đưa cây golf cho cô:

"Chân rộng bằng vai, thẳng lưng, bàn chân hướng về phía trước"

Lăng Nhiễm làm theo, hơi thở của Hoắc Mạc Đình phả lên đầu khiến cảm xúc cô trở nên nóng.

Tai ửng đỏ lúc nào không hay.

Ai đó nhoén miệng cười thầm phía sau cô.

Sau một hồi tập luyện Lăng Nhiễm đã có thể tự mình đánh nhưng rất ít quả gold vào hố.

"Nghỉ một chút đi" Hoắc Mạc Đình đưa Lăng Nhiễm một chai nước.

"Cảm ơn"

"Anh xem người ta chăm vợ kìa! Nhìn lại anh đi, toàn là em chăm anh!" Tuyết Linh Linh hâm mộ nhìn hai người họ lại liếc xéo chồng mình.

"Hửm? Muốn anh chăm em sao? Vậy mời phu nhân thưởng thức nước!" Lưu Tân Nghiên ngọ ra bưng cốc nước đưa lên miệng Tuyết Linh Linh.

"Anh tránh ra kia!"

"Được rồi, anh sai rồi ha! Đừng tức giận!"

Ai mà ngờ Bộ trưởng Bộ quốc phòng của một nước lại là người đội vợ lên đầu tuyệt đối như vậy..

Chương 35: 35: Vô Đề

"Chị Nhan! Chúng ta gặp rắc rối rồi!" Một cô bé hớt hải chạy đi thông báo cho Thiên Kỳ Nhan ở phòng nghỉ.

"Sao vậy?"

"Trên mạng đang lan truyền scandal của chị với anh Hà!"

"Đưa chị coi"

Nhu Thư đưa chiếc điện thoại cho Thiên Kỳ Nhan.

Cô là người mới, không biết tại sao chị tiểu Mai trước đó vì sao lại xin nghỉ việc, nhưng cũng có lợi cho cô được làm việc chung với chị Nhan, tư cách là trợ lý.

Thiên Kỳ Nhan khẽ biến sắc, đoàn làm phim không hề cho phép phóng viên lui tới, có người trông giữ cả vậy chắc chắn là người trong đoàn làm.

Vừa định đứng lên đi tìm đạo diễn thì có người gọi tới: "Phong, em nghe"

"Không phải lo lắng, anh sẽ giải quyết, em chắc chắn mình không có vấn đề gì với Hà Quân?"

"Đó chỉ là cảnh trong phim"

"Ừ! Không cần lo lắng, yên tâm đóng phim đi" An Vũ Phong nói xong cup máy trước.

"Chị Nhan! Bây giờ phải làm sao? An tổng sẽ giải quyết sao?" Đương nhiên là Nhu Thư biết mối quan hệ của Thiên Kỳ Nhan với An Vũ Phong rồi, cả đất nước này làm gì có ai mà không biết.

"Đi tìm đạo diễn trước"

"Vâng" Nhu Thư chạy theo phía sau.

"Đạo diễn Lâm! Chúng ta nói chuyện chút đi"

"Kì Nhan đó hả, vừa hay tôi cũng đang định đi tìm cô, chuyện bài

đăng thôi sẽ lên tiếng chứng minh, nhưng còn việc xóa bài đăng đó e là hơi khó" Đạo diễn Lâm cũng là người trong nghề mấy cái việc như scandal của diễn viên bị tung ra rất quen thuộc rồi.

Hơn nữa ông vô cùng ghét mấy việc làm chậm trễ tiến độ ở trường quay.

"Vấn đề bài đăng, đạo diễn không cần lo lắng, ông chỉ cần lên tiếng giải thích thôi"

"Được!"

Quả nhiên đạo diễn Lâm vừa đăng bài bao gồm cả video cụ thể cảnh quay đó, chứng nhận hoàn toàn là sự thật, cư dân mạng đa số đều thờ phào nhẹ nhõm, vài thành phần sẽ tiếp nuôi cho CP Diệu-Nhan của mình.

Ng1: Tôi cứ tưởng là thật! Suýt chút nữa dọa tôi đây hồn bay phách lạc! Làm sao chị đẹp có thể phản bội anh nhà cơ chứ!

Ng2: +1 Chúng ta có chung suy nghĩ đấy mỹ nữ!

Ng1: Tôi là đàn ông -_-

Nh3: Cười chết tôi rồi, mấy người lên đây để làm trò cười cho thiên hạ à!

....

Tiến độ làm việc của An Vũ Phong chẳng thể trách vào đâu, bỏ một chút công sức đã tìm ra người chụp ảnh và đăng bài.

Đương nhiên kết cục là bị đuổi khỏi đoàn làm phim.

"Tôi thật xin lỗi, làm việc thiếu sót rồi"

"Đạo diễn Lâm không cần phải xin lỗi, cũng không phải chuyện to tát gì!" Bước chân vào con đường này thì phải quen với những chuyện như vậy.

Bởi nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào, tai mắt của Paparazzi khắp nơi, sơ hở một chút là lên đầu trang.

"Vậy cô chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ quay cảnh tiếp theo"

"Được" Thiên Kỳ Nhan thoải mái gật đầu.

"Chị Nhan! Bạn trai chị ngầu thật đấy! Vài phút đã xử lý xong ổn thỏa rồi" Nhu Thư đang dần trên con đường trở thành fan CP Phong-Nhan.

Trai tài gái sắc quá ư là hợp đôi.

"Vậy thì cố gắng mà tìm một người bạn trai"

"Haizz, ai mà chịu yêu một đứa như em chứ! Suốt ngày chỉ biết ăn thôi!" Đây cũng là điều mà Nhu Thư tự ti nhất, nhìn thấy đồ ăn là cô không thể cưỡng lại được.

"Ăn được là tốt, nhưng em có cái mà người khác không có!"

"Em sao? Chắc chị nhầm rồi..."

"Không đâu, em ăn nhiều nhưng không mập! Nhiều người chỉ thờ thôi cũng tăng cân rồi, đây là lợi thế biết chưa?"

"A! Đúng ha! Hì hì quả nhiên là chị Nhan" Nhu Thư vỗ tay cái bốp, vậy mà bấy lâu nay cô không hề nhận ra ưu đãi này của mình.

"Với cái kiểu này thì em cô đơn cả đời đi, không oan đâu! Ngốc!"

"### Em đâu có..."

"An tổng có gì phân phó!"

"Để ý Hà Diệu, để anh ta tránh xa Nhan Nhan ra"

"Vâng!"

"Thiếu gia! Tối nay là tiệc mừng thọ của Lý gia, ngài có muốn đi không?" Quản gia từ ngoài bước vào.

"Đi chứ!" Nghe nói Hoắc Mạc Đình cũng tới, như vậy anh càng phải tới.

"Vâng! Tôi sẽ giúp ngài chuẩn bị!"

"Ừ, ông lui trước đi!"

Quản gia cung kính cúi đầu, từ từ lùi ra ngoài sau đó đi xuống dưới nhà chuẩn bị.

"Dì Thẩm! Dì giúp con chút!" Lãng Nhiễm thả tóc ra che đi tấm lưng trần của mình.

Ban nãy cô kéo khoá nhưng không thể tự kéo như bình thường, hình như nó bị mắc ở đâu đó.

"Sao vậy?" Dì Thẩm buông con dao gọt hoa quả xuống, lau tay rồi đứng lên.

"Dì giúp con kéo khoá với, nó bị kẹt"

"Được! Lại đây!"

"Xong rồi đó! Con tính đi đâu sao?"

"Cảm ơn dì, con đi mua chút đồ"

"Ừ, nhớ cẩn thận! Tiểu Long, Tiểu Lý! Nhớ bảo vệ phụ nhân!" Dì Thắm gật đầu rồi nhắc nhở hai vệ sĩ thường đi theo Lăng Nhiễm.

"Vâng!" Tiểu Long, Tiểu Lý đồng thanh nói! Nhiệm vụ mà thiếu gia giao cho bọn họ nhất định sẽ hoàn thành!

"Con đi đây!" Lăng Nhiễm cầm túi xách lên rồi vẫy vẫy tay với dì Thắm..

Chương 36: 36: Lý Gia

"Cô ấy đâu rồi?" Hoắc Mạc Đình trở về không thấy bóng dáng của Lăng Nhiễm đâu cả.

"Phu nhân vừa mới ra khỏi nhà không lâu" Dì Thẩm cũng đã quen với sự hỏi han về nhau này.

Hoắc Mạc Đình nghe xong nhú mào, nhận được sự lo lắng qua ánh mắt của anh dì Thẩm cười nói: "Yên tâm đừng lo lắng, có Tiểu Lý, Tiểu Long đi cùng rồi, chắc sắp về tới nơi rồi"

"Con không có lo lắng"

"Ta nhìn con lớn lên gần đây năm chẳng lẽ con suy nghĩ gì ta không biết chắc, cảm xúc của con người là thứ tuyệt nhất, không nên giấu đi càng không nên biến hóa cảm xúc"

"Dì ngày càng giống như bà mẹ già vậy"

Dì Thẩm không nói gì chỉ trừng mắt nhìn anh.

Hai người đang nói chuyện thì Lăng Nhiễm về tới: "Hai người đang nói xấu con hả?"

"Em đi đâu?" Hoắc Mạc Đình tò mò nhìn túi đen trên tay cô.

"Em đi mua một số thứ" Lăng Nhiễm cười hì hì túm chặt chiếc túi đen trên tay.

Anh gật đầu coi như đã hiểu, không nói thêm gì nữa mà đi lên phòng.

"Lại đây uống chút nước, lát nữa ta nấu chút đồ ăn lót dạ, tới bữa tiệc sẽ không thể ăn uống tử tế"

"Không sao đâu dì, có gì đêm về ăn cũng được"

"Ăn đêm không tốt đâu, từ bỏ thói quen đó thôi"

"Dạ vâng, con nghe dì" Lăng Nhiễm đi lại ôm lấy cánh tay dì Thẩm, cảm giác có người quan tâm như một dòng nước ấm chảy khắp cơ thể cô vậy.

Sau khi ăn nhẹ bữa tối Lăng Nhiễm đi lên phòng chuẩn bị đồ, cô ngơ

ngác nhìn bộ lễ phục treo trong phòng thay đồ.

Một bộ đầm dài, cổ chữ V, không hở hang lại mang đậm nét lịch sự.

Một bộ đồ màu xanh ngọc, sau lần trước Hoắc Mạc Đình đã yêu cầu đổi giày, chuyển từ cao gót tới giày thấp, đính ngọc trai màu trắng rất xinh.

"Hài lòng không?" Hoắc Mạc Đình không biết đã xuất hiện phía sau Lăng Nhiễm từ bao giờ, anh cất giọng trầm ấm.

"Có a, em rất thích! Cảm ơn anh" Xanh ngọc là màu Lăng Nhiễm rất thích, nó toát lên vẻ thanh tình, thoải mái, lại còn mát mẻ nữa.

"Thích là được rồi, xuống ăn chút đồ lót dạ đi" Hoắc Mạc Đình cư nhiên đưa tay vuốt nhẹ tóc Lăng Nhiễm.

Lăng Nhiễm mím môi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng lên.

Cảm xúc như thiếu nữ mới lớn được crush để ý này là sao chứ.

Sau khi ăn uống sương sương bọn họ thay lễ phục rồi đi tới Lý gia.

Quan hệ của bọn họ cũng không quá thân thích, nhưng Lý Kiều là cậu ruột của Triệu Khải cũng coi như một người cha, do ông không có vợ con bởi vì gia đình nhỏ của ông đã bị mất bởi một vụ hoả hoạn, ông ấy thà sống cô độc cả đời rồi nhường hết gia sản có được cho Triệu Khải còn hơn là tiến thêm bước nữa.

Không có vợ con làm chỗ dựa tinh thần ông ngày đêm dốc sức làm việc, chỉ quan tâm tới công việc mà gây dựng lên Lý gia như bây giờ.

"Ông ấy thực sự là cậu ruột của Triệu Khải sao?" Lăng Nhiễm hoàn toàn không biết chuyện này, bởi trong nguyên tác không hề nhắc tới chuyện này, khi đó Triệu Khải không hề về nước, Hoắc Mạc Đình cũng không đem Lăng Nhiễm tới mấy nơi như vậy.

"Ừ, nhưng quan hệ không thân thiết, đa số thời gian cậu ta đều ở nước ngoài"

Lăng Nhiễm gật đầu xem như đã hiểu.

Rất nhanh đã tới Lý gia, quả nhiên là người có máu mặt trong xã hội, buổi tiệc mừng thọ khá đông người.

"Mạc Đình tới rồi đấy à?" Một người lớn tuổi vui vẻ đi ra, nhìn giống

người già nhưng đi lại rất hoạt bát.

"Chú Lý! Chúc mừng chú!" Hoắc Mạc Đình lịch sự khẽ gật đầu.

"Đây là..." Lý Kiều đã biết Lăng Nhiễm là ai nhưng vẫn muốn được giới thiệu.

"Cô ấy là Lăng Nhiễm, vợ cháu"

"Chào chú Lý"

"Ôi chao, xinh xắn quá! Biết bao giờ thằng nhóc kia mới lấy vợ! Đúng rồi nó có đi cùng hai đứa không?" Lý Kiều ngó nghiêng xung quanh tìm bóng dáng cháu trai.

"Cậu ta nói sẽ tới đây sau"

"À..vậy hai đứa vào trong thôi" Nét mặt Lý Kiều thoáng lên nét thất vọng.

Nhưng ông chưa thất vọng được bao lâu thì Triệu Khải đã tới, còn đi cùng với một người phụ nữ...là Bích Lạc Doanh.

"Chú Lý!" Bích Lạc Doanh hiếu động tung tăng đi lại chỗ Lý Kiều.

"Ôi chà! Doanh Doanh bây giờ nhìn ra đáng thiếu nữ quá ta!"

"Còn chú vẫn đẹp trai như năm nào!"

"Coi kìa, con bé này khéo miệng quá!" Lý Kiều nói vậy nhưng nụ cười đã tươi rồi.

"Cậu!" Triệu Khải cũng lên tiếng.

"Thằng nhóc thôi! Lâu như vậy mới chịu về thăm ông già này!"

"Tại con bận mà"

"Bạn là quên luôn ông già này chứ gì"

"Nào có cậu! Con nhớ cậu còn không hết làm sao mà quên được" Triệu Khải trưng ra điệu bộ nịnh nọt.

Bữa tiệc nhanh chóng được bắt đầu, khách mời lần lượt đứng tập trung tại trung tâm của căn phòng, Lý Kiều từ từ bước lên bục cầm ly rượu nói: "Lý mỗ xin cảm ơn các vị khách quý đã bớt chút thời gian tới bữa tiệc của tôi!"

"Ngài Lý không cần khách sáo!"

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Vậy chúng ta cùng nâng ly!" Lý Kiều dứt lời liền nhấp một ngụm rượu nhỏ nhâm nhi trong miệng.

Người bên dưới cũng lần lượt đưa rượu lên uống.

Chúc rượu một hồi mọi người bắt đầu trở về bàn ăn uống.

"Không biết tôi có hân hạnh được uống một ly với Hoắc phu nhân?"

An Vũ Phong cầm lấy ly rượu nhìn về phía Lăng Nhiễm khẽ nhướn mày.

"Thật ngại quá, vợ tôi không biết uống rượu, nếu An tổng không phiền tôi có thể uống thay" Hoắc Mạc Đình chắn ngang nửa người cô, cầm lấy ly rượu đặt trên bàn lên.

"Vây cũng được, chỉ là...hơi đáng tiếc" An Vũ Phong đưa ánh mắt quét qua Hoắc Mạc Đình rồi dừng lại ở Lăng Nhiễm.

"An tổng dùng ánh mắt đó nhìn tôi như vậy rất không hay nha, ngộ nhờ bị hiểu lầm chồng tôi sẽ ghen đó!" Lăng Nhiễm híp mắt cười ôm sát lấy cánh tay Hoắc Mạc Đình.

"Thất lễ rồi!" An Vũ Phong giật giật khoé miệng, anh tiến lên hai bước đến khi chỉ cách Hoắc Mạc Đình vài cm, anh ta nói nhỏ: "Nhốt cho kĩ người phụ nữ của anh!"

Hoắc Mạc Đình lạnh lùng nhìn biểu cảm giễu cợt của An Vũ Phong:

"Vừa hay tôi có thứ này rất hay ho, An tổng muốn xem không?"

Vừa dứt lời, trợ lý Cận xuất hiện phía sau bọn họ, đưa cho Hoắc Mạc Đình một kẹp giấy, bên trong có chứa ảnh đã được in ra: "Có vẻ anh nên để ý xung quanh bạn gái anh thì hơn" Nói xong anh dặt tay Lăng Nhiễm ra phía ngoài sảnh.

Lăng Nhiễm quay lại nhìn biểu cảm khó coi của An Vũ Phong, tính tò mò lại nổi lên: "Trong đó là gì vậy?"

"Thứ mà người đàn ông nào cũng ghét!"

Nói như vậy Lăng Nhiễm lại càng không hiểu, gì mà người đàn ông nào cũng ghét, rốt cuộc là thứ gì? Đang suy nghĩ thì cô bị cảnh vật phía trước làm chói mắt.

Ôi trời đây là hồ bơi đã được người của Lý gia trang trí, đèn led quanh hồ, bên dưới còn có rất nhiều san hô, sao biển nhân tạo có thể phát sáng, mặt hồ hơi gợn sóng lăn tăn, lấp lánh vô cùng.

"Khoa trương như vậy luôn!" Lăng Nhiễm mở to mắt kinh ngạc, đi về phía hồ.

"Đừng lại gần quá" Hoắc Mạc Đình lên tiếng nhắc nhở.

"Em biết rồi!" Lăng Nhiễm đứng yên một chỗ ngắm nhìn mặt hồ, nhìn

cứ như một vương quốc dưới đại dương vậy.

Lúc đi quanh hồ Lăng Nhiễm không chú ý và phải một người, một tiếng hét thất thanh vang lên giữa không khí nhộn nhịp của buổi tiệc..

Chương 37: 37: Em Cứ Việc Ra Tay Tàn Cuộc Anh Sẽ Phụ Trách Dọn

"Á...!" Bích Lạc Doanh giật mình hét toáng lên, vốn tưởng bản thân sẽ rơi xuống hồ nhưng ai ngờ cơ thể xoay hai vòng, khi bình tĩnh lại phát hiện mình nằm trợn trong lòng Lăng Nhiễm.

"Cô không sao chứ? Xin lỗi gì tôi đi không để ý!"

"K...!không sao" Chẳng hiểu sao tim Bích Lạc Doanh lại đập nhanh như vậy.

"Vậy thì tốt, đứng dậy được không?"

Bích Lạc Doanh bây giờ mới nhận ra mình đang ngồi trong lòng Lăng Nhiễm, vội vã đứng dậy nhưng cổ chân truyền tới cảm giác đau nhói.

"Từ từ thôi, lại kia ngồi" Lăng Nhiễm nhanh tay đỡ lấy Bích Lạc Doanh dìu cô ta về phía ghế ngồi cách 3m.

"Để tôi xem thử" Lăng Nhiễm ngồi xổm xuống muốn kiểm tra cổ chân của Bích Lạc Doanh, dù sao cũng là mình va vào người ta, cũng may kéo lại kịp nếu không thì hỏng.

"Không cần đâu...em không sao.." Bích Lạc Doanh rút chân lại, như vậy không ổn, rất ngại.

Thậm trí mặt cô ta còn hơi ửng đỏ, nhưng do đèn led nhiều màu nên không nhìn rõ, và lại không ngã xuống nên không gây chú ý tới nhiều người.

"Đỏ lên rồi, thật xin lỗi tôi đi tìm thuốc cô ở yên đây nha!" Lăng Nhiễm nói xong đứng dậy đi về phía Hoắc Mạc Đình.

Một nhân viên phục vụ để ý Lăng Nhiễm, ngó nghiêng xung quanh rồi cầm khay rượu đi về phía cô.

Đi vội nên Lăng Nhiễm cũng chẳng để ý xung quanh, mọi người biết chuyện gì xảy ra rồi đó, nhân viên phục vụ kia đâm thẳng vào cô, người Lăng Nhiễm bị nguyên 3 ly rượu vang đỏ dội lên, "Choang!"

Tiếng ly rơi xuống đất thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.
"Chuyện gì vậy?" Lý Kiều đang tiếp rượu khách ở gần đó nghe tiếng động không vui đi lại.

"Lão gia! Hoắc phu nhân tôi thực sự xin lỗi! Làm bản bộ đồ của phu nhân!" Nhân viên phục vụ sợ hãi nói, anh ta chỉ nhận tiền rồi làm theo nhưng đây là Lý gia lại còn có Hoắc Mạc Đình ở đây, nói đi vẫn phải nói lại anh ta có chút sợ hãi.

"Không được việc gì cả! Mau lui xuống!" Lý Kiều quát nhẹ.
Nhân viên phục vụ lập tức vâng dạ thu dọn ly bể rồi nhanh chóng lui xuống.

"Cháu không sao chứ?"

"Dạ không sao"

"Để ta kêu người dẫn cháu đi thay đồ"

"Để cháu đưa cô ấy đi" Hoắc Mạc Đình cởi áo khoác ngoài choàng lên vai Lăng Nhiễm rồi ôm ngang cô lên.

"VẬt mau đi đi!"

"Thả em xuống đi, em tự đi được!" Vì quá đột ngột nên hai tay cô choàng qua cổ anh.

"Ngồi yên"

"Nhiều người đang nhìn như vậy! Thả em xuống đi!" Biết bao nhiêu con mắt đang hướng về phía bọn họ như vậy không quen cho lắm.

"Không cần quan tâm" Hoắc Mạc Đình không để ý tới mấy chuyện vặt vãnh như vậy, anh ôm Lăng Nhiễm đi thẳng lên phòng thay đồ.
An Vũ Phong bên kia cầm ly rượu lắc nhẹ, ánh mắt loé chút kinh ngạc, không biết suy nghĩ gì mà khoé miệng khẽ nhếch lên.

Hoắc Mạc Đình anh sẽ sớm nhận tội khi dám uy hiếp tôi!

"Mau thay đi" Đưa một bộ đồ anh cảm thấy kín đáo, ổn áp nhất trên giá treo đồ cho cô.

"Vâng! Đúng rồi, anh giúp em đưa dầu cho Bích Lạc Doanh với, ban nãy vô tình đụng phải cô ấy cổ chân bị thương rồi, đã sưng đỏ lên!"
Lăng Nhiễm nhận lấy bộ đồ, cô đã sẵn sàng để bị ăn mắng rồi.

"Em bị thương?" Hoắc Mạc Đình vừa nói vừa ngồi xuống nhìn ngắm cổ chân cô.

"Không phải em mà là Bích Lạc Doanh! Mau đưa cho cô ấy đi, sẽ rất

đau đó"

"Ừ" Hoắc Mạc Đình đi ra ngoài rút điện thoại ra.

"Doanh Doanh! Em làm sao lại để bị thương vậy?" Triệu Khải cầm lọ dầu chạy nhanh lại phía hồ bơi.

Tên họ Hoắc kia vừa gọi điện kêu anh qua đây.

"Do em không cẩn thận, không sao đâu" Bích Lạc Doanh cười nhẹ, nhìn xung quanh tìm kiếm hình bóng của Lăng Nhiễm, chị ấy đi đâu rồi?

"Tốt nhất đừng lại gần đây nữa, nơi này khá trơn, đưa chân anh xem"

Bích Lạc Doanh ngoan ngoãn chìa đôi chân trắng nõn không tì vết ra.

Sau khi bôi dầu, Triệu Khải lại ngồi xoa bóp một lúc.

"Anh Khải...anh đừng đối tốt với em như vậy.."

"Hửm? Được, đợi khi nào em tự chăm sóc cho bản thân mình được thì anh sẽ ngừng đối tốt với em" Động tác xoa bóp của Triệu Khải không hề dừng lại, chỉ bị chậm vài nhịp bóp.

"..." Anh ngốc thật! Em đâu có thích anh, cố gắng nhiều như vậy chỉ làm tổn thương bản thân mà thôi.

Sau khi thay đồ, Lăng Nhiễm được Hoắc Mạc Đình dẫn đi làm quen vài vị khách đặc biệt, sẽ có lợi cho cô sau này.

Dù đi nhiều nhưng anh vẫn không để cô chạm vào một giọt rượu nào, anh sợ cô khi say sao?

"Hoắc phu nhân không thể uống rượu không phải là có tin vui rồi đó chứ?" Một vị khách là người của An Vũ Phong lên tiếng.

"!!!" Gì đấy? Cái tên này bị gì vậy.

"Khụ! Khụ!..." Lăng Nhiễm vừa uống một ngụm nước ép liền bị câu nói này làm sặc, ho sặc sụa.

"Haha, phản ứng này xem ra là đúng rồi"

"Biết đâu đó không phải là cốt nhục Hoắc gia thì sao?"

"Cô ăn nói gì vậy? Cẩn thận bị rạch mặt đó!"

"Nói đủ chưa?" Hoắc Mạc Đình lạnh mặt lên tiếng.

"Hoắc tổng! Ngài nên nhìn rõ bộ mặt của cô ta đi trước khi ngài thành người bị hại!"

"Thì sao?"

"Ngài không thấy những gì cô ta đã làm sao? Không ai có thể chấp nhận một con người như vậy được!"

"Tôi chấp nhận! Các người có ý kiến?" Hoắc Mạc Đình nhìn thẳng vào người vừa nói khiến cô ta như rùa rụt cổ.

"Hoắc tổng cần gì phải nổi nóng, chỉ là lời nói đùa thôi mà" An Vũ Phong lịch thiệp đi lại.

"Lời nói đùa như vậy rất đáng cắt lưỡi, nên hạn chế nói đùa thì hơn, quản cho tốt chó của mình, không thể cắn bừa"

Lăng Nhiễm ngược mắt lên nhìn Hoắc Mạc Đình rồi lại nhìn hai bàn tay đang đan xen nhau, cô khẽ vuốt tay anh rồi lên tiếng: "Cảm ơn các vị đã quan tâm tới chúng tôi, còn về chuyện trước đây cho tôi gửi lời xin lỗi tới tất cả mọi người!"

"Đừng tưởng xin lỗi là có thể qua! Những chuyện cô làm trời đất chứng kiến...."

Cô ta con chưa nói xong Lý Kiêu từ xa đi lại: "Xin thứ lỗi, có vẻ hôm nay không thích hợp nói tới chuyện này"

"Đúng đấy! Thật vô duyên mà, tiệc mừng thọ của người ta mà lại cãi nhau" Vài người bên ngoài hòa theo Lý Kiêu nói.

Nhờ vậy mà bữa tiệc lại trở về trạng thái vui vẻ như ban đầu.

Nán lại một chút, nhìn thời gian đã muộn để đảm bảo sức khỏe cho Lăng Nhiễm, Hoắc Mạc Đình đã rời đi sớm.

"Hôm nay cảm ơn anh" Lăng Nhiễm vừa đi ra ngoài vừa nói.

Ngày hôm nay Hoắc Mạc Đình đã đứng ra bảo vệ cho cô, cô có thể cảm nhận được sự che chở bảo vệ của anh.

Chết rồi ngày càng rung động phải làm sao đây!

"Sau này có người nói như vậy thì đừng nhin, muốn làm gì thì làm"

"Thế không phải là phá hủy hình tượng của anh sao? Hơn nữa nếu em lỡ tay đánh người thì sao?"

"Thì đánh thôi, anh xử lý tàn cuộc, em cứ việc ra tay" Hoắc Mạc Đình

thản nhiên nói.

Lăng Nhiễm nghe xong bật cười, cảm giác làm phu nhân quyền thế không tồi.

Rất vui!

Bỗng nhiên đầu óc cô choáng váng, cơn hoa mắt ủa về, Lăng Nhiễm không đứng vững, đưa tay lên che mắt.

"Sao vậy?" Hoắc Mạc Đình vội đỡ lấy cô ân cần hỏi han.

"Không sao, hơi chóng mặt" Độc tố chết tiệt này! Phá hỏng tâm trạng của người ta.

"Về nhà thôi!" Hoắc Mạc Đình nhíu mày bế Lăng Nhiễm lên, trợ lý Cẩn đã đỗ xe ở cổng biệt thự rồi, chỉ đợi bọn họ ra thôi.

Lăng Nhiễm rất đau đầu nên không từ chối hành động bế mình đi của anh.

Mặc dù cô không thích điều này, nhưng chẳng còn sức nữa rồi, sao càng ngày càng choáng váng như vậy chứ.

"Sao rồi?" Sau khi lên xe Hoắc Mạc Đình không để Lăng Nhiễm xuống ghế mà để cô trực tiếp ngồi lên đùi anh.

Lăng Nhiễm chỉ lắc nhẹ đầu, mí mắt cô nặng trĩu chỉ muốn nhắm lại, có mở mắt ra cũng không thấy gì.

Cô gục đầu lên vai Hoắc Mạc Đình từ từ nhắm mắt lại, hơi thở đều đặn.

Mệt quá!

Anh đưa tay điều chỉnh lại đầu cô cho thoải mái một chút rồi ôm chặt lấy Lăng Nhiễm: "Tăng nhiệt độ lên một chút"

"Vâng!" Trợ lý Cẩn làm theo rồi nhấn nút một tấm màn chắn ngăn cách khoang lái xe với ghế sau, để không gian riêng tư cho hai người họ.

Hoắc Mạc Đình cúi xuống nhìn Lăng Nhiễm, chân mày khẽ nhíu lại, Triệu Khải cũng nói với anh rồi, về sau hiện tượng này sẽ xuất hiện thường xuyên, nên chú ý nhiều hơn, ngày hôm nay có vẻ cô mệt mỏi rồi.

Anh rất sợ...sợ ngày đó sẽ tới....

Chương 38: 38: Bưu Phẩm Ác Ý

Trong một con hẻm cạnh khu vực quay phim, Hà Diệu từ từ đi ra, không biết Thiên Kỳ Nhan có việc gì tìm anh mà ra tận nơi này.

"Thụp!" Vừa đặt chân vào hẻm đã bị giáng nguyên một chưởng.

"Cmn! Khốn kiếp! Mày là thằng nào?" Hà Diệu biết mình bị lừa, lại phần nộ vì bị ăn đấm oan liền đứng lên đáp trả.

Hai người cứ vậy mà lao vào đánh nhau cuồng dã, không ai chịu nhường ai, sức mạnh cũng coi như là ngang ngửa nhau, nhưng Hà Diệu đóng phim cả đêm tinh thần có chút mệt mỏi rất nhanh đã yếu thế bị đối phương đánh tới tấp.

"Phong! Dừng lại!" Một tiếng hét lớn vang lên ở đầu con hẻm, bọn họ đánh nhau tới gần cuối hẻm rồi.

An Vũ Phong như không nghe thấy, chẳng khác một con thú bộc lộ sức mạnh của mình.

Thiên Kỳ Nhan vẫn mặc đồng phục quay phim không nghĩ ngợi nhiều chạy về phía hai người đàn ông.

Cô dùng hết sức lực ôm lấy An Vũ Phong.

"Phong! Bình tĩnh, không thể đánh nhau ở đây được!"

"Tránh ra!" An Vũ Phong gầm nhẹ.

"Anh tính làm gì? Đánh chết anh ấy sao?"

"Anh ấy? Ha...ngay cả xưng hô cũng đổi luôn rồi! Tiến triển nhanh nhỉ?!" An Vũ Phong cười khẩy.

"Anh nói gì vậy? Anh ấy là tiền bối gọi anh là đương nhiên rồi" Đánh con người ta thành ra như vậy chỉ vì lý do đó thôi sao?

"Tiền bối? Có tiền bối nào lại cư xử thân mật, dùng ánh mắt mờ ám nhìn hậu bối như vậy chứ?"

"Anh làm sao vậy? Đây là đoàn làm phim, hơn nữa những cử chỉ đó đều là vì phục vụ công việc này! Không phải anh nói sẽ ủng hộ em

sao? Em diễn nhiều phim như vậy cặp với nhiều bạn diễn nam rồi, tới cảnh hôn cũng bị anh cắt toàn bộ thì lấy đâu ra thân mật?"

"Cậu ta có ý đồ khác ngoài quay phim!"

"An tổng! Tôi có thể kiện anh vì tội ra tay trái phép!" Hà Diệu lau khoé miệng rỏ máu đứng lên như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Cậu cứ việc kiện đi! Kiện được tôi sẽ theo hầu"

"Đây là công việc! Anh đã để cô ấy bước chân vào giới giải trí mà lại không chịu được vài cảnh quay của cô ấy? Vậy ủng hộ có ích gì?"

"Không đến lượt cậu xen vào!" Sắc mặt An Vũ Phong phải nói là cực tệ.

"Tôi là người đi trước, tôi giúp cô ấy khắc phục trong việc diễn phim, tôi có thể đưa cô ấy lên cao"

"Ha...cậu có tin sau hôm nay cậu bị phong sát không? Cậu có thể đưa cô ấy lên cao nhưng tôi có thể khiến cô ấy đứng vững trên đỉnh! Hơn nữa cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Hà Diệu quên bém mắt Phong Nhan là công ty giải trí của An Vũ Phong.

Cậu ta có quyền thế nói được sẽ làm được.

"Đủ rồi! Phong! Anh đừng gây chuyện nơi em làm việc nữa, em quay phim đủ mệt rồi!" Thiên Kỳ Nhan lên tiếng cắt đứt cuộc tranh cãi.

"Đừng làm diễn viên nữa!" An Vũ Phong im lặng chốc lát rồi nói.

"Anh nói gì cơ?"

"Cậu điên à! Diễn viên là ước mơ cả đời của cô ấy!" Hà Diệu phản ứng dữ dội với câu nói này.

"Câm miệng! Đưa Hà công tử đi!" An Vũ Phong ra lệnh, ngay lập tức có vài người đàn ông khổng chế Hà Diệu rồi lôi đi.

"Anh định làm gì? Anh ấy là ngôi sao hạng một có chuyện gì xảy ra thì sao?" Thiên Kỳ Nhan dõi theo Hà Diệu đang dần biến mất.

"Thì sao? Anh không quan tâm! Nhan Nhan đừng làm diễn viên nữa, anh có thể nuôi em!"

"Anh nói gì vậy chứ? Đó là ước mơ của em, tốn bao công sức mới có thể bước vào đây, gây dựng sự nghiệp lâu nay.

Ước mơ em không thể bỏ khi chưa hoàn thành!" Thiên Kỳ Nhan lập

tức phản đối, sao Phong của cô lại như vậy chứ?

"Nhan Nhan! Sức chịu đựng của anh có giới hạn! Nghe lời! Anh cho em thời gian suy nghĩ, tới khi quay xong phần 1 của Đứa trẻ mù."

Thiên Kỳ Nhan không tin vào tai mình, người từng ủng hộ cô hết mình để thực hiện ước mơ của cô giờ phút này lại kêu cô từ bỏ...

"Rốt cuộc anh coi em là gì chứ? Coi sự cố gắng trước nay của em là gì? Đều là hạt cát trong mắt anh sao?"

"Xin lỗi, anh hết cách rồi"

"Em không bao giờ dừng công việc này lại!" Thiên Kỳ Nhan tức giận nói rồi bỏ đi.

An Vũ Phong chờ người 2 giây rồi vung tay đập mạnh vào tường, tất cả là do tên khốn kia nên cô ấy mới lưu luyến nghề này sao?

"Chị Nhan! Chị sao vậy, chị khóc sao?" Nhu Thư vừa thấy Thiên Kỳ Nhan bước vào với nét mặt không vui vẻ, khoé mắt còn có chút ướm.

"Không sao, chị tập diễn thôi"

"### À.." Nhu Thư không nghĩ ngợi nhiều lập tức tin ngay, sau nhiều lần xem Thiên Kỳ Nhan diễn cô ấy đã trở thành fan cứng của Thiên Kỳ Nhan một lòng sùng bái tin tưởng.

Lăng Nhiễm ngủ một mạch từ đêm qua cho tới khi mặt trời lên cao cô mới tỉnh dậy, cảm giác mệt mỏi hôm qua đã hoàn toàn biến mất.

Làm vệ sinh cá nhân xong, đi xuống dưới nhà, chắc giờ này người chồng của cô đã đi làm rồi.

"Tiểu Nhiễm, con tỉnh rồi sao? Có thấy không khoẻ chỗ nào không?" Dì Thẩm đi từ ngoài vào.

"Dạ con không sao"

"Đêm qua thiếu gia ôm con bất tỉnh trở về dọa ta sợ chết khiếp, cũng may là không có chuyện gì"

"Phải rồi, sáng sớm nay có người gửi bưu phẩm cho con, ta đã giúp con nhận" Dì Thẩm đi vào phòng lấy hộp cotton ra đưa cho Lăng Nhiễm.

"Ai gửi vậy ạ?" Lăng Nhiễm cầm hộp lên ngắm nghía một hồi cũng không thấy tên người gửi.

"Ta cũng không rõ, bảo vệ nói là bưu phẩm này gửi cho con"

Là gì vậy chứ? Ai mà mới sáng sớm đã gửi đồ rồi.

Lăng Nhiễm ngồi xuống ghế từ từ cạy chiếc hộp ra.

"Póc!" Một con búp bê hề bật ra doạ Lăng Nhiễm cùng dì Thẩm một phen hú vía.

"Ôi trời! Ai lại đùa kiểu này cơ chứ!" Dì Thẩm vỗ vỗ ngực sau phen giật mình.

Lăng Nhiễm không nói gì, cố điều chỉnh hơi thở trở lại bình thường nhìn chằm chằm chiếc hộp, đây hẳn là trò đùa ác ý, người ghét cô nhiều vô số kể, muốn tìm ra người này e là không dễ.

Cũng may chỉ là một con hề lò xo, theo mấy kịch bản truyện cô đọc qua thì ít nhất sẽ có dao được giấu trong một thứ gì đó chẳng hạn như búp bê.

"Để ta đi vớt thứ này! Thật là không ra làm sao cả!" Dì Thẩm nhét chú hề vào lại hộp rồi cầm ra ngoài.

Lần đầu tiên cô bị trêu như vậy, người dám gửi thứ này tới Hoắc gia hẳn là cũng có gan lớn đi? Đến bây giờ tim Lăng Nhiễm còn đập có chút nhanh, lần đầu tiên doạ cô sợ chết khiếp.

Trong không gian im lặng đột nhiên tiếng điện thoại bất chợt vang lên, lại lần nữa khiến cô giật mình, là Hoắc Mạc Đình gọi tới.

"Alo?"

"Dậy chưa?"

"Dậy rồi"

"Giọng làm sao thế? Không khoẻ ở đâu sao?" Hoắc Mạc Đình nghe ra giọng cô có chút run rẩy hơn bình thường.

"Không có, chỉ là..."

"Tiểu Nhiễm! Có một bức thư đe doạ ở dưới đáy hộp!" Dì Thẩm đi từ ngoài vào cầm tờ giấy trên tay nói lớn.

"Cái gì đe doạ?" Hoắc Mạc Đình cũng có thể nghe thấy, anh lập tức hỏi.

"Không có gì, chỉ là một vài trò đùa trẻ con thôi" Chuyện này không nên nói với anh thì hơn.

"Đưa máy cho dì Thẩm" Biết là Lăng Nhiễm sẽ không nói, hỏi dì Thẩm dễ hơn.

Cô chần chừ một lúc rồi cũng đưa máy cho dì Thẩm: "Mạc Đình anh ấy gọi dì.."

Dì Thẩm vội vàng nhận lấy điện thoại ghé sát tai: "Thiếu gia"

"Ở nhà có chuyện gì vậy?"

Dì Thẩm nhìn Lăng Nhiễm lắc đầu nhưng dì vẫn nói: "Sớm nay có người gửi thư đe dọa tiểu Nhiễm còn kèm theo một con hẻ lò xo, dọa ta và con bé hết hồn!"

Lăng Nhiễm vỗ trán, chắc là không lâu sau kẻ gửi bưu phẩm sẽ bị phát hiện thôi.

Cô cũng muốn xem người đó là ai.

"Dì chụp bưu phẩm rồi gửi lại cho con" Hoắc Mạc Đình nói xong cúp máy.

"Đừng lo, thiếu gia sẽ sớm tìm được người đó thôi" Trả lại điện thoại cho Lăng Nhiễm sau đó đi vào bếp hâm lại đồ ăn cho cô.

Ngày hôm qua không biết thế nào cô lại thiếp đi như vậy, hình như cơ thể cũng dần trở nên mệt mỏi hơn, nhất là việc di chuyển, đi từ trên phòng ngủ xuống đây cũng đã thấy mệt rồi.

Chắc là do chất độc đi, Lăng Nhiễm tính toán lại thời gian, hình như...cô còn có hơn 4 tháng nữa.....

Chương 39: Anh Ấy Yêu Chị

Chưa tới nửa ngày đã tìm ra người gửi bưu phẩm, người này tự nhận là anti của Lăng Nhiễm, rất ghét cô.

Dù sao thì hiện tại cái danh người phụ nữ có nhiều anti nhất vẫn chưa hết.

Buổi chiều Bích Lạc Doanh có ghé qua chơi.

"Chị Nhiễm! Em nghe nói hôm qua chất độc phát tác, chị không sao chứ?"

"À tôi không sao, chân cô đỡ chưa?" Đột nhiên chạy tới quan tâm hỏi han như vậy là có ý gì?

"Không trở ngại gì, chỉ sưng một chút"

"Doanh Doanh tới đó à?"

"Con chào dì"

Thái độ hôm nay của Bích Lạc Doanh khiến Lăng Nhiễm có chút không thích ứng được, vẫn như bình thường nhưng cô cảm thấy có gì đó lạ lẫm.

"Đã tới rồi thì ở lại đây ăn cơm tối luôn, bữa nay dì nấu nhiều món ngon lắm"

"Vậy...cũng được" Ánh mắt Bích Lạc Doanh nhìn qua Lăng Nhiễm một chút rồi gật đầu.

"Chị Nhiễm, chúng ta ra vườn hoa chơi đi!" Không đợi cô trả lời Bích Lạc Doanh đã kéo cô ra ngoài.

Vườn hoa vào buổi chiều lại vô cùng mát mẻ, từng cơn gió mát thổi qua khiến làn tóc Lăng Nhiễm khẽ đung đưa theo chiều gió.

Không khí vô cùng thoải mái, hưởng thụ cuộc sống nhàn rỗi như vậy

cô có chút không quen.

Ngày chưa xuyên sách bận rộn vô cùng nào có thời gian ngắm cảnh thiên nhiên như vậy.

"Chị Nhiễm...em muốn nói chuyện với chị một chút!" Bích Lạc Doanh đột nhiên buông tay Lăng Nhiễm ra.

"Có chuyện gì sao?"

"Chị...yêu anh Đình không?"

Nghe xong câu hỏi Lăng Nhiễm không biết nên trả lời như thế nào, yêu ư? Mình không ghét anh ấy thì có gọi là yêu không? "Sao lại hỏi câu này?"

"Em muốn xác nhận thay anh Đình, bởi vì anh ấy yêu chị! Yêu chị từ lâu rồi! Chẳng qua chị không chịu chấp nhận anh ấy! Từ hồi học chung với anh Đình, em cũng biết một số chuyện của anh ấy"

Lăng Nhiễm im lặng nghe Bích Lạc Doanh nói tiếp, Hoắc Mạc Đình yêu Lăng Nhiễm sao?

"Chị có biết vì sao không? Vì lời hứa ấy!"

"Lời hứa?"

"Phải, anh ấy từng hứa với một cô bé năm xưa là sau này sẽ cưới cô bé đó làm vợ, không sai! Cô bé khi ấy là chị!" Nói tới đây phấp mắt Bích Lạc Doanh đã ửng đỏ.

"Sao cơ?" Cô bé đó là Lăng Nhiễm ư? Tại sao trong nguyên tác lại không nhắc tới chuyện này?

Có lẽ là do cô xuyên vào nhân vật Lăng Nhiễm, thay đổi cuộc sống nên cốt truyện cũng vì thế mà xoay chiều quỹ đạo ban đầu.

"Với một người có tính cách như anh ấy, chẳng ai có thể ép buộc anh ấy cái gì, nhất là mấy chuyện chung thân đại sự như kết hôn, hà có gì anh ấy lại lấy một người mình không quen biết không yêu đương?"

Lăng Nhiễm trầm tư chuyện này không nằm trong dự đoán của cô.

Chính cô khi đọc tiểu thuyết cũng thắc mắc vấn đề này, vì sao một người lạnh lùng, ngoan cố như vậy lại chấp nhận cưới Lăng Nhiễm khi cô đang có người khác trong lòng.

"Em rất thích anh ấy! Nhưng duyên của chúng em chỉ dừng lại ở chữ bạn bè thôi! Có cố gắng hoàn hảo tới đâu thì anh ấy cũng không

ngoảnh lại nhìn em một lòng hướng về chị!"

"Sao cô không cướp lấy khi chúng tôi không hoà thuận?" Một câu hỏi chột nẩy lên trong đầu Lăng Nhiễm.

"Bởi vì em không chen vào nổi! Em rất muốn loại bỏ chị! Để người sánh bước bên anh Đình là em! Nhưng mỗi lần định ra tay thì em lại không nổi, anh ấy yêu chị ngay cả khi chị ghét bỏ anh ấy, vài lần chị gặp chuyện anh ấy rất lo lắng thậm chí là phát điên lên, em làm vậy anh ấy sẽ buồn.

Mà em hi vọng anh ấy sẽ được hạnh phúc!" Bích Lạc Doanh càng nói nước mắt như dòng thác lại càng chảy.

Cả đêm qua cô chần chọc suy nghĩ, cuối cùng đoạn tình cảm không có kết quả này vẫn là nên buông bỏ.

"Bích tiểu thư! Cô là một người phụ nữ thông minh! Nhận ra điều đó là tốt, trên đời còn rất nhiều người tốt có thể xứng tầm với cô" Nghe ra thì Bích Lạc Doanh cũng vô cùng khó khăn, trong nguyên tác làm gì có chuyện cô ta nói những lời như vậy chứ, chỉ cần làm vài bước đơn giản đã có thể đẩy mối quan hệ vợ chồng của bọn họ trôi ngày càng xa nhau.

"Chị Nhiễm! Đừng phụ lòng anh ấy, anh ấy lạnh lùng nhưng rất chung tình, giờ phút này em chỉ mong hai người hạnh phúc, chị thay đổi rồi mà, cũng khiến em yên tâm hơn" Lăng lẽ lau sạch nước mắt trên mặt, mỉm cười nói với Lăng Nhiễm những lời như vậy.

Lăng Nhiễm cũng không phải trẻ con, nửa tin nửa ngờ dù sao đơn phương lâu như vậy cũng không thể nào có thể buông bỏ một cách dễ dàng.

"Đang nói chuyện gì vậy?"

Hai người đồng thời quay ra đằng sau thấy Hoắc Mạc Đình đang đứng phía sau.

"Anh Đình! Anh về rồi sao, em đang nói chuyện phiếm với chị Nhiễm! Sao anh về sớm vậy?" Bình thường không phải là tối muộn thì cũng là nửa đêm, đó là quy tắc làm việc của anh.

Tầm mắt anh rơi vào Lăng Nhiễm, thấy cô cũng đang nhìn mình chăm chú, anh cũng chẳng có ý định rời mắt đi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Bích Lạc Doanh hết nhìn Lăng Nhiễm rồi lại nhìn Hoắc Mạc Đình sau đó tự cười diếu rồi nhẹ nhàng đi vào nhà.

Lăng Nhiễm dùng ánh mắt thăm dò nhìn anh, người này thực sự yêu cô sao? Nhưng sao cô lại có cảm giác buồn bực như vậy chứ.

Hoắc Mạc Đình nhìn cô chăm chăm rồi từ từ tiến lại gần cô: "Sợ không?"

Ý nói muốn hỏi Lăng Nhiễm có bị buu phẩm kia dọa sợ không, cô lắc đầu rồi lại gật đầu.

"Buu phẩm gửi từ phía Nam, là của Tần Dương Lạc" Hoắc Mạc Đình đã sớm xử lý chuyện này ngay khi biết tin, anh chỉ báo lại cho cô một tiếng.

Lăng Nhiễm a một tiếng, hoá ra là của Tần Dương Lạc, cô ta thù dai như vậy hiển nhiên là sẽ không để yên cho mình.

"Xin lỗi! Máy chuyện như này sẽ không xảy ra nữa" Như một thói quen Hoắc Mạc Đình đưa tay lên đầu Lăng Nhiễm xoa xoa.

Hành động này khiến mặt Lăng Nhiễm ửng hồng.

Cô ngại ngùng vì mấy vấn đề nhỏ con này, cảm thấy mình như là con thú cưng vậy nhưng lại hưởng thụ...

"Anh..." Lăng Nhiễm muốn mở lời hỏi anh nhưng lại thôi, thời điểm này có vẻ không thích hợp lắm.

Hoắc Mạc Đình im lặng đợi chờ câu hỏi của Lăng Nhiễm.

"À không có gì.." Để sau vậy.

Hoắc Mạc Đình im lặng rồi đột nhiên cầm tay Lăng Nhiễm dắt cô vào trong.

Bên ngoài ánh chiều tà đã phủ xuống toàn bộ khu vườn, như ánh lửa đỏ đang rực cháy trên bầu trời.

[:(([].

Chương 40: 40: Nụ Hôn Mềm Mỏng Rơi Vào Ái Tình!

Bữa tối hôm nay có thêm một người nữa là Bích Lạc Doanh, cô ấy dồn hết sức lực ăn, chỉ tập trung vào ăn, bình thường sẽ nói nhiều chuyện hôm nay lại im lặng lạ thường.

Lăng Nhiễm biết cô ấy đang nghĩ gì, mình có nên chấp nhận cô ấy không? Cứ để một thời gian đã.

"Với tình trạng sức khỏe này thì buổi leo núi cuối tuần em không thể đi được rồi" Lời này là Hoắc Mạc Đình đem nói với Lăng Nhiễm.

Bích Lạc Doanh cũng ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Chắc là không sao đâu, có thể em chỉ mệt hôm đó thôi..." Cô thích leo núi mà, đừng bỏ cô ở nhà chứ!

"Em muốn mình ngất đi tiếp sao? Hơn nữa núi cao nguy hiểm"

"Không phải anh nói em có thể đi sao?" Đàn ông nuốt lời đều là đồ xấu.

"Bây giờ khác rồi, chừng nào phẫu thuật xong em muốn đi đâu đều được"

Bích Lạc Doanh ngẩn người, giọng nói của anh Đình...dịu dàng tới mức này sao? Nghe giống như đang dỗ dành cô vợ nhỏ hồn dỗi vậy. Lăng Nhiễm bấu môi, hơn 3 tháng nữa cô mới được phẫu thuật, không tính thời gian nghỉ dưỡng, đợi tới bao giờ, biết đâu...cô sẽ rời khỏi thế giới này thì sao? Trở về thế giới thực của mình làm một...hồn ma lang thang...nghĩ tới đây tâm trạng thoáng trùng xuống.

"Chị Nhiễm chị đừng buồn, lần này đi không phải là vì đi chơi mà là vì lấy được liệu điều trị cho chị đó! Loại này chỉ có trên núi cao thôi"

Bích Lạc Doanh nói ra mục đích bọn họ leo núi, nói là đi chơi nhưng đều không phải.

Lăng Nhiễm nghe xong bất ngờ hoá ra là đi lấy dược liệu...: "Vậy em ở nhà cũng được"

Cô cũng không phải người bướng bỉnh không đi được cô nhất định sẽ không cố gắng đòi theo.

Bữa cơm cũng kết thúc nhanh chóng, nán lại chơi một chút rồi Bích Lạc Doanh đi về.

Thiên kim nhà họ Bích đều có người đưa đón, có một sự thật Bích Lạc Doanh vẫn chưa nói với mọi người, chuyện ba mẹ cô định cư ở Pháp ai cũng biết nhưng chuyện cô còn có một người chị sinh đôi thì chưa ai biết.

Do cơ thể người chị khác biệt lớn với cô, không thể vận động mạnh, không thể đi xa lại càng không được căng thẳng mệt mỏi.

Chị ấy bị từ nhỏ, cô không kể với ai nên không ai biết hơn nữa những người xung quanh không tùy tiện điều tra cô.

Nhưng Bích Lạc Doanh nào biết vẫn còn một người khác biết chuyện đó là Lăng Nhiễm, tình tiết này tác giả đã có nhắc tới trong nguyên tác chỉ là Lăng Nhiễm không mấy để ý.

Lăng Nhiễm về tới phòng ngủ, định leo lên giường ngủ luôn nhưng trần trọc một hồi cũng không ngủ được, bèn đứng dậy ra ngoài ban công hít gió trời.

Ban đêm không khí mát mẻ tuyệt đối còn có chút se lạnh, bầu trời không sao có vẻ ngày mai sẽ mưa.

Cô không thích mưa chút nào, nghe nói mưa sẽ khiến tâm trạng con người cư nhiên mà tệ đi, cũng không phải ai cũng suy nghĩ như vậy, bởi vì khi buồn nghe tiếng mưa như tiếng khóc than vậy, thế lương ồn ào.

Khi vui lại như nghe thấy âm thanh hảo tuyệt, như là đang hát, đang nhảy múa.

Mãi mê suy nghĩ mà không biết có một cặp mắt đang theo dõi cô này giờ, anh từ từ đi lại không gây nên tiếng động, khi lại gần cô còn không phát hiện có người.

Lăng Nhiễm giật mình muốn quay người lại nhưng không được chỉ có thể ngoảnh đầu, hoá ra là Hoắc Mạc Đình.

Nhưng có một thứ làm cô chú ý hơn là giờ phút này anh đang ôm lấy cô, cánh tay cứng rắn ôm lấy eo cô.

"S...sao lại..." Lăng Nhiễm có chút mất tự nhiên, cô hơi giãy dựa cứ nhiên gần gũi như vậy làm gì.

"Để anh ôm một chút" Hoắc Mạc Đình không biết nên làm gì, nhìn thấy cô đứng ngoài này anh chỉ muốn nhanh chóng khảm cô vào lồng ngực mình, giam giữ ở đó mãi mãi.

Lăng Nhiễm im lặng, thấy bả vai nặng nặng cô không dám động đậy ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đột nhiên cô lại có chút thích cảm giác này, vừa nghĩ tới thôi tim đã đập loạn nhịp.

Mãi một lúc sau Hoắc Mạc Đình xoay người cô lại, lưng cô chạm phải lan can vì lạnh mà nhúu mảy, rướn người ra.

"Chạm đau sao?" Hoắc Mạc Đình lập tức kéo cô lùi ra, muốn đưa tay kiểm tra lưng cô.

"Anh làm gì vậy? Không có bị đụng chỉ là lạnh thôi" Lăng Nhiễm vội ngăn cản hành động kia của ai đó! Đứng giữa ban công mà muốn vạch áo người ta lên! Tiết tháo đâu hết rồi!

"Lạnh thì vào trong thôi"

"Hôm nay, anh có chuyện gì sao?" Lăng Nhiễm chỉ là cảm thấy trong mắt anh có sương mù dày đặc, không thấy đáy.

"Lăng Nhiễm! Bao giờ em mới chịu chấp nhận anh?"

"..." Sững sốt! Đúng là tâm trạng của Lăng Nhiễm khi nghe anh nói câu đó, cô ngây ngốc nhìn anh biểu cảm đại ra.

"Lăng Nhiễm...anh không biết phải làm sao đối với em, anh không muốn ép buộc em phải bên cạnh anh" Tâm trạng Hoắc Mạc Đình vô cùng nặng nề, anh không muốn tiếp tục như thế này nữa, một là có

được cô, hai là buông tay để cô tự do nhưng lại không nỡ để cô một mình.

"Em...cái đó..." Anh ấy muốn ly hôn sao? Lăng Nhiễm không biết nên nói gì bây giờ, đầu óc cô lúc này trống rỗng.

"Lăng Nhiễm! Rốt cuộc em muốn anh phải làm sao đây...anh không thể vụt mất em!" Cuối cùng thì Hoắc Mạc Đình cũng sụp đổ, anh vui mặt vào hõm cổ cô, phả ra hơi thở nặng nề, cô ấy không bày ra biểu cảm nào với anh, chỉ đứng đưng như hoàn thành trách nhiệm của một người vợ.

Anh muốn thấy cô tự nhiên, thoải ý muốn làm gì cũng được, hơn hết là muốn cô mở lòng.

Hốc mắt Lăng Nhiễm hồng lên, sao vậy chứ? Sao lại muốn khóc vậy! Cô khịt khịt mũi mặc kệ để anh làm loạn ở cổ mình, thực ra anh cũng không làm gì chỉ là im lặng hít thở gần cô thôi.

"Thử chấp nhận anh đi, mọi điều tốt nhất anh sẽ dành cho em! Lăng Nhiễm...anh đợi em lâu rồi!" Hoắc Mạc Đình đột ngột ngẩng đầu lên đối mắt với cô, bắt gặp ánh mắt phiem hồng của cô lại càng thêm mềm lòng.

"Em cũng muốn nhưng là...em có bệnh! Ngộ nhớ ra sao chẳng phải là anh thiệt sao?" Lăng Nhiễm tự cảm nhận cô không còn là Dương Yên nữa rồi! Cô bây giờ là Lăng Nhiễm! Có thể quyết định, tự do làm điều mình muốn, cô muốn sống cho cảm xúc thật của mình.

Bởi vì người đàn ông trước mặt làm cô rung động rồi!

"Sợ gì chứ? Anh còn ở đây sẽ không để em gặp chuyện!" Cô chần chừ hoá ra là vì suy nghĩ cho sau này, nếu như khiến anh yêu cô, vậy khi cô bất chợt rời đi anh sẽ thế nào? Đó không chỉ là cơn ác mộng của cô mà còn là của anh.

"Mạc Đình..." Lăng Nhiễm khẽ gọi tên anh rồi chủ động ôm lấy mặt anh, dán môi mình lên môi anh, nhiệt tình hôn.

Cô mặc kệ mình là ai, chưa từng có ai đối xử như vậy với cô trừ bà ngoại, từ nhỏ đã thiếu thốn nên hình thành lối sống khép mình, không muốn có người xâm phạm, nắm bắt được điểm yếu của cô.

Hoắc Mạc Đình sững sờ hai giây, không nghĩ cô lại chủ động hôn

mình, ngay sau đó anh đưa tay ôm lấy eo cô siết chặt lấy, một tay giữ lấy ót cô đảo khách thành chủ, tiến tới "urm!"

Nụ hôn của hai người cứ nồng nàn như thể đang trong giai đoạn tình cảm cao trào, tâm trí Hoắc Mạc Đình nóng như lửa đốt, tiểu Đình bên dưới đang rối bời muốn xông trận.

"A!" Người Lăng Nhiễm đập vào lan can nhưng không hề cảm thấy đau, nhờ có bàn tay Hoắc Mạc Đình giữ ở đó.

Hoắc Mạc Đình nhiệt tình cắn mút bờ môi căng mọng của Lăng Nhiễm, hương vị bên trong ngọt ngào đầu cảm dỗ, hôn tới khi Lăng Nhiễm không thở nổi đẩy anh ra, gục đầu xuống vai anh thở dốc.

Vậy mà bọn họ lại làm chuyện này ngoài ban công, khi này nói đi vào nhưng vì câu hỏi của cô nên ở lại ngoài đây.

Đầu lưỡi Lăng Nhiễm tê rần, hít thở không thông.

Mặt cô đỏ ửng lên khi nhận thấy chỗ nào đó của anh đang có phản ứng, vội cựa quậy muốn đi vào nhưng ai ngờ lại bị anh ôm chặt lấy:

"Đừng cựa quậy, sức chịu đựng của anh có giới hạn!"

Nghe lời cảnh cáo của anh cô lập tức đứng im không dám động đậy.

Ai ngờ mùi hương trên người cô lại k.ch thích anh tới vậy, nhắm mắt lại cố gắng không để phát sinh, cơ thể cô hiện giờ chưa chấp nhận nổi mối quan hệ ấy.

Đợi tâm trạng bình ổn Hoắc Mạc Đình khom người bế Lăng Nhiễm lên đi vào trong, ai ngờ vì giật mình mà cô choàng tay ôm chặt lấy cổ anh.

Nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng ngai ngùng kia dự.c vọng vừa bị đè nén lại trỗi dậy, anh rít lên một tiếng.

Đặt Lăng Nhiễm xuống giường, đắp chăn lên cho cô nhẹ nhàng nói:

"Ngủ đi! Anh đi giải quyết công việc lát vào sau!"

"..." Lăng Nhiễm trơ mắt nhìn một loạt động tác của anh, đang tới lúc cao trào lại bỏ đi...? Đột nhiên nhớ ra tình trạng cơ thể mình liền bật cười, chắc ai đó khó chịu lắm.

Sau khi đóng cửa lại, giúp cô tắt điện rồi đi nhanh ra khỏi phòng xang

phòng bên cạnh thở phào một hơi, đưa tay lột áo ra chỉ để lại thân trên trần như nhộng rồi đi vào phòng tắm, xả nước lạnh.

Nước lạnh khiến Hoắc Mạc Đình bình tĩnh hơn, lần đầu tiên anh mất kiểm soát, suýt nữa thì không tiết chế được dục vọng.

Nhưng tâm trạng cũng mấy phần vui vẻ vì hình như Lăng Nhiễm chịu cho anh cơ hội nắm lấy cô..

Chương 41: 41: Phạt Quỳ 2 Tiếng

Buổi sáng Lăng Nhiễm tỉnh lại bởi tiếng mưa.

Bên ngoài trời mưa rất lớn thi thoảng còn có tiếng sấm, bầu trời âm u không có lấy một tia sáng.

Ngày mưa như vậy nhưng lại có một vài vị khách ghé thăm bất chợt. "Cô hai! Tiểu thư!" Dì Thẩm vừa nhìn thấy Oanh Du Hương và con gái liền chào hỏi.

Họ về đây mà không báo trước liệu có chuyện gì không?

Oanh Du Hương chỉ nhàn nhạt gật đầu, bộ dạng bà tương đối nghiêm khắc, quả nhiên là gen Hoắc gia, khí chất giống y như nhau. "Oanh phu nhân, tiểu thư mời dùng trà!" Dì Thẩm không nói nhiều lập tức đem trà ra phục vụ.

Biểu hiện của Oanh Du Hương nghiêm khắc, mẫu mực bao nhiêu thì con gái bà Thẩm Thu Như lại hoạt bát, bốc đồng tới đó, cô ta không kiêng nể ngồi trên sofa ra lệnh cho dì Thẩm: "Bà kia! Tôi không biết uống trà còn không mau mang nước ép lên!"

"Tiểu thư thứ lỗi, tôi lập tức đi làm!"

Thẩm Thu Như hừ một tiếng rồi mở điện thoại ra bấm.

Lúc Lăng Nhiễm đi xuống vừa hay thấy cảnh này: "Hai vị là...?"

"Hừ! Giờ này mới chịu dậy! Chị thật sự coi chị là chủ nhà này chắc!"

Thẩm Thu Như dùng ánh mắt khinh thường nhìn lên.

"Thu Như! Không được vô lễ!" Oanh Du Hương đặt chén trà xuống bàn.

Lăng Nhiễm nghi hoặc nhìn hai người họ, Thu Như? Thẩm Thu Như? Là em họ của Hoắc Mạc Đình vậy người bên cạnh chắc là mẹ cô ta Oanh Du Hương? Đây là dì Hoắc Mạc Đình cũng là dì cô, Lăng

Nhiễm từ từ đi xuống đứng trước sofa chào: "Con chào dì!"

"Còn biết tôi là dì của cô?"

"Mẹ! Nhanh chóng kêu anh họ ly hôn rồi tống người phụ nữ này đi!"
Thẩm Thu Như vừa dứt lời liền nhận được ánh nhìn của mẹ lập tức im bặt.

"Cô về Hoắc gia cũng lâu rồi mà lễ nghĩa cơ bản cũng không biết?
Cả ngày chỉ biết làm loạn còn ra thể thống gì! Cô coi Hoắc gia là cái chợ sao!" Giọng Oanh Du Hương không lớn nhưng chứa đầy quyền lực.

"Những chuyện con đã làm con đã biết lỗi mong dì tha thứ" Lăng Nhiễm biết người dì này không vừa mắt cô ở bất cứ điểm nào, dù sao thì cũng là hối tội trước đó vẫn cứ xin lỗi đi, lười nói nhiều.

"Nói một câu là xong à? Mẹ! Phải cho chị ta biết ai mới là chủ!"

Oanh Du Hương nhìn Lăng Nhiễm một lát rồi nhẹ nhàng nói: "Ra ngoài quỳ 2 tiếng, tôi sẽ suy nghĩ bỏ qua!"

"Oanh phu nhân! Như vậy không được đâu, cơ thể phu nhân yếu ngoài trời còn đang mưa, rất dễ ốm!" Dì Thẩm nghe tới đó liền biến sắc lên tiếng.

"Im miệng! Đây không phải là chuyện của bà! Chỉ là thứ giúp việc hèn hạ có tư cách gì mà lên tiếng!" Thẩm Thu Như trừng mắt với dì Thẩm.

Lăng Nhiễm liếc nhìn Thẩm Thu Như, bàn tay cô siết chặt lại: "Thẩm tiểu thư từ nhỏ không được dạy bảo sao? Không biết cách đối nhân xử thế à?"

"Cô! Hừ quả nhiên là cùng một hạng người, thấp kém như nhau!"

"Thu Như!" Oanh Du Hương gần giọng khiến cô ta lập tức im bặt.

"Lăng Nhiễm, còn không mau ra ngoài quỳ?"

"Oanh phu nhân! Xin người bớt giận, thân thể phu nhân thật sự không khỏe!" Dì Thẩm đi tới quỳ xuống trước mặt Oanh Du Hương.

"Dì Thẩm! Dì mau đứng lên đi! Không sao!" Lăng Nhiễm đi nhanh tới đỡ dì Thẩm đứng dậy.

Oanh Du Hương không nói gì chỉ là ánh mắt nhìn Lăng Nhiễm có chút khác, dường như không giống lần gặp mặt trước.

"Tiểu Nhiễm, không quỳ được đâu...vừa mới khỏi dậy..." Ánh mắt dì Thẩm đã đỏ lên, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao.

"Con ổn dì Thẩm! Chỉ là 2 tiếng thôi"

"Oanh phu nhân người suy nghĩ lại một chút đi...thiếu gia chắc chắn không đồng ý chuyện này đâu!"

"Thu Như"

"Vâng mẹ!" Thẩm Thu Như nghe mẹ tiến tới kéo dì Thẩm đi.

"Cô làm gì?" Lăng Nhiễm cảnh giác giữ chặt dì Thẩm.

"Cô không quỳ bà ta sẽ quỳ thay cô" Oanh Du Hương chậm rãi đứng lên.

"Được! Được! Oanh phu nhân! Tôi quỳ thay!" Dì Thẩm không suy nghĩ mà lập tức gật đầu.

Mọi ánh mắt đều hướng về Lăng Nhiễm, quỳ thì quỳ coi như bù lại lỗi lầm thân chủ gây ra: "Tôi quỳ! Buông dì Thẩm ra!"

"Tiểu Nhiễm! Đừng quỳ! Ngoài đó mưa lớn lắm!"

"Còn không mau đi!?"

Lăng Nhiễm hít sâu một hơi rồi đi ra khỏi nhà, dì Thẩm muốn đuổi theo nhưng bị Thẩm Thu Như giữ lại nhốt trong phòng bếp bà chỉ biết khóc, chỉ mong thiếu gia có thể trở về.

Lăng Nhiễm nhìn cơn mưa như trút trước mặt thở dài một hơi rồi tháo dép ra đi xuống bậc thang quỳ gối xuống mặc cho nước mưa hắt vào người.

Cô chịu đựng! Lần đầu tiên trong cuộc đời phải chịu cảnh này, ai bắt cô đen đủi xuyên vào Lăng Nhiễm cơ chứ.

"Phu nhân!" Quỳ được một lúc bỗng nhiên có hai bóng dáng chạy nhanh về phía cô, là Tiểu Lý, Tiểu Long.

Tiểu Lý lôi áo khoác trong ngực ra choàng lên vai Lăng Nhiễm, Tiểu Long cởi áo che trên đỉnh đầu cô, Lăng Nhiễm bị một loạt động tác này làm cho ngây người: "Hai người...làm gì vậy?"

"Chúng tôi xin Oanh phu nhân nhưng không được! Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ phu nhân!" Hai người đồng thanh nói.

Lăng Nhiễm nở một nụ cười ấm áp: "Không cần như vậy đâu, hai người đi vào đi, đừng vì tôi mà bị phạt lây!"

"Là chúng tôi tự nguyện! Hơn nữa đây là trách nhiệm Hoắc tổng giao!"

"Thật sự không cần đâu, chỉ có 2 tiếng thôi"

"Phu nhân! Thực xin lỗi! Là chúng tôi vô dụng!"

Lăng Nhiễm cũng không nói được hai người này bèn im lặng, lạnh quá! Phía dưới bụng lại quặn lên cảm giác đau nhói, bỗng nhiên Lăng Nhiễm có một dự cảm không lành, cảm giác quen thuộc ấy, hình như đã gặp thăm...

Lăng Nhiễm bối rối, hay là do nước mưa ta, giờ này mà đi cả ghé thì mất hết mặt mũi.

Trời không những không tạnh mưa mà còn mưa to hơn.

Hai chiếc áo sớm đã ướt nhẹp, hai người kia thì chẳng khác nào chuột lột cả, toàn thân cô cũng ướt cả rồi, quỳ trực tiếp trên nền gạch quả thực chẳng thoải mái tẹo nào, chiếc váy cô mặc không dày nên chẳng cản được bao nhiêu lực, đau thì vẫn đau.

Hơn một tiếng trôi qua, Oanh Du Hương ra xem Lăng Nhiễm thế nào thì thấy cảnh trước mắt càng khiến bà ta tức giận! Còn dám câu dẫn cả vệ sĩ! Muốn bỏ vào lại nhảy bèn phát hiện phía xa có tiếng động cơ xe, bà ta lập tức đội mưa chạy xuống đỡ Lăng Nhiễm: "Được rồi! Đứng lên! Vào nhà nhanh lên!"

Lăng Nhiễm ngẩn người, hết 2 tiếng rồi sao? Vẫn chưa phải ứng kíp thì đằng sau có tiếng xe đỗ lại.

Ngoảnh mặt lại nhưng chẳng nhìn thấy gì, tài xế lập tức tắt đèn xe.

Trời mưa phải mở đèn mới có thể đi đường an toàn.

Oanh Du Hương rít lên một tiếng! Chết tiệt! Không kịp rồi!.

Chương 42: 42: Xấu Hổ Quá Đi!

Hoắc Mạc Đình tức giận xuống xe ngay cả ô cũng không cầm, cửa xe cũng không đóng, trợ lý Cẩn lập tức đóng cửa xe cầm ô chạy theo.

Anh nhờ đôi chân dài bước vài bước đã tới chỗ cô.

"Tiểu Đình về rồi..." Oanh Du Hương còn chưa kịp nói xong bóng dáng Hoắc Mạc Đình đã lướt qua bà ta ôm Lăng Nhiễm đi nhanh vào nhà.

"Hai người trở về đi! Tắm rửa nghỉ ngơi một chút!" Trợ lý Cẩn đưa cho Tiểu Lý, Tiểu Long một chiếc ô rồi cúi đầu chào Oanh Du Hương sau đó mặc kệ mà đi vào nhà.

Tiểu Lý, Tiểu Long cũng không nói nhiều, từ từ đứng lên nhặt áo khoác Hoắc Mạc Đình bỏ lại rồi dìu nhau đi về.

Oanh Du Hương lấy lại khí thế bước vào trong nhà, trong lòng bà ta không ngừng lặp đi lặp lại câu nói không được sợ Hoắc Mạc Đình! Không được sợ Hoắc Mạc Đình!

Lăng Nhiễm mơ hồ nhìn ra anh, hơi nước nhiều quá khiến cô không nhìn rõ.

Động tác anh cực kỳ nhanh mà lại nhẹ nhàng.

"Anh họ!" Thẩm Thu Như vui vẻ nhìn Hoắc Mạc Đình nhưng lại bị dập tắt tâm trạng khi thấy Lăng Nhiễm được anh họ bế vào.

"Thẩm tiểu thư!" Trợ lý Cẩn gật đầu chào rồi tiến tới phòng bếp mở cửa dẫn dì Thẩm lên lầu.

Dì Thẩm là người gọi điện thông báo cho bọn họ, vì chuyện này mà Hoắc tổng đã bỏ cuộc họp giữa chừng để phóng về.

Cũng may dì Thẩm có đem theo điện thoại bên mình.

"Mẹ! Mẹ sao vậy?" Bàng hoàng khi thấy người mẹ mình cũng ướt sũng.

"Không sao!" Sắc mặt Oanh Du Hương lạnh buốt, trắng bệch dãi theo trên lâu.

Hoắc Mạc Đình trực tiếp đem Lăng Nhiễm vào phòng tắm, lấy khăn lông lớn quấn quanh người cô thành một cục, sau đó đi tới bồn tắm lớn xả nước ấm.

Trong lúc đợi nước anh đi lại cởi áo ngoài bị ướt ra, dùng sức ôm lấy cô để sưởi ấm cho cô.

"Lạnh không?"

Lăng Nhiễm cắn môi gật đầu, lạnh chết mất đó! Bỗng nhiên ủy khuất mà rơi nước mắt.

"Không phải anh nói bị ức hiếp không được nhịn hay sao?" Giọng nói anh hết sức lạnh lùng, xuyên thấu cơ thể cô.

Lăng Nhiễm bỗng khóc thành tiếng khiến tâm trạng Hoắc Mạc Đình rối lên: "Được rồi, không sao rồi! Đừng khóc"

Tất cả là tại anh! Anh không hỏi cô cũng đâu khóc đâu! Tại sao khi nhìn thấy anh cô lại muốn nhào vào người anh kể tội cơ chứ!

"Anh sai rồi! Đừng khóc nữa! Tắm qua một lát, người em lạnh quá!"

Hoắc Mạc Đình tháo khăn lông ra, mặt anh tái đi khi trên khăn xuất hiện...máu!

Lăng Nhiễm cũng bám vào cánh tay anh đứng lên nhìn...ôi mẹ ơi! Dì cả về thật rồi! Lăng Nhiễm vì ngại ngừng mà mặt đỏ bừng, cô đẩy Hoắc Mạc Đình ra nhưng anh chẳng nhúc nhích.

"S...sao lại có máu?"

"Cẩn Vĩ Thành! Gọi Triệu Khải! Nhanh lên!" Hoắc Mạc Đình hét lớn, anh muốn ôm Lăng Nhiễm ra ngoài nhưng cô giãy dụa, mặt đỏ bừng như trái cà chua.

"Không phải...cái đó là do..." Lăng Nhiễm không biết làm cách nào để nói ra chuyện xấu hổ như vậy.

"Không sao! Đừng sợ! Anh đưa em đi bệnh viện!" Thần sắc anh hoảng sợ tới tột độ.

Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người kia.

"Đừng! Thả em xuống! Không bị gì!" Lăng Nhiễm tiếp tục giãy dụa.
"Yên nào! Em đang chảy máu kia!" Nhìn máu rớt xuống đùi cô lòng anh như dao cứa.

Mẹ nó! Lăng Nhiễm mà có chuyện gì anh sẽ giết hai người kia.
"Không phải! Chỉ là tới tháng mà thôi!" Lăng Nhiễm che mặt hét lên!
Ôi trời ạ! Mất mặt quá!

Bước chân Hoắc Mạc Đình chợt dừng lại! Anh từ từ cúi xuống nhìn cô, hai giây sau lập tức đưa cô quay trở lại phòng tắm.

"Anh đi ra ngoài đi!"

"Anh giúp em!"

"Không cần! Ra ngoài đi!" Giúp cái củ chuối gì chứ! Giúp thay băng chắc! Ngài Hoắc à ra ngoài dùm em, da mặt em mỏng lắm!

"Vậy tự làm được không? Anh gọi dì Thẩm vào giúp!"

"Không cần đâu, tự em làm được!" Lăng Nhiễm khập khễnh đẩy anh ra rồi khoá trái cửa, nhìn xuống thân dưới lại thấy mất mặt.

Aaaaa! Sống hai mươi mấy năm rồi chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như ngày hôm nay.

Hoắc Mạc Đình xoa xoa mi tâm, nói dì Thẩm trông chừng cô một chút rồi lạnh lùng đi xuống dưới nhà.

"Tiểu Đình" Oanh Du Hương bất an gọi một tiếng, ban nãy bà ta thấy dưới thân Lăng Nhiễm có máu, không biết có chuyện gì không...

"Anh họ! Mẹ em đang giúp anh xử lý người đàn bà chết tiệt kia!"

"Người đàn bà chết tiệt?" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng hỏi lại.

"Câm miệng!" Oanh Du Hương liếc con gái mình quát.

"Ha...hoá ra vợ tôi trong mắt mấy người là như vậy" Hoắc Mạc Đình thông thả ngồi xuống ghế.

"Không phải đâu! Tiểu Đình! Do vợ con hỗn láo với ta trước, nên ta mới trừng phạt nó một chút, dù sao nó cũng là dâu nhà họ Hoắc nên ra dáng một chút!" Oanh Du Hương cất giọng dịu dàng.

"Các người nghĩ đây là Thẩm gia nhà mấy người à? Ai cho phép mấy người tới Hoắc gia đảo lộn!"

"Dì Oanh! Vợ tôi tôi còn chưa dám động, vì cái chó gì mà bà dám động! Đừng nghĩ tôi không thể làm gì mấy người!"

"Oanh Du Hương! Lần này tôi nể tình bà là dì tôi tha cho bà một mạng! Cẩn Vĩ Thành tiễn khách!"

"Đừng mà! Anh họ, sao anh lại đối xử với mẹ con em như vậy, mẹ em là em gái của mẹ anh đó!" Thẩm Thu Như trong lúc mất bình tĩnh đã nói ra điều cấm kị của Hoắc Mạc Đình cô ta lập tức che miệng lùi về sau.

"Chát!" Một cái tát giáng xuống mặt cô ta, là do mẹ cô ta đánh! Sao bà ta lại đẻ ra thứ ngu ngốc như vậy chứ! Bóp c.hết đi cho rồi!

"Con bé còn nhỏ! Không hiểu chuyện con đừng chấp nhặt!"

Hiển nhiên sắc mặt Hoắc Mạc Đình thay đổi ngay tức thời: "Cút!"
Haiz...!trợ lý Cẩn thăm niệm cho hai người họ bình yên rồi khỏi nước A.

Nhắc điều cấm kị trước mặt Hoắc tổng đúng là tự tìm đường chết!
Hai người họ nhanh chóng bị "mời" ra khỏi nhà trong lúc trời đang mưa tầm tã, mà lại không có một chiếc ô dù nào, thậm trí cả xe cũng chẳng có.

Nỗi nhục nhã ngày hôm nay bà ta nhất định sẽ trả đủ! Cứ đợi đó!

"Mẹ! Làm sao bây giờ?" Thẩm Thu Như nhìn mưa trước mặt mà chán nản.

"Còn làm sao nữa! Đi tìm khách sạn!" Oanh Du Hương nghiêng răng ken két bước đi.

Thẩm Thu Như chửi thề một câu rồi cun cút đội mưa chạy theo sau..

Chương 43: 43: Ngựa Đòn Mà!

"Sao vậy! Sao vậy!" Triệu Khải che áo trên đỉnh đầu chạy vào biệt thự.

Chiếc ô mang theo đã đưa cho mẹ con Oanh Du Hương khi gặp ở trên đường, từ căn biệt thự đối diện chạy qua đây nào có ngăn.

"Không có gì" Hoắc Mạc Đình thản nhiên trả lời.

"!!!!" WTF? Không có gì?

"Không có gì gọi tôi tới làm gì?"

"Gọi nhầm"

"..." Mẹ nó! Muốn đánh người nha!

"Cậu càng ngày càng biết cách trêu người người khác đấy!" Ném cái áo khoác qua một bên, Triệu Khải đồng dục ngồi xuống ghế.

"Cậu thì có gì để trêu"

Ngựa đòn! Tên này ngựa đòn thật rồi! Hôm nay nhất định phải đánh!

Triệu Khải trong nháy mắt tung một cước về phía Hoắc Mạc Đình.

Anh thành công né được nhân tiện dùng chân đá vào eo Triệu Khải, dùng tay giữ chặt lấy tay Triệu Khải phía sau lưng, đè cậu ta xuống ghế.

"Aaaaa! Đau đau! Hoắc đại hiệp tha mạng!" Triệu Khải vừa đau vừa bực mình, anh chẳng bao giờ đánh nổi 3 chiêu với người này.

Hoắc Mạc Đình thả lỏng ra, ngồi xuống ghế bên kia tránh xa Triệu Khải ra: "Phụ nữ tới tháng thì phải làm sao?"

"Sao lại hỏi vấn đề này? Cậu tới tháng hả?"

Vừa dứt lời thì một chiếc gối bay thẳng mặt Triệu Khải.

"Này! Cậu biết mặt tôi đáng giá bao nhiêu không hả!"

"Nói chuyện đàng hoàng!"

"Bổn thiếu gia đây đội mưa tới nhà cậu mà lại bị đối xử như thế này,

haizz!" Triệu Khải thương tâm ôm lấy trái tim bé bỏng đang bị tổn thương.

Hoắc Mạc Đình lạnh lùng liếc anh bằng cặp mắt sắc bén.

"Được rồi! Được rồi! Tôi nghiêm túc"

"Với hiện trạng cơ thể vợ cậu bây giờ khả năng đau bụng kinh là rất cao, không được thức khuya, phải tắm nước nóng, không sử dụng đồ ăn thức uống lạnh, chất kích thích, tránh việc nặng, bổ xung vitamin, đặc biệt KHÔNG ĐƯỢC QUAN HỆ!"

"Trong những ngày này tôi khuyên cậu tốt nhất đừng gây gổ cãi nhau với vợ cậu làm gì, vì lúc này cơ thể sẽ rất mệt, đau nhức ngực, đau bụng dưới, nếu đau thì dùng túi chườm ấm, uống trà gừng hoặc quế, còn nếu đau quá thì uống thuốc giảm đau, nhà cậu có đúng chứ?"

Hoắc Mạc Đình gật đầu: "Nghiêm trọng vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, rất nhiều trường hợp đau quá phải tới bệnh viện, nhưng mà tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, đừng đại mà chọc vợ cậu nổi nóng, sức mạnh bộc phát gấp mười đấy!" Triệu Khải từng có kinh nghiệm trong việc này, năm trước anh có một cô người yêu cũ chẳng biết đêm đó anh động chạm gì mà người ta đuổi anh ra khỏi cửa rồi cứ thế mà giận thôi.

Chân mày Hoắc Mạc Đình nhíu chặt lại: "Đêm nay ở tạm đây đi" Anh sợ Lăng Nhiễm sẽ phát sốt, cô đã dầm mưa lâu như thế lại còn tới kì nữa.

"Ây, không tới mức đó đâu, nhưng mà cậu có lòng giữ khách thì tôi nhận" Triệu Khải nhoẻn miệng cười, hay lắm được ăn trực rồi.

Anh đứng dậy đi vào phía gian phòng khách bên cạnh, bên đó có tivi.

Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi đi vào bếp nấu trà gừng, một lát sau anh bưng một bát trà gừng nóng hồi lên phòng.

Vừa bước vào thấy Lăng Nhiễm đang sấy tóc dở.

Ngồi một lúc đợi cô sấy tóc xong, nhưng khi Lăng Nhiễm quay lại thì giật bản mình, cô vẫn ngại vụ hồi nãy nha, xuất hiện không tiếng động là muốn dọa người ta lên cơn đau tim hay gì: "Anh lên từ lúc nào vậy?"

"Uống cái này đi"

"Gì vậy?" Lăng Nhiễm hiếu kỳ ngó vào cái bát, mùi gừng sộc lên khiến cô nhăn nhó lùi về phía sau.

"Không uống!"

"Nếu không muốn bị cảm thì nhanh uống hết"

"Không! Có cảm chết cũng không uống!" Lăng Nhiễm cô ghét nhất là gừng, ngoài ra còn có tỏi, hẹ, hành...

Cho dù anh có dỗ thế nào cũng vô dụng, cô vẫn nhất quyết không chịu uống: "Nhẹ nhàng không muốn, muốn nặng đúng không?"

Lăng Nhiễm cảnh giác nhìn anh, định làm gì vậy? Trói cô lại rồi dốc bát trà gừng đó vào miệng cô sao? Đây là ép người!

Anh chòng chọc nhìn cô, bốn mắt chăm chăm nhìn nhau, cuối cùng Hoắc Mạc Đình đặt bát xuống bàn cạnh giường đi nhanh về phía Lăng Nhiễm ôm cô lên.

"A! Anh làm gì vậy? Thả em xuống! Em không uống đâu!" Lăng Nhiễm ra sức vùng vẫy.

"Đây là do em chọn!" Ngồi xuống giường, một tay giữ chặt lấy tay cô, dùng chân kẹp đùi Lăng Nhiễm lại, tay còn lại cầm bát lên đưa lên miệng cô.

"Ưm!" Lăng Nhiễm mím chặt môi quay đầu đi, sức anh mạnh quá cô giấy thoát không nổi, cả người bị anh khống chế trừ phần đầu.

"Nghe lời, uống một chút thôi"

Mắt thấy dù anh có ngon ngọt tới cỡ nào cô cũng không chịu há miệng, anh đưa bát lên miệng uống một ngụm lớn, sau đó ôm đầu cô hôn lên môi cô, truyền toàn bộ số trà gừng trong miệng mình vào miệng cô.

"Khụ! Khụ!...Anh! Mưu sát!" Lăng Nhiễm bị sặc ho liên tục, cái thứ chết tiệt này cay quá!

"Muốn tự uống hay để anh dứt tiếp?" Đưa tay vuốt nhẹ lưng cô lời nói dịu dàng hơn bao giờ hết, dỗ trẻ con chưa bao giờ là dễ cả.

"Để em tự uống!" Lăng Nhiễm không cần dùng phương thức kia nữa, nín thở uống cạn bát trà gừng, uống xong gương mặt nhăn như khi vậy.

"Ngoan lắm! Giờ lên giường nghỉ một lát" Anh nhắc chân thả cô ra.

"Cũng đâu phải trẻ con chứ!" Lăng Nhiễm hậm hực leo lên giường

đắp chăn kín đầu.

Hoắc Mạc Đình hài lòng cầm bát bước ra ngoài, đi tìm túi chườm.

"Dì Thẩm, nhà mình có túi chườm không?"

"Có chứ, đợi chút để ta đi lấy" Dì Thẩm gật đầu rồi đi vào bếp tìm đồ, nghe tiếng ti vi ở phòng khách phụ liền biết Triệu Khải đang cắm rế ở đó.

Tên này là một phim chính hiệu nhưng thể loại toàn là hành động, kinh dị, tri thức, tâm lý...v...v...

Lăng Nhiễm nằm im nhưng không ngủ được vì đau bụng, trong lúc mơ hồ cô cảm nhận có ai đó kéo chăn ra rồi có thứ gì đó ấm ấm, nóng nóng đặt trước bụng cô, một dòng chảy ấm áp đang lan toả khắp mạch máu.

Một bàn tay lạnh lạnh khẽ sờ lên trán cô vài giây rồi thôi..

Chương 44: 44: Phát Sốt

Sau bữa trưa Lăng Nhiễm mệt mỏi cuộn người trên sofa, bụng đau quá.

"Nhiễm Nhiễm ổn không đó?" Triệu Khải vui sướng vì bữa ăn, lại thấy Lăng Nhiễm có vẻ không ổn cho lắm liền quan tâm hỏi.

Lăng Nhiễm không trả lời mà chỉ gật đầu, aaa thực sự khó chịu quá, vừa đau vừa nóng.

"Ầy! Hình như cô phát sốt rồi" Đưa tay sờ lên trán Lăng Nhiễm, nóng ran! Quả nhiên là sốt rồi.

"Tên kia vợ cậu..." Sốt rồi kìa....

Triệu Khải còn chưa nói hết câu đã thấy Hoắc Mạc Đình xuất hiện từ lúc nào, đôi chân mày nhíu chặt lại, khi nãy uống trà gừng cũng không có tác dụng mấy.

Lăng Nhiễm thực sự rất nhẹ, anh chỉ dùng chút sức lực đã có thể nhắc bổng cô lên rồi.

Triệu Khải thấy anh ôm Lăng Nhiễm đi liền cầm hộp thuốc chạy theo.

"Trước tiên đo nhiệt độ đã"

"38° không sốt cao lắm, uống thuốc trước" Triệu Khải lấy trong hộp thuốc ra hai viên hạ sốt.

Nhưng mà Lăng Nhiễm hiện tại không há nổi miệng, Hoắc Mạc Đình chần chờ hai giây rồi đem thuốc nhét vào miệng mình rồi cúi xuống áp lên môi cô, dùng lưỡi tách hàm răng ra sau đó đẩy thuốc vào rồi đưa nước tới.

"Ư..đắng.." Vì cảm giác đắng khắp khoang miệng nên khi nước tới cô liền há miệng uống.

"Cậu không sợ bị cảm lây hả?" Triệu Khải hứng thú không thôi, lần đầu thấy tên này xả thân dứt thuốc gái như vậy.

"Chỉ là bị cảm, có gì mà phải sợ"

"Ồ!" Không ngờ lại thấy được dáng vẻ này của đại boss, phải nhanh chóng gửi ảnh chụp cho anh em.

Cũng may là Lăng Nhiễm ăn cơm xong mới bắt đầu sốt nên uống thuốc thuận tiện hơn.

Ngoài trời thì mưa không dứt, mưa liên tục cả ngày trời.

Để thuận tiện chăm sóc cô Hoắc Mạc Đình yêu cầu trợ lý Cẩn đem toàn bộ tài liệu cần giải quyết của ngày về Hoắc gia, ngồi tại phòng ngủ làm việc, tình thoảng sẽ kiểm tra nhiệt độ cho Lăng Nhiễm một lần.

Tối xế chiều Lăng Nhiễm mới mơ màng tỉnh dậy, vừa quay đầu một hình bóng quen thuộc đang ngồi cạnh cô, sống lưng thẳng tắp hơi dựa vào thành giường, đôi tay không ngừng lướt trên bàn phím.

Thấy cô tỉnh động tác đánh máy cũng dừng lại: "Tỉnh rồi? Có khó chịu ở đâu không?"

Lăng Nhiễm lắc đầu: "Anh không đi làm à?"

"Không, trời mưa không thích đi làm"

Lăng Nhiễm ồ lên một tiếng định ngồi dậy cô bỗng phát hiện chân mình đang gác lên chân người ta, bảo sao người ta lại phải ngồi trên giường, cô xấu hổ rút chân lại sau đó ngồi dậy.

"Hạ sốt rồi, nhưng đừng đi lung tung ở yên trong nhà ra ngoài dính mưa lại cảm" Hoắc Mạc Đình cũng chẳng để ý tới việc cô gác lên người mình, đứng dậy lấy nhiệt kế đo lại nhiệt độ của cô.

"Ồ" Lăng Nhiễm gật đầu.

"Không phải anh nói rồi sao, cứ nhiên lại để người khác ức hiếp"

"Đó là dì của anh mà, dù sao cũng nuôi anh vài năm"

Im lặng một lát Hoắc Mạc Đình mới lên tiếng: "Không có lần sau"

"Vâng vâng! Em biết rồi!" Không cần anh nói cô cũng tự hiểu, lần này coi như trả giá cho những việc làm trước đây đi, lần sau bắt nạt cô nữa thì không xong với cô đâu.

"Tuần sau anh có việc phải đi công tác, ở nhà chán quá thì gọi Lạc Doanh tới chơi, ra ngoài nhất định phải để Tiểu Lý, Tiểu Long đi cùng, tránh những khu vực khuất người hẻo lánh ra"

"Em biết rồi, anh đi đâu...?" Lăng Nhiễm nhớ không nhầm thì lần đi công tác này là lần đi nguy hiểm, bị người của Hắc Ảnh mai phục ám sát, vì vậy mà bị thương không nhẹ.

"Đi giải quyết một số việc" Rõ ràng anh không muốn cho cô biết.

"Không thể giải quyết qua laptops sao?"

"Không thể"

"Vậy anh không đi được không?"

Hoắc Mạc Đình đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô, Lăng Nhiễm lập tức giải thích: "Chỉ là anh đi rồi ai ngủ với em!"

"..." Hoắc Mạc Đình câm nín, người vợ này của anh như thế này từ bao giờ vậy?

"Thật đó! Em quen có hơi ấm của anh lúc ngủ rồi, anh đi công tác em sẽ mất ngủ đó!" Liêm sỉ là gì trầm không biết, có mài ra ăn được không? Đương nhiên là không, dù có thế nào cũng không để anh đi, ngộ nhỡ cô thành quả phụ thì sao chứ.

"Không sao, buổi tối có thể call video" Chẳng biết sao nhưng anh lại thích cảm giác này vô cùng.

"Không! Em bị thiếu hơi anh sẽ không ngủ được!" Ai cần call video chứ, may mắn người không còn thì call được ích lợi gì cơ chứ.

Đại ca à em còn muốn ôm đùi anh dài dài.

"Sao vậy?" Hoắc Mạc Đình nghi ngờ ngồi gần lại đưa tay lên trán cô xem có bị sốt hồng não rồi không.

Lăng Nhiễm bất lực: "Ở nhà được không?"

"Việc quan trọng không thể ở nhà!"

Lăng Nhiễm quả quyết dùng sức đẩy Hoắc Mạc Đình xuống giường còn mình thì trèo lên người anh không biết xấu hổ mà cưỡng hôn anh.

"Lăng Nhiễm! Đừng đùa với lửa, em vừa mới hạ sốt!" Hoắc Mạc Đình né tránh nụ hôn bất ngờ của cô nghiêm giọng nói.

Mẹ nó người phụ nữ này lại khiến máu trong người anh sôi sùng sục.

"Vậy anh ở nhà đi!"

"Anh nói rồi công việc quan trọng không thể ở nhà" Anh hơi dùng sức lật người lại khiến Lăng Nhiễm không chút phòng bị nằm dưới thân

mình.

"Hoắc phu nhân! Anh có giới hạn! Đừng để anh mất kiểm chế, hậu quả em không chịu được đâu!" Giọng Hoắc Mạc Đình có chút run run, tầm mắt rơi vào bờ vai trắng nõn của cô còn hở lộ ra dây áo, ánh mắt anh tối dần.

Lăng Nhiễm không hiểu tới khi cô thấy có vật gì đó chọc chọc vào đùi mình thì mặt đỏ bừng lên là người anh em nhỏ của anh đang trỗi dậy: "Cái đó...em biết lỗi rồi, anh đứng dậy đi!"

"Có gan châm lửa mà không có gan dập lửa à?" Hoắc Mạc Đình cúi sát vào mặt Lăng Nhiễm thổi nhẹ lên mặt khiến Lăng Nhiễm rùng mình.

"Em biết lỗi rồi mà, hơn nữa em vừa hạ sốt anh không thể làm cái đó với em được, anh không tàn nhẫn tới mức ý đâu ha...?" Lăng Nhiễm thực sự muốn khóc, mẹ ơi mới nãy còn máu lửa lắm mà sao bây giờ lại run thế này.

"Nếu anh nói có thì sao?".

Chương 45: 45: Em Không Muốn!

"Anh không thể! Em đang trong kì!" Lăng Nhiễm đột nhiên nhớ ra dĩ cả đang tới haha.

Quả nhiên sắc mặt ai đó nghe xong thì đen như nhọ nồi, thất bại thảm hại!

Đã vậy Lăng Nhiễm còn chớp chớp mắt, trông đáng yêu vô cùng, Hoắc Mạc Đình nắm chặt tay, đè nén người anh em phía dưới xuống, sau đó há miệng cắn vào tai Lăng Nhiễm.

"Á.." Tự nhiên bị cắn khiến Lăng Nhiễm không kịp được kêu lên, cắn chỗ nhạy cảm như vậy làm cô nhột kêu lên những từ ái muội thì phải làm sao chứ.

"Lần này tha cho em! Lần sau đừng hòng!" Vừa dứt lời anh đứng bật dậy xoa xoa mái tóc đen rồi đi ra khỏi phòng.

Lăng Nhiễm đưa tay sờ lên tai vừa bị cắn, cảm giác như có dòng điện xẹt xẹt chạy qua vậy, ư! Ghê quá đi!

Mấy ngày này các cảnh quay ở nước ngoài đã hết, đoàn làm phim bắt đầu trở về nước hoàn thành phần còn lại của bộ phim, như bao lần Thiên Kì Nhan vừa bước xuống khỏi máy bay đã có dàn fan hùng hậu đứng từ xa reo hò.

Bảo vệ lập tức đi lại tạo vòng vây bảo vệ nghệ sĩ.

"Aaaaa! Nhan tử! Bên này!"

"Nhan tử! Nhan tử!"

"Huhu muốn cong quá giờ làm sao đây!"

Điều khiến mọi người chú ý tới là phía xa có một chiếc xe sang trọng đỗ lại, cửa xe từ từ mở ra một người đàn ông vững vàng tiến lại gần, người xung quanh lập tức tự động dạt xang hai bên tránh đường.

"Trời ơi! An tổng tới đón Nhan tý kìa!"

"Quả nhiên là tình yêu vững trãi như núi!"

"Hứ! Vậy mà con nhỏ nào đó vẫn thích chen chân vào hạnh phúc của người ta!"

["Hắt xì!!!" Lăng Nhiễm đang ngồi tự nhiên ngửa mũi hắt hơi, ai đang nói xấu cô vậy.

"Sao thế khó chịu à?" Hoắc Mạc Đình lập tức hỏi han.

Lăng Nhiễm lắc đầu chắc chắn có người nói xấu cô rồi].

Đám fan hâm mộ không ngừng hò reo ỉn ỏi cả sân bay.

"Nhan Nhan! Đi thôi" An Vũ Phong ôm lấy Thiên Kỳ Nhan hôn nhẹ lên má cô rồi dắt cô rời đi.

"Aaaaaa! Cúi kìa cúi kìa! Tôi cũng muốn được hôn hôn!"

"Huhu Nhan tý có chủ rồi tôi đau lòng quá! Tôi muốn cũng tý sinh sinh aa!"

"Im miệng nếu không muốn die!"

Người vừa nói lập tức che miệng liếc nhìn An Vũ Phong, cũng may anh không chú ý tới.

Thiên Kỳ Nhan theo An Vũ Phong lên xe, cô trầm mặc không nói chút nào, chỉ mỉm cười nhè nhẹ.

"Anh biết em sẽ không chấp nhận nhưng Nhan Nhan! Anh còn khó chịu hơn em! Anh không thể bình thản nhìn em diễn trò ân ái với thằng đàn ông khác, hơn nữa công việc này làm rất vất vả, anh không muốn em cực khổ"

Thiên Kỳ Nhan im lặng cúi đầu không nói gì.

"Nhan Nhan! Thông cảm cho anh!"

"Vậy ai thông cảm cho em! Để có được ngày hôm nay tốn biết bao công sức, anh luôn ủng hộ em mà sao đột nhiên lại như vậy? Mọi nỗ lực bấy lâu nay của em..."

"Nhan Nhan! Rời đi lúc đỉnh cao sẽ không có ai thất vọng về em!"

Thiên Kỳ Nhan không nói nữa quay mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn khung cảnh bên ngoài, trời cũng tối rồi đèn đường lướt qua cô từng cái một, hơi nước còn đọng lại trên đường, trên những tán lá sau cơn mưa.

Nghĩ về những công sức mình bỏ ra Thiên Kỳ Nhan quả thực không cam tâm.

Ước mơ của cô là trở thành ảnh hậu!

An Vũ Phong cũng không mở miệng, không khí trong xe yên tĩnh tới nghẹn lòng.

Vừa về tới biệt thự Thiên Kỳ Nhan đã đi thẳng một mạch lên phòng, cô muốn ngủ, ngủ một giấc sau đó tỉnh dậy mọi chuyện sẽ bình thường thôi.

"Hôm nóng đồ ăn lát nữa cô ấy xuống thì ăn đừng để cô ấy đói bụng"

An Vũ Phong nói rồi đi thẳng lên phòng làm việc.

Anh biết điều này là quá đáng so với cô, nhưng anh không thể nhìn được khi thấy ánh mắt tên khốn kia chăm chăm vào cô.

Thiên Kỳ Nhan chỉ thuộc về một mình anh! Bất cứ ai lại gần anh sẽ phá hủy người đó.

Sau khi ăn xong bữa tối Thiên Kỳ Nhan lại cầm quyển kịch bản lên đọc lời thoại.

Hai tháng nữa "Đứa trẻ mù" sẽ kết thúc...khi đó cô thực sự phải rời giới giải trí sao?

Đang suy nghĩ thì có một vòng tay ôm lấy cô từ đằng sau: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Em không muốn!"

"Hừm? Không muốn gì?"

"Không muốn giải nghệ! Phong đừng làm khó em..."

"Nhan Nhan! Không giải nghệ cũng được nhưng tên đàn ông nào chạm vào người em, cười với em anh sẽ giết hẳn được không?"

"Anh..." Sắc mặt cô tái lại, anh thay đổi rồi, trở nên điên cuồng độc chiếm.

"Anh nói rồi! Đừng thách thức sức chịu đựng của anh, em suy nghĩ đi!" An Vũ Phong tức giận đập cửa ra ngoài, chưa bao giờ anh thấy hối hận vì thành lập công ty giải trí rồi đưa Nhan Nhan vào con đường này, anh trở nên ghét nơi đó vô cùng, là nơi chứa đựng nhiều sự dơ bẩn của xã hội, nơi quy tắc ngầm không còn là gì xa lạ.

Một nơi bẩn thỉu như thế không xứng với Nhan Nhan của anh.

Cô là thiên thần được anh nâng niu không thể nào ở lại địa ngục đó được.

Bất cứ lời lẽ nào trên mạng xã hội cũng có thể làm tổn thương Nhan Nhan của anh, anh không muốn cô buồn.

Thiên Kì Nhan thờ dài nằm vật xuống giường nhìn lên trần nhà nước mắt như không báo trước rơi xuống từng giọt, cô nhớ lại lời nói khi đó của anh "Nhan Nhan! Anh nhất định sẽ cùng em thực hiện ước mơ, dù có ra sao anh cũng sẽ là chỗ dựa vững chắc cho em!"

Vì lời nói đó mà cô cố gắng cho tận tới bây giờ lại nghe được những thứ như vậy từ anh, anh chê cô ở trong thế giới đó sẽ bị vấy bẩn mất đi sự trong sáng vốn có của bản thân.

Cô nên làm gì đây giữ không được, bỏ không xong.

Nếu đã không thể chịu đựng vì sao ban đầu lại để cô gia nhập nơi này chứ!.

Chương 46: 46: Anh Muốn Tìm Người Phụ Nữ Khác Đúng Không

Lăng Nhiễm dùng vài ngày để thuyết phục Hoắc Mạc Đình một là ở nhà, hai là cho cô đi theo nếu không cô sẽ làm loạn, nhưng anh đâu có phải người dễ dàng thoả hiệp như vậy, lần nào cô cũng nhận được hai từ "Không được!"

Cuối cùng Lăng Nhiễm chỉ có thể cảnh báo anh nhưng làm sao để anh ấy không nghi ngờ bây giờ.

Chẳng lẽ lại nói có người mai phục anh à? Như vậy càng không được, đầu đầu suy nghĩ mãi tới tận khuya, tới khi nghe thấy tiếng động cơ quen thuộc trong đêm cô mới vội vã nằm xuống đắp chăn nhắm mắt lại.

"Cạch!" Tiếng cửa phòng khe khẽ vang lên, tiếng bước chân rõ rệt dần.

Một bàn tay khẽ vuốt ve mặt cô, vì nhột Lăng Nhiễm khẽ nhíu mày, ngay lúc anh rút tay lại Lăng Nhiễm đột nhiên vươn tay tóm lấy tay anh, miệng lẩm bẩm: "Chồng...cẩn thận...có người xấu đợi anh..."

Hoắc Mạc Đình sửng sốt, cô đang nói mớ sao? Mấy hôm nay cô năng nặc đòi anh ở lại hoặc dẫn theo cô ấy vì gặp ác mộng sao.

"Đừng đi!" Lăng Nhiễm ngồi bật dậy thở gấp.

"Sao thế, gặp ác mộng à?" Hoắc Mạc Đình ngồi xuống giường đưa tay lau vệt nước mắt đọng trên đuôi mắt cô.

"Ừm! Em mơ thấy anh đi nước ngoài, rồi bị người khác giăng bẫy hãm hại" Lăng Nhiễm cúi thấp đầu.

(Trao cho chị cái giải Oscar đi mấy đứa! ☺~~~~☺)

"Không việc gì, sẽ không có chuyện đó, đừng lo ngủ đi!" Hoắc Mạc

Đình cười như không cười vỗ nhẹ lên má cô.

"Thật mà! Anh đừng coi thường khả năng tiên đoán qua giấc mơ của em!"

"Được, anh tin được chưa, muộn rồi ngủ đi! Anh đi tắm"

Lăng Nhiễm không cam tâm nhìn người nào đấy phui mông bỏ đi, cô còn chưa diễn xong mà.

Nằm trên giường thoải mái quá Lăng Nhiễm suýt thì ngủ mất, người bên cạnh đã sớm vào phòng nằm ngay ngắn bên cạnh cô.

Lăng Nhiễm quả quyết chủ động quay người lại dính sát vào cơ thể anh: "Anh không suy nghĩ lại chút sao?"

"Lăng Nhiễm! Dù em có làm cách gì anh cũng không thể ở nhà càng không thể mang em theo" Lần đầu tiên Lăng Nhiễm chủ động ôm anh trên giường khi tỉnh táo như vậy.

"Có phải anh định đi nơi khác tìm người phụ nữ khác đúng không?"

Lăng Nhiễm rút tay lại, người anh hơi lạnh chắc là do vừa tắm xong, còn thoang thoang mùi sữa tắm nam tính mát lạnh.

"Em nghĩ gì trong đầu thế?" Hoắc Mạc Đình giơ tay cốc một cái lên đầu cô.

"Au! Cốc hư đầu em để anh dễ dàng tìm phụ nữ khác đúng không?"

"..." Phụ nữ thích bắt bẻ kiểu này à? - _ -

Một giây sau anh lật người đè Lăng Nhiễm ở dưới thân: "Em nghĩ sao?"

"Anh...anh làm gì thế?" Lăng Nhiễm đỏ mặt nhìn lồng ngực săn chắc bị lộ ra dưới lớp áo ngủ.

Ôi mẹ nó body ngon thế này ước gì mình cũng có.

"Không muốn ngủ quá giờ trưa thì đừng chọc anh" Sao người phụ nữ này ngày càng khiến anh mất khống chế chỉ vì vài hành động nhỏ bé chứ, cô chỉ cần dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn ngực mình thôi anh đã thấy hơi thở mình khác lạ rồi.

Lại nhìn thẳng xuống là bầu ngực căng tròn...mẹ nó! Nghĩ gì vậy!

"Được được! Em biết rồi! Sẽ ngoan ngoãn đi ngủ!" Thu lại ánh mắt khao khát Lăng Nhiễm mím môi nằm im.

Hoắc Mạc Đình không thể kìm chế nổi nữa cúi đầu phủ lên môi cô:
"Ừm!"

Hôn! Cứ như vậy mà hôn triền miên!

Mãi một lúc sau Hoắc Mạc Đình mới nhả ra trả tự do cho cô thở.

Lăng Nhiễm muốn thoát khỏi vòng tay anh lại bị anh kéo lại ôm chặt trong lòng, bàn tay siết chặt lấy eo cô: "Ngủ đi!"

Âm thanh khàn khàn kìm nén của người đàn ông làm Lăng Nhiễm tim đập nhanh loạn nhịp, khi nãy quả là quyến rũ chết người mà!

Không nên ham sắc không nên ham sắc!

Lăng Nhiễm nghe lời nằm im không dám nhúc nhích tới khi nghe tiếng hít thở đều đều từ phía sau mới thả lỏng bản thân chìm vào giấc ngủ.

Cô vừa ngủ thì anh lại mở mắt ra nhìn vào cô, người xấu giăng bấy? Vấn đề này được cô nhắc đi nhắc lại mấy ngày nay rồi, chắc chắn không đơn giản Hắc Ảnh....

"Nhan tử! Chị xem là Vương tổng! Anh ấy vừa về nước đã lên nắm quyền Vương thị rồi!" Thu Như cầm điện thoại xem tin tức kích động kêu lên.

"Ừm" Tầm mắt Thiên Kỳ Nhan lướt qua sau đó dừng lại ở hình bóng một nam nhân mặc vest đen lịch lãm, đây không phải là người đứng ở thang máy lần trước sao?

"Chị sao vậy Nhan tử?"

"Không có gì"

"Nhan tử! Chị có chuyện gì giấu em đúng không?" Thu Như bỏ điện thoại xuống nghiêm túc nhìn Thiên Kỳ Nhan.

Im lặng một lát cô mới cất lời: "Nếu chị rời khỏi giới giải trí thì sao?"

"Chị nói gì vậy? Không phải đang rất tốt sao? Đã xảy ra chuyện gì ư?"

Một người đang đứng trên đỉnh vinh quang được nhiều đạo diễn, nhà biên kịch săn đón như Nhan tử sao lại nhắc tới chuyện rời khỏi giới giải trí.

"Không có gì, chị chỉ nói là nếu thôi, đừng suy nghĩ nhiều" Thiên Kỳ Nhan nở nụ cười ngọt ngào xoa đầu cô bé Thu Như.

Thu Như im lặng nhìn cô chẳng nói gì..

Chương 47: 47: Không Mua Thì Biển!

Rất nhanh đã tới ngày mà Hoắc Mạc Đình đi công tác trước khi lên máy bay anh cúi người thì thầm vài tai Lăng Nhiễm: "Yên tâm! Anh sẽ cẩn thận"

Lăng Nhiễm gật đầu vẫy vẫy tay.

"Được rồi! Hai người đừng có ở đó mà ân ân ái ái nữa, chói mắt quá!" Triệu Khải trước khi lên máy bay còn bị nhồi cơm cún thì rất không vui.

"Đừng coi tui là thứ vô hình vậy chứ!" Vương Thiếu Tuyền cũng chả vui tẹo nào.

"Cầu độc thân làm sao hiểu" Hoắc Mạc Đình chẳng thèm liếc hai người họ quay người rời đi.

Triệu Khải: "... " Phải đẩy nhanh tiến độ cửa sổ Doanh Doanh trả thù mới được!

Vương Thiếu Tuyền: "... "

"Tự do rồi! Chị Nhiễm chúng ta đi chơi thôi!" Bích Lạc Doanh giống như chỉ đợi giây phút này, cả Triệu Khải, Vương Thiếu Tuyền đều đi cùng vậy là không có ai quản bọn họ rồi.

"Bích tiểu thư! Phu nhân! Hai người đừng chạy lung tung!" Tiểu Lý chặn đường hai người.

"Làm gì vậy?" Bích Lạc Doanh không vui nhú mày.

"Thiếu gia dặn dò chúng tôi phải trông chừng hai người!" Tiểu Long đứng đằng sau nói.

Lăng Nhiễm nháy mắt với Bích Lạc Doanh, hai người thoả hiệp lên xe, ngay lúc Tiểu Lý, Tiểu Long vừa lên xe thắt đai an toàn hai người liền lao xuống xe.

"Yên tâm đi! Chúng tôi sẽ trở về sớm! Đừng báo lại với A Đình!"

Lăng Nhiễm vừa chạy vừa nói vọng lại.

"Phu nhân!" Tiểu Lý lập tức phi ra nhưng sân bay đông người quá hình bóng hai người họ đã mất hút giữa đám người.

"Chết tiệt! Lái xe!"

Tiểu Long lập tức dùng trình độ của xe chuyên nghiệp quay một vòng 360° rồi phóng xe.

Phu nhân bỏ trốn đi chơi rồi, đâu cần như vậy đâu chỉ cần nói địa điểm là bọn họ có thể đưa đi mà.

Nửa tiếng sau hai người vệ sĩ lén lút đi sau Lăng Nhiễm và Bích Lạc Doanh đứng ngoài một cửa hàng thời trang, haiz tìm hai người này không dễ chút nào.

"Chị Nhiễm! Đợi em chút em đi thử đồ!" Bích Lạc Doanh cầm chiếc váy vừa chọn được đi vào phòng thử đồ.

"Đi đi"

"Zô! Đây không phải là bạn học Lăng Nhiễm sao?" Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Lăng Nhiễm quay đầu lại, ai vậy? Quen nhau sao?: "Cô là ai?"

"Không nhận ra mình ư? Lâm Ánh Tuyết! Cũng phải thôi mình vừa đi nước ngoài về nên cậu không nhận ra cũng phải! Cậu làm nhân viên ở đây à?"

Lâm Ánh Tuyết là bạn học của Lăng Nhiễm, là một tiểu thư kiêu ngạo, con gái út của nhà họ Lâm, không có mối quan hệ tốt với Lăng Nhiễm, thường xuyên gây khó dễ cô.

"Không phải" Lăng Nhiễm cũng lười phản ứng nhàn nhạt trả lời rồi tiếp tục lựa đồ.

"Vậy là nhân viên lao công hả?" Lâm Ánh Tuyết không từ bỏ mọi cơ hội công kích Lăng Nhiễm.

"..." Cô thấy nhân viên lao công nào như tôi chưa?

"Xem ra là đúng rồi, đừng đụng lung tung nhé coi chừng hỏng, đồ này mắc lắm cậu trả không nổi đâu!" Nếu Lăng Nhiễm được sự công nhận của Lăng gia thì cô ta sẽ không ghét Lăng Nhiễm vì gia thế nhà họ Lăng cũng coi là ổn định.

Lăng Nhiễm không thèm đáp lời, điều này khiến Lâm Ánh Tuyết tức giận: "Cửa hàng này có vấn đề à? Sao lại để loại thấp kém này vào đây?"

"Xin lỗi quý khách, đã vào cửa hàng của chúng tôi chỉ có một loại đồ chính là khách hàng!" Nhân viên lập tức đi lại cúi người mỉm cười một cách chuyên nghiệp.

"Ha...nực cười cũng phải xem nơi này là nơi nào, cửa hàng mấy người chứa cô ta vậy chắc chắn không phải đồ tốt"

"Không mua thì biến! Đừng làm loạn nơi công cộng" Lăng Nhiễm nhú mày, lời của Lâm Ánh Tuyết tương đối lớn cũng thu hút vài vị khách tới hóng dưa.

Cô lại không thích đông người vậy.

"Một đứa con bị ghẻ lạnh như mày mà dám ăn nói với tao như vậy sao?" Bị chửi như vậy Lâm Ánh Tuyết hiển nhiên là không chịu.

"Thì sao?" Dì cả của cô vẫn chưa đi đâu nhé, tính khí dễ nóng nảy nha!

"Mày!...Hừ! Đợi đó!" Lâm Ánh Tuyết không nói được câu gì, đành tức giận rời đi.

Mấy vị khách hóng dưa cảm thấy chả có gì đặc biệt liền rời đi.

Chuyện này cô sẽ tính sổ sau nhất định sẽ không bỏ qua.

Lăng Nhiễm mày cứ đợi đấy!

"Xin lỗi quý khách! Chúc quý khách mua hàng vui vẻ!" Nhân viên phục vụ nhiệt tình nói rồi giới thiệu vài mẫu đồ khác cho Lăng Nhiễm.

"Ừm" Đây mới thực sự là nhân viên này, không có chuyện khinh miệt khách hàng đáng để noi theo.

"Chị Nhiễm! Chị thấy thế nào?" Bích Lạc Doanh một thân màu xanh lá đi ra.

Lăng Nhiễm không nghĩ Bích Lạc Doanh lại hợp với màu xanh lá như vậy, tôn lên làn da trắng mịn của cô ấy: "Đẹp lắm!"

"Hi hi, chị mau vào thử màu xanh dương đi chị hợp màu đó hơn em!"

Lát sau Lăng Nhiễm mặc một chiếc váy xoè màu xanh dương, phong cách trẻ trung, phần tay hơi phồng, phía eo nhỏ gọn, cổ vuông lộ toàn bộ xương quai xanh tuyệt đẹp, Bích Lạc Doanh nhìn không rời mắt.

"Chị Nhiễm...em sắp bị bẻ cong rồi!"

Lăng Nhiễm mỉm cười tươi tắn không thay lại đồ mà quẹt thẻ rồi trực tiếp đi luôn, cô sẽ làm tiểu phú bà một hôm.

Tiểu Lý, Tiểu Long đã bị phát hiện liền trở thành cu li xách đồ theo sau.

"Á!" Lăng Nhiễm đang đi bị một người va vào suýt nữa thì ngã, đối phương mất thăng bằng mà ngã xuống, người này rất khả nghi bịt khẩu trang đeo kính râm đội mũ vành lớn hình như đang trốn gì đó..

Chương 48: 48: Bị Mai Phục!

Lăng Nhiễm không ngờ người mình va phải lại là Thiên Kỳ Nhan.

Cô ấy đang trốn fan cuồng rượt đuổi, nghĩ cũng lạ một diễn viên hạng A như vậy ra ngoài lại không đem theo vệ sĩ hay trợ lý gì.

Nhưng dù sao cũng không thể không cảnh giác với thứ gọi là fan cuồng, họ có thể làm ra những chuyện mà ít ai có thể tưởng tượng được.

Lăng Nhiễm nhanh chóng kéo Thiên Kỳ Nhan vào một nhà hàng gần đó gọi phòng riêng rồi để Tiểu Lý, Tiểu Long canh gác bên ngoài.

"Cô không sao chứ?"

"Không sao"

"Sao cô ra ngoài lại không có ai đi cùng?"

"Tôi đi cùng trợ lý, tách ra để đánh lạc hướng fan" Thiên Kỳ Nhan tháo khẩu trang nhẹ nhàng giải thích, cô bây giờ cũng không còn nhiều thành kiến về Lăng Nhiễm nữa.

Bích Lạc Doanh im lặng nãy giờ đánh giá tình hình, không phải hai người họ nên đối nghịch nhau sao nhưng nhìn biểu hiện thì không đúng cho lắm.

"Hoắc phu nhân, tôi có chút chuyện cần nhờ cô giúp" Vốn định tìm cách liên hệ với Lăng Nhiễm may mắn thay vì gặp cô ở đây.

"Cái đó hai người nói chuyện đi em có hẹn với bạn, chị Nhiễm nhớ cẩn thận một chút!" Bích Lạc Doanh biết ý mà lui.

"Ừm, để Tiểu Lý đi cùng em đi" Lăng Nhiễm gật đầu.

"Vâng" Bích Lạc Doanh rời đi cùng Tiểu Lý.

Bên kia đám người Hoắc Mạc Đình vừa đáp sân bay, anh nhay bén

phát hiện chiếc xe đón mình có chỗ lạ thường nằm ở tài xế, liên tục đập đập ngón tay anh ta rõ ràng đang căng thẳng.

"Đổi xe" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng nói rồi leo lên chiếc xe khác phía sau.

"Sao thế? Sao lại đổi xe" Triệu Khải thắc mắc, chiếc xe kia là xe hộp phiên bản giới hạn của hãng Audi thì không đi leo lên Roll-Royce làm gì? Đi mãi một loại không chán à người anh em?

"Cậu nên học cách nắm bắt tình hình tốt hơn đi, rõ ràng kia không phải là người của chúng ta hơn nữa có ai ngồi trong xe mà đội mũ chưa? Thủ đoạn ngu xuẩn như vậy chẳng biết là thắng ngu nào làm!" Vương Thiếu Tuyền cũng ngồi lên xe sau đó từ tốn giải thích cho người nào đấy còn lơ ngơ.

"Có gì lạ đâu nhỉ?" Triệu Khải lầm bầm rồi vẫn leo lên xe.

Đi tới đoạn đường vắng hơn Triệu Khải mới thực sự khâm phục hai người anh em của mình, liếc mắt một cái liền biết đâu là giả đâu là thật, bởi vì chiếc xe phía trước đột nhiên nổ tung bành, đó là chiếc Audi bọn họ định lên hồi nãy.

Trước khi xe nổ tài xế đã mở cửa lao ra ngoài lăn xuống vệ đường.

"Bắt lấy hắn!" Hoắc Mạc Đình ra lệnh qua thiết bị liên lạc kết nối với thuộc hạ của anh được gắn lên tai.

Vừa dứt lời phía sau vang lên tiếng súng ống.

Đáy mắt ba người đàn ông lộ ra tia sát khí, mỗi người rút một khẩu súng trong người ra, Triệu Khải một tay cầm súng một tay điều chỉnh vô lăng quay ngang xe lại.

"Mẹ kiếp! Bị mai phục!"

"Pằng! Pằng!" Hàng loạt tiếng súng vang lên, người của hai bên lập tức rơi vào cuộc đấu súng tàn nhẫn.

Hoắc Mạc Đình đập cửa xuống xe cùng Vương Thiếu Tuyền và Triệu Khải nhanh chóng lui xuống phía xa.

Ngay khi một đoàn người bao vây quanh chiếc xe Vương Thiếu Tuyền nhấn vào cúc áo tay phải.

"Đùng!" Chiếc Roll-Royce sang trọng nổ tung, gần ấy người bao

quanh đều thiệt mạng.

"Non!" Vương Thiếu Tuyên nhếch mép cười rút súng bắn về phía trước.

Hoắc Mạc Đình len lén đi vòng qua vệ đường phía xa quả nhiên có một đoàn xe đang đậu ở đó là người của Hắc Ảnh.

Lời Lăng Nhiễm nói quả thực không sai...

Triệu Khải mặc dù nhìn nhận vấn đề hơi kém nhưng khả năng chiến đấu vô cùng tốt.

Liên tục nổ súng về phía trước.

Hai bên tranh đấu kịch liệt, đám Hoắc Mạc Đình không đem theo nhiều người hiển nhiên trong trường hợp này sẽ bị yếu thế, đúng lúc này trên trời vang lên tiếng Phạch Phạch của trực thăng.

Rất tiếc lại không phải tiếp viện của bọn họ.

Hoắc Mạc Đình nhận thấy không ổn liền rút về hạ lệnh rút quân, nhưng bọn họ đã sớm bị bao vây, chẳng mấy chốc bọn họ chỉ còn hơn chục người, số còn lại đều thiệt mạng.

"Đoàng! Đoàng!" Tiếng súng nổ không ngừng vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

Chớp mắt chiếc xe bọn họ núp đã bị thùng nhiều chỗ.

Một viên đạn soẹt qua đỉnh đầu Hoắc Mạc Đình.

"Cẩn thận, có bắn tía!"

"Mạc Đình! Nằm xuống!" Vương Thiếu Tuyên nói lớn đồng thời lao người về phía anh trước ánh mắt kinh ngạc của Triệu Khải.

Một tiếng động nhẹ nhàng vang lên, tiếng viên đạn xuyên qua cơ thể ai đó...

"Cậu bị ngu à!" Hoắc Mạc Đình rống lên, nếu Vương Thiếu Tuyên không lao tới anh cũng có thể né khỏi chỗ hiểm không để đạn ghim vào cơ thể lại vì anh ta lao tới quá nhanh nhưng cũng không thể nhanh bằng tốc độ của súng được.

Vương Thiếu Tuyên im lặng nhìn máu ứa ra từ cánh tay, chỉ vào một vết xước hơi sâu...còn người trúng đạn...vẫn là Hoắc Mạc Đình...anh

lao tới mà không kịp, viên đạn ghim thẳng vào vai Hoắc Mạc Đình.
"Hoắc Mạc Đình! Cậu bị thương rồi!" Thần sắc Triệu Khải rơi vào nghiêm trọng.

"Không sao! Chỉ trúng bả vai!" Hoắc Mạc Đình cắn răng che miệng vết thương biểu cảm không lộ ra chút đau đớn nào, Triệu Khải lập tức xé áo lấy vải bịt miệng vết thương lại.

"Hắc Ảnh! Ông đây liều mạng với chúng mày!" Vương Thiếu Tuyên tức giận đoạt khẩu súng trong tay Hoắc Mạc Đình xông ra hai tay hai súng liên tục bóp cò.

Kĩ năng xạ thủ của Vương Thiếu Tuyên rất tốt rất nhiều mạng người đã nằm xuống dưới họng súng của anh..

Chương 49: 49: Anh Không Thích Người Không Nghe Lời

Ba người đàn ông tận lực kéo dài thời gian, vết thương của Hoắc Mạc Đình tuy không nặng nhưng để lâu hẳn là không tốt rất dễ nhiễm trùng, trên trán anh lấm tấm mồ hôi hột.

"Không sao chứ? Có chịu được không?" Triệu Khải dùng giọng nói chuyên nghiệp của bác sĩ.

"Vẫn ổn"

Vương Thiếu Tuyền im lặng ngồi một bên không lên tiếng, tự nghĩ nếu vừa nãy anh lao lên nhanh chút nữa thì sẽ không ai bị thương cả.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân đang tiến về phía bọn họ, ba người theo bản năng cầm súng lên mặc dù súng đã hết sạch đạn, nép sau bức tường.

Vốn tưởng rằng kẻ địch nhưng không ngờ lại là người của bọn họ:

"Hoắc tổng! Đã giải quyết! Hắc Ảnh đột nhiên rút về!"

Hoắc Mạc Đình nở một nụ cười hiểm thấy.

Quả nhiên chủ nhân của Hắc Ảnh đã bị anh tính kế thành công.

"Trợ lý Cẩn, anh làm tốt lắm!" Triệu Khải giơ ngón tay cái tán thưởng.

"Triệu thiếu quá lời rồi tôi còn chưa kịp làm gì!"

"Thôi được rồi! Mau trở về! Đình Đình bị thương rồi!"

Hoắc Mạc Đình: "... Đình Đình? Tên này chán sống rồi!"

Bọn họ lần lượt leo lên xe rồi trở về khách sạn băng bó, thời điểm này không thể tới bệnh viện, đêm hôm bị trúng đạn không thể không nghi ngờ, vả lại bọn họ có bác sĩ mà.

Trên đường đi Hoắc Mạc Đình đã yêu cầu đổi khách sạn, dường như

vết thương trên vai anh chẳng ảnh hưởng gì lớn tới anh cả.
Sau khi xử lý vết thương, đạn trúng không sâu lắm nhưng cũng không thể tác động mạnh tới nó.

Nhìn đồng hồ đã muộn rồi không biết Lăng Nhiễm đã ngủ chưa, có nên gọi điện thoại cho cô không?
Phân vân một hồi anh quyết định sáng mai sẽ gọi cho cô sau.

Chính anh lại không biết người vợ nào đó đang ôm điện thoại khư khư chờ đợi cuộc gọi hay tin nhắn báo bình an của ai kia thôi.

Chỉ cần qua đêm nay là mọi chuyện sẽ ổn cả.

Thiên Kỳ Nhan đang tính lái xe về nhà bỗng nhiên phía trước bị chặn lại bởi một bóng người.

"Két!" Tiếng phanh xe gấp vang lên, Thiên Kỳ Nhan lao vội xuống xe.

"Tiên sinh! Ngài không sao chứ?" Thấy người đó là đàn ông Thiên Kỳ Nhan không dám lại gần, tối muộn như vậy lại bị đàn ông chặn xe.

"Giúp tôi.." Người đàn ông ngã quỵ xuống đất rồi bất tỉnh.

Thiên Kỳ Nhan hoảng hốt nhìn, bây giờ cô mới kịp nhìn thấy người đàn ông này trên người dính rất nhiều máu hiển nhiên là bị thương nặng, mình cũng chưa hề tông vào anh ta mà...

Ẩn dưới vết máu kia, cô cảm thấy rất quen mắt: "Tiền bối Hà?"

Đúng thật sự là anh ta, cô không nghĩ ngại nhiều lập tức mở cửa xe sau gắng sức đỡ Hà Diệu dậy nhưng hấn nặng quá làm cách nào cũng không di chuyển nổi.

"Tiền bối Hà! Tỉnh lại đi! Tôi đưa anh tới bệnh viện, anh nặng quá tôi không diu được anh!" Hết cách cô chỉ đành ngồi xuống vỗ vỗ vào mặt hắn.

Cũng may Hà Diệu chưa hôn mê sâu có thể giữ được chút ý thức, tựa vào Thiên Kỳ Nhan để cô diu từng bước vào trong xe.

"Anh ráng lên tôi lập tức tới bệnh viện ngay!" Không nói nhiều Thiên Kỳ Nhan phóng thẳng tới bệnh viện trong đêm.

Hà Diệu vừa được đẩy vào phòng cấp cứu điện thoại của Thiên Kỳ Nhan bỗng reo lên.

"Phong?"

"Sao chưa về?"

"Em xảy ra chút chuyện trên đường về có thể sẽ về muộn chút anh đừng lo"

"Em đang ở bệnh viện?" Không khó để An Vũ Phong biết cô ở đâu, giờ này còn ở bệnh viện...

"Vâng"

Cô chưa kịp giải thích đã nghe anh nói.

"Đợi anh" An Vũ Phong nói rồi cúp máy.

Thiên Kỳ Nhan nhìn điện thoại đã tắt lại thở dài, anh sớm đã có thành kiến với Hà Diệu, để anh tới đây sẽ không hay.

Cô lặng lẽ đi làm thủ tục nhập viện, thanh toán viện phí rồi đi xuống đại sảnh lớn.

Vừa xuống tới nơi cũng là lúc bóng hình An Vũ Phong xuất hiện trước mặt, anh ôm lấy cô rồi xoay qua xoay lại trên người cô, xác định cô không bị thương mới yên tâm nhưng ý lạnh trong mắt vẫn không hề tan đi.

"Em không thoải mái ở đâu?" Thoạt nhìn qua thì không có vấn đề nhưng cứ hỏi biết đâu cô đau ở đâu đó trong người.

"Em không việc gì" Thiên Kỳ Nhan lắc đầu rồi đem chuyện vừa xảy ra kể lại toàn bộ cho anh.

Nghe xong An Vũ Phong chỉ ừ mà không nói gì, dặn dò thư ký ở lại trông chừng Hà Diệu rồi dắt Thiên Kỳ Nhan rời khỏi.

Bản thân cô quan sát An Vũ Phong một hồi không thấy dấu hiệu của việc tức giận mới thở phào một hơi.

Vừa lên xe, sau khi thắt dây an toàn cho cô An Vũ Phong mới chậm rãi nói: "Sau này đừng tiếp xúc với hắn ta nhiều, hắn không chỉ là một diễn viên đơn giản"

Đương nhiên là An Vũ Phong cũng biết Hà Diệu là chủ của Hắc Ảnh, nhưng cái tổ chức đó đối với anh chẳng đáng là gì không có sự uy hiếp với anh.

Nếu hắn nhắm vào Thiên Kỳ Nhan anh sẽ khiến tổ chức ấy bay màu.

Dù sao tên Hà Diệu cũng dựa vào quyền lực và tiếng tăm của cha hấn để duy trì Hắc Ảnh.

Hừ hèn nhát! Chẳng qua anh không muốn nói với Thiên Kỳ Nhan cô sẽ suy nghĩ nhiều.

"Vâng" Một diễn viên nổi tiếng không lý nào lại bị thương tới mức khắp người toàn vết thương như vậy, gia thế hay quyền lực phía sau không hề đơn giản.

"Đừng suy nghĩ nhiều, em không cần gặp lại cậu ta cũng được"

Thiên Kỳ Nhan chưa kịp đáp lời đã thấy xe dừng lại khuôn mặt An Vũ Phong áp sát mặt cô, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng như không: "Nhớ rõ anh không thích người không nghe lời"

Nhẹ nhàng như vậy nhưng lại khiến thân thể Thiên Kỳ Nhan không nhịn được mà run lên, lời nói chứa đầy sự uy hiếp và cảnh cáo mà không để cho người khác có cơ hội phản đối.

Cô chợt phát hiện người đàn ông này không biết đã thay đổi từ lúc nào...cực đoan...chiếm hữu....

Chương 50: 50: Hà Nhị Thiếu Hoá Ra Là Người Rất Ngây Thơ

Lăng Nhiễm tỉnh lại là sáng hôm sau cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay, vội vàng sờ điện thoại bên cạnh vậy mà lại không có cuộc gọi nào, cái tên lừa gạt kia vậy mà còn nói sẽ call video này nọ! Không biết có bị thương không! Hừ! Quả quyết không quan tâm nữa cô đứng lên đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà.

Bất ngờ là lại thấy Bích Lạc Doanh ngồi sẵn ở bàn ăn.

"Chị Nhiễm! Chị dậy rồi!"

"Tiểu Nhiễm, lại ăn sáng thôi!" Dì Thắm lập tức đem đồ ăn được kê sẵn ra bàn.

"Em tới sớm vậy sao?"

"Hi, anh Đình nói với em sợ chị ở nhà buồn chán hơn nữa lại không thể ra ngoài quá nhiều nên kêu em tới ở với chị vài hôm!" Bích Lạc Doanh vừa cắn miếng bánh trên tay vừa nói.

"Anh ấy nói vậy sao?"

"Vâng, anh ấy lo cho chị lắm đó!" Bích Lạc Doanh ghé sát vào tai Lăng Nhiễm nói.

"Làm..làm gì có chuyện đó" Nghĩ tới gương mặt của Hoắc Mạc Đình cô lại không tự chủ mà mỉm cười.

Bích Lạc Doanh trông thấy thì che miệng cười thầm.

Ăn xong bữa sáng hai người ra phòng khách ngồi, điện thoại của Lăng Nhiễm kêu lên, vốn tưởng là anh gọi nhưng không phải thay vào đó là một dãy số lạ.

Không hiểu sao cô lại mong đợi Hoắc Mạc Đình gọi điện về như vậy, rõ ràng là không có tình cảm...

"Ai gọi vậy?" Bích Lạc Doanh cắn một miếng táo không giấu nổi tò mò, biết đâu chút nữa lại được ăn cơm cún.

"Chị không biết" Lăng Nhiễm nhú mày bắt máy.

"Alo?"

"Xin chào, tôi là Hà Quân, chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút được không?"

"Ra là Hà nhị thiếu, tôi có thể từ chối được không?" Lăng Nhiễm chẳng muốn dính líu tới nhà họ Hà một chút nào cả.

"Cô đang giữ đồ của tôi, tôi cần gặp mặt để xin lỗi vì đã gây phiền phức cho cô trước đó"

"À vậy không cần xin lỗi đâu, tôi cũng không để ý lắm, CMND tôi sẽ gửi lại cho anh"

"Như vậy không được, tôi không thích mắc nợ có lỗi với người khác ít nhất cũng phải ăn bữa cơm để tạ tội"

Thấy thái độ kiên quyết và dựa vào tính cách cô biết được của Hà Quân như vậy nếu hôm nay cô không đi thì hẳn sẽ đeo bám riết mà thôi: "Được vậy anh tự chọn địa điểm, xong thì có thể gửi tôi"

"Không vấn đề"

Sau khi cúp điện thoại Lăng Nhiễm giật mình thấy ánh mắt Bích Lạc Doanh nhìn mình, cái anh mắt thăm dò nguy hiểm, còn nữa biểu cảm hóng dừa kia là sao?

Buổi chiều tối hôm đó Lăng Nhiễm ra khỏi nhà theo địa chỉ Hà Quân gửi tới một nhà hàng Pháp cách khu cô ở khoảng 20 phút chạy xe, trời đã ngừng mưa nhưng trên mặt đất vẫn chưa hết ướt.

Tiểu Lý, Tiểu Long vẫn đi theo cô như mọi khi.

Lăng Nhiễm bước vào trong còn bọn họ ở ngoài trông chừng.

Sau khi nhìn thấy Lăng Nhiễm một cách tỉnh táo Hà Quân đờ người ra vài giây, người phụ nữ này đẹp quá, làn da trắng sáng, ngũ quan tinh xảo đặc biệt là đôi mắt đẹp động lòng người, mái tóc đen dài hơi xoắn nhẹ được cô tự nhiên buộc đuôi ngựa ở phía sau, mặc một chiếc váy màu be đơn giản càng làm nổi bật vòng eo con kiến đó.

"Hà nhị thiếu?" Thấy người ta cứ nhìn chằm chằm mình như vậy Lăng Nhiễm có chút không tự nhiên.

"Xin lỗi! Tôi thất lễ rồi nhưng mà Lăng tiểu thư thật sự rất đẹp" Hà

Quân cười một tiếng, nụ cười rất tự nhiên.

"Cảm ơn" Lăng Nhiễm hơi bất ngờ nhưng vẫn cảm ơn một tiếng.

"Đồ của anh đây" Lăng Nhiễm lấy trong túi ra một cái thẻ CMND đặt lên bàn rồi đẩy về phía Hà Quân.

"Rất xin lỗi cô về chuyện hôm đó, do tôi bất cẩn uống say nên mới vậy" Hà Quân áy náy gãi đầu.

"Không sao tôi không để ý"

"Cô đi ra ngoài thường mang theo vệ sĩ sao?" Hà Quân để ý ngoài cửa kính trong suốt có hai người đàn ông đi theo Lăng Nhiễm tới đây.

"Ừm đây là ý của chồng tôi, sức khỏe tôi không được tốt nên ra ngoài cần có người đi theo phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra"

"Chồng? Cô kết hôn rồi à?" Ánh mắt Hà Quân loé lên tia thất vọng, vậy mà anh còn nghĩ sẽ theo đuổi người này cơ đấy không ngờ người ta đã lập gia đình rồi.

"Tôi kết hôn rồi" Lăng Nhiễm nói xong còn giơ bàn tay có chiếc nhẫn cưới lên.

Lần này thì Hà Quân thất vọng ra mặt: "Chồng cô là ai?"

"Anh có vẻ quan tâm tới chuyện đời tư của tôi nhỉ?" Hừ! Hà Quân mà lại không biết cô là vợ Hoắc Mạc Đình sao, đúng là chuyện khó tin mà.

Hà Quân: Tôi thật sự không biết mà ToT mới đi nước ngoài về làm sao mà biết được!

"Không có! Tôi chỉ tò mò là người đàn ông nào lại may mắn đến thế thôi"

Lăng Nhiễm mỉm cười không nói gì, người của Hà gia đều như vậy sao?

Bữa cơm kết thúc trong nhanh chóng, Lăng Nhiễm phát hiện ra Hà Quân ngây thơ đến khó tin, lại nói nhiều vô cùng, anh ta kể hết cuộc sống trước giờ cho cô nghe cả việc anh em nhà họ đấu đá nhau thế nào, không có chút cảnh giác nào với người ngoài sao Hà nhị thiếu? Nhưng Lăng Nhiễm vừa đứng lên cảm giác choáng váng quen thuộc ấylại ùa về, hoa mắt, đau đầu, tim đập nhanh, sắc mặt tái nhợt.

"Cô sao thế?" Hà Quân ân cần hỏi han.

Lăng Nhiễm không đứng nổi nữa ngồi lại xuống ghế, đưa tay lên che

mắt không trả lời Hà Quân vì đầu cô lúc này trống rỗng.

"Lăng tiểu thư? Cô không sao chứ?"

Lăng Nhiễm thở gấp hơn lấy móc máy lấy điện thoại chưa kịp làm gì cô đã lịm đi.

Thân hình đổ xuống may mà Hà Quân đỡ lấy kịp thời: "Lăng tiểu thư!?"

Anh ta không nghĩ nhiều sắc mặt cũng thay đổi thành bộ dáng nghiêm túc.

Khom người bế Lăng Nhiễm lên đi nhanh ra ngoài, cô ấy đột nhiên ngất đi như vậy là sao chứ?

Tiểu Lý, Tiểu Long thấy Hà Quân ôm Lăng Nhiễm đang bất tỉnh đi ra liền căng thẳng muốn lao lên cướp phu nhân của bọn họ thì giọng nói rét lạnh của Hà Quân vang lên: "Cô ấy đột nhiên ngất xỉu! Không phải lúc để lo lắng, lái xe tới bệnh viện!"

Nói xong anh ôm Lăng Nhiễm chui vào trong xe, Tiểu Lý, Tiểu Long không nghĩ nữa lập tức lên xe.

Phu nhân mà có mệnh hệ gì mạng của bọn họ cũng kết thúc..

Chương 51: 51: Thời Gian Không Còn Nhiều

Bích Lạc Doanh hốt hải chạy tới bệnh viện chỉ thấy Hà Quân đang đứng thất thần ở trước cửa phòng bệnh còn có cả Tiểu Lý, Tiểu Long.

"Chị Nhiễm sao rồi?"

"Phu nhân vẫn đang cấp cứu!" Một trong hai người vệ sĩ lên tiếng. Bích Lạc Doanh gạt đầu sau đó liếc nhìn xang Hà Quân: "Anh là Hà Quân?"

"Là tôi"

"Cmn! Anh đã làm gì chị Nhiễm hả? Có biết là cơ thể chị ấy không khoẻ không hả?!"

"Bích tiểu thư! Cô bình tĩnh, chúng tôi đã điều tra rồi, không liên quan tới Hà nhị thiếu!" Tiểu Lý vội giữ Bích Lạc Doanh đang muốn lao lên đánh người lại.

"Gã khốn kia chắc chắn phải làm gì đó! Nếu không chị Nhiễm sao có thể đang yên đang lành lại...! Hắn là người của Hà gia chắc chắn không phải kẻ tốt lành gì!"

Tiểu Lý, Tiểu Long im lặng nhìn nhau bọn họ cũng nghi ngờ y chang Bích Lạc Doanh nhưng đã xem hết camera giám sát trước đó, hoàn toàn không có dấu hiệu động tay động chân gì vào đồ ăn cũng như tác động vật lý hay tinh thần, có thể là phu nhân chỉ bị phát bệnh thông thường.

"Cô! Hừ! Tôi đây không phải tên khốn Hà Diệu mấy cái thủ đoạn tởm lợn này tiểu gia đây khinh làm!"

"Ha! Còn nói khinh làm! Nếu chị ấy mà có làm sao thì anh đợi mà xuống dưới gặp tổ tiên đi!"

Hà Quân lười đáp lại, xùy một tiếng rồi im lặng dõi theo ánh đèn phòng cấp cứu.

Mong là Lăng Nhiễm không bị làm sao.

"Anh Đình đã biết chưa?"

"Dạ chưa!" Tiểu Long đáp.

"Điều tra kĩ gia vị trong đồ ăn" Ánh mắt Bích Lạc Doanh loé lên tia sáng lạ thường.

"Vâng!" Tiểu Long gật đầu rồi rời đi.

Mãi một lúc sau bác sĩ đi ra nói Lăng Nhiễm không vấn đề gì cả chỉ là về sau chú ý tránh những thứ không nên ăn ra, lúc này ba người ngoài phòng bệnh mới thở phào một hơi.

"Xin lỗi! Tôi không biết Lăng tiểu thư không ăn được tiêu!" Hà Quân áy náy nói.

Quả thực anh không hề biết chuyện này.

"Anh đi đi, đừng xuất hiện ở đây nếu không muốn chết!" Bích Lạc Doanh thẳng thừng nói rồi đi vào phòng bệnh.

Hà Quân muốn theo vào nhưng bị Tiểu Lý cản lại ở ngoài, anh đành ngồi xuống ghế, phải gặp mặt Lăng Nhiễm để tận mặt xin lỗi mới được.

Bích Lạc Doanh cầm điện thoại trong tay chần chừ một lát rồi ra cửa sổ gọi điện.

0:27 sáng cửa phòng bệnh được ai đó mở ra.

Bóng dáng hai người đàn ông xuất hiện trong phòng bệnh.

"Hai người là ai?" Hà Quân không cản được đành đi vào theo, chẳng biết vì sao Hà Quân không muốn rời đi.

Hoắc Mạc Đình không trả lời mà đi tới giường bệnh nhẹ nhàng ôm Lăng Nhiễm lên.

Bích Lạc Doanh bị đánh thức: "Anh Đình, Khái ca! Hai người về rồi!"

"Ừ, giúp anh cầm bình"

Bích Lạc Doanh nhanh nhẹn đi lại cầm bình chuyền của Lăng Nhiễm theo anh ra ngoài.

"Các người đưa cô ấy đi đâu!" Hà Quân muốn tiến lên cản nhưng bị Triệu Khái giữ chặt.

"Suyt! Đừng làm ồn, tốt nhất cậu nên trốn cho kĩ trước khi giống anh

traị cậu!" Triệu Khải bỏ lại câu đó rồi hiên ngang rời đi.

Nhìn một màn diễn ra không quá 3 phút Hà Quân không có bất kỳ phản ứng gì anh trai hấn ta? Hà Diệu? Anh ta chết rồi à? Hà Quân không suy nghĩ nữa lập tức đuổi theo nhưng tới cửa lớn bệnh viện lại chẳng thấy tăm hơi đâu.

"Chết tiệt!" Ngồi lên xe thể thao Hà Quân phóng vút đi.

Hoắc Mạc Đình ôm Lăng Nhiễm về biệt thự riêng của Triệu Khải, đi thẳng tới phòng khám của anh ấy đặt cô xuống bây giờ anh mới quay lại hỏi Diệp Tử Kỳ: "Chuyện này là sao?"

"Chị Nhiễm cầm đồ của tên khốn kia, hấn hện chị Nhiễm ăn tối tiện thể trả lại đồ ai ngờ em đang ngồi ở nhà vệ sĩ gọi về nói chị ấy vô viện, em đã điều tra camera giám sát nhưng không có dấu hiệu động tay động chân..."

"Khỏi cần điều tra lắm, chỉ là phát bệnh thôi, thời gian không còn nhiều...!những chuyện như vậy sẽ thường xuyên xảy ra, tạm thời sẽ không nguy hiểm tính mạng" Triệu Khải khoanh tay tựa vào tường thở dài một hơi, vẻ mặt âm trầm.

Hoắc Mạc Đình nghe xong không nói gì chỉ là nhìn Lăng Nhiễm lâu một chút.

Bích Lạc Doanh căn môi sau đó quay người đi ra khỏi phòng.

"Em đi đâu đấy?"

"Điều chế thuốc giải!"

"Đợi anh!" Triệu Khải nói rồi đóng cửa lại sau đó chạy theo Bích Lạc Doanh xuống tầng hầm.

Câu nói của Triệu Khải luôn vang vọng trong đầu Hoắc Mạc Đình, đưa tay sờ lên mặt cô: "Gầy đi nhiều rồi"

Khi nghe tin cô nhập viện tim anh như rút ra ngoài, lập tức bay về trong đêm ngay cả vết thương cũng chưa kịp xử lý, phải xử lý khi lên máy bay.

Cũng may không nguy hiểm gì tới tính mạng.

Chuyện còn lại do Vương Thiếu Tuyền ở lại xử lý..

Chương 52: 52: Muốn Tấm Uyên Ương Không

Khi Lăng Nhiễm tỉnh lại đập vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc đã không gặp vài ngày.

"Còn thấy khó chịu nữa không?"

"Không có, sao anh lại trở về?" Lăng Nhiễm nhìn Hoắc Mạc Đình từ trên xuống dưới, hay lắm không uống công mình diễn trò cảnh báo, không có bị thương.

"Hết việc nên về" Anh không nói là vì cô nên mới trở về.

Lăng Nhiễm ồ một tiếng, chẳng phải nói là công việc rất quan trọng hay sao, sao lại trở về sớm như vậy.

"Lăng Nhiễm, ngày mai chúng ta tạm thời chuyển nhà về thôn Đồng thành phố Hạ Trấn" Hoắc Mạc Đình ngồi xuống vén lọn tóc nhỏ ra sau tai cô.

"Sao đột nhiên lại chuyển đi vậy?"

"Sắp vào đông rồi thời tiết ở đó nổi tiếng là ấm áp kể cả mùa đông không lạnh như ở đây, tới đó em điều trị bệnh cũng an toàn hơn, anh sẽ bố trí an ninh ở đó" Hoắc Mạc Đình vừa nảy ra ý nghĩ này trong đêm và quyết định nó trong đêm luôn, dù sao cũng là có lợi với Lăng Nhiễm.

"Cũng được, vậy còn công ty của anh thì sao?"

"Tạm thời sẽ chuyển về chi nhánh bên đó" Dù sao Hạ Trấn cũng nằm trong mục tiêu phát triển mở rộng của anh, làm sớm một chút cũng không sao.

"Áo anh dính gì kia?" Lăng Nhiễm vươn tay tới vai trái anh thấy một vệt nhỏ màu đỏ ồ son phụ nữ à, nhưng còn chưa chạm vào tay đã bị anh bắt lấy.

"Từ đêm qua trở về anh không tắm người bản em đừng đụng, đợi anh đi tắm đã" Nói xong anh đứng dậy quay người đi vào phòng tắm.

"Anh bị thương đúng không?" Lăng Nhiễm đoán mò, vì cảm giác phần cánh tay bên trái của anh cử động hơi gượng.

Bóng lưng Hoắc Mạc Đình khựng lại trong chốc lát rồi cất giọng trầm thấp khó nghe ra cảm xúc: "Không có, em nghĩ nhiều rồi" Nhìn anh quay người đi đúng là không có gì đáng ngại nhưng mà hôm qua rõ là có vụ mai phục không thể sai được nhưng có vẻ không bị thương, nghĩ đi nghĩ lại Lăng Nhiễm cũng không tin bèn xuống giường đi lại gần cửa phòng tắm bây giờ mở cửa xông vào biết đâu lại thấy đáng vẻ kho.ả thân của anh chồng? Phía dưới! còn không mặc gì!

Nghĩ tới đây Lăng Nhiễm xấu hổ vỗ má mình, trời ơi nghĩ cái gì vậy trời!

Cửa màu trắng nên Hoắc Mạc Đình bên trong đã nhìn thấy bóng dáng Lăng Nhiễm lưỡng lự không biết nên xông vào không thì bật cười, để nước xả đó rồi đi lại mở cửa.

"Sao thế? Muốn tắm uyên ương không?"

Lăng Nhiễm giật mình suýt nữa ngã ra đất nhìn cơ thể trần như nhộng trước mặt, trên vai còn vắt chiếc áo sơ mi vừa cởi, mái tóc hơi ướt một chút Lăng Nhiễm đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm vào bụng người ta đếm múi.

"6 múi, không cần đếm muốn sờ thử không?"

"Không cần" Lăng Nhiễm quả quyết ôm mặt chạy đi ý đồ xấu bị người ta phát hiện rồi.

Nhìn cô vội vã bỏ chạy khoé miệng anh khẽ nâng lên: "Tiểu biến thái!"

Lăng Nhiễm muốn đi tìm Triệu Khải để hỏi nhưng tìm quanh căn biệt thự cũng chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu: "Khải ca đang ở đâu?" Tùy tiện hỏi người giúp việc thì biết anh ta đang ở phòng thí nghiệm dưới tầng hầm.

Do không biết cách mở cơ quan đi xuống đó nên Lăng Nhiễm chỉ có thể đi ra ngoài.

Nghĩ tới một người khác cô chạy lên phòng lén lấy điện thoại Hoắc Mạc Đình đi, mặt khẩu! là gì nhỉ? Ngồi thử vài lần thấy đều sai mặt mã, ngày sinh cũng không đúng số chọn bừa cũng không đúng, không thể tiếp tục thử nếu không sẽ khoá máy mất.

Lăng Nhiễm nhìn chăm chăm vào điện thoại suy nghĩ chốc lát rồi bấm một vài số ấy thế mà điện thoại lại mở được, quá bất ngờ vì Hoắc Mạc Đình lấy ngày sinh của mình làm mật mã điện thoại.

Không thể lỡ thời gian cô đành gọi cho Vương Thiếu Tuyền.

"Sao thế?" Giọng Vương Thiếu Tuyền đột nhiên có chút nhỏ nhẹ giống như chột dạ, điều ấy càng làm Lăng Nhiễm thêm chắc chắn.

"Vết thương của Mạc Đình! " Quả nhiên Lăng Nhiễm chưa nói dứt câu đã nghe thấy giọng gấp gáp của Vương Thiếu Tuyền.

"Vết thương làm sao? Nhiễm trùng rồi à? Đã kêu cậu ta không nên trở về sau khi bị thương như vậy vừa nghe tin cô đã lập tức chạy về vết thương còn chưa kịp xử lý! Tên Triệu Khải kia đâu rồi?"

"Không phải! Anh ấy bị thương ở đâu?"

Đầu dây bên kia lập tức im lặng một hồi sau cũng không có phản ứng gì.

"Em làm gì mà lén la lén lút thế?" Giọng nói Hoắc Mạc Đình từ xa

vọng lại.

"Ga!" Lăng Nhiễm giật mình suýt làm rơi điện thoại, vội giấu ở sau lưng cười hì hì: "Em! em hóng mát.

.

"

"Được rồi đưa máy cho anh" Hoắc Mạc Đình bất đắc dĩ nói.

"! " Lăng Nhiễm đành mím môi đưa máy cho anh.

"Ừ, không việc gì! khừ trùng rồi! ừ! cẩn thận một chút" Sau khi nghe máy xong anh liền ném điện thoại qua một bên rồi tiến về phía Lăng Nhiễm.

Điện thoại: Sao ném tui thế ToT

"Cái đó! xin lỗi em không nên tự ý lấy máy của anh, nhưng mà sao anh bị thương lại không nói với em" Lăng Nhiễm cúi đầu nhìn xuống mũi chân lúc này cô vẫn đi chân trần.

Bỗng cả cơ thể bị nhấc bổng lên: "A! Anh làm gì thế thả em xuống"
"Không mang dép đừng chạy lung tung" Không những không thả cô xuống mà còn siết chặt lấy eo cô, mạnh mẽ dứt khoát không cho cô cơ hội phản kháng.

Sau khi đặt Lăng Nhiễm lên ghế Sofa anh cởi áo tắm để lộ vai trái với một miếng băng gạc lớn: "Không nghiêm trọng, chỉ là đạn sượt qua"
"! " Đạn ghim vào vai còn nói không nghiêm trọng, nhìn cái vị trí băng gạc kia đi có chỗ nào cho thấy là đạn lướt qua chứ? Lừa trẻ con!
"Không tin anh tháo ra cho em xem" Hoắc Mạc Đình làm động tác muốn giật bay băng gạc đi.

"Đừng! Sẽ chảy máu! Có đau không?" Lăng Nhiễm nhanh tay giữ lấy tay anh.

"Không đau"

Hoắc Mạc Đình nói xong sát lại gần cô: "Lo lắng sao?"

Lăng Nhiễm đỏ mặt bởi động tác này, gần quá! : "Không có!"

Câu trả lời là không nhưng Hoắc Mạc Đình lại cười rất vui vẻ.

.

Chương 53: 53: Trở Về Nhà

Qua ngày hôm sau bọn họ lập tức rời tới thành phố Hạ Trấn.

Mất hai tiếng ngồi máy bay và mất thêm 20 phút đi xe tới thôn Đồng.

Vừa đặt chân xuống khỏi xe Lăng Nhiễm bị ngỡ ngàng trước cảnh đẹp thiên nhiên kia.

Hai bên đường là ruộng đồng loáng thoáng vài người dân vẫn đang làm việc.

Hôm nay thời tiết quả thực đẹp không là rất đẹp mới đúng, thích hợp để chuyển nhà, trời không nắng chỉ có gió và mây.

"Nơi này...tuyệt thật!" Không nhận được Lăng Nhiễm cảm thán một câu.

"Cũng may là em thích, anh còn tưởng quá tầm thường với em"

"Không có! Nơi này thực sự rất tuyệt, yên bình!" Bao nhiêu năm sống nơi thành thị xô bồ dường như cô đã quên những thửa bé bỏng được sống trong tự do thoải thích ở thôn quê.

Hoắc Mạc Đình mỉm cười đội lên đầu cô một chiếc mũ lớn, rồi đi bộ theo phía sau cô dõi theo nóng dánh thích thú ấy, bỗng lòng anh yên bình tới lạ.

Vì căn nhà bọn họ ở không thể lái xe qua nên chỉ có thể đi bộ cũng không xa lắm.

Nó nằm sừng sững ở cuối thôn, giữa một dàn nhà đầy cổ xưa lại xuất hiện một căn nhà mang chút hiện đại cao tầng khá lớn.

Trên đường đi không ít người nhìn về phía bọn họ một phần là vì lạ lẫm phần còn lại là dân vệ sĩ xách theo Vali đi theo phía sau. Một đứa trẻ trong lúc nô đùa không cẩn thận va phải Lăng Nhiễm, cô bé bị bật lại ngã xuống đất khóc oà lên: "Bé con không sao chứ?" Thấy khuôn mặt dịu dàng của Lăng Nhiễm đứa bé dùng đôi mắt long lanh ngập nước nhìn cô: "Chị đỡ em dậy nhé?" Đứa trẻ nín khóc gật đầu, nhưng vừa đứng dậy nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng dọa người của Hoắc Mạc Đình đứa trẻ sợ hãi lại oà khóc lên, mẹ đứa bé nhanh chóng chạy lại ôm con nói xin lỗi rồi chạy mất tăm hơi.

Lăng Nhiễm nhìn về phía anh thờ dãi: "Ngài Hoắc, anh giãn cơ mặt ra đi! Lạnh lùng thế kia sẽ dọa người đấy! Cười lên đi!"

Hoắc Mạc Đình nghe xong thì giãn cơ mặt thật nhưng sau đó lại nở một nụ cười...hết sức...hết sức miễn cưỡng nhìn hình ảnh đó còn đáng sợ hơn cả khuôn mặt lạnh băng của anh.

"Được rồi! Anh đừng cười nữa!"

Vệ sĩ đằng sau vận hết khả năng để nhin cười, ôi chúa ơi Hoắc tổng của bọn họ vừa làm gì vậy trời nếu ở đây không có ai hẳn là bọn họ sẽ cười té khói.

Vừa bước vào nhà, Lăng Nhiễm liền đi tham quan quanh ngôi nhà còn Hoắc Mạc Đình điều khiển vệ sĩ sắp xếp chút đồ đạc cũng như quần áo, đồng thời chính thức đưa người làm vào nhà.

Thiết kế màu sắc ở đây khá hơn ở Hoắc gia một chút ít ra còn có chút tươi sáng của thiên nhiên, căn nhà này tổng cộng có 3 tầng, tầng 1 đương nhiên là phòng khách và phòng bếp rồi.

Tầng hai gồm 2 phòng ngủ, 1 phòng tập gym, 1 phòng thiết kế như phòng bệnh khá giống với căn phòng nhà Triệu Khải.

Đứng từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được cả thôn Đồng, có trẻ con nô đùa, có cây cối xanh tốt, có ruộng đồng bạt ngàn, sinh hoạt nơi đây dường như không bị bất cứ thứ gì cản trở không khí không nhiễm chút khói bụi ô nhiễm như thành thị.

"Lạnh không?" Bỗng một chiếc áo khoác nhỏ được đặt lên vai cô cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân.

"Không lạnh! Anh nói xem nếu sau này em không chết có thể thường xuyên tới nơi này được không?"

Nghe thấy từ chết Hoắc Mạc Đình sửng người ánh mắt tối lại: "Ừ!

Bất cứ lúc nào em muốn"

"Cảm ơn anh!" Ánh mắt Lăng Nhiễm toàn màu xanh lấp lánh như đá quý.

Chẳng biết Tình Y Hồng thế nào lại nghe lời Hoắc Mạc Đình trở về địa bàn của Tình gia.

Rất nhanh đã có quản gia tự mình lái xe tới đón cô về biệt thự.

"Tiểu thư...!người cuối cùng cũng chịu trở về..." Quản gia rưng rưng nhìn Tình Y Hồng.

"Cháu về rồi!"

"Trưởng thành nhiều rồi...tiểu thư ta có thể mạo muội ôm người một cái được không?"

"Được chứ! Lão quản gia!"

Quản gia kích động ôm lấy Tình Y Hồng dưới sự cho phép của cô.

Lát sau hai người lên xe trở về biệt thự.

Đứng trước ngôi nhà đã rất lâu không nhìn thấy mặt Tình Y Hồng có chút cay.

Cô đã tự nói sẽ không trở về nơi này nữa...

"Tiểu thư! Lão gia đang đợi ở bên trong"

Tình Y Hồng hít một hơi thật sâu rồi gật đầu bước vào trong.

Không ít người làm sửng sờ khi thấy cô trở lại.

"Tiểu thư! Cô cuối cùng cũng trở lại!"

Tình Y Hồng mỉm cười nhìn mọi người: "Đã lâu không gặp" rồi nhấc chân đi vào trong, dù đã lâu không trở lại nhưng địa hình cô nhớ như in trong lòng.

Mọi thứ vẫn như cũ giống lúc cô chưa rời đi không hề thay đổi.

Ngắm lại chỉ có lòng người là đổi thay.

"Hừ! Cuối cùng cũng chịu về!" Một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế lớn danh mặt nói nhưng ánh mắt lại có tia mệt mỏi, ông biết con gái trở về nên đã thức trắng đêm để đợi.

"Lần này gọi tôi về là có chuyện gì vậy?"

"Ngay cả một tiếng ba cũng không thềm gọi! Trưởng thành rồi nhỉ?"

"Nếu chỉ để nhìn thì tôi đi đây!" Tỉnh Y Hồng nhú mày quay người định rời đi.

"Lần này ta gọi con về là vì chuyện hôm sự của con!" Giọng Tỉnh lão gia có chút tức giận.

Đứa nhỏ này từ lần bỏ đi đó không hề trở lại khi về lại chẳng thềm ngoái ngoài gì tới người cha này, nếu không phải ông nhờ Hoắc Mạc Đình khuyên bảo có khi con nhóc này cũng không chịu về..

Chương 54: 54: Đánh Thắng Tôi Tôi Kết Hôn Với Anh! Sao Nào

Tĩnh Y Hồng quay người lại nhú mày nhìn ba mình: "Hôn sự?"

"Con gái lớn rồi cũng phải gả đi, không thể lang thang mãi bên ngoài như vậy"

"Ông có tư cách gì quản lý cuộc đời tôi! Từ lâu tôi đã không coi ông là ba rồi!" Tĩnh Y Hồng nổi đóa, dựa vào cái gì chứ! Đuổi cô ra khỏi nhà sau đó gọi cô về là muốn gả cô đi sao? Đâu có dễ dàng được như vậy!

Tĩnh lão gia không trả lời mà hướng về phía trước gọi lớn: "Dịch Quý! Vào đây thôi!"

Tĩnh Y Hồng hướng mắt ra đằng sau thì thấy một thanh niên cao ráo điển trai, thoát nhìn có vẻ rất lịch lãm cả người toát lên vẻ chính nhân quân tử.

Nhưng cái nhan sắc ấy vẫn thua cả Hoắc tổng, không! Đến cả trợ lý Cẩn còn đẹp trai hơn anh ta.

"Làm quen đi! Đây sẽ là đối tượng kết hôn của con-Dịch Quý.

Đây là con gái chú tiểu Hồng"

"Chào Tĩnh tiểu thư!" Dịch Quý đưa một tay ra ngỏ ý bắt tay.

Tĩnh Y Hồng chẳng thèm điểm xia gì tới cái bắt tay ấy mà lạnh giọng hỏi: "Anh muốn kết hôn với tôi?"

"Đúng vậy" Không được bắt tay nhưng nét mặt Dịch Quý không một chút ngại ngùng quẫn bách nào cả vẫn giữ nguyên nét mặt tươi cười như ban đầu.

"Được thôi! Đánh thắng tôi, tôi kết hôn với anh! Sao nào?"
Dịch Quý bất ngờ vì lời nói này của Tĩnh Y Hồng anh ngây người chốc lát rồi nhìn Tĩnh lão gia.

"Sao? Không dám sao?"

"Được thôi" Dịch Quý thoải mái gật đầu.

"Tĩnh tiểu thư là con gái mời đánh trước!"
Tĩnh Y Hồng nhếch khóe miệng lên thành một đường cong tuyệt vời rồi lao về phía Dịch Quý.

"Uỳnh!" Cơ thể Dịch Quý đổ rạp xuống đất.

Tĩnh Y Hồng: "! "

Tĩnh lão gia: "! " Giả quá ông cháu ơi!

"Tôi thua rồi!" Dịch Quý ngồi bất động trên sàn.

Tĩnh Y Hồng giật giật khóe miệng nhìn Dịch Quý dưới đất rồi lại liếc nhìn ba mình đang lảng tránh ánh mắt của cô.

Xin đi được không? Mình vừa mới chạm nhẹ vào ngực anh ta thì anh ta đã ngã lăn quay ra đất rồi, thắng cái mợ gì?

"Muốn tôi ở lại thì nói một câu khó thế à? Còn bày mấy trò trẻ con ấu trĩ này!" Tĩnh Y Hồng khó chịu nói nhưng không quay đi mà đi thẳng lên phòng mình.

Tĩnh lão gia thấy thế liền vui mừng khôn xiết chuẩn bị lên tâm sự với con gái thì thấy Dịch Quý vẫn ngồi im đó bèn nói: "Được rồi, cảm ơn cháu, lần sau nhớ diễn thật một chút!"

Dịch Quý: "! " Anh ta bị ép! ToT

Chỗ Lăng Nhiễm đã xấp xếp ổn thoả, không lâu sau Bích Lạc Doanh và Triệu Khải cũng cùng nhau tới đây.

"Anh Đình! Anh tìm đâu ra chỗ này vậy? Đẹp quá!"

"Tình cờ phát hiện ra" Hoắc Mạc Đình nhàn nhạt trả lời.

"Ái chà chà! Không tồi nhỉ!" Triệu Khải chống nạch ngẩng nhìn xung quanh.

"Hai người tới rồi!" Lăng Nhiễm đi từ trên lầu xuống.

"Chị Nhiễm! Nơi này tuyệt quá!" Bích Lạc Doanh ném hành lý cho vệ sĩ rồi chạy lại chỗ Lăng Nhiễm.

"Ừ, lên trên ngắm cảnh còn tuyệt hơn!" Lăng Nhiễm kéo Bích Lạc Doanh đi lên lầu.

"Này! Công việc ở bên kia A Tuyền đã làm xong rồi, có cần cho người tới đón không hay để cậu ta tự tới?"

"Không cần đón"

"Vậy là tự tới hả, liệu cậu ta có biết đường không?"

"Cậu ta không tới đây"

"Không tới á? Sao thế?"

"Trụ sở chính tạm giao cho cậu ta"

"! " Ác thật đấy!"

"Mấy dụng cụ tôi cần đã cho người chuyển tới chưa?" Triệu Khải nói là nói tới mấy dụng cụ y tế ở biệt thự của anh.

"Rồi! Sân sau có khu thí nghiệm riêng cho cậu"

"Aaa! Đình Đình thật là tốt quá đi!" Triệu Khải lao lên muốn ôm anh lại bị anh hất hủi đá đi.

"Cút xa ra! Còn nữa cấm gọi tôi bằng cái tên gớm ghiếc kia nếu không tịch thu toàn bộ!"

Triệu Khải nước mắt lưng tròng gật đầu lia lịa, không nên chọc vào tên này huhu!.

Chương 55: 55: Vô Đề

Thời gian dần trôi, cơ thể Lăng Nhiễm cũng càng trở nên yếu hơn, đã thử vài lần thuốc nhưng chỉ được một thời gian ngắn, số thời gian ngủ của cô tăng lên sức ăn cũng kém đi, chẳng mấy chốc cơ thể đã gầy đi rất nhiều.

Hoắc Mạc Đình lúc nào cũng túc trực bên cô, mọi công việc đều xử lý khi cô chớp mắt.

Khi thực sự cần thiết anh mới tới công ty.

Triệu Khải và Bích Lạc Doanh thì cả ngày ở trong phòng thí nghiệm điều chế thuốc chuẩn bị thuốc để làm phẫu thuật sắp tới.

Đợi tới khi tế bào trong cơ thể Lăng Nhiễm suy kiệt nhất mới có thể làm phẫu thuật an toàn.

Dù Hoắc Mạc Đình không muốn hành hạ cô như vậy nhưng nếu phẫu thuật luôn sẽ để lại nhiều di chứng nguy hiểm sau này, có khi còn gặp rủi ro trong lúc phẫu thuật nên anh đành nhìn cô mỗi ngày một suy yếu.

Có khi Lăng Nhiễm ngủ rất sâu, đánh thức cô không được dọa mọi người một phen hú vía.

Gần đây cô cũng không thể đi lại một cách tự do như trước nữa mỗi lần tính bước đi thì chân lại chẳng có chút sức nào cả một là sẽ ngồi xe lăn những lúc anh vắng nhà, hoặc sẽ do anh bế cô đi khắp nơi như trẻ con vậy, ban đầu Lăng Nhiễm còn có chút xấu hổ nhưng lâu dần cũng quen.

Giống sáng nay, Hoắc Mạc Đình tới công ty họp cổ đông, dì Thẩm đã chuyển tới đây để tiện chăm sóc hơn.

Lăng Nhiễm lại ngồi trên chiếc xe lăn gần bó hơn một tháng.

Cô đã ở thôn Đồng này gần 3 tháng rồi, vài tuần đầu còn cảm giác được sức lực trong cơ thể nhưng hơn một tháng gần đây cô đều không thể đi lại bình thường, làm chút chuyện cũng mất sức vô cùng.

"Dì ơi, con muốn ra ngoài hôm nay trời không lạnh lắm có thể không?" Lăng Nhiễm được đỡ lên xe lăn nhỏ giọng hỏi.

"Cái này..." Dì Thẩm hơi chần chừ đi qua mở cửa sổ phòng ngủ thấy bên ngoài, gió lạnh tạt vào mặt dì nhưng cũng không lạnh lắm, bây giờ đã là giữa mùa đông rồi.

"Ở trong nhà mãi con chán quá..." Lăng Nhiễm rũ mắt cúi xuống nhìn mũi chân.

"Con đợi ta chút!" Dì Thẩm không nỡ nhìn Lăng Nhiễm buồn bã liền đóng cửa sổ, đi xang phòng bên cạnh lấy quần áo, khăn choàng, gang tay, vớ, mũ len cùng một tấm chăn lông dày sau khi bọc kín người Lăng Nhiễm dì mới yên tâm đẩy cô vào thang máy đi xuống tầng 1.

Lăng Nhiễm: "...". Bọc kín như vậy...thôi không sao ra ngoài được là tốt rồi.

Nhìn mọi thực vật bên ngoài đã khô Lăng Nhiễm lại cảm thấy chúng thật giống mình.

Đều đã tàn lụi...

"Sao lại để cô ấy ra ngoài này?" Hoắc Mạc Đình đột nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Nhiễm nhú mày không vui chút nào.

"Thiếu gia tôi..."

"Là em muốn ra ngoài nên đòi dì Thẩm đưa ra"

"Ngoài này lạnh, vào trong thôi!" Hoắc Mạc Đình nói xong cúi người ôm Lăng Nhiễm lên cất bước đi.

"Đừng! Cứ ở trong nhà em không chịu được...ở ngoài này một chút nữa thôi được không? Hơn nữa em mặc rất nhiều quần áo...còn có gang tay...mũ..." Lăng Nhiễm níu chặt vạt áo của anh.

Cô lúc này được quấn kín mít tròn tròn như cục bông.

Hoắc Mạc Đình dừng bước nhìn cô thờ dài rồi nói: “Năm phút”
“Được” Lăng Nhiễm vui vẻ gật đầu.

Anh ôm cô tới sân vườn có mái che đặt cô ngồi lên đùi ôm cô vào lòng.

Lăng Nhiễm im lặng tựa vào lòng anh, trong khoảng thời gian này cô thừa nhận một điều rằng người đàn ông này cô thật sự đã yêu anh mất rồi, những dịu dàng mà anh dành cho cô đã làm cô siêu lòng.

“Mạc Đình...nếu em chết anh có buồn không?”

Cơ thể Hoắc Mạc Đình khựng lại, sắc mặt lập tức thay đổi: “Sẽ không có chuyện đó xảy ra, anh nói rồi anh không để em xảy ra bất cứ chuyện gì, tin anh!”

Lăng Nhiễm mỉm cười gật đầu rồi từ từ nhắm mắt lại : “Ừm! Em tin anh...”

“Lăng Nhiễm?”

Tim Hoắc Mạc Đình hẫng đi, anh vội nâng mặt cô lên tới gần khi nghe thấy hơi thở đều đặn nhẹ nhàng của cô anh mới yên tâm thả lỏng, mỗi lần cô tự nhiên ngủ thiếp đi là một lần anh hoảng sợ.

Nhẹ nhàng ôm cô vào trong, về tới phòng đặt cô xuống giường chỉnh lại nhiệt độ trong phòng sau đó tháo bớt đồ trên người cô cho đỡ cộm lúc này anh mới đứng lên đi thay đồ trên người vẫn còn mặc chiếc áo dài đen mang theo hơi lạnh.

Rạng sáng hôm sau Lăng Nhiễm phát sốt cũng may chỉ là sốt nhẹ, khi đó anh đã thẳng thừng tuyên bố không cho phép cô ra khỏi nhà nửa bước trừ khi qua mùa đông.

Dù Lăng Nhiễm đã khóc nhưng anh vẫn không đồng ý.

Dùng chiêu năn nỉ, ăn vạ không thành nên cô chỉ có thể buồn bã thỏa hiệp.

Anh nói có thể đáp ứng mọi nhu cầu của cô nhưng những gì có hại tới sức khoẻ đều không cho phép.

Những ngày tháng Lăng Nhiễm tới thôn Đồng ở thành phố Cao Giang cũng chẳng hề yên ổn, nhà họ Lăng đang chìm trong nợ nần ba Lăng lộ tin tham ô quĩ, cổ phiếu công ty tụt dốc không phanh.

Nhà họ đã nhiều lần liên hệ với Lăng Nhiễm muốn Hoắc gia ra tay giúp đỡ nhưng không liên lạc được với họ.
Bần cùng quá Lăng Kỳ phải đi làm cái chuyện kia với đàn ông để giúp đỡ ba.

Trong lòng cô ta càng thêm hận Lăng Nhiễm.

Người trong thành phố đều nói Lăng Nhiễm lấy oán báo ân ăn cháo đá bát, bất hiếu cha mẹ gặp khó khăn lại không thấy mặt mũi đâu.
Tin tức đó làm chấn động giới Chính trị.

Ngoài ra còn có một tin tức sốc không kém ở giới giải trí.

Diễn viên hạng A Thiên Kỳ Nhan sau khi kết thúc phim "Đứa trẻ mù" đã rút khỏi giới giải trí lui về ở ẩn.

Cả sự nghiệp vang dội dừng lại ở đỉnh cao, mọi người đều không biết nguyên nhân đằng sau chỉ biết rằng cô lui về ở ẩn vì muốn lập gia đình.

Các fan dù không muốn chút nào thậm trí nhiều fan còn tỏ thái độ bất mãn nhưng vì hạnh phúc của thần tượng nên họ chỉ đành tiếc nuối ủng hộ.

Những tin tức này Lăng Nhiễm không hề biết cô chỉ chuyên tâm trị liệu chuẩn bị để phẫu thuật.

Hà Quân sau lần đó ở bệnh viện liền không gặp lại Lăng Nhiễm, dù anh tìm mọi cách lợi dụng mọi mối quan hệ cũng không tìm được cô, trong lòng vẫn còn thắc mắc không biết Lăng Nhiễm có an toàn không.

Hành động của anh ta đã thu hút sự chú ý của Hà Diệu.

Nói cách khác đã tới lúc cuộc đấu tranh giành quyền thừa kế của nhà

họ Hà chính thức bắt đầu từ đó..

Chương 56: 56: Vì Cô Không Phải Cô Ấy

Ba tháng sau tại thành phố Cao Giang.
Chiếc xe Rolls Royce màu đen quen thuộc từ từ tiến vào cổng lớn Hoắc gia.

Một người phụ nữ ăn mặc kín mít nhìn thấy hai mắt sáng lên liền nhanh chân lao vào bên trong đuổi theo chiếc xe bảo vệ đứng canh không kịp cản chỉ đành đuổi theo: "Này! Cô kia! Cô không được phép vào đây!"

Người phụ nữ như không nghe thấy điên cuồng chạy theo chiếc xe tới tận cửa biệt thự của Hoắc Mạc Đình, lúc cô ta dừng lại bảo vệ cũng tóm được cô ta.

"Cô bị điên à? Biết chỗ này là chỗ nào không mà dám tự tiện xông vào đây!"

"Bỏ ra...Lăng Nhiễm...cmn biến mất nửa năm trời! Đồ bất hiếu! Lúc gặp khó khăn thì không thấy cô đâu bây giờ quay trở lại làm gì cơ chứ! Sao không chết luôn đi!"

"Con mụ điên này! Mau ra ngoài!" Hai người bảo vệ ra sức kéo người phụ nữ đi.

Lúc này trợ lý Cẩn bước xuống khuôn mặt lạnh tanh đi ra phía sau mở cửa xe.

Lăng Kỳ đang định chửi bới tiếp thì cảnh tượng phía trước làm cô ta đứng hình.

Lăng Nhiễm mặc đồ bệnh nhân khoác một chiếc áo len mắt nhắm nghiền trên tay còn cầm kim truyền được Hoắc Mạc Đình ôm ra khỏi xe, Bích Lạc Doanh xuống theo cầm chiếc bình truyền.

Anh chẳng thèm liếc mắt tới Lăng Kỳ mà đi thẳng vào nhà.

Lăng Kỳ dậm chân tại chỗ miệng há ra nhưng chẳng nói được.

"Lăng tiểu thư! Hoắc tổng mời cô vào bên trong một chuyến" Trợ lý Cẩn lịch thiệp gật đầu với bảo vệ.

Lăng Kỳ khôi phục lại trạng thái cõi mủ ném đi rồi theo chân Cẩn Vĩ Thành vào trong.

Đợi khoảng chừng 15 phút cuối cùng cũng thấy Hoắc Mạc Đình đi xuống.

Bích Lạc Doanh cũng xuống theo.

"Ồ cậu vừa trở về đã có gái tới tìm sao?" Triệu Khải lắc lắc chìa khoá xe trong tay, anh vừa đi rước bấy bì về, Đình Đình đã mạnh tay mua cho anh một con Lamborghini Murcielago ehehe.

Hoắc Mạc Đình liếc nhìn Triệu Khải không dừng bước đi về phía sofa.

"Ấy! Đây không phải là chị của Nhiễm Nhiễm sao?" Triệu Khải đưa chìa khoá cho lái xe nhòm nhòm Lăng Kỳ.

"Xin chào! Tôi là chị gái Lăng Nhiễm" Lăng Kỳ giương đôi mắt xinh đẹp nhìn.

"Bảo sao em thấy cô ấy quen quen" Bích Lạc Doanh cũng đi lại ngồi xuống ghế cạnh Triệu Khải.

Lăng Kỳ bất ngờ nhìn Bích Lạc Doanh có chút không được tự nhiên, có vẻ cô ta không nhận ra mình.

"Tôi biết mục đích cô tới đây, tôi sẽ không giúp" Hoắc Mạc Đình vào thẳng vấn đề.

"Tại sao chứ? Đó là gia đình vợ anh mà!" Sắc mặt Lăng Kỳ trắng bệch.

"Gia đình? Ha! Các người nói từ đó trơn chu quá nhỉ"

"Dù sao Lăng Nhiễm cũng là người của Lăng gia...tôi tìm em ấy giúp chứ không tìm anh, em rể ạ!"

"Từ giây phút mấy người định để vợ tôi đi làm mấy thứ bẩn thỉu kia thay cô thì cô ấy đã không còn là người của Lăng gia nữa rồi"

"Còn nữa người tôi cưới là Lăng Nhiễm chứ tôi không làm thông gia với Lăng gia mấy người, rút lại hai từ em rể kia đi"

"Anh đâu phải ba mẹ mà thay em ấy quyết định chứ? Vì cô ta mà tôi phải bước chân vào con đường này! Tại sao tôi sống khổ sở phải hủy hoại bản thân còn cô ta lại sống hạnh phúc chứ?" Nước mắt Lăng Kỳ bắt mãn lã chã rơi.

"Vì cô không phải cô ấy" Hoắc Mạc Đình thông thả vất chân trả lời.

"Lần cuối tôi giữ sự lịch sự cho các người, lần sau nếu còn buông những lời như vậy với vợ tôi thì cô sẽ biết thế nào gọi là hủy hoại cuộc đời thật sự, giờ thì rút đi!"

Lăng Kỳ chưa kịp phản ứng gì đã bị bảo vệ đi vào lôi ra ngoài.

Lăng Nhiễm chết tiệt! Cô ta tuyệt đối không buông tha.

"Đổi bộ sofa khác" Hoắc Mạc Đình bỏ lại chiếc thẻ ngân hàng rồi đứng lên bỏ đi.

"Ồ ồ! Doanh Doanh! Đi mua sắm thôi, tiện thể anh đưa em đi hóng gió bằng bãi bi của anh!" Triệu Khải lôi xềnh xệch Bích Lạc Doanh đi. Bích Lạc Doanh: "...". Cô đánh người được không?

Đi khắp nơi với Triệu Khải, Bích Lạc Doanh đã mệt rã rời cô chui vào một quán cà phê ngồi nghỉ.

"Anh là trâu bò hả? Đi nhiều như vậy cũng không mệt!"

"Chẳng phải phụ nữ thích nhất là mua sắm sao? Mình đang cầm thẻ của Đình Đình thì phải quẹt sạch chứ!" Hiếm khi mới có cơ hội động vào thẻ của ai đó, tiếc là tấm thẻ đen không giới hạn kia người ta cho vợ mất rồi.

"Bây giờ em nhận mình không phải là phụ....a!" Bích Lạc Doanh đang nói mất đột nhiên tối sầm đầu nhói đau.

"Doanh Doanh em sao thế? Khó chịu ở đâu sao?" Triệu Khải vội đi tới hỏi han.

"Đầu em tự nhiên đau quá..." Bích Lạc Doanh gõ gõ mấy cái vào đầu nhưng cảm giác đau nhói không hề giảm.

"Đừng gõ! Lên đây anh cố em về!" Triệu Khải nhú mào khom lưng xuống.

Bích Lạc Doanh không từ chối mà chèo lên lưng anh một tay ôm cổ anh một tay xoa đầu.

Dạo này cô rất hay bị đau đầu rất lâu về trước đã khỏi rồi không hiểu

sao lại bị lại..

Chương 57: 57: Đổi Thuốc

"Doanh Doanh! Em đi thay thuốc cho Nhiễm Nhiễm giúp anh tên kia tìm anh có việc gấp!" Triệu Khải đưa lọ thuốc vào tay Bích Lạc Doanh rồi chạy mất tới cửa thì dừng lại gật đầu với Hoắc Mạc Đình.

"Ấy! Anh..." Bích Lạc Doanh nhìn lọ thuốc trên tay đầu đột nhiên đau nhói, qua một lát cô như biến thành một người khác ánh mắt tối dần nhẹ nhàng bước từng bước vào trong phòng.

Bàn tay đưa vào trong túi lôi một lọ thuốc nhỏ giống như vậy trao đổi hai thứ với nhau rồi bơm thuốc vào xi lanh chuẩn bị đưa vào bình truyền mới thì cánh cửa phòng bật mở, Bích Lạc Doanh giật mình làm rơi thứ trên tay.

"Em làm gì thế?" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt Triệu Khải tệ vô cùng: "Doanh Doanh thứ em vừa đổi là gì?"

"Hai người nói gì vậy? Em đang thay thuốc cho chị Nhiễm mà!" Bích Lạc Doanh lại trở về dáng vẻ hiền động tươi tắn.

"Cái thứ thuốc mà cô thay là nguyên nhân khiến vợ tôi phẫu thuật xong lại không thể tỉnh lại?"

Bích Lạc Doanh bị dáng vẻ này của anh dọa sợ đổ mồ hôi lạnh: "Anh Đình...anh nói vậy là sao? Thuốc này là Khải ca đưa cho em..."

"Chát!" Anh tiến lên dành cho Bích Lạc Doanh một cái tát khiến cô ấy ngã rạp xuống đất.

"Mạc Đình! Bình tĩnh lại! Có điều bất thường!" Triệu Khải nhanh chóng đứng ra cản trước mặt Bích Lạc Doanh.

Hoắc Mạc Đình nghiêng răng ken két ngay lúc này anh muốn giết luôn người ngồi dưới đất kia.

Cmn hại anh còn suýt đổi nguyên nhân do người làm phẫu thuật!

"Nói! Thứ thuốc kia là gì?" Giọng Hoắc Mạc Đình lạnh thấu xương

đến Triệu Khải nghe cũng nổi da gà.

Bích Lạc Doanh run rẩy hiển nhiên là bị sốc vì cái tát vừa rồi, cô đã làm gì cơ chứ? Lần đầu tiên anh Đình đánh cô ta, lại không chút nương tay!

"Mạc Đình! Cậu để tôi hỏi!"

Triệu Khải hít một hơi rồi nhìn Bích Lạc Doanh hỏi: "Nói anh nghe! Thứ thuốc em vừa đổi là gì? Thuốc ngủ?"

"Anh nói gì vậy? Em đâu có đổi!" Bích Lạc Doanh uất ức khóc.

Cô rõ ràng chưa hề tráo đổi.

"Cút!" Hoắc Mạc Đình nhắm mắt lại chỉ tay ra ngoài cửa.

"Anh Đình! Em đã làm gì sai cơ chứ? Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?"

Bích Lạc Doanh đứng lên đi tới trước mặt Hoắc Mạc Đình tra hỏi.

"Người đâu! Đưa cô ta cút đi!"

"Anh! Anh rốt cuộc bị sao vậy?" Bích Lạc Doanh chẳng hiểu gì cả.

Hoắc Mạc Đình muốn ra tay lại bị Triệu Khải cản lại nói với người làm: "Đưa Doanh Doanh đi!"

"Bỏ ra! Các người...ha...cô ta sớm muộn gì cũng chết thôi!" Đang khóc lóc chẳng hiểu chuyện gì thì tự nhiên lại giống như ban nãy cảm giác như nhân cách thứ hai vậy.

"Doanh Doanh! Em nói nhảm vừa thôi!" Triệu Khải nắm chặt tay thành quyền hét lên.

"Anh hét cái gì! Dốc sức cứu một đứa sẽ phải chết? Ha! Hành hạ cô ta thế thà giết cô ta đi còn hơn!" Bích Lạc Doanh lộ ra vẻ mặt hung ác.

"Kiểm tra!" Hoắc Mạc Đình lên tiếng.

Triệu Khải thở phì phò, Hoắc Mạc Đình nói lời đó là dành cho anh, đi lại giường bệnh không nói một lời lập tức tiến hành kiểm tra cơ thể Lăng Nhiễm.

Bích Lạc Doanh đã bị đưa đi, suốt cả một quá trình kiểm tra Hoắc Mạc Đình không có bất cứ hành động nào, anh cứ đứng im ở đó như một pho tượng.

Anh sai thật rồi! Để mối họa cạnh gần cô ngày ngày...bảo sao sau khi phẫu thuật vào 3 tháng trước Triệu Khải từng nói muộn nhất là một

tuần sẽ tỉnh lại nhưng hai tuần...ba tuần...một tháng...hai tháng...ba tháng cô chẳng hề tỉnh lại chút nào.

Điều đó đối với anh như một mũi kim đang chạy chậm dần trong người, đau buốt khó chịu.

"Nhiễm Nhiễm không sao, thứ đó là thuốc ngủ có lẽ hết đợt thuốc này cô ấy sẽ tỉnh lại, nhưng sử dụng trong thời gian dài ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, mình sẽ xử lý chuyện này" Sau khi kiểm tra xong Triệu Khải mới dám hít thở, anh lo ngổn nhỡ Lăng Nhiễm có mệnh hệ gì e là cả ba mẹ Doanh Doanh cũng không cứu được em ấy.

Hoắc Mạc Đình không nói gì cả nhìn chăm chăm vào Lăng Nhiễm.

"Mình xin lỗi! Biểu hiện Doanh Doanh rất kì lạ, mình sẽ đi điều tra!"

Triệu Khải nói rồi đi ra khỏi phòng trước khi đóng cửa liếc nhìn bóng dáng đơn độc của Hoắc Mạc Đình khẽ thở dài.

Haiz...coi vợ như mạng mà còn giả bộ.

Anh nhớ lại trước đó khi Lăng Nhiễm mãi không tỉnh Hoắc Mạc Đình nổi giận suýt chút đã đem anh bỏ đói.

Lúc cánh cửa đóng lại Hoắc Mạc Đình mới di chuyển dần về phía giường, nhẹ nhàng quỳ xuống trước giường, nắm lấy bàn tay gầy guộc của Lăng Nhiễm đặt lên đó một nụ hôn rồi khẽ thủ thỉ: "Lỗi tại anh...xin em đừng ngủ nữa..."

Ngoài cửa Triệu Khải chưa hề đi, anh đứng dựa vào cửa muốn hút thuốc nhưng lại nhớ ra Hoắc Mạc Đình từng nói cấm hút thuốc ở địa bàn của anh nên đành cất thuốc vào trong túi đi về phía cửa lớn.

Chuyện này hẳn là có uẩn khúc, biểu hiện của Doanh Doanh khi đó rất giống người đa nhân cách.

Bỗng một hiện tượng loé lên trong đầu Triệu Khải.

Đau đầu...hành động như bị sai khiến...!không nhớ mình đã làm gì...rất giống với cái đó....

Chương 58: 58: Con Chim Bị Bẻ Cánh Sẽ Trở Nên Bất Lực

Biệt thự riêng của An Vũ Phong.

"Thiếu phu nhân! Người ăn một chút đi, cứ như vậy sẽ hại thân thể đó" Người làm nhìn khay đồ ăn vẫn còn nguyên vẹn, bà đã đen lên đây nửa tiếng rồi nhưng thiếu phu nhân không hề động tới.

"Để đó đi!" Thiên Kỳ Nhan nhẹ nhàng nói.

"Nhưng mà...thiếu gia nói nếu thiếu phu nhân không ăn thì chúng tôi đều sẽ chết!"

Thiên Kỳ Nhan im lặng chốc lát rồi quay người cầm thìa lên bắt đầu ăn, không kháng cự nữa.

Người làm thấy vậy thở phào một hơi.

Cũng thật khổ cho thiếu phu nhân bị ngăn cản ước mơ, cảm đoán.

Cũng tại tính chiếm hữu của thiếu gia bọn họ quá cao.

Thiếu phu nhân giống như là con chim bị bẻ cánh sẽ trở nên bất lực... Sau khi ăn xong người hầu bưng khay đồ ăn đi.

Thiên Kỳ Nhan chạy nhanh vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Căn bản cô ăn không nổi! Suốt nửa năm qua cô bị giam cầm tại nơi này hạn chế toàn bộ sinh hoạt cả ngày chỉ ở trong biệt thự.

Cô cũng nhiều lần trốn ra nhưng mỗi lần trốn thì đều có 3 người làm sẽ phải chết.

Bản thân cô cũng thử tuyệt thực, dọa tự sát nhưng đều vô dụng với An Vũ Phong.

Anh nói chỉ có như vậy cô mới thuộc về anh.

"Em lại nôn?" Giọng nói không vui của An Vũ Phong vang lên.

Thiên Kỳ Nhan giật mình quay người lại lùi từng bước về phía sau.

An Vũ Phong tiến tới ôm cô lên đi ra ngoài đặt cô lên đùi ôm chặt cô vào lòng: "Em không khỏe sao? Anh gọi bác sĩ nhé?"

Thiên Kỳ Nhan im lặng không nói.

Cô thực sự sợ người đàn ông này, ân cần chu đáo...nhưng lại tới mức đáng sợ cô phát hiện mặt khác của người đàn ông lúc nào cũng dịu dàng lịch lãm lại giết người không chớp mắt.

"Sao lại không nói gì? Đau ở đâu?" Xoay người Thiên Kỳ Nhan lại đối mặt với mình.

"Phong...anh quay lại đi..." Thiên Kỳ Nhan đưa tay vuốt ve khuôn mặt quen thuộc nhiều năm, càng ngày càng không thể hiểu nổi người đàn ông này.

Tàn nhẫn? Vô tình? Độc đoán?

"Hừm? Sao lại nói những lời vô nghĩa như thế?"

"Anh không thể quay trở lại giống trước kia sao? Một người luôn dịu dàng ủng hộ em từ đằng sau..."

"Đủ rồi! Anh vẫn là anh từ trước tới nay chưa hề thay đổi! Không được phép nhắc lại chuyện trước kia!"

"Phong...em muốn tự do...." Nước mắt Thiên Kỳ Nhan như từng giọt châu sa rớt xuống nóng hổi.

"Tự do? Anh có rằng buộc em đâu! Chỉ là...!người phụ nữ của anh chỉ thuộc về một mình anh!"

"Đừng kháng cự vô ích, nếu em muốn thêm người chết..." Ánh mắt An Vũ Phong nheo lại lạnh lẽo khiến cô giật thót.

"Sống như vậy...thà em chết còn hơn..." Cánh tay Thiên Kỳ Nhan buông thả, xoay mặt nhìn ra cửa sổ.

"Không được phép nhắc tới từ đó! Nếu không anh lập tức giết toàn bộ người trong biệt thự!" Nghe tới từ chết An Vũ Phong liền tức giận.

Anh ghét nhất là từ đó.

Chết! Chết! Chết!

Thiên Kỳ Nhan chỉ ừ một tiếng rồi nhắm mắt lại cô không muốn nhìn nữa.

Ước gì mình có thể mù...!không...vô cảm...

"#### Nghỉ ngơi đi, ngày mai anh sẽ gọi bác sĩ tới! Nói cho em biết thân thể em có chuyện gì bà ta sẽ chết! Ngoan ngủ đi" Người An Vũ Phong nhắc tới là người chuyên phục vụ ăn uống hằng ngày của Thiên Kỳ Nhan.

Cô không nói gì nhưng nước mắt đã chảy đầm đìa khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Ác mộng! Đây là ác mộng!

Lăng Nhiễm tỉnh lại sau hai ngày nữa.

Phải làm một loạt kiểm tra phức tạp.

"Sao rồi?" Hoắc Mạc Đình hỏi Triệu Khải.

"Không có vấn đề gì cả! An toàn tuyệt đối, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều sẽ bình thường nhanh thôi"

"Khải ca, cảm ơn anh nhé" Lăng Nhiễm tựa vào thành giường nói.

"Không có gì, chuyện nên làm, cái đó...Nhiễm Nhiễm có thể nể mặt kêu chồng em cho anh mượn chiếc Bugatti Centodieci của cậu ta được không?" Triệu Khải xoa xoa hai bàn tay.

Lăng Nhiễm nghiêng đầu Bugatti Centodieci?: "Siêu xe sao?"

Triệu Khải gật đầu như bồ cùi.

Anh còn thích chiếc đó hơn cả bấy bi của mình, không ngờ lúc đỗ xe anh vô tình đi vào gara nhà Hoắc Mạc Đình, biết là anh bạn mình giàu nứt vách nhưng khi thấy dàn xe của anh bạn vẫn khiến anh choáng ngợp hăng xe nào cũng có rất nhiều loại thể thao siêu xe siêu ngầu nhưng chả hiểu sao tên đó lại thích đi Rolls Royce cứng ngắc.

Haizzz.

Trong đó chiếc Bugatti Centodieci đã lọt vào mắt xanh của anh toàn thế giới chỉ có duy nhất 10 chiếc, nếu lái con xe đó tới trường đua ngầm sẽ rất ngầu.

"Cuốn xéo!" Hoắc Mạc Đình không thềm liếc Triệu Khải đã thẳng thừng đuổi người.

Triệu Khải: "..."

"Haha!" Lăng Nhiễm cười vui vẻ, nụ cười đầu tiên khi tỉnh lại sáng khoái thật.

Lát sau Triệu Khải đã bị Hoắc Mạc Đình đá ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Bỗng nhiên anh đi tới ôm cô vào lòng bất ngờ khiến Lăng Nhiễm không kịp phản ứng.

"Cuối cùng em cũng tỉnh..."

"Ừm, em tỉnh rồi" Lăng Nhiễm nghe ra giọng nói của anh hơi run, giống như dây đàn sắp đứt.

"3 tháng...em hôn mê cả 3 tháng...đều tại anh quá bất cẩn không phòng ngừa xung quanh"

"Em không sao, không phải lỗi của anh" Tại sao Hoắc Mạc Đình bây giờ có vẻ trở nên yếu đuối như vậy.

"Trong chuyện n..."

"Suyt! Mọi chuyện để sau đi! Em có chuyện muốn nói!" Lăng Nhiễm đưa tay che miệng anh lại.

Biểu cảm cũng ảm đạm đi....

Chương 59: 59: Ngài Hoắc! Em Muốn Sánh Bước Bên Anh Mãi Mãi!

Trái tim Hoắc Mạc Đình bỗng căng thẳng, loại căng thẳng này chưa từng xuất hiện ở anh, lặng im dõi theo Lăng Nhiễm.

"Hoắc Mạc Đình!" Lăng Nhiễm cất tiếng gọi.

"Ừ"

"Anh biết không, từ lúc em gả cho anh không có lấy một đoạn tình cảm nào hết thậm trí em đã bài xích phỉ báng mối quan hệ chẳng có chút hi vọng này, em cũng làm vô số chuyện không tốt, gây không ít họa chỉ để đẩy mối quan hệ chúng ta lên đầu ngọn sóng! Chính là muốn anh ly hôn em!" Lăng Nhiễm buồn rầu nói.

"Em..." Nói những lời này là có ý gì...?

"Anh đừng nói gì! Để em nói! Em từng nghĩ chúng ta sẽ sớm kết thúc, kiểu gì anh cũng sẽ chán với cách hành xử của em, nhưng anh không giống em suy nghĩ! Anh vẫn bao dung, yên lặng dẹp tàn cuộc cho em dù cho anh đã tổn thương rất nhiều...Hoắc Mạc Đình! Sao anh ngốc thế!" Lăng Nhiễm đem cảm xúc thật của Dương Yên để nói chứ không phải Lăng Nhiễm.

"Ngốc vì em...cũng đáng!" Giọng nói Hoắc Mạc Đình vẫn nhỏ nhẹ trầm ấm.

Lăng Nhiễm rốt cuộc cũng khóc! Khóc vì câu nói ngốc vì em cũng đáng! Lăng Nhiễm cô chắc không biết trong thế giới này vẫn còn có người trân trọng cô coi cô như mạng sống! Nguyên hy sinh vì cô liệu cô có hay?

"Sao lại khóc rồi! Anh ấy nói sai sao?" Trông thấy nước mắt của cô anh cố gắng lên.

"Không! Mạc Đình! Em vốn không hề có tình cảm với anh! Nhưng tại sao anh lại cứ đem ấm áp vây quanh em! Anh lúc nào cũng dịu dàng với em, giá như anh có thể tệ một chút...để không như bây giờ...em

sẽ không yêu anh..." Cô không phải Lăng Nhiễm thật sự! Người Hoắc Mạc Đình yêu là Lăng Nhiễm! Cô là Dương Yên! Là người chiếm giữ thân thể này!

Hoắc Mạc Đình chấn động, anh chỉ nghe lọt mỗi câu cuối, như vậy là cô nói cô yêu anh sao?

"Lăng Nhiễm! Nhắc lại câu nói của em một lần nữa!"

"Em nói nếu anh tệ một chút em sẽ không yêu anh!"

"Vậy bây giờ em có yêu anh không?"

"Yêu...yêu chứ...!không những yêu em còn muốn sánh bước cùng anh mãi mãi!" Nếu đã không thể trở về thế giới thực tại, nói cách khác thân thể này từ nay về sau đã vĩnh viễn là của cô rồi.

Những chấp niệm về thế giới cũ có thể buông bỏ nhưng điều khiến bản thân cô không yên lòng nhất chính là bà ngoại...một thân một mình như vậy cô lại chẳng thể trở về...

"Lăng Nhiễm! Không cho phép em rút lại lời nói! Từ nay về sau em chỉ có thể thuộc về một mình anh!" Hoắc Mạc Đình nhếch miệng thành một đường cong tuyệt mỹ, mạnh mẽ kéo gáy cô áp môi lên môi cô hôn thật sâu.

"Ừm.." Nụ hôn tuy bất ngờ nhưng Lăng Nhiễm rất nhanh đã theo kịp tiết tấu, một tay đặt lên ngực anh túm chặt lấy vạt áo của anh tay còn lại luồn vào tóc anh giữ lấy.

Nhưng nụ hôn chỉ kéo dài mấy giây Lăng Nhiễm đã thở hổn hển không chịu được nữa.

"Từ từ...em thở không nổi!" Gục đầu lên vai anh thở dốc, vừa mới tỉnh lại còn chưa hồi phục hoàn toàn không thể làm được.

"Xin lỗi, anh quên mất!" Đè nén ngọn lửa trong lòng lại.

Xém chút nữa là mất khống chế rồi, dù sao Lăng Nhiễm cũng đã thật sự thuộc về anh thời gian sau này còn dài.

"Không sao"

"Trong lúc em bệnh có chuyện gì xảy ra không?"

"Có thì có, gia đình em bị tố tham quỹ ba em đang trong tù mẹ em trong bị bệnh đang bệnh viện còn chị gái em đi làm trả nợ"

"Sao cơ?" Trong nguyên tác không hề có chi tiết này! Lãng thị sau này còn phát triển cường thịnh cơ mà, không đúng mình đã thay đổi quỹ đạo nguyên tác, dựa vào thái độ kia của Hoắc Mạc Đình xem ra là không ra tay giúp đỡ.

"Anh không giúp!" Hoắc Mạc Đình nói thẳng, vốn dĩ anh định giúp nhưng điều đầu tiên cái gia đình đó nghĩ tới là đi tìm Lãng Nhiễm nhưng không phải để cầu giúp đỡ mà để đưa cô ra chịu tội thay.

"Có thể cho em biết lý do không?" Hoắc Mạc Đình không tự nhiên sẽ đứng im như vậy chắc chắn có lý do.

"Em coi họ là gia đình?" Không trả lời cô mà Hoắc Mạc Đình hỏi lại.

"Họ là người sinh ra em đương nhiên..."

"Nhưng họ không coi em là gia đình! Em đối với họ chỉ là một vật thay thế để thu lợi ích! Người phụ nữ của anh sẽ không ai dám sỉ nhục!"

"...vậy chị tiểu Kỳ sao rồi?" Đối với nguyên tác cho thấy Lãng Kỳ thực sự quan tâm tới Lãng Nhiễm chẳng qua kết của nguyên tác cô không xem chỉ biết tới cái chết của Lãng Nhiễm thôi.

Cặp ba mẹ kia thì không có chút hảo cảm nào rồi.

"Đi làm cái nghề kia rồi"

"!!!!" Nghề kia? Làm gái sao? Sao có thể chứ! Lãng Kỳ cực kì coi trọng mặt mũi không thể đi làm gái được.

"Mạc Đình...anh giúp chị ấy đi, trong nhà dù sao cũng chỉ có chị ấy tốt với em"

Hoắc Mạc Đình im lặng nhìn cô, xem ra Lãng Kỳ này không đơn giản, đợi khi điều tra rõ ràng anh sẽ nói cho cô biết: "Ừ"

"Còn có chuyện gì xảy ra nữa không?"

"Thiên Kì Nhan giải nghệ rồi"

Lãng Nhiễm cũng không bất ngờ tình tiết này có được tác giả nhắc tới trong nguyên tác, là do An Vũ Phong bày ra bởi cái tính chiếm hữu cấp cao kia.

Chết rồi! Lãng Nhiễm quên mất mootn chuyện trước đó Thiên Kì Nhan có nhờ cô giúp.

"Mạc Đình anh giúp em sắp xếp chuyện này được không?" Lăng Nhiễm đem toàn bộ lời nói của Thiên Kỳ Nhan thuật lại.

Mong là vẫn kịp nếu không một nhà 3 người sẽ thiệt mạng.

"Ừ, để anh thôn Đồng là nơi khá kín đáo để bọn họ tới đó đi"

"Ân, cảm ơn anh" Lăng Nhiễm cảm kích nhìn anh, quả nhiên là chuyện gì cũng có thể đáp ứng cô.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ kèm theo tiếng nói của dì Thẩm:

"Tiểu Nhiễm, có một vị phu nhân tới tìm con, là Lục phu nhân"

....

Chương 60: 60: Cô Ấy Là Vợ Hợp Pháp Của Con

Lăng Nhiễm được Hoắc Mạc Đình ôm xuống nhà cô hiện tại đi lại có chút khó khăn như vậy sẽ nhanh hơn, quả nhiên thấy bà ngoại đang ngồi đoan trang trên bộ sofa mới tinh.

"Bà ngoại!" Hai người cùng đồng thanh chào.

Lục phu nhân thấy Lăng Nhiễm yếu ớt như vậy lửa giận trong lòng giảm đi không ít, nhìn cháu ngoại bằng ánh mắt xót thương.

"Bị như vậy tại sao không nói?" Lục phu nhân dù xót cháu nhưng vẫn lạnh lùng giữ vững tôn nghiêm.

"Cũng không nghiêm trọng lắm ạ, mọi người ở xa nên con không nói, con xin lỗi bà"

"Không nghiêm trọng? Lẽ nào phải mất mạng mới gọi là nghiêm trọng hay sao?" Lục phu nhân nhin không được đặt mạnh ly trà xuống bàn.

"Bà ngoại người bớt giận vợ con vừa mới tỉnh không lâu còn yếu lắm" Hoắc Mạc Đình thay cô nói chuyện.

"Hừ! Chuyện như vậy cũng không thèm nói với bà già này!" Dù nói vậy nhưng giọng Lục phu nhân đã dịu đi rất nhiều.

"Bà ngoại con không cố ý chỉ là không muốn mọi người lo lắng thôi" Lăng Nhiễm cười cười lấy lòng, cô nào dám nói là mình quên bég nhà ngoại, đến cả gia đình còn không biết chuyện này.

"Haizz không trách con! Về Lục gia với ta" Lục phu nhân thở dài một hơi rồi nghiêm túc nói.

"Dạ?" Lăng Nhiễm hiển nhiên ngớ ra.

"E là không được rồi bà ngoại" Hoắc Mạc Đình cười nhẹ nói nhưng nụ cười của anh! hơi dị!

"Không được? Con bé là cháu ngoại ta, ta muốn đón con bé về nhà có gì mà không được" Lục phu nhân cực kỳ không vui nhìn Hoắc Mạc Đình.

Hoắc Mạc Đình nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Lăng Nhiễm kéo cô vào lòng rồi móc trong túi quần một quyển sổ nhỏ màu đỏ với dòng chữ nhỏ "Sổ đăng ký kết hôn" đặt lên bàn đẩy về phía Lục phu nhân.

"Cô ấy là vợ hợp pháp của con, không ai có thể đưa cô ấy đi"

Lục phu nhân: "! " Có lẽ bà quên cháu gái kết hôn rồi- _ -

"Bà ngoại hiện tại con không thể đi xa, hơn nữa sau này ngoại trừ nơi này con sẽ không đi đâu cả" Lăng Nhiễm nhìn quyển sổ trên bàn rồi ngược lên hơi nghiêng đầu nhìn bà ngoại cười thoả mãn.

Lục phu nhân ngây người trước nụ cười đó, giống! thật giống với đứa con gái kia của bà!

"Cậu có thể chăm sóc tốt con bé?" Lục phu nhân khôi phục trạng thái liếc Hoắc Mạc Đình.

"Đây là nhiệm vụ của con, có con ở đây đừng ai nghĩ tới việc tổn thương tiểu Nhiễm" Ánh mắt kiên định của anh khiến Lục phu nhân yên tâm thêm vài phần.

"Nếu để ta phát hiện con bé làm sao thì cho dù cậu có danh thế ở thành phố Cao Giang này bao nhiêu hay địa vị cậu trong giới cường đại tới mức nào ta sẽ lập tức dìm cậu xuống đấy!" Giọng Lục phu nhân toát lên vẻ uy nghiêm.

"Người yên tâm"

"Không quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của con nữa, ta còn có việc đi trước" Lục phu nhân đứng lên.

"Khi nào con rảnh sẽ trở về thăm người"

"Đợi sức khỏe hồi phục đã rồi nói" Lục phu nhân không quay đầu lại nói rồi đi thẳng.

"Đúng rồi tiểu Doanh với Khải ca đâu rồi sao không thấy hai người họ?"

"Có chuyện này muốn nói với em"

Lăng Nhiễm im lặng chờ đợi anh nói, đến khi nghe xong vẻ mặt của Lăng Nhiễm hiển nhiên là không thể tin nổi: "3 tháng trước em đã có thể tỉnh lại nhưng mà do tiểu Doanh bỏ thuốc em sao?"

Hoắc Mạc Đình gật đầu: "Ừ"

Lăng Nhiễm vẫn chưa thoát khỏi bất ngờ đột nhiên có người xông vào: "Hoắc Mạc Đình! Cứu người!"

Hai người đồng thời nhìn ra cửa, Hoắc Mạc Đình theo bản năng đứng chắn trước mặt Lăng Nhiễm.

Vương Thiếu Tuyên ôm một người phụ nữ mình đầy vết thương chạy vào, trên người anh ta cũng không lành lặn gì.

"Thiếu Tuyên? Xảy ra chuyện gì?"

Lăng Nhiễm nhìn người phụ nữ kia sắc mặt liền thay đổi! kia!.

Chương 61: 61: Thôi Miên

"Vô dụng!" An Vũ Phong thẳng tay kết liễu người phụ nữ phụ trách chăm sóc Thiên Kỳ Nhan, những người xung quanh chứng kiến sợ hãi không dám thở mạnh.

"Chủ nhân! Chúng tôi đã đi tìm nhưng không hề thấy tung tích phu nhân đâu!"

"Dung Tâm! Năng lực của cậu chỉ có vậy?" An Vũ Phong ngồi xuống nhìn người được gọi là Dung Tâm.

"Chủ nhân lượng thứ! Tôi lập tức đi ngay!" Dung Tâm cúi đầu rồi lui ra ngoài tiếp tục tìm kiếm.

"Dung ca, giờ phải làm sao?" Một người phụ nữ có vóc dáng tuyệt hảo tiến lại gần Dung Tâm.

"Dung Liên, muội đi tới Đại Nghĩ tìm Quách lão đại, nhớ cẩn thận ở đây giao cho ta!" Dung Tâm nhìn về phía trước xem ra nơi này sắp bị máu tanh bao phủ rồi.

"Được! Ca huynh cũng cẩn thận" Dung Liên lấy đà bật lên chiếc xe thể thao gần đó phóng ga rời đi.

Dung Tâm và Dung Liên là hai anh em ruột cách nhau có vài tuổi nhưng tài năng thì không hề thua kém nhau họ đều là hai cánh tay đắc lực của An Vũ Phong nếu không có chuyện nghiêm trọng bọn họ sẽ không xuất hiện, lần này phu nhân mất tích chủ nhân tìm không được mới điều động bọn họ tìm kiếm.

"Thiên Kì Nhan! Tốt nhất đừng để tôi tìm ra em nếu không em sẽ phải sống một cuộc sống hơn cả địa ngục" Ánh mắt An Vũ Phong toả ra sát khí mãnh liệt khiến bất cứ ai cũng phải run sợ.

Bên kia người mà Vương Thiếu Tuyền cứu về Hoắc gia chính là Thiên Kì Nhan.

Hai ngày nay anh đã mang theo Thiên Kì Nhan trốn khỏi An Vũ Phong liên tục thay đổi vị trí mới không bị người của hắn phát hiện thật may là Hoắc Mạc Đình trở về kịp lúc nếu không với thân thể đầy thương tích này e là khó có thể ẩn trốn thêm nữa.

"Người của An Vũ Phong?" Hoắc Mạc Đình nhìn người phụ nữ trong lòng Vương Thiếu Tuyền nhú mày hỏi.

"Ừ! Triệu Khải đâu?" Thiên Kì Nhan là người phụ nữ đầu tiên khiến Vương Thiếu Tuyền nguyện liều mạng bảo vệ như vậy.

"Hai người sao lại thành như thế này?" Lăng Nhiễm nhú mày nhìn ra, nói thẳng ra trên người bọn họ chẳng có chỗ nào là không có vết thương cả đặc biệt là Vương Thiếu Tuyền có lẽ là vì che chắn cho Thiên Kì Nhan.

"Chuyện này dài sẽ kể cho hai người sau, cứu cô ấy đi!" Vương Thiếu Tuyền chịu không nổi nữa đặt Thiên Kì Nhan xuống rồi nằm vật ra sàn thờ hồn hển.

Lăng Nhiễm vừa muốn đứng lên trợ giúp thì bị cơn tê ở bàn chân làm ngã xuống ghế: "A!"

"Em ngồi yên đây đừng vội di chuyển ngay, anh gọi dì Thẩm giúp em" Hoắc Mạc Đình đỡ lấy cô nói một tiếng rồi tiến lại ôm Thiên Kì Nhan xuống căn cứ của Triệu Khải, Vương Thiếu Tuyền cũng được thuộc hạ dìu xuống theo.

"Tiểu Nhiễm đừng lo không sao đâu" Dì Thẩm tay đỡ Lăng Nhiễm từ từ đứng lên miệng an ủi cô.

"Vâng" Việc này nằm ngoài dự đoán của cô, không ngờ có một ngày Vương Thiếu Tuyên lại sinh ra tình cảm với Thiên Kỳ Nhan, việc này càng đem tới sóng gió cho cốt truyện.

"Từ từ thôi, có cần ta xoa bóp một chút không?" Dì Thẩm biết chân tay Lăng Nhiễm chưa thể hoạt động bình thường, ít nhiều sẽ bị các cơn tê làm cản chuyển động, có điều chỉ cần chăm sóc tốt sẽ chóng hồi phục.

"Không cần đâu dì, dì đỡ con là được rồi" Lăng Nhiễm hơi cử động bàn chân thấy không tê như lúc nãy mới vịn vào dì Thẩm đứng lên.

Thay tế bào không phải là chuyện dễ dàng lại càng không dễ dàng hồi phục có thể sống sót qua thời hạn của nguyên tác là rất tốt rồi.

Thân thể sau này sẽ trải qua nhiều biến đổi.

Nhìn hai người nằm im trên giường bệnh Triệu Khải thở dài: "Vết thương không nhẹ, cô ta thì còn ổn nhưng lão Vương nghiêm trọng hơn, chịu đựng vết thương rách lâu như vậy cậu ta cũng thật kiên cường"

"Không nguy hiểm tính mạng là được rồi" Hoắc Mạc Đình tin tưởng Vương Thiếu Tuyên làm việc là có mục đích của bản thân.

"Không nghĩ tới cậu ta vậy mà cũng biết yêu"

"Là con người thì đều biết"

"Xùy! Cậu ta là con người chắc?" Nếu không phải từng chiến đấu với nhau nhiều lần thì Triệu Khải sẽ không tin thực lực thật sự của Vương Thiếu Tuyên, đối với cậu ta mấy vết thương này chỉ là ngoài da mà thôi, số với vết thương lòng năm đó thì đây chẳng tính là gì chuyện năm đó còn khiến cậu ta liệt giường nửa năm.

"Đúng rồi Mạc Đình, chuyện của Doanh Doanh, em ấy là bị thôi miên" Biểu cảm của Triệu Khải trầm xuống trong một khắc đó, thật khó tin là có người có thể thôi miên được Doanh Doanh bởi những kiến thức ấy em ấy đều đã được nghiên cứu qua.

"Thôi miên?" Hoắc Mạc Đình cũng nghi hoặc điểm đó.

"Để thôi miên được thành công em ấy hẳn là người thân cận nhưng Doanh Doanh không nhớ gì chỉ nhớ có một khuôn mặt luôn hiện lên mỗi khi em ấy đau đầu"

"Ai?"

"Lăng Kỳ, nhưng mình điều tra rồi Lăng Kỳ không hề học qua thôi miên cũng không có khả năng làm chuyện đó"

Lăng Kỳ hoàn toàn không quen biết Lạc Doanh, Lạc Doanh còn là sinh viên ưu tú của học viện nghiên cứu không thể dễ dàng bị thôi miên có khi nào liên quan tới nhà họ Bích?

Hoắc Mạc Đình suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài.

"Ấy cậu đi đâu đấy?" Đột nhiên không nói lời nào mà rời đi có khi nào đi tìm Doanh Doanh tính sổ không? Chết không được! Cậu ta mà đánh người thì toi!

"Đợi mình!" Triệu Khải quyết định chạy theo.

.

Chương 62: 62: Anh Không Ngại Bế Em Mỗi Ngày Đâu

Hoắc Mạc Đình không đi tìm Bích Lạc Doanh mà đi gọi điện cho trợ lý Cẩn, sau khi dặn dò mọi thứ mới quay vào vừa mở cửa lập tức có một thân thể đổ về phía anh, nhẹ nhàng xoay người "Rầm!" "Cậu làm gì thế?" Nhìn người nào đấy nằm dưới đất khoé môi anh giật giật.

"Không có không có! Chỉ là không cẩn thận ngã haha! " Triệu Khải đứng lên gãi đầu cười ha ha.

Cái tật nghe lén này! quả thực muốn đập cho một trận.

"Thuốc của Nhiễm Nhiễm mỗi ngày trước khi đi ngủ xoa bóp một lần giúp giảm cơn tê cứng hồi phục nhanh hơn" Triệu Khải lập tức đổi chủ đề để tránh bị ăn đập.

Hoắc Mạc Đình liếc mắt cảnh cáo ai đo rồi cầm thuốc đi vào nhà.

"Phu nhân đâu?" Tùy tiện hỏi người làm trong nhà, Hoắc gia lớn như vậy nhưng chỉ có vài người làm do anh thuê tới làm việc lâu năm như vậy an tâm hơn rất nhiều.

"Dạ dì Thẩm đưa phu nhân ra vườn rồi ạ"

Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi đi ra vườn quả nhiên thấy Lăng Nhiễm đang đứng cạnh dì Thẩm được dì dìu từng bước giống như mẹ con vậy.

Lặng lẽ cất bước lại gần: "Gió nổi rồi vào nhà thôi"

"Đợi chút, em sắp tự bước đi được rồi" Trên trán Lăng Nhiễm lấm tấm mồ hôi hiển nhiên đã tập một lúc lâu rồi.

"Thiếu gia cậu tới nói phu nhân đi tôi khuyên mấy lần nhưng phu nhân không nghe" Dì Thẩm bất đắc dĩ nhìn về phía anh.

"Đừng quá sức, em cố quá có khi còn tệ hơn mỗi ngày luyện một chút là được rồi"

"Như vậy lâu lắm! " Cô chẳng muốn ngày nào cũng được anh bông đi loanh quanh đâu.

"Anh không ngại bế em mỗi ngày đâu"Chỉ cần nhìn vào mắt cô là biết trong đầu cô đang nghĩ tới cái gì.

"Ai cần anh bế chứ!" Mặt Lăng Nhiễm đỏ đi quay ra chỗ khác.

"Vậy sao?" Hoắc Mạc Đình sát lại gần cô phả hơi thở ấm nóng lên cổ cô.

Lăng Nhiễm cảm giác như có dòng điện chạy qua trong người, run bần bật.

"Haha được rồi vào thôi trời lạnh hơn rồi" Hoắc Mạc Đình nói xong khom người vòng tay qua chân và eo cô nhẹ nhàng nâng cô lên đợi cô ổn định một chút rồi mới cất bước đi.

Lăng Nhiễm im lặng ở trong lòng anh, trời đã cuối đông không còn lạnh lắm chỉ lạnh vào sáng sớm và chiều tối tới đêm, so với thành phố Cao Giang thì thôn Đồng vẫn tốt hơn.

"Mạc Đình, khi nào rảnh chúng ta quay lại thôn Đồng được không?"

"Ừ em thích là được"

Hoắc Mạc Đình nghĩ bây giờ trong tay bọn họ có người của An Vũ Phong, ở Hoắc gia mức độ an toàn cũng cao nhưng không thể bì với thôn Đồng, nơi đó tách biệt với bên ngoài rất ít người biết tới anh sẽ

cân nhắc có nên để Lăng Nhiễm tới đó tiếp tục điều dưỡng không.

Với thực lực của An Vũ Phong tìm ra nơi đó không dễ.

"Hai người kia sao rồi?"

"Không sao" Hoắc Mạc Đình đem tình hình cụ thể nói cho Lăng Nhiễm biết.

"Cô ấy ở đây an toàn chứ?"

"An toàn, nhưng để bảo vệ em anh sẽ chuyển cô ta tới nơi khác" Ở cạnh Thiên Kỳ Nhan lúc này không khác nào ở cạnh quả bom nguyên tử, hơn nữa vợ anh còn chưa hồi phục sức khỏe.

"Hay cũng để cô ấy tới thôn Đồng đi! Anh nói nơi đó an toàn mà"

"Em! thật sự lo lắng cho cô ta như vậy?" Hoắc Mạc Đình không dám tin Lăng Nhiễm lại quan tâm tới một người không liên quan như vậy thậm trí anh còn có chút ghen tị.

"Cũng không hẳn, chỉ là muốn bù đắp một chút thôi vì em nợ cô ấy mà" Nhìn sắc mặt Hoắc Mạc Đình cô chẳng dám nhiều lời, gây hảo cảm với nữ chính hoàn mỹ thì mới yên ổn sống được nhưng cô quên mất vẫn còn một nam chính sát khí đằng đằng nếu biết cô giữ Thiên Kỳ Nhan anh ta sẽ băm cô ra mất.

Hoắc Mạc Đình nhìn cô chẳng nói gì ôm cô trở về phòng.

Tối đó Thiên Kỳ Nhan đã tỉnh lại, khi biết mình đã được giải thoát cô lại chẳng vui mừng chút nào thậm trí còn lo lắng hơn nhưng đây chẳng phải là điều bản thân muốn hay sao?

"Cô tỉnh rồi à? Có khó chịu ở đâu không?" Triệu Khải đang lọc thuốc nhìn thấy dưới cương vị là bác sĩ quan tâm hỏi.

"Không có, cảm ơn anh!" Thiên Kỳ Nhan lắc đầu.

Đột nhiên nhớ tới gì đó cô giật mình nhìn ngó xung quanh: "Thiếu

Tuyền! anh ấy đâu?"

"À cậu ta ở được chuyển về phòng bên cạnh rồi, vết thương khá nặng muện chút nữa là cậu ta lên thiên luôn đó nhưng bây giờ đã không sao rồi mai cậu ta sẽ tỉnh" Lần đầu tiên bạn mình rung động anh phải giúp người anh em tăng bốc một chút.

"Xin lỗi, đều tại tôi nếu tôi không bỏ trốn chắc chắn chuyện này sẽ không xảy ra" Chẳng biết Vương Thiếu Tuyền làm cách nào lên được vào nhà An Vũ Phong rồi cứ thế đem cô rời đi, trên đường bị truy đuổi không ngừng, bản thân đều được anh ta che chở mới gặp mặt vài lần mà lại có thể dùng tính mạng bảo vệ người khác như vậy!

"Tôi không thể ở lại đây! sẽ gây phiền phức cho mọi người" Thiên Kỳ Nhan bám vào thành giường đứng lên muốn rời đi lại bị Triệu Khải cản.

"Cô đừng vội di chuyển! Cơ thể cô rất yếu cứ ở lại đây dưỡng thương đi, nơi này tuyệt đối an toàn"

"Đây là đâu?" Bây giờ Thiên Kỳ Nhan mới để ý xung quanh nơi này giống như phòng bệnh nhưng lại không giống lắm.

"Đây là phòng nghiên cứu của tôi nơi này là địa bàn Hoắc gia không có mấy người dám tới đây đâu"

"Sao cơ? Hoắc gia?"

"Đúng vậy, cô sao thế?" Tại sao nghe tới Hoắc gia lại bất ngờ như vậy.

"Không đúng vậy đây là nhà của Lăng Nhiễm?"

"Đúng a! Cô quen biết Nhiễm Nhiễm à?" Kỳ lạ người này nhìn thế nào cũng thấy quen quen.

"Quen! " Biểu cảm Thiên Kỳ Nhan âm thầm dần nhớ tới chuyện lần trước nhờ Lăng Nhiễm, lại nhớ tới tin tức 1 ngày trước một căn nhà đột nhiên bốc cháy 3 người thiệt mạng.

Trái tim cô như rách ra cũng vì thế mà cãi vã với An Vũ Phong rồi

muốn rời đi còn bị anh mất chế tát cô một cái! quả thực rất đau!.

Chương 63: 63: Vô Đề

"Cái này là gì vậy?" Lăng Nhiễm nhìn thứ chất lỏng được nhỏ giọt lên chân mình không khỏi tò mò.

"Thuốc nặn" Hoắc Mạc Đình đặt thuốc xang một bên dùng bàn tay cẩn thận xoa đều thuốc lên chân cô sau đó từ từ bóp nặn nhẹ nhàng.

"Ưm! Mùi này khó ngửi quá!" Lăng Nhiễm che mũi ngả người về phía sau, cái mùi này hăng và nồng cực kì.

"Để một lát sẽ hết mùi, thứ này giúp ích lớn cho cơ của em"

"Thứ này hôm nào cũng phải thoa sao?"

"Ừ, thoa đều mỗi ngày" Động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng.

"Aiz, cũng quá khó ngửi rồi" Lăng Nhiễm thở dài.

"Cố chịu một chút, thuốc đắng dã tật"

"Đúng rồi anh có biết đánh nhau không?" Lăng Nhiễm hỏi.

"Đánh nhau?" Hoắc Mạc Đình nghi hoặc nhìn cô.

"Không, ý của em là võ công đó! Anh có biết võ công không?" Lăng Nhiễm lập tức sửa lời.

"Biết một chút, sao thế?"

"Chỉ em đi em muốn học" Hai mắt Lăng Nhiễm sáng lên, học chút võ sau này còn tiện ứng phó.

"Em học thứ này làm gì?"

"Đương nhiên là để tự vệ rồi!"

"Tiểu Lý, Tiểu Long đi theo chưa khiến em yên tâm sao? Được rồi để anh điều động thêm người"

"Không không! Chỉ là em không thích lúc nào ra ngoài cũng mang theo vệ sĩ như vậy bất tiện lắm, ngộ nhỡ bọn họ không thể bên cạnh em mãi thì sao em phải tự tìm đường lui chứ!" Đi đâu cũng hai tên mặt mày lạnh tanh phía sau cho hỏi có ai dám lại gần cô chứ!

"Với thể chất này của em thì chuyện đó sau này rồi nói" Hoắc Mạc

Đình chỉ đành tạm hoãn chuyện này.

Nếu bây giờ anh mà đồng ý cô nhóc này nhất định liều mạng hoạt động để trở về thân thể xưa.

"Vậy là anh đồng ý hả?"

"Để sau rồi nói, nếu em nghe lời anh thì anh sẽ suy nghĩ thêm"

"Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà" Ánh mắt Lăng Nhiễm đầy sức sống, sau này có võ rồi làm chuyện xấu không cần phải sợ nữa.

Trông thấy ánh mắt này của cô Hoắc Mạc Đình bỗng nhiên bật cười anh có cảm giác Lăng Nhiễm lại hiếu động như khi còn bé.

"Anh cười cái gì?"

"Không có gì, nằm xuống đi anh giúp em xoa bóp tay"

"Vẫn phải thoa thứ đó sao?"

Hoắc Mạc Đình gật đầu giúp cô nằm hẳn hoi rồi dùng động tác cũ thoa thuốc đều sau đó là nặn bóp nhẹ nhàng.

Không khác gì dân xoa bóp chuyên nghiệp.

Có lẽ vì anh làm việc chuyên nghiệp quá nên Lăng Nhiễm dần có cảm giác buồn ngủ, hai mí mắt lim dim muốn khép lại, Hoắc Mạc Đình trông thấy lại làm nhẹ nhàng hơn.

Qua một lúc Lăng Nhiễm đã trực tiếp ngủ đi, sau khi xoa bóp xong anh cất thuốc vào tủ rồi đi rửa tay.

Việc tiếp theo cần làm là nuôi cô đầy đặn hơn, gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý Cẩn rồi đi tắm.

Sau khi tắm anh nhẹ nhàng lên giường nghiêng người ngắm nhìn Lăng Nhiễm đang ngủ say, chẳng biết do bản năng hay mùi hương quen thuộc trên người anh mà Lăng Nhiễm xoay người rúc vào lòng anh cọ cọ rồi tiếp tục ngủ.

Khoé môi Hoắc Mạc Đình nở nụ cười tươi rồi ôm lấy cô hôn nhẹ lên mí mắt cô: "Ngủ ngon"

"Doanh Doanh em cảm thấy sao rồi?" Triệu Khải quay về căn biệt thự đối diện, đi vào phòng Bích Lạc Doanh hỏi.

"Em không sao chỉ hơi nhức đầu, chị Nhiễm..." Bích Lạc Doanh lắc đầu rồi hỏi.

"Không sao rồi đã tỉnh lại"

"Em xin lỗi..." Bích Lạc Doanh cúi đầu tự trách.

"Không phải lỗi của em, em không nhớ chút nào nữa về người thôi miên em sao?"

Bích Lạc Doanh lắc đầu những gì cô nhớ đều đã nói hết cho anh ấy rồi cũng không thể chắc chắn rằng người thôi miên cô là Lăng Kỳ, trong lòng Bích Lạc Doanh có nghĩ tới một người nhưng không tiện nói ra.

Hiện tại ngoài cô thì chẳng ai biết người ấy cả.

"Được rồi em nghỉ ngơi đi có đau đầu khó chịu nhớ phải gọi anh"

Thấy cũng muộn rồi nên Triệu Khải muốn cô được nghỉ ngơi.

"Ừm...cái đó anh ở lại một lát được không?" Bích Lạc Doanh không muốn lại gặp ác mộng nữa, cô luôn mơ thấy gương mặt ai đó cười nói rất ghê rợn bên cạnh.

Đôi lúc sẽ xuất hiện hình ảnh của chị gái Lăng Nhiễm nhưng đôi lúc lại cảm tưởng như người kia, Bích Lạc Doanh không dám nói tên người đó ra.

"Được! Em ngủ đi anh canh em ngủ!" Triệu Khải vui mừng còn không kịp lập tức chạy lại ngồi bên mép giường.

Bích Lạc Doanh nhẹ nhõm hơn vài phần nằm xuống kéo chăn lên rồi từ từ nhắm mắt.

Nửa đêm tỉnh dậy mấy lần nhưng nhờ có Triệu Khải ở bên cạnh vỗ về nên lại ngủ được..

Chương 64: 64: Hoá Ra Là Phu Nhân Muốn Ăn Đồ Hoắc Tổng Tự Tay Mua

Sáng hôm sau vừa mở mắt ra Bích Lạc Doanh đã bị hình ảnh trước mắt làm hết hồn, cô nhấc chân đạp mạnh một cái khiến ai đó lăn hai vòng rồi ngã thụp xuống đất: "Anh là ai? Sao lại ở trên giường của tôi?"

"Au ui! Doanh Doanh em ra tay ác thật đấy!" Triệu Khải từ từ ngóc đầu lên bám tay vào giường, xoa xoa cái eo đau nhức.

"Anh! anh sao lại ở trên giường của em?" Bích Lạc Doanh túm chặt lấy góc chăn xốc lên ngó đi ngó lại trên người mình hình như không có dấu hiệu bị đột nhập!

"Thực xin lỗi, đêm qua do anh buồn ngủ quá nhất thời ngủ quên lúc nào không hay! Nhưng anh bảo đảm chưa hề làm gì em!" Triệu Khải giơ tay lên thề thốt.

"Anh! Đi! Ra! Ngoài!" Bích Lạc Doanh ngại ngùng cô thật muốn đá bay Triệu Khải ra khỏi phòng.

"Em đừng giận anh ra ngoài ngay!" Triệu Khải nói xong lăn ra ngoài ngay lập tức.

Tự nhiên hôm qua không biết thế nào anh lại ngủ quên mất chắc là do mấy ngày nay mệt mỏi quá.

Chết rồi lở lên giường với con gái nhà người ta rồi làm sao bây giờ! Triệu Khải vội vã trở về phòng mình tắm rửa vệ sinh rồi chạy cun cút xang nhà Hoắc Mạc Đình: "Cứu mình với! Huhu!"

"Bé cái mồm lại, vợ tôi còn đang ngủ!" Hoắc Mạc Đình nhú mày nói.

"Phòng cậu cách âm như vậy không nghe được!"

"Có chuyện gì?" Hoắc Mạc Đình lạnh lùng hỏi.

"Huhu! Mình phạm trọng tội rồi!" Triệu Khải túm lấy Hoắc Mạc Đình kéo anh lại sofa ngồi.

"Cậu buồn người trái phép à? Hay buồn ma túy?"

Triệu Khải: "! "

"Xem ra là đúng rồi" Hoắc Mạc Đình cười khẩy.

"Đúng cái gì khô gì! Mình phải làm sao đây? Hôm qua! hôm qua mình đã ngủ chung với Doanh Doanh!"

Hoắc Mạc Đình im lặng nhìn cậu ta một lát rồi nói: "Không phải cậu thích điều đó sao?"

"Đúng là thích nhưng mà phải để Doanh Doanh tự nguyện! lần này có khi nào em ấy xa lánh mình luôn không? Nhưng mà mình chỉ ngủ chứ không làm gì cả!"

"Sao không gạo nấu thành cơm rồi chịu trách nhiệm không phải nhanh hơn sao?" Hoắc Mạc Đình bình tĩnh nói.

Triệu Khải nổi đóa: "Cầm thú như cậu thì làm sao mà hiểu!"

"Cầm thú?" Cmn dám bảo anh là cầm thú!

"Không phải chắc? Cậu nói kia là mình chứng rõ ràng đấy! Cũng thật khổ cho Nhiễm Nhiễm!"

"Muốn lặn đi hay để tôi đá cậu đi? Sau này không cho phép gọi vợ tôi là Nhiễm Nhiễm nữa"

"Tàn nhẫn! Tôi đi tìm lão Vương!" Triệu Khải lập tức đứng lên chạy một mạch xuống phòng thí nghiệm.

Triệu Khải đi không lâu thì Bích Lạc Doanh cũng tìm tới vừa nhìn thấy Hoắc Mạc Đình liền chột dạ cúi gầm mặt xuống: "Anh Đình! "

"Ừ, cô ấy vẫn còn đang ngủ" Anh đương nhiên biết hôm nay Bích Lạc Doanh tới tìm Lăng Nhiễm.

"Em xin lỗi! " Bích Lạc Doanh đi lại gần anh đứng im lặng lẽ nói.

"Xin lỗi anh làm gì?"

"Em! vì em mà chị Nhiễm mới hôn mê lâu như vậy! "

"Vậy thì người em nên xin lỗi là cô ấy chứ không phải anh" Thái độ Hoắc Mạc Đình với Bích Lạc Doanh rõ ràng đã lãnh đạm đi rất nhiều.

Bích Lạc Doanh im lặng khoé mắt ửng đỏ lên, cô không biết chị Nhiễm có chấp nhận lời xin lỗi này hay không.

"Không cần phải tự trách, em là bị người khác dùng thôi miên để sai khiến mà" Lăng Nhiễm không biết từ bao giờ đã xuất hiện ở trên cầu thang cô đang vịn vào thành cầu thang để đứng vững.

"Dậy sao không gọi anh?" Hoắc Mạc Đình trong tích tắc đứng lên đi nhanh về phía cô nhẹ nhàng ôm cô lên đi xuống cầu thang.

"Em cũng đâu vô dụng tới mức đó!" Lăng Nhiễm choàng tay qua cổ anh theo bản năng.

"Chị Nhiễm! " Bích Lạc Doanh khẽ nói khi Lăng Nhiễm được đặt xuống sofa.

Lăng Nhiễm liếc mắt qua Hoắc Mạc Đình ngò ý anh mau đi đi để chị em ta nói chuyện.

Hoắc Mạc Đình ngó lơ ánh mắt của cô ngồi im bên cạnh cô như bức tượng.

Nụ cười trên môi Lăng Nhiễm rạng rỡ hơn cô đưa tay nhéo eo anh, lực chẳng đáng là bao nhưng cũng khiến anh nhìn cô bằng ánh mắt không đồng ý, anh không muốn để cô lại một mình.

Hết cách Lăng Nhiễm chỉ có thể nói: "Em muốn ăn bánh trôi ngũ vị, anh đi mua cho em nhé?"

"Ừ" Hoắc Mạc Đình gật đầu lôi điện thoại ra.

Ngay khi Lăng Nhiễm nghĩ anh sẽ rời đi thì lại bất ngờ nghe anh nói:

"Trợ lý Cần, đi mua 2 phần bánh trôi ngũ vị về đây"

Lăng Nhiễm: "!"

Bích Lạc Doanh: "!"

"Em muốn anh mua cơ!" Lăng Nhiễm nhú mày nói, điện thoại anh còn chưa kịp tắt máy.

Trợ lý Cần: Hoá ra là phu nhân muốn ăn đồ Hoắc tổng tự tay mua, chắc mới sáng ra đã bị ăn cơm cún thể này số anh khổ quá!

"Hoắc tổng! có cần tôi đi không?" Trợ lý Cần cẩn thận hỏi.

Hoắc Mạc Đình thờ dài rồi nói: "Không cần" rồi tắt máy.

"Anh đi một lát rồi về" Cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô rồi đứng dậy rời đi.

Lăng Nhiễm thờ phào cuối cùng cũng chịu đi: "Ừm ừm đi đi"

"Lạc Doanh lại đây ngồi đi đừng đứng hoài như vậy" Lăng Nhiễm vẫy vẫy tay với cô.

Bích Lạc Doanh nghe theo ngồi xuống bên cạnh Lăng Nhiễm, sau đó đột ngột ôm lấy cô vùi mặt vào hõm cổ cô thút thít: "Chị Nhiễm! Em xin lỗi chị, em thực sự xin lỗi chị! "

"Được rồi qua rồi không sao cả" Lăng Nhiễm thờ dài một hơi khẽ vuốt lưng Bích Lạc Doanh.

Đợi một lát Bích Lạc Doanh ngừng khóc, đưa tay lau nước mắt: "Chị Nhiễm, em có sự thật này muốn nói cho một mình chị! "

Chương 65: 65: Sao Chị Thấy Giữa Hai Người Giống Như Có Gian Tình Ấy

"Thật ra em còn có một người chị gái song sinh nữa, trước giờ em chưa từng nói cho ai nghe chuyện này, nhưng mà chuyện thôi miên!"

"Em nghĩ là do người chị kia của em làm?" Lăng Nhiễm đã đoán ra được phần nào nhưng cô đâu có gây thù chuốc oán gì với người ta đâu nhỉ?

Bích Lạc Doanh gật đầu: "Chị ấy từng học qua lớp học tâm lý sâu, thôi miên là chuyện nắm rõ trong lòng bàn tay"

"Người chị này của em có thù với chị sao?"

"Em không biết hai người chưa từng gặp mặt, lần trước em trở về chị ấy có nhắc qua về anh Đình nhưng chỉ hỏi thăm vài câu, em vốn chẳng suy nghĩ nhiều hơn nữa chị ấy bị bệnh tim không thể tự ý đi lung tung, có một lần chị ấy trốn tới đại học gặp em rồi bất ngờ phát bệnh từ đó không được ra khỏi nhà nữa" Bích Lạc Doanh nhớ tới chuyện cũ khi đó còn vì chuyện này mà cô bị ba mẹ trách mắng rất nhiều.

"Nếu em cho rằng cô ấy ra tay vậy tại sao hình ảnh của Lăng Kỳ lại xuất hiện?" Đây cũng là điểm nghi hoặc trong lòng Lăng Nhiễm.

"Em cũng không rõ! "

"Tạm thời đừng suy nghĩ nhiều" Lăng Nhiễm nhẹ giọng nói thật ra vẫn còn một khả năng nữa nhưng cô không chắc nên không nói ra điều này cần gặp Lăng Kỳ để xác nhận.

Còn một vấn đề nan giải hơn đó chính là hiện giờ cô muốn đi cũng khó lòng mà đi được.

"Vâng, đợi chị hồi phục rồi tính tiếp"

"Nhiễm Nhiễm! Mạc Đình! đâu! " Triệu Khải đứng hình khi nhìn thấy Bích Lạc Doanh, vẻ mặt ngập ngừng khó nói muốn chườn nhưng không được.

"Hừm?" Lăng Nhiễm tò mò quay lại thấy được ánh mắt đó của Triệu Khải cô lại quay lại nhìn Bích Lạc Doanh biểu cảm cũng không khác Triệu Khải là bao.

"Hai người sao thế?" Lăng Nhiễm hỏi, chẳng lẽ cãi nhau? Không thể cãi nhau không thể nào lại mang vẻ mặt chột dạ như vậy.

"Không sao!"

"Không có gì! Tôi! tôi đi tìm Mạc Đình!" Triệu Khải nói rồi chạy mất hút.

"Hừm! Lạc Doanh! giữa hai người! " Lăng Nhiễm dùng ánh mắt mờ ám nhìn Bích Lạc Doanh.

"Không có chuyện gì đâu!" Bích Lạc Doanh đỏ mặt cúi đầu.

"Thật không? Sao chị thấy giữa hai người giống như có gian tình ấy" Bích Lạc Doanh: "!"

Vừa định nói thêm thì Hoắc Mạc Đình đã trở về trên tay xách theo một túi đồ nhỏ hiển nhiên là bánh trôi ngũ vị mà cô muốn.

"Ờ đó đợi anh" Hoắc Mạc Đình nói rồi cầm túi đi vào phòng ăn sau đó trở ra định bế Lăng Nhiễm lên nhưng cô từ chối.

"Dìu em vô đó đi, cứ để anh bế như vậy bao giờ mới khỏe lại được!"

"Không đi nổi thì nói với anh" Nghe lời cô cũng hợp lý nên Hoắc Mạc Đình mới thoả hiệp đỡ cánh tay cô để cô bám vào bước đi từng bước.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Bích Lạc Doanh cảm thấy mình phát sáng như bây giờ: "Em còn có việc! Em đi trước!"

"Ồ, không ở lại ăn chút bánh sao?" Lăng Nhiễm ngoái lại.

"Không cần đâu" Lần này chỉ nghe được giọng Bích Lạc Doanh người đã sớm vòng qua phòng khách phụ rồi đi.

Lăng Nhiễm thờ dài không nói gì, sau khi ngồi xuống bàn Lăng Nhiễm mở miệng hỏi: "Anh tìm mua thứ này ở đâu thế?"
Cô chỉ tiện miệng nói ra chứ không nghĩ ở đây có thứ này.

"Tìm không khó ở gần siêu thị có bán" Động tác của anh không nhanh không chậm trút bánh trong hộp ra bát.

"Uầy! Thơm thật đấy!" Lăng Nhiễm ghé mũi vào hít hít, không ngờ bây giờ cô có thể ăn lại thứ này.

"Đợi chút hãy ăn còn nóng" Hoắc Mạc Đình đưa lên miệng thổi qua thổi lại một chút rồi múc một viên bánh trôi tròn xoe lại thổi thổi rồi đưa lên miệng cô, có đủ 5 màu cho mỗi hộp.

Lăng Nhiễm há miệng ra, cắn một cái vị ngọt lan tỏa khắp khoang miệng, vỏ ngoài dai dai mềm mềm nhân bên trong ngọt lịm, kích thích vị giác vô cùng.

Cứ như vậy Lăng Nhiễm ăn hết một hộp bánh thì no, chợt nhớ tới ban nãy cô nghiêng đầu hỏi anh: "Chồng ới! Giữa Lạc Doanh và Khải ca xảy ra chuyện gì sao?"

Động tác lau tay của anh thoáng dừng lại vì chữ chồng của cô đôi môi mỏng nhếch lên rồi giải thích cho Lăng Nhiễm.

"Thật luôn? Bảo sao em cứ thấy là lạ!" Lăng Nhiễm nghe xong mở to mắt kinh ngạc.

"Tiếc là cậu ta quá dốt nát"

"Nếu là anh thì anh làm gì?" Lăng Nhiễm buột miệng hỏi một câu.

"Em nói xem? Mỡ dăng tới miệng mèo thì còn làm gì?"

Lăng Nhiễm đen mặt làm sao không biết được cái suy nghĩ ấy chứ, tại sao ai cũng thay đổi vậy, từ bao giờ mà Hoắc Mạc Đình lại có tính cách đùa giỡn vui nhộn như thế?

Lát sau hai người rời khỏi phòng ăn Hoắc Mạc Đình lại đưa Lăng Nhiễm đi dạo loanh quanh trong vườn, bây giờ cô đi được nhiều hơn mấy hôm trước chẳng mấy chốc sẽ lại khôi phục như ban đầu thôi!.

Chương 66: 66: Anh Cam Tâm Tình Nguyên!

Hai người đi dạo một lúc rồi trở vào, Lăng Nhiễm mỗi như chân nên đã trèo lên lưng Hoắc Mạc Đình để anh cõng vào nhà.

Lúc đi qua khúc cua Lăng Nhiễm vô tình thấy Thiên Kỳ Nhan và Vương Thiếu Tuyền đang ngồi ở ghế nghỉ bên kia tường cô vội túm vai anh lại: "Chồng từ từ đã"

"Sao thế?" Cứ tưởng cô khó chịu ở đâu nhưng khi nhìn theo hướng cô chỉ anh mới hiểu.

"Chúng ta có nên lại đó không?"

"Nếu em muốn, nhưng chỉ được nán lại một chút thôi, gần tới thời gian uống thuốc rồi"

"Hay là thôi đi, buổi chiều em qua đó sau vậy"

Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi tiếp tục cõng cô vào nhà.

Bên ngoài Thiên Kỳ Nhan ngồi ngẩn ngơ một lúc lâu sau đó khẽ hỏi:

"Sao anh lại làm vậy vì em?"

Wương Thiếu Tuyền chỉ im lặng cười không đáp lại.

"Anh có biết anh có thể sẽ chết không? Em không muốn liên lụy người khác" Cô muốn bỏ đi! Đi thật xa tới nơi mà Phong không thể nào tìm được cô, cô thật sự rất mệt.

"Anh cam tâm tình nguyện! Nhan Nhan! anh gọi em như vậy nhé?"

Thấy Thiên Kỳ Nhan thở dài gật đầu Vương Thiếu Tuyền nói tiếp:

"Hắn ta không xứng đáng bên em, càng đừng nói từ yêu với em"

"Tình yêu của anh ấy em có thể cảm nhận được nhưng mà không

hiếu sao anh ấy lại trở nên như vậy, em cố gắng để được bình đẳng đứng bên anh ấy sánh vai cùng anh ấy! nhưng càng cố gắng anh ấy lại càng phá bỏ đi! bây giờ em có thể rồi nhưng anh ấy xa quá! " Thiên Kỳ Nhan đau khổ nói, tình cảm trước giờ cứ nghĩ đã vững vàng nhưng hoá ra cái gì cũng sẽ đứt đoạn.

"Không cần phải đau khổ, bây giờ em đã thoát ra khỏi rồi, sau này không cần ở nơi ác mộng đó nữa" Vương Thiếu Tuyền đặt tay lên vai Thiên Kỳ Nhan vỗ nhẹ muốn lau nước mắt cho cô nhưng bị cô né tránh, cô ấy vẫn như vậy vẫn né tránh tiếp xúc với anh.

"Không đâu! Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ tìm ra em! tới lúc đó mọi người đều sẽ bị liên lụy, em vẫn nên sớm rời khỏi đây, trừ khi em chết nếu không Phong sẽ không buông tha"

"Em ngốc thế, yên tâm chỉ cần anh còn sống sẽ không để An Vũ Phong lại có được em"

Thiên Kỳ Nhan lắc đầu cười khổ: "Em càng không thể ở lại đây, không thể liên lụy anh thêm, không thể làm ảnh hưởng tới Hoắc gia, còn có Lăng Nhiễm nữa tình trạng sức khỏe của cô ấy như vậy Hoắc tổng nhất định sẽ không giữ em lại"

"Được, anh đi cùng em!"

Thiên Kỳ Nhan ngẩng đầu lên nhìn Vương Thiếu Tuyền: "Đừng vì em mà làm mấy chuyện như vậy! không đáng đâu"

"Anh nói rồi là anh tình nguyện" Là anh cam tâm tình nguyện vì cô mà làm những việc đó kể cả có phải trả giá bằng mạng sống chỉ cần bảo vệ cô ấy dù chỉ một phút, nói anh ngu ngốc cũng được, si mê cũng được nhưng tình yêu mà không có ngu ngốc thì sao gọi là tình yêu.

Lao đầu vào những thứ vốn không thuộc về mình là hành động ngu xuẩn nhất của con người nhưng bản thân lại không kìm lòng được mà lao vào đó.

"Em không cần!" Thiên Kỳ Nhan nói xong đứng dậy bỏ đi, mặc kệ Vương Thiếu Tuyền ngồi dựa người vào ghế cười nhạt.

Vương Thiếu Tuyên đặt tay lên ngực nơi có vết đạn bắn vẫn chưa lành một tay đặt lên mắt, cố gắng bước vào thế giới của cô mà đâu biết rằng trong tim cô sớm muộn đã lấp đầy hình bóng của người khác, người đã mang lại cho cô ấy bao nhiêu đau khổ, cũng bởi vì chữ yêu sao?

"To lớn thật! "

"Cậu từ bỏ đi" Giọng nói Hoắc Mạc Đình từ sau vang lại.

"Làm sao từ bỏ? Cậu nói tôi từ bỏ kiểu gì?"

"Không phải cậu không biết là tự cậu không muốn thoát ra" Hoắc Mạc Đình không lại gần mà chỉ đứng chỗ cũ mắt nhìn về phía xa, thân là người anh em anh không thể mặc kệ vẫn phải khuyên.

"Mạc Đình! giúp tôi lần này! " Giọng nói Vương Thiếu Tuyên run rẩy.

Hoắc Mạc Đình im lặng một lát rồi rời đi trước khi đi còn ném cho Vương Thiếu Tuyên một bao thuốc.

Nhìn bao thuốc rơi trúng đùi mình Vương Thiếu Tuyên khẽ cười:

"Cảm ơn! "

Hoắc Mạc Đình quay lại biệt thự lần nữa, định tiến vào phòng ngủ nhưng bước chân dừng lại ở cửa phòng ngủ một lát rồi quay người đi tiến vào thư phòng mở máy tính bắt đầu tiến hành thu hoạch thành quả một năm qua "Hắc Ảnh"!.

"Hoắc tổng, Hà Diệu đã rời đi" Trợ lý Cẩn thông báo qua màn hình máy tính.

"Ừ"

"Vậy bây giờ chuyện Hà Quân đề nghị phải làm sao?"

"Cậu thay mặt tôi kí đi" Hoắc Mạc Đình khẽ vôn vê chiếc bút trong tay nói, ánh mắt chứa đầy sự thương thức, chẳng có cuộc ẩu đả nào thú vị bằng việc anh em trong nhà tự ẩu đả lẫn nhau để tranh quyền đoạt lực.

"Vâng" Trợ lý Cần nói xong màn hình máy tính cũng tối đen.

Thành phố Cao Giang sắp loạn rồi, không đúng phải nói là nước C sắp loạn rồi mới đúng.

.

Chương 67: 67: Trở Về Cùng Tôi Tôi Sẽ Giúp Em

Tại trung tâm thành phố Đại Nghĩa.

Dung Liên mặc bộ đồ da màu đen bó sát cơ thể mở cửa chiếc xe Ferrari hất mái tóc đen dài rồi đồng dục bước vào trụ sở chính của Quách Tuấn Khanh.

"Chào chị Dung!" Thuộc hạ trong đó thấy Dung Liên lập tức cúi người lễ phép chào.

Dung Liên khẽ gật đầu rồi đi vào thang máy đi xuống tầng hầm.

Quách Tuấn Khanh khác với những người khác là một người bạn xa của chủ nhân bọn họ, hấn máu lạnh vô tình chẳng khác chủ nhân là bao có điều hấn vô cùng biế.n thái là người chẳng chịu nói lý gì cả.

Hầu hết mọi người đều xếp phòng làm việc ở trên cao nhưng người biế.n thái nào đó lại thích xếp ở tầng hầm.

"Tinh!" Thang máy mở ra trước mặt là một cánh cửa lớn.

Dung Liên chẳng kiêng dè gì đạp cửa đi vào, trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá.

"Ồ tôi còn tưởng là ai có lá gan lớn như vậy dám đạp cửa chỗ tôi hoá ra là bảo bối" Giọng nói cợt nhả của Quách Tuấn Khanh vang lên.

"Hừ! Quách lão đại tôi đã nói đừng gọi tôi như vậy nghe rất ngứa tai!" Dung Liên nhui mày kéo ghế tới đối diện Quách Tuấn Khanh định rút một điếu thuốc trên bàn lại bị anh cản.

"Không được phép hút!" Quách Tuấn Khanh nghiêm giọng.

"Chậc! Không cho thì thôi" Dung Liên bĩu môi dựa lưng vào ghế.

"Không cần phải nói tôi biết lý do em tới đây, trở về cùng tôi, tôi sẽ giúp em!" Quách Tuấn Khanh đuổi chân dứt tay vào túi quần.

Dung Liên nghi hoặc nhìn Quách Tuấn Khanh: "Còn điều kiện nào khác không?"

"Em nói xem" Quách Tuấn Khanh cười cười nhưng sớm đã không muốn thoả thuận khác rồi.

"Tôi không muốn trở về cùng Quách lão đại đâu! Biết đâu lại bị vị hôn phu nào đó đá đi!"

Nhắc tới vị hôn phu Quách Tuấn Khanh lập tức thay đổi sắc mặt, lạnh lùng đứng lên nhìn Dung Liên từ trên xuống không nói gì sau đó thẳng thừng kéo tay Dung Liên đi ra khỏi phòng.

Dung Liên định nói nhưng thấy sắc mặt Quách Tuấn Khanh tệ vô cùng nên không hỏi nữa đành ngoan ngoãn đi theo.

Trợ thủ đắc lực của Quách Tuấn Khanh nhận được ánh mắt của anh ta lập tức đi tìm kiếm.

Sau khi lên xe cả hai chẳng nói câu gì, Quách Tuấn Khanh buồn bực lái xe, cả đời anh ta chẳng bị ép bởi thứ gì lại vì một ân huệ của mẹ để lại mà vướng phải một người phụ nữ anh ta vô cùng ghét, hơn hết cô ta lại còn mắc bệnh tim, phiền chết được.

Thế quái nào anh ta lại nảy sinh hứng thú với cánh tay trái của An Vũ Phong mới lạ, quay mặt nhìn người phụ nữ đang chống tay lên cửa kính xe đôi mắt nhìn ra ngoài đường.

Chiếc xe dừng lại trước cửa một biệt thự to lớn, Dung Liên bực bội xuống xe coi đây là nhà mà đi thẳng vào mặc kệ Quách Tuấn Khanh. Chẳng khác dự đoán là bao Dung Liên vừa bước vào cửa liền gặp vị hôn phu của Quách Tuấn Khanh đang vắt chân uống trà.

"Sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô vào đây?" Người phụ nữ đứng lên nghiêm mặt nhìn Dung Liên.

Dung Liên chẳng buồn trả lời, đúng lúc đấy Quách Tuấn Khanh cũng theo đuôi Dung Liên đi vào, nhìn thấy ai đó ngồi trên sofa thì mặt đanh lại: "Nhược Tịch! Tôi đã nói không được sự đồng ý của tôi cô không được phép tới đây sao?"

"Tuấn Khanh! Em chỉ là muốn đi ăn tối với anh thôi, chúng ta đã lâu

rồi không ăn với nhau" Nhược Tịch mím môi đáng thương nói.
Dung Liên ở bên cạnh cười nhạt.

"Tôi rất bận! Cô về được rồi đấy!" Quách Tuấn Khanh nói xong kéo tay Dung Liên lên lầu.

"Anh đứng lại! Vì cô ta đúng không? Tuấn Khanh!" Nhược Tịch muốn theo đi nhưng bị quản gia ngăn lại đành phải hậm hực không cam tâm mà đi về.

Đóng cửa phòng làm việc Quách Tuấn Khanh nhận được điện thoại liền ngồi xuống nghe.

Dung Liên thì lười biếng ngồi xuống ghế trước bàn làm việc của anh bật máy tính lên bắt đầu dò tìm.

"Thiên Kỳ Nhan vẫn còn ở trong thành phố Cao Giang, có điều nơi cô ta ở phòng bị quá cao tôi không thể dò tìm sâu hơn được, trên người còn không có vật gì có thể định vị được" Tìm kiếm Thiên Kỳ Nhan bây giờ khác gì mò kim đáy bể.

Dung Liên im lặng không nói gì mắt vẫn dán vào màn hình máy tính, Quách Tuấn Khanh đi lại cúi người đứng sau Dung Liên mắt cũng nhìn theo màn hình.

Dung Liên cảm nhận cả người mình đều nằm trọn trong lòng Quách Tuấn Khanh nhưng cũng không để ý nhiều mà tiếp tục quan sát, nếu đã không thể tìm theo cách đơn giản thì chỉ có thể tìm theo cách phức tạp, dò camera từng khu vực của thành phố.

Hào cảm của Dung Liên với Thiên Kỳ Nhan không tồi, cô chỉ mong Thiên Kỳ Nhan sẽ không sao nếu không chủ nhân nhất định sẽ diệt tên khốn dám đưa cô ấy đi khỏi tay chủ nhân.

Ít nhiều cô cũng đồng cảm với Thiên Kỳ Nhan, ai cũng khổ....

Chương 68: 68: Rải Cơm Chó Thuần Thục Phết Nhỉ

"Có thiết bị xâm nhập vào vùng tín hiệu an toàn của chúng ta, đoán không nhầm thì là thiết bị tới từ Đại Nghĩa" Hoắc Mạc Đình vừa theo dõi máy tính vừa xiên miếng táo vừa gọt xong đưa lên miệng Lắng Nhĩm.

"Thiết bị từ Đại Nghĩa sao?" Cô cắn một miếng táo suy nghĩ Đại Nghĩa nghe có chút quen nhỉ?

"Là thiết bị thăm dò do Quách Tuấn Khanh chỉ đạo" Hoắc Mạc Đình nói xong ăn nốt nửa miếng táo còn lại trên nĩa.

"Quách Tuấn Khanh! " A cô nhớ rồi là một người bạn xa xôi của An Vũ Phong không qua lại nhiều nhưng độ uy tín hợp tác vô cùng cao.

"Xem ra là tìm kiếm Thiên Kỳ Nhan" Quan hệ giữa An Vũ Phong và Quách Tuấn Khanh không tồi tìm người giúp đương nhiên là điều hiển nhiên.

Vùng tín hiệu an toàn của Hoắc gia có tận 5 tầng, thời gian phá giải từng tầng ít nhất cũng phải mất 2 tiếng với cao thủ, điều đó cho thấy vẫn kịp thời gian đưa Thiên Kỳ Nhan rời đi.

"Vậy bây giờ đưa Thiên Kỳ Nhan tới thôn Đồng luôn nhé?"

"Không vội tới thôn Đồng, ra khỏi địa phận Hoắc gia việc theo dõi không khó, đưa Thiên Kỳ Nhan tới sân bay quốc tế sau đó vòng cửa sau tới thôn Đồng, anh sẽ sắp xếp một chuyến bay ngụy tạo ra nước ngoài"

"Em đi nói một tiếng với cô ấy" Lăng Nhiễm nói xong từ từ đứng lên nhẹ nhàng di chuyển, bây giờ cô bước đi không khó nữa chỉ có điều không thể chạy nhảy được thôi.

"Đi từ từ không cần vội" Hoắc Mạc Đình nhíu mày nhắc nhở.

"Em biết rồi" Lăng Nhiễm nói rồi ra khỏi thư phòng đóng cửa lại.

Sau khi bóng dáng Lăng Nhiễm hoàn toàn biến mất anh đứng lên đi tới ban công gọi điện thoại cho trợ lý Cần sắp xếp.

Hai tiếng sau Tinh Y Hồng cũng xuất hiện tại Hoắc gia.

"Tiểu Hồng? Chị về rồi sao?" Lăng Nhiễm là người trông thấy Tinh Y Hồng đầu tiên.

"Hoắc tổng! Phu nhân!" Tinh Y Hồng cúi đầu chào rồi gật đầu với Trợ lý Cần.

Cần Vĩ Thành thấy Tinh Y Hồng cũng mỉm cười gật đầu.

"Hoắc tổng! Tín hiệu an toàn đã bị phá bỏ 2 tầng" Trợ lý Cần quan sát màn hình máy tính nghiêm túc báo cáo.

"Không tồi, 2 tầng đã có thể phá bỏ 2 tầng" Hoắc Mạc Đình không có biểu hiện ngạc nhiên gì cả đây chính là thực lực của Quách Tuấn Khanh.

"Tắt tín hiệu an toàn đi" Liếc nhìn Lăng Nhiễm đang nói chuyện với Tinh Y Hồng đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

Đánh lạc hướng cũng đủ rồi, giờ này chắc Thiên Kì Nhan đã tiếp cận thôn Đồng an toàn.

"Vâng!" Trợ lý Cần cúi đầu thao tác nhanh trên màn hình.

"Nhiễm Nhiễm, tới giờ uống thuốc rồi" Hoắc Mạc Đình nhìn đồng hồ trên tay, giữa buổi cô đều phải uống thuốc một lần.

"Ồ" Lăng Nhiễm buông Tĩnh Y Hồng ra rồi đi lại ngồi bên cạnh anh đưa tay nhận lấy thuốc từ tay anh, sau đó nước được đưa tới miệng.

Cô vừa nhú mào vì đắng thì ngay lập tức có một quả nho căng mọng được đưa tới miệng cô: "Ăn cho đỡ đắng"

Tĩnh Y Hồng: "! " Rải cơm chó thuần thực phết nhỉ?

Chưa tới 15 phút sau toàn bộ tín hiệu an toàn của Hoắc gia đã được tắt toàn bộ.

"Hừm? Biến mất rồi? Quách lão đại quả nhiên lợi hại!" Dung Liên mở to mắt nhìn màn hình, cô không rành về công nghệ, chỉ có anh hai cô mới rành thôi.

Quách Tuấn Khanh im lặng, đây không phải là phá thành công mà là đối phương chủ động tắt, là do nhận thức được có người cố ý xâm nhập sao?

"Sao vậy?" Thấy nét mặt Quách Tuấn Khanh không giống vẻ vui mừng khi thành công cho lắm.

"Ha! chúng ta bị lừa rồi"

"Sao cơ? Ai lừa?" Dung Liên nhú mào hỏi.

"Gia chủ của Hoắc thị-Hoắc Mạc Đình" Quách Tuấn Khanh nheo mắt, Hoắc Mạc Đình! quả nhiên là danh bất hư truyền.

Dung Liên nghe tới đó cũng hiểu đôi phần: "Thiên tiểu thư đâu có qua lại với Hoắc gia chủ đâu, không lí nào lại giúp đỡ giấu Thiên Kì Nhan được.

"Cũng không thể chắc chắn rằng cậu ta giữ, tôi ít nhiều cũng nghe ngóng được vợ cậu ta không khỏe có thể làm vậy để bảo vệ vợ mình

hơn nữa vợ cậu ta còn có thù với Thiên Kỳ Nhan không thể lại ra tay giúp đỡ" Trong lòng Quách Tuấn Khanh không ngừng nhảy số điểm nghi hoặc vô cùng nhiều, Hoắc Mạc Đình chẳng phải người đơn giản gì hẳn ta vô cùng thông minh nhìn qua thì có vẻ nhẹ nhàng thờ ơ nhưng đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài không thể nào khám xét bên trong được.

"Tôi cùng suy nghĩ với anh!"

"Đi!" Quách Tuấn Khanh đột ngột đứng lên.

"Đi đâu???"

"Về Cao Giang gặp lão An!".

Chương 69: Anh Không Muốn Em Tổn Thương

Cuộc sống của Lăng Nhiễm lại trở về bình thường, cô cũng đã nhận tin Thiên Kỳ Nhan tới thôn Đồng an toàn, đã qua một tuần mà không thấy có động tĩnh gì từ phía An Vũ Phong khiến cô lại càng thêm hoài nghi.

Lăng Nhiễm nằm ỏ trên sofa gối đầu lên đùi Hoắc Mạc Đình chơi điện thoại còn anh thì ôm máy tính làm việc thỉnh thoảng lại khẽ vuốt ve lọn tóc của cô.

Bầu không khí im lặng nhưng vô cùng hài hoà không nổ phá vỡ. Bỗng điện thoại Lăng Nhiễm reo lên là số lạ, chần chừ một lát xem thử có nên nghe không rồi ngồi dậy nghe máy.

Ánh mắt Hoắc Mạc Đình cũng dừng lại trên người cô dịu dàng nhìn, anh cũng nhận ra vẻ mặt chần chừ không muốn nghe máy.

"Alo?"

"Xin hỏi cô có phải là Lăng Nhiễm không?"

"Đúng là tôi" Lăng Nhiễm đưa ánh mắt về phía anh phát hiện anh cũng đang nhìn mình cười ánh mắt hai người chạm nhau.

"Có người muốn nói chuyện với cô"

Lăng Nhiễm im lặng lát sau trong điện thoại vang lên giọng nói khàn khàn yếu đuối: "Tiểu Nhiễm! Là ba!"

"Ba..." Là Lăng Mộ Đồng.

Đầu dây bên kia im lặng chốc lát Lăng Nhiễm cũng không có ý định mở lời, nếu ông ấy muốn giúp đỡ cô liền giúp vì Lăng Mộ Đồng không hề xấu, chẳng qua chiều vợ quá mức thậm trí có thể nói là nghiện vợ vợ nói gì nghe nấy.

Lăng Nhiễm vẫn còn tôn trọng người đàn ông này.

"Con tới bệnh viện trung tâm thành phố một chuyến được không? Ba có chuyện muốn nói với con"

"Ba nằm viện sao?" Chuyện này Lăng Nhiễm không hề biết chút nào, Hoắc Mạc Đình nói anh sẽ thu xếp tất cả không chịu nói cho cô chỉ nói là ba cô đã vào tù.

"Ừ có chút không khỏe, nếu con không bận thì chiều nay tới nhé?"

"Vâng" Lăng Nhiễm vừa dứt lời thì điện thoại bên kia cũng tắt máy, tâm trạng Lăng Nhiễm thoáng cái đã nặng nề cô buông điện thoại ngược mắt lên nhìn Hoắc Mạc Đình.

"Sao thế?" Anh nhích lại gần cô đưa tay vuốt trán cô, muốn làm giãn cặp chân mày đang nhíu lại.

"Ba em nằm viện sao anh không nói cho em biết?"

"Không phải anh không muốn nói cho em biết là anh không muốn em lại tổn thương" Có một gia đình như thế thì có gì để luyến tiếc.

"Ba em khác với mẹ, ít nhất ông ấy vẫn coi em là con gái"

Hoắc Mạc Đình im lặng, có lẽ anh chưa trải qua cảm giác lớn lên bên gia đình nên đối với một gia đình vợ như thế đã sớm không còn cảm giác gì.

"Buổi chiều anh đưa em tới bệnh viện đi"

"Được" Vừa dứt lời anh liền ôm Lăng Nhiễm ghì cô vào ngực mình, nếu là điều cô muốn thì bất cứ thứ gì anh cũng sẽ làm.

Có anh ở đây nhất định sẽ không để cô tổn thương nữa.

Chiều hôm đó Hoắc Mạc Đình đích thân lái xe đưa Lăng Nhiễm tới bệnh viện, họ tay trong tay xuyên qua đám người tiến thẳng tới khu phòng VIP tầng 15 có lẽ là do anh an bài.

Bên ngoài cửa có hai vị cảnh sát canh giữ ở đó, thấy Hoắc Mạc Đình hai người khẽ cúi đầu rồi mở cửa phòng bệnh.

Bên trong là hình ảnh Lăng Mộ Đồng đang dựa người vào giường cả người gầy guộc yếu ớt.

Nhìn thấy hai người ông thoáng vui vẻ nói: "Con tới rồi sao?"

"Ba!" Lăng Nhiễm mở miệng chào, lâu rồi không nói từ này nên âm thanh phát ra có chút giượng gạo.

Hoắc Mạc Đình cũng chào một tiếng.

"Ba, ba không khỏe ở đâu sao?" Lăng Nhiễm ngồi lên chiếc ghế được Hoắc Mạc Đình kéo qua cho, anh đứng ngay phía sau cô.

"Có chút bệnh tuổi già, con tới là ba mừng rồi" Lăng Mộ Đồng quyết định giấu diếm căn bệnh coi là bệnh tuổi già này của mình.

Hoắc Mạc Đình nghe xong nhìn ba Lăng không nói gì, đôi môi mỏng mím chặt lại.

"Con rể, ta có thể nói chuyện với con bé một lát được không?" Ba Lăng hướng ánh mắt về phía anh.

Hoắc Mạc Đình gật đầu xoa xoa chòm tóc Lăng Nhiễm: "Có chuyện gì gọi anh"

"Vâng"

Dứt lời anh cất bước chững chạc đi ra ngoài.

Định hút thuốc nhưng chợt nhớ ra là mình đã quyết định bỏ thuốc, không hiểu sao dạo gần đây lại mất kiểm soát như vậy trước đây anh chỉ dùng thuốc lá để giữ bình tĩnh tập trung hơn rồi dần dần nó trở thành thứ mà anh dùng thường xuyên, cũng vì sự xuất hiện của Lăng Nhiễm hiện tại mới khiến anh từ bỏ thứ đó.

Cô là một thứ tồn tại đặc biệt trong lòng anh.

Bên trong phòng bệnh sau khi Hoắc Mạc Đình rời đi Lăng Mộ Đồng mới thở dài: "Tiểu Nhiễm! Ba xin lỗi..."

Lăng Nhiễm im lặng chốc lát rồi nói: "Ba gọi con tới là để xin lỗi con?"

Ba Lăng lắc đầu rồi lại gật đầu hốc mắt đỏ lên cả người run rẩy miệng lắp bắp: "Ba xin lỗi...ba xin lỗi...xin lỗi con...ba không xứng làm ba..."

Ba Lăng vừa dứt lời cánh cửa phòng vệ sinh phía sau Lăng Nhiễm nhẹ nhàng chuyển động, một bóng đen từ bên trong bước ra nhìn chằm chằm Lăng Nhiễm bằng ánh mắt đầy thù hận..

Chương 70: 70: Không Dám Cầu Tha Thứ

"Phập!" Một con dao xuyên qua túi xách của Lăng Nhiễm đang chắn trên đầu cô.

Khi này Lăng Nhiễm đã nhận ra thái độ của ba Lăng không đúng lắm thì thoảng liếc về phía phòng vệ sinh phía sau, cô cũng nghe thấy tiếng chốt cửa vang lên nhẹ nhẹ một khắc trước khi bóng đen ngấm cô lao tới cô đã kịp thời quay người dùng túi xách làm vật chắn. Lăng Nhiễm đứng bật dậy đập chiếc ghế va vào tường gỗ phía sau tạo ra âm thanh lớn.

Cô lùi bước về phía cuối giường cùng lúc đó Hoắc Mạc Đình cùng hai vị cảnh sát nghe có tiếng động nên xông vào.

"Nhiễm Nhiễm!" Hoắc Mạc Đình chạy nhanh về phía cô tầm mắt rơi vào chiếc túi vẫn còn cắm con dao găm sắc bén ánh mắt anh lạnh đi quét qua người cô thấy không có vết thương nhưng cũng không làm giảm khí tức trên người.

Ban đầu ra ngoài anh cố ý không đóng cửa chỉ khép hờ phòng ngừa bất trắc ai ngờ Lăng gia lại dám ra tay.

"Em không sao!" Lăng Nhiễm lắc đầu tay vẫn nắm chặt chiếc túi. Hoắc Mạc Đình không nói không rằng kéo Lăng Nhiễm vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô như tự an ủi bản thân rằng cô không sao.

"Đứng im!" Cảnh sát rút súng chỉ vào người mặc áo đen trùm kín mít đang vó ý muốn lao về phía Lăng Nhiễm, nhận được ánh mắt của anh vị cảnh sát liền lấy còng sắt khoá tay người đó lại rồi cúi đầu cung kính với Hoắc Mạc Đình sau đó rút lui ra ngoài.

Lăng Nhiễm vui mặt vào ngực anh hít thở vỗ nhẹ vào lưng anh rồi từ từ ngoảnh mặt lại nhìn chằm chằm vào người áo đen giọng nói nhẹ

nhàng không chút gợn sóng vang lên: "Mẹ, người muốn con chết như vậy sao?"

Bóng đen rõ ràng khựng lại khi nghe Lăng Nhiễm nói như vậy, cũng ngạc nhiên vì cô biết bà là ai nhưng cũng không giấu giếm gì kéo mũ trên đầu xuống rồi cời khẩu trang: "Một chút nữa thôi...chỉ nhanh một chút..."

Lăng Nhiễm ngửa đầu lên trần nhà kìm nén cảm xúc thở ra một hơi: "Nếu mẹ đã muốn con chết như vậy tại sao khi con vừa ra đời lại không bóp chết con đi?"

Mẹ Lăng khẽ run bà nhớ ngày xưa khi Lăng Nhiễm chuẩn bị ra đời bà đã rất háo hức cũng rất yêu thương, cơ thể bé bỏng được bà bồng trong tay, đôi bàn tay nhỏ xíu đỏ hồng, vốn tưởng rằng một nhà bốn người sẽ sống hạnh phúc nhưng ông trời nào để yên đứa con gái thứ hai của bà đột nhiên biến mất! Bà đã suy sụp tới mức nào chứ? Cũng may bên cạnh còn có chồng và con gái lớn họ đã dùng tình thương để chữa lành vết thương của bà, bà cũng đã dùng rất nhiều thuốc để có thể quên nó đi.

Dốc sức tìm kiếm một năm trời cuối cùng cũng tìm được nhưng bà chẳng vui vẻ là bao.

Nhà ngoại lại vô cùng yêu thương đứa bé ấy khiến cho bà-một người đã thề không đội trời chung với họ Lục nảy sinh sự chán ghét, khi còn bé Lăng Nhiễm thường lui tới bên ngoại khiến bà đã khó chịu càng thêm ghét bỏ chỉ dành phần lớn tình cảm cho con gái lớn vì nghĩ con gái út đã có nhà ngoại yêu thương.

Đến sau này bà cũng chỉ có một người con gái là Lăng Kỳ.

Mẹ Lăng im lặng chìm vào hồi tưởng bà nghĩ tới cuộc sống khổ sở của con gái lớn dạo gần đây chỉ vì lo chạy nợ cho gia đình mà làm mấy chuyện đó, trong khi đó đứa con gái út lại thành thoi an nhàn sống ẩn.

Đúng là tạo nghiệt!

"Mẹ, nếu không mẹ lại giết con đi?" Lăng Nhiễm chìa túi xách về phía bà.

"Lăng Nhiễm!" Hoắc Mạc Đình tức giận kéo cô lại đồng thời đưa tay giật chiếc túi vút vào xó nhà.

Cảnh này lại khiến mẹ Lăng thêm nhức nhối con mắt: "Lăng Nhiễm! Tôi cũng muốn coi cô là con gái đó thôi nhưng cô nhìn những thứ cô đã làm cho gia đình này đi! Cô nhìn chị cô đi! Tại sao con gái tôi khổ sở như thế còn cô lại nhàn hạ như thế? Tôi có chết tôi cũng muốn kéo theo cô!"

"Bà dám?" Giọng nói lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm nào của Hoắc Mạc Đình vang lên.

Giọng nói ấy rõ ràng chỉ là do một thanh niên 30 tuổi nói nhưng lại khiến một người sắp già như mẹ Lăng run sợ, bà biết bây giờ bản thân đối với Hoắc Mạc Đình chẳng khác gì con kiến cả nhưng dẫu sao cũng phải chết bà gằn giọng kìm nén tâm trạng sợ hãi: "Người như cậu mà lại coi trọng bảo vệ thứ như nó thật là bất công!"

"Vợ tôi không ai được phép đụng cho dù...bà là mẹ ruột"

Im lặng chốc lát anh lại nói tiếp: "Mấy người tự xem lại cách hành xử của mình, như vậy cũng xứng với bậc làm cha mẹ sao?"

"Cậu có quyền gì nói? À kẻ như cậu làm gì có gia đình mà hiểu!"

"Dựa vào tôi là chồng cô ấy, còn nữa ai nói tôi không có gia đình?"

Hoắc Mạc Đình dứt một tay vào túi quần tay còn lại đặt lên eo Lăng Nhiễm kéo cô sát vào mình bổ xung thêm một câu.

"Cô ấy là gia đình của tôi!"

Lăng Nhiễm ngược mắt lên nhìn anh, có chút cay cay sống mũi.

"Cậu...." Mẹ Lăng còn chưa nói hết thì phập một tiếng con dao khi nãy không biết ở trong tay anh từ lúc nào bay qua mặt mẹ Lăng cắm thẳng lên bức tường gỗ phía sau, có lấy sợi tóc của bà rơi xuống sàn nhà, sắc mặt bà trắng bệch chỉ một chút nữa chệch một tý là có thể bà ta đã nằm xuống rồi...!người này ra tay vẫn luôn tàn nhẫn như thế không màng một ai, đây rõ là một lời cảnh cáo cho số phận cuối đời của bà ta.

Lăng Nhiễm cũng không ngờ anh lại ra tay cô đưa tay miết mi tâm nhẹ nói: "Để cảnh sát đưa đi đi"

Lát sau mẹ Lăng được dẫn đi trong trạng thái mất hồn, hiển nhiên vẫn còn sợ nhát dao vừa nãy.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại ba người Lăng Nhiễm quay lại nhìn

ba Lăng đang rơi nước mắt: "Ba! Con cứ nghĩ rằng ba vẫn coi con là con gái ba, xem như con nghĩ nhầm rồi, con sẽ giúp đỡ chị những thứ còn lại từ giờ sẽ không liên quan tới con bao gồm toàn bộ Lăng gia"

"Tiểu Nhiễm...ba không dám cầu xin sự tha thứ từ con..."

"Cậu Hoắc! Tôi xin cậu tha cho bà ấy...sức khỏe bà ấy không tốt nếu còn động tay bà ấy sẽ chết mất..." Ngữ danh ba Lăng cũng đã đổi không gọi con rể nữa mà kính cần gọi cậu Hoắc.

Hoắc Mạc Đình im lặng chỉnh lại áo cho Lăng Nhiễm dường như lời nói của ba Lăng chẳng phải nói cho anh nghe.

Lăng Nhiễm định nói nhưng lại bị anh bình tĩnh chỉnh áo sau đó kéo cô rời khỏi phòng bệnh để lại ba Lăng thống khổ ngồi trên giường bệnh..

Chương 71: 71: Hoắc Gia Chủ! Sớm Ngày Gặp Lại!

Trên xe Lăng Nhiễm không nói lời nào rúc người vào lòng anh tâm trạng nặng nề, Hoắc Mạc Đình đã gọi trợ lý Cẩn tới lái xe.

Cô không nghĩ rằng cả hai kiếp sống đều không nhận được một gia đình trọn vẹn có lẽ đây là sự sắp đặt của ông trời.

"Đừng nghĩ nhiều, mọi thứ có anh" Hoắc Mạc Đình ôm lấy bả vai cô xoa nhẹ.

"Cũng may còn có anh! " Giọng Lăng Nhiễm bé xiu chỉ có mình anh nghe được.

"Anh vẫn luôn ở đây, ở ngay cạnh bên em"

Qua một lát giọng nói trầm ổn của anh vang lên lần nữa: "Nhiễm Nhiễm, lần sau đừng làm như vậy nữa, hửm?"

Lăng Nhiễm sửng sốt hai giây mới nhận ra anh đang nói tới hành động chìa túi xách ban nãy của cô: "Ừm, không có lần sau"

Xe chạy vào một con đường vắng được một lúc thì Lăng Nhiễm mơ màng thiếp đi.

Chiếc xe Rolls Royce đang chạy đột nhiên phanh gấp: "Hoắc tổng phía trước có một chiếc xe rẽ làn đột ngột!"

Đáy mắt Hoắc Mạc Đình loé lên dùng tay giữ lấy Lăng Nhiễm vỗ nhẹ lên lưng cô tránh làm cô tỉnh giấc lại nhìn về phía trước "Range Rover" anh đã biết chủ nhân của nó là ai.

Đối phương cũng bước xuống xe một nam một nữ, người nam nhoẻn miệng cười lịch thiệp nói: "Mạo muội rồi! Hoắc gia chủ!" Trơ lý Cẩn nhận được ánh mắt của Hoắc Mạc Đình qua kính chiếu hậu gạt đầu rồi bước ra ngoài, từ đầu tới cuối anh chẳng thêm động đậy lườm biếng làm gối cho Lăng Nhiễm dựa vào ngủ.

Tối qua cô không ngủ được sáng lại thức dậy sớm.

"Quách thiếu không sao chứ?" Trơ lý Cẩn đẩy gọng kính bạc trên mặt nói.

"Ồ không sao! Xem ra là không được chào đón, mạo muội rồi!" Quách Tuấn Khanh mỉm cười cúi đầu nhìn xuyên cửa kính xe chạm ánh mắt của Hoắc Mạc Đình, ánh mắt sắc bén thật đấy! Không hổ là người đã gây dựng lên một Hoắc gia lớn mạnh.

Trơ lý Cẩn gạt đầu rồi chờ đối phương trở lại xe mới trở lại xe: "Hoắc tổng! Phía An tổng đã điều động người tìm cô Thiên, có cần! "

"Không cần! Trở về" Hoắc Mạc Đình khép hờ đôi mắt nói.

"Vâng!" Trơ lý Cẩn gạt đầu rồi lái xe đi.

Hoắc Mạc Đình ghi nhớ giây phút Quách Tuấn Khanh lên xe có quay lại dùng khẩu hình miệng chỉ có một mình anh để ý tới và cũng có một mình anh hiểu "Hoắc gia chủ! Sớm ngày gặp lại!" Tôi mong cậu không để tôi thất vọng Quách Tuấn Khanh.

Trên chiếc Range Rover Dung Liên dựa vào ghế nói: "Người ngồi trong xe là Hoắc Mạc Đình à?"

"Ừ" Quách Tuấn Khanh một tay kẹp điều thuốc một tay lái xe nhàn nhạt trả lời.

Hoắc Mạc Đình! tôi nhất định sẽ không thua.

"Quách lão đại tôi nói này! Anh không cho tôi hút thuốc thì làm ơn

đừng hút trước mặt tôi có được không?" Dung Liên bất mãn suốt cả chặng đường cuối cùng cũng quyết định nói ra.

"Không thích"

Dung Liên: "! " Nếu bản thân cô đánh lại được anh ta thì cô đã sớm bỏ xẻ anh ta thành trăm mảnh rồi, thứ gọi đòn đáng ghét.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy tôi sẽ cho rằng em thích tôi đấy" Quách Tuấn Khanh nói xong còn không quên nháy mắt với Dung Liên.

Dung Liên liếc mắt nhìn con người đang tự biên tự diễn nói bằng giọng khinh bỉ: "Quách lão đại thật sự tự tin vào nhan sắc của mình sao?"

"Chẳng lẽ tôi không đẹp trai?" Quách Tuấn Khanh nhón người nhìn vào gương chiếu hậu ngắm ngía khuôn mặt điển trai của mình, làm gì có chỗ nào không đẹp trai? Bảo bối bị hư mất rồi à?

"Tập trung lái xe dùm!" Dung Liên nhíu mày nhắc nhở.

"Em nói xem tôi có đẹp trai không?"

"Vâng! Đẹp! Rất đẹp!"

"Sao tôi lại cảm thấy em đang miễn cưỡng khen tôi nhỉ?" Quách Tuấn Khanh hí mắt nhìn Dung Liên.

"Anh nghĩ nhiều rồi" Dung Liên mỉm cười rạng rỡ nói, nếu anh không phải Quách lão đại tôi đã sớm chê anh 7749 lần rồi!.

Chương 72: 72: Ngu Ngốc

"Thằng khốn! Mày muốn tạo phản à?!" Hà Diệu bị trói trên ghế cấm phần nhìn Hà Quân.

"Thì sao? Anh cho rằng bấy lâu nay tôi án binh bất động là vì kiêng dè anh chắc?" Hà Quân ngồi trên ghế sofa đơn tay cầm con dao xoay xoay vài vòng trên tay.

"M* nó thẳng súc sinh này!" Hà Diệu tìm cách dẩy dựa thoát khỏi nhưng không thể động đậy nổi.

"Giữ sức chút đi, không chừng lát nữa chẳng còn sức kháng cự đâu" Hà Quân thông thả nói rồi đứng dậy ra ngoài căn dặn thuộc hạ trông chừng Hà Diệu.

"Hà Quân! Mày đứng lại cho tao!" Hà Diệu gào thét nhưng đáp lại hắn ta chỉ là khoảng không im lặng.

Mấy hôm trước Hà Diệu hắn còn được thừa nhận là người thừa kế của Hà thị nhưng không ngờ lại bị một tên oắt con lừa gạt vào bẫy đổi lợi thành hại.

Hà Quân hoá ra bấy lâu nay đều là giả bộ không quan tâm tới chuyện công ty không ngờ lại đứng đằng sau mọi thất bại của anh ta.

Trong một đêm anh mất quá nhiều thứ, quyền thừa kế tụt mất, Hắc Ảnh cũng bị lụi xơ còn lại duy nhất 1 căn cứ tổng thể ở ngoại ô có lẽ sắp tới căn cứ đó cũng không trụ nổi nếu tên Hà Quân kia nhờ tới

Hoắc Mạc Đình ra tay gây sức ép từ kinh tế tới lương thực.

Một lũ khốn nạn! Nếu căn cứ đó bị hủy thì coi như cả Hắc Ảnh cũng sẽ bị hủy theo, đám người Hoắc Mạc Đình cử tới giúp đỡ Hà Quân có chọc mù mắt anh ta vẫn nhận ra Hoắc Mạc Đình! Mà vì một con đàn bà mà chơi lớn như vậy, cứ đợi đấy cho tao!

Ra khỏi nhà kho Hà Quân mở điện thoại lên màn hình là hình ảnh của một cô gái đang cười rất đẹp: "Rốt cuộc em đã đi đâu chứ?"

"Cậu chủ! Chúng ta đã hợp tác thành công với phía Hoắc gia!" Một người mặc vest đen nhanh nhẹn tiến đến báo cáo tin tức.

Hà Quân gật đầu: "Hẹn gặp mặt được không?"

"Trợ lý Cẩn nói sẽ báo lại với ngài Hoắc rồi thông báo cho chúng ta sau"

"Ừ, lui đi!" Hà Quân gật đầu lần hợp tác này là lần trở mình vượt trội của anh ta, thời gian Hà Diệu tung hoành đã kết thúc rồi.

"Cậu chủ! Có người tìm cậu!" Lại một người khác chạy lên bẩm báo.

"Ai?" Hà Quân tắt màn hình điện thoại quay người lại hỏi.

"Một người đàn ông tự xưng là Quách Tuấn Khanh nói muốn gặp cậu bàn chuyện làm ăn"

Người này có vẻ chưa biết Quách Tuấn Khanh nhưng Hà Quân làm sao có thể không biết được, Quách Tuấn Khanh như hổ tung hoành cả vùng Đại Nghĩa nay tự nhiên lại tới đây tìm mình, chắc chắn không đơn giản là bàn chuyện làm ăn.

"Canh chừng Hà Diệu cho thật tốt, đưa súng cho tôi"

Người đàn ông sừng sốt rồi nhanh chóng vâng dạ rút khẩu súng sau lưng đưa cho Hà Quân, người này là ai mà lại khiến cậu chủ phòng bị như vậy chứ?

5 phút sau Hà Quân xuất hiện tại phòng khách nhìn người đàn ông đang thông thả ung dung ngồi vắt chân lên ghế phía sau còn có một người phụ nữ, hình như anh biết người này trông khá quen mắt, phải

rồi cô ta là người của An Vũ Phong! Tại sao lại xuất hiện bên cạnh Quách Tuấn Khanh? Dù trong lòng đầy nghi vấn nhưng Hà Quân lại không tiện hỏi đành ngồi xuống nói: "Quách thiếu đường xa tới đây tìm tôi không biết là có chuyện gì?"

"Cũng không có gì quan trọng cả xem trước cái này đi" Quách Tuấn Khanh đẩy sấp tài liệu trên bàn đến trước mặt Hà Quân.

Hà Quân chậm rãi cầm lên mở ra, càng xem thêm một phút sắc mặt anh ta càng tệ đi, chuyện này! không thể nào! nhưng xét về mức độ tìm kiếm thông tin hay là tình báo thì Quách gia luôn luôn có mức độ uy tín cao hơn mọi nơi.

"Làm sao anh có thứ này?"

"Mấy thứ này đối với đội điều tra của tôi chẳng là gì cả, sao nào? Thú vị không?"

Hà Quân siết chặt sấp giấy tới mức chúng đều nhăn nhó cả, sắc mặt anh ta xám xịt, máu trong người cồn cào cả lên.

"Xem xong rồi chỉ bằng suy nghĩ về đề nghị của tôi?" Quách Tuấn Khanh mỉm cười ngồi thẳng người dậy.

"Đề nghị gì?" Hà Quân gằn giọng đáp, gân xanh nổi hết lên trên trán.

"Hợp tác! Đây là hợp đồng tôi cho anh 3 ngày, đúng 3 ngày sau có báo thù hay không tùy anh chọn lựa" Quách Tuấn Khanh lại rút một tấm danh thiếp nhỏ màu xám vút lên bàn rồi đứng dậy rời đi, lúc đi qua người Hà Quân còn cố ý thủ thỉ vào tai anh.

"Hợp tác với kẻ thù giết cha, đẩy anh trai vào thế cùng, quả nhiên là ngu ngốc!"

Sau khi Quách Tuấn Khanh rời đi, Hà Quân tức giận hất đổ bàn thủy tinh tạo nên tiếng vỡ chới tai rồi lại rút súng bắn liên tục 5 phát lên trần nhà, thờ hồng học đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm tập tài liệu.

Thuộc hạ bên ngoài nghe thấy động tĩnh lập tức phòng bị xông vào,

ngay sau đó bọn họ chỉ thấy cậu chủ đang bưng bưng sát khí nằm chặt cây súng có thể thấy được hết các khớp tay trắng bệch, bọn họ nhìn nhau không ai dám lên tiếng.

.

Chương 73: 73: Không Cầu Bao Tan Chỉ Cầu Bình Yên Dài Một Chút

Hai tuần sau đó Lăng Nhiễm chuyên tâm vào rèn luyện sức khỏe học hỏi từ anh một vài kĩ năng sống sót và tự vệ, ngày nào cô cũng rèn luyện sức khỏe khá lên rất nhiều hầu như là đã hoàn toàn bình phục rồi.

"Phù!" Lăng Nhiễm lau mồ hôi trên trán tiến về phía Hoắc Mạc Đình bên kia sân.

"Mệt không?" Anh cầm tờ khăn ướt giúp cô lau mồ hôi hỏi.

"Có chút chút!" Lăng Nhiễm để yên cho anh lau mồ hôi sau đó cầm chai nước dì Thẩm đưa cho uống hết một nửa.

Anh dạy cho cô một chút võ công hằng ngày sẽ luyện chung với anh nhưng mà anh có cuộc họp quan trọng nên phải rời đi cho nên cô đã luyện tập với thuộc hạ của anh cả một buổi sáng rồi, cô thì mệt đứt hơi người thuộc hạ kia của anh giọt mồ hôi cũng chẳng có vẩn cứ vững như núi thái sơn.

"Buổi chiều nghỉ tập nhé? Anh đưa em đi chơi" Hoắc Mạc Đình vòng tay qua eo cô kéo cô vào lòng rồi sai bước đi về phía biệt thự.

"Đi đâu vậy?" Ánh mắt Lăng Nhiễm sáng lên, từ lúc tỉnh lại tới giờ đây là lần đầu tiên cô được ra ngoài đi chơi!

"Đảo Elie, hoàng hôn nơi đó rất đẹp, muốn đi không?"

"### Muốn muốn! Đương nhiên là muốn rồi!" Tâm tình Lăng Nhiễm

cực kỳ sáng khoải.

Chiều ngày hôm đó Hoắc Mạc Đình dẫn theo cô đi tới cảng nhìn chiếc du thuyền hai tầng to lớn trước mắt Lăng Nhiễm cả kinh không thôi: "Trên này anh đừng nói với em là chỉ có 2 chúng ta thôi nha?" "Vốn định là chỉ có hai chúng ta nhưng vẫn có kẻ bám theo" Hoắc Mạc Đình cong môi dứt tay vào túi quần.

Anh vừa dứt lời Lăng Nhiễm chưa kịp hỏi là ai thì phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Tiểu Lý, Tiểu Long phía sau lập tức tránh ra hai bên.

"Ấy! Chờ chúng tôi với" Triệu Khải mặc một bộ đồ hoa lá màu mè đi tới tay còn xách theo hai chiếc Vali.

"Chị Nhiễm! Em tới chơi với chị đây!" Bích Lạc Doanh tháo mũ vành ra nhào tới chỗ Lăng Nhiễm.

"Mọi người cũng đi sao?"

"Đương nhiên! Lâu lắm rồi mới được đi chơi!" Bích Lạc Doanh vô cùng thích thú.

Lúc lên du thuyền Hoắc Mạc Đình cảm nhận có điều khác thường nhưng rất nhanh đã biến mất ánh mắt anh lạnh đi phất tay với vệ sĩ.

Vậy là chiếc du thuyền từ 2 người trở thành 4 người à không còn có đầu bếp và người lái nữa.

Rất nhanh đã khởi hành, phía xa có một bóng hình quan sát họ nãy giờ, Lăng Nhiễm vì sao lại là em cơ chứ?

"Oa! Đúng là không khí của biển cả! Mùi hương mặn mặn!" Bích Lạc Doanh đứng dang rộng cánh tay hít hít mùi hương của biển cả rộng lớn.

"Elie là hòn đảo tách biệt với đất liền khá xa, quanh năm cây cối xanh

rờn tươi mát, không khí thì khỏi phải bàn, điều đặc biệt là hoàng hôn ở đó cực kỳ lãng mạn!" Triệu Khải đứng một bên thao thao bất tuyệt giới thiệu về hòn đảo này.

"Chuyến đi này chắc tầm một ngày rưỡi sẽ tới đảo.

Vì rất ít người đến nên nơi này ngoài dân bản địa thì thỉnh thoảng mới có khách du lịch ghé thăm, à Nhiễm Nhiễm cô biết không hòn đảo này đứng tên cô đấy!"

"Sao có thể chứ? Tôi đâu có mua!.

"Đang nói thì bỗng Lăng Nhiễm nhìn về phía Hoắc Mạc Đình đeo kính râm đen to đang ung dung hút tay vào túi quần đứng cạnh.

"Ừ, từ đầu nó đứng tên anh sau đó chuyển nhượng cho em rồi"

"!!!" Chấn động! Lăng Nhiễm chấn động!: "Hòn đảo đó là của em sao?"

"Ừ" Hoắc Mạc Đình khẽ nhếch môi nhìn biểu cảm chấn động của cô.

Ôi trời! Lăng Nhiễm không nghĩ tới, biết là anh rất giàu, nhưng thế này cũng hơi quá rồi nhỉ?

"Sớm muộn gì nó cũng sẽ đứng tên em thôi, không cần bất ngờ như vậy" Vòng một cánh tay qua ôm lấy eo cô kéo cô lại gần mình hơn.

"Nói như vậy giờ em là tiểu phú bà rồi!" Hai mắt Lăng Nhiễm sáng long lanh.

"Ừm, tiểu phú bà của đời anh" Hoắc Mạc Đình nói xong nắm lấy cằm cô hôn xuống.

Bích Lạc Doanh che mắt mình lại bằng 1 tay tay còn lại kéo Triệu Khải đang trở mắt nhìn đi tới nơi khác tránh ảnh hưởng chính sự của gia đình người ta.

Buổi chiều nắng nhẹ nhàng, trời hơi có gió khiến mặt biển gợn sóng lăn

tắn, từng ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống biển lấp lánh như ngàn vì sao giữa ban ngày, ngoài ra còn một thứ còn đẹp hơn cả mặt trời lúc này là hình ảnh hai con người đang hôn nhau nồng nhiệt, bóng hình họ được phản chiếu dưới sàn du thuyền màu trắng.

Tựa đầu lên vai nhau ngắm nhìn phía xa lắng nghe từng tiếng sóng dào dạt, những giây phút bình yên thường xuất hiện trước cơn bão, không cầu bão tan chỉ cầu bình yên dài một chút.

.

Chương 74: 74: Ai Rồi Cũng Phải Nghiện Vợ Thôi

Chuyến đi một ngày rưỡi, nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, cảnh sắc trên biển đã đẹp rồi tới đảo còn đẹp hơn nó như một thiên đường đảo.

Bờ cát dài trắng tinh, sóng biển đánh dào dạt vào bờ rồi lại nổi đuôi nhau quay ra biển, thỉnh thoảng có một vài vỏ sò, ốc bị cuốn lên nằm lại trên cát, phía xa là hàng dừa dài trên bầu trời còn loáng thoáng vài con hải âu chao lượn.

Ánh sáng của hoàng hôn đỏ rực chiếu lên long lanh lấp lánh, đầy thơ mộng lãng mạn.

"Đẹp quá!" Lăng Nhiễm đứng trên đầu du thuyền nhìn khung cảnh tuyệt vời phía trước, chiếc váy hoa cùng mái tóc đen dài xoắn nhẹ tung bay phấp phới trước gió.

Bọn họ sắp vào bờ rồi.

"Tách!" Âm thanh máy chụp ảnh vang lên, quay lại thấy Hoắc Mạc Đình đang cầm máy ảnh mỉm cười nhìn cô.

"Anh chụp gì thế?" Lăng Nhiễm tò mò đi lại.

"Chụp cảnh" Hoắc Mạc Đình nhanh tay gập máy ảnh lại.

"Đúng nhỉ vậy anh chụp nhiều vào nhé lát nữa cho em xem" Lăng

Nhiễm không quan tâm lắm, cảnh đẹp đáng chụp!

"Ừm, cảnh đẹp lắm chụp nhiều chút" Tiếp đó là tiếng máy ảnh vang lên liên tục.

Phía trên tầng hai cũng nhộn nhịp không kém.

"Anh chụp được chưa?" Bích Lạc Doanh mặc một chiếc quần bò ngắn một cái áo thun mỏng kèm theo áo khoác voan mềm mịn.

"Rồi rồi!" Triệu Khải lôi máy ảnh khỏi khe sắt chìa ra cho Bích Lạc Doanh coi.

"Eo! Đẹp xui! Mau mau in ra cho em!" Bích Lạc Doanh nhìn ảnh như phát cuồng vội vã thúc dục.

"Đợi anh chút"

"Từ từ đã! Anh chụp giúp em một tấm của họ!" Bích Lạc Doanh vừa nói vừa chỉ về phía Lăng Nhiễm và Hoắc Mặc Đình.

"Chụp họ làm gì? Lại đây anh chụp cho em! Chúng ta một cặp!" Triệu Khải liếc mắt, cộm cún thể kia chụp làm gì hơn một ngày nay anh bội thực đủ rồi!

"Em kêu chụp thì anh chụp đi! Còn nữa ai muốn làm một cặp với anh chứ!" Bích Lạc Doanh nói xong quay người cầm trái dừa lên uống nốt.

"Doanh Doanh! trái đó! là của anh!"

"Phụt! Khụ! khụ! " Bích Lạc Doanh sắc nước dừa, ho tới tấp.

Triệu Khải vội đi tạt vớ vớ lên lưng cô, bàn tay ấm áp to lớn càng làm Bích Lạc Doanh rợn người cô né khỏi anh sau đó quay người bỏ đi.

"! " Chạy cái gì vậy? Em sắc dừa anh không chê đâu mà!

Sau khi rời khỏi đó Bích Lạc Doanh chạy vào phòng nghỉ dựa lưng lên cửa thở gấp! Ôi trời chạy cái gì chứ! Bị làm sao vậy trời! Nóng quá!

Rất nhanh thuyền đã cập bến, Hoắc Mạc Đình ôm Lăng Nhiễm xuống thuyền vì mũi thuyền nhọn lại trơn.

Triệu Khải thấy thế túm Bích Lạc Doanh lại hỏi: "Có cần anh ôm như thế kia không?"

Mặt Bích Lạc Doanh đỏ lên sau đó ném mũ vào người Triệu Khải lớn giọng: "Ôm cái đầu anh! Không cần!"

"Người ta quan tâm em mà! " Triệu Khải tự nhiên bị dính chương hơi tủi thân, rõ ràng người ta đang quan tâm em ấy.

"Đợi anh!" Triệu Khải vội đuổi theo Bích Lạc Doanh khi thấy cô đã đi xa

Khung cảnh trên đảo nhìn từ xa đã đẹp rồi bây giờ đặt chân xuống còn cảm giác tuyệt vời hơn, cát vừa trắng vừa mịn, gió chiều thổi rất mát mẻ.

Lăng Nhiễm bỏ dép ra rồi đi chân trần trên cát, cát siêu mịn luôn!

"Đưa anh cầm cho" Hoắc Mạc Đình nói một tiếng rồi đoạt dép từ trong tay Lăng Nhiễm.

Cô không nói gì chỉ đi bộ cạnh anh để tận hưởng khung cảnh tuyệt vời này, đôi khi sẽ đá cát lên.

"Thưa ngài, xe đã được chuẩn bị!" Một người đàn ông mặc đồ phục vụ đi lại cung kính nói.

Hoắc Mạc Đình gật đầu rồi nắm lấy tay Lăng Nhiễm đi về phía trong, vượt qua hàng dừa là một con đường nhựa nhỏ chỉ vừa 2 chiếc xe điện du lịch, có một chiếc xe du lịch nhỏ đứng đợi bọn họ sẵn.

"Ơ hai người kia đâu?" Lăng Nhiễm ngoái về phía sau nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Triệu Khải và Bích Lạc Doanh đâu.

"Đi chơi rồi, kệ họ tới bữa sẽ tụ họp"

"Ồ!"

Hoắc Mạc Đình dùng một tay nhắc bổng cô lên đặt cô ngồi lên ghế xe rồi cúi xuống phỉ sạch cát trên bàn chân cô rồi xỏ dép vào chân cô.

Lăng Nhiễm mím môi, ngại ngùng rút chân lại, cô không quen mấy hành động như vậy trước mặt người ngoài: "Em tự làm được rồi"
Hoắc Mạc Đình chỉ cười chứ không đáp lại sau đó tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô nắm lấy bàn tay nhỏ khẽ vuốt ve.

Tài xế nhanh chóng xuất phát, trời ơi anh ta không nhìn nhầm đâu nhỉ? Lại được thấy một màn cơm cún của ông chủ thế này chắc anh ta nghỉ việc được rồi.

"Không cần ngại, rồi em sẽ quen" Hoắc Mạc Đình để ý cô vợ nhỏ cứ ngại ngùng cúi đầu liền sáp lại gần cô vòng tay qua eo nhỏ siết nhẹ.

Lăng Nhiễm trợn mắt nhìn anh sau đó dứt khoát ngồi dịch ra ngoài, hư hỏng!

Hoắc Mạc Đình cười khoái chí gác chân lên đầu gối hưởng thụ biểu cảm dễ thương của vợ!

Ai rồi cũng phải nghiện vợ thôi! Không điều đâu!.

Chương 75: 75: Em Gái Cô Chỉ Có Cô Mới Có Quyền Hận Có Quyền Giết!

Lăng Kỳ vừa mới tan làm trên người vẫn là bộ đồ hở hang lộ liễu, cô ghét bỏ tháo giày cao gót ra ngồi xuống vệ đường xoa xoa gót chân, bỗng nhiên một giọt nước rơi lên đùi cô rồi hai giọt.

Lăng Kỳ đưa tay lau mặt hoá ra là nước mắt, sống với cái nghề này lâu như vậy bây giờ còn tủi thân cái vẹo gì chứ! Cùng là chị em sao Lăng Nhiễm lại có số hưởng như vậy chứ? Thấy chết không cứu! haha!.

Lăng Kỳ nào biết trong khoảng thời gian đó Lăng Nhiễm cũng khổ sở như thế nào, chiến đấu từng ngày với độc tố trong cơ thể.

Nhưng dù có biết cô ta cũng không chịu thông cảm, bị độc thì đã sao? Đó không phải là do cô ta tự chuốc lấy à, còn cô thì sao đã làm gì có lỗi chứ! Đường đường là đại tiểu thư Lăng gia thế mà bây giờ lại cùng cực thế này, cô ta hận! Rất hận! Vô cùng hận! Bỗng nhiên một bóng đen từ phía sau lại gần Lăng Kỳ nhanh nhẹn đập mạnh vào gáy cô ta.

Lăng Kỳ chỉ cảm thấy một cơn đau bất thành linh rồi trước mắt tối sầm lại.

Lăng Kỳ nhanh chóng được đưa đi.

Lần nữa tỉnh lại, Lăng Kỳ nheo mắt vì ánh sáng tới khi nhìn kĩ thì phát hiện đây là một nhà kho lớn, hơn nữa tay chân đều đã bị trói chặt trên ghế, miệng bị dán băng dính chặt.

"Ưm! Ưm!"

"Chậc!Ồn ào quá!" Một giọng nữ vang lên.

Lăng Kỳ mở to mắt nhìn người phụ nữ đang tiến về phía mình, là! là cô ta!

"Roẹt!" Người phụ nữ đưa tay lật băng dính trên miệng Lăng Kỳ.

"Bích Lạc Tâm! Cô muốn làm gì?" Lăng Kỳ trừng mắt nhìn, cô ta chính là người chị kia của Bích Lạc Doanh.

"Diệt cỏ là phải diệt tận gốc, cô hiểu đạo lý này không?" Bích Lạc Tâm chấp tay ra sau lưng đi đi lại lại trước mặt Lăng Kỳ.

"Có gì thì nhắm vào tôi! Lăng Nhiễm cô chọc không nổi đâu!" Lăng Kỳ biết mục đích cô ta tới đây cũng biết mục đích cô ta bắt mình, chỉ để dụ Lăng Nhiễm rồi giết em ấy, lần trước thôi miên Bích Lạc Doanh nhờ khuôn mặt của cô ta không thành bây giờ lại đổi chiêu sao.

"Thì đã sao? Dù sao tôi cũng chọc rồi! Khoét thêm một chút cũng không sao" Bích Lạc Tâm không quên chỉ vì thất bại lần trước Hoắc Mạc Đình đã ép cô ta tới mức khốn đốn, cũng bị nắm thóp nhưng cô ta bây giờ còn sợ cái gì nữa, hai lão già vô dụng kia đã được cô ta tiến trước một bước bây giờ chẳng có cái thá gì đáng sợ cả.

"Cô muốn chết nhanh một chút tôi cũng không cản" Lăng Kỳ chẳng muốn nhiều lời.

"Tôi có chết cũng kéo theo cô ta"

"Cô có vì sao lại hận em ấy như vậy?" Vấn đề này Lăng Kỳ tìm hiểu không biết bao nhiêu lần nhưng kết quả đều trống rỗng.

"Cô sắp chết rồi biết một chút cũng không sao" Bích Lạc Tâm ngời xuống đối diện Lăng Kỳ nói tiếp: "Vì cô ta mà người tôi yêu nhất đã rời bỏ tôi, tôi cũng muốn cô ta phải trải qua cái thứ đó hmm có lẽ tôi

không giết được Hoắc Mạc Đình nhưng cô ta tôi có thể!"
Lăng Kỳ bật cười.

"Cô cười cái gì?" Bích Lạc Tâm tiến tới giáng cho Lăng Kỳ một bạt tai khiến mặt cô lệch đi.

"Cô thật sự nghĩ là do em ấy à? Là do người đàn ông của cô ngu ngốc chọc gậy bánh xe trước nếu không đụng tới Lăng Nhiễm thì cậu ta sẽ không có kết quả như thế!" Lăng Kỳ nói xong liền cười ra tiếng.

Lời nói của Lăng Kỳ lại càng kích động Bích Lạc Tâm hơn, cả người cô ta run run sau đó quay người đập tan chiếc ghế vừa ngồi sau đó kéo tóc Lăng Kỳ: "Tao nói cho mày biết! Ráng mà sống chờ tới khi nhìn thấy xác em gái mày đi! Sau đó tao tiễn mày sau!"

Lăng Kỳ chẳng chút sợ hãi nào, cô tin người kia nhất định sẽ bảo vệ Lăng Nhiễm thật tốt, em gái cô chỉ có cô mới có quyền hận, có quyền giết! Còn những kẻ khác cứ động thử xem!

Bích Lạc Tâm rút điện thoại chỉ vào Lăng Kỳ: "Mật mã?"

Lăng Kỳ im lặng không nói gì, biểu cảm thể hiện có chết cũng không nói.

"Không nói cũng được, phá mật mã!" Bích Lạc Tâm đưa cho thuộc hạ bên cạnh.

"Vâng!"

Chưa tới 15 phút sau phá đã được khoá, Bích Lạc Tâm vào danh bạ thành công tìm được số Lăng Nhiễm bấm gọi.

Chuông reo hồi lâu mới có người bắt máy, trong điện thoại vang lên tiếng nói ngái ngủ: "Chị?"

"Ngoại ô Cao Giang, xưởng Cát Lý, cho cô 3 ngày nếu không chuẩn bị an táng cho Lăng Kỳ"

Lăng Nhiễm vẫn còn đang ngái ngủ, nghe không hiểu gì cả, cô ngồi dậy giờ điện thoại lên nhìn đúng là Lăng Kỳ mà cô hỏi lại: "Cô nói gì?"

"Điếc à! Ngoại ô Cao Giang xưởng Cát Lý, 3 ngày sau tôi không thấy cô thì xin mời nhận xác chị gái cô!" Bích Lạc Tâm mất kiên nhẫn nói lại.

"Cô là ai? Không được phép động vào chị tôi!" Lăng Nhiễm bưng tỉnh giọng cô lạnh đi.

"Cmn! Lăng Nhiễm mày mà tới thì đừng trách tao!" Lăng Kỳ nhào người hét vào điện thoại.

"Câm miệng!" Bích Lạc Tâm tát mạnh vào mặt Lăng Kỳ, ra hiệu thuộc hạ bịt miệng cô ta lại.

"Lăng Nhiễm! Cấm được tới!.

ưm.

.

ư! "

"Chị! Xảy ra chuyện gì?"

"Những gì cần nói tôi đã nói tới hay không tùy cô" Bích Lạc Tâm nói xong liền cúp máy sau đó quay xang ngườm Lăng Kỳ.

"Ưm!.

ưm! " Lăng Kỳ hung hăng trừng mắt lại.

"Để cô ta ngủ đi! Ngủ mắt!" Bích Lạc Tâm nói xong liền quay người ra ngoài.

"Ư!" Lăng Kỳ rên lên rồi lịm đi.

.

Chương 76: 76: Là Chị Ta Dở Trò

Lăng Nhiễm lập tức lao xuống giường không thềm đeo dép mà chạy đi vừa đi vừa gọi lớn: "Mạc Đình! Mạc Đình!"

"Sao thế?" Anh nhú mày nhìn bộ dáng hốt hải của cô tầm mắt lại rơi vào đôi chân trần trắng nõn của cô.

"Chị em bị bắt đi rồi, em muốn trở về..."

"Đừng gấp, đối phương là ai?" Hoắc Mạc Đình khom người ôm cô lên đi trở vào trong nhà.

"Em không biết, đối phương nói cho em thời hạn 3 ngày xuất hiện trước mặt cô ta nếu không sẽ giết chị" Lăng Nhiễm mở điện thoại lên sau đó vào phần lưu trữ mở lại đoạn ghi âm cuộc trò chuyện hồi này đưa tới tai anh.

Cũng may điện thoại cô có cài đặt chức năng tự động ghi âm mọi cuộc trò chuyện.

Hoắc Mạc Đình vừa nghe được giọng nói trong đoạn ghi âm biểu cảm lập tức trở nên lạnh lẽo.

Xem ra là đối xử nhẹ nhàng với một số người quá rồi.

"Đừng lo, anh đảm bảo sau hạn 3 ngày kia Lăng Kỳ sẽ an toàn xuất hiện trước mặt em, không cần trở về" Hoắc Mạc Đình đoạt điện thoại trong tay cô gửi đoạn ghi âm vào máy mình sau đó cúi người trầm giọng đảm bảo với cô.

"Nhưng mà..."

"Không tin tưởng anh à?" Anh ngắt lời cô.

"Không phải chỉ là em lo..."

"Không cần lo, mọi chuyện cứ để anh" Anh dịu dàng ôn nhu xoa đầu cô.

Lăng Nhiễm chần chừ một lát rồi gật đầu đồng ý, anh khẽ mỉm cười rồi nói cô đợi một lát mình đi gọi điện thoại.

Lăng Nhiễm thấp thòm không yên, cô tin anh sẽ tìm được chị ấy nhưng mà rốt cuộc đối phương là ai, Lăng Nhiễm bỗng sức nhớ ra chuyện gì đó, cầm lấy điện thoại chạy xang căn biệt thự bên cạnh gọi lớn: "Doanh Doanh! Em ở nhà không?"

Lăng Nhiễm đứng trước cửa phòng ngủ gõ nhẹ 3 tiếng: "Doanh Doanh? Em dậy chưa?"

Đợi chừng khoảng một lát cánh cửa phòng ngủ bật mở nhưng người mở cửa lại không phải Bích Lạc Doanh mà là Triệu Khải.

"Nhiễm Nhiễm? Sao thế? Mới sáng sớm xảy ra chuyện gì sao?" Triệu Khải dụi dụi đôi mắt ngái ngủ của mình.

"Doanh Doanh đâu?"

"Em ấy dậy từ sớm chắc là trong phòng máy"

Triệu Khải vừa dứt lời cánh cửa phòng máy đã mở ra Bích Lạc Doanh mặt mày tái nhợt đi lại: "Chị Nhiễm"

"Doanh Doanh em nghe thử giọng nói này, có quen không?" Lăng Nhiễm kéo Bích Lạc Doanh vào lại phòng máy, sau khi ngồi xuống sofa cô liền mở đoạn ghi âm lên.

Triệu Khải cũng tò mò vào theo.

Bích Lạc Doanh nghe tới đâu sắc mặt thay đổi tới đó, cô nàng nghiêng rằng ken két cố nặn ra chữ: "Là Bích Lạc Tâm! Là chị ta dở trò!"

"Bích Lạc Tâm? Là chị gái kia của em sao?" Triệu Khải cảm thấy cái tên này quá quen.

Bích Lạc Doanh gật đầu khẳng định, giọng của chị ta cô sẽ không bao giờ nghe lầm.

Quả nhiên là như thế, Lăng Kỳ không gây thù kết oán với ai, hơn nữa Lăng Kỳ cũng liên quan tới vụ việc ngày trước lại là do Bích Lạc Tâm chủ mưu, giờ đây người bắt Lăng Kỳ đi chỉ có khả năng là cô ta.

"Em phải trở về giết chết cô ta! Cô ta không còn là người nữa!"

"Cô ấy làm gì nữa sao?"

"Cô ta...giết ba mẹ rồi, vừa rồi em mới biết tin từ vú nuôi!" Đôi mắt của Bích Lạc Doanh đã ầng ậng nước nhưng vẫn cố nín kéo nước mắt không rơi.

Lăng Nhiễm cùng Triệu Khải đồng thời chấn động.

"Chỉ với cô ta sao? Một người bệnh tim?" Triệu Khải cả kinh, bệnh tim mà vẫn có thể an ổn giết người lại còn là ba mẹ nữa?

"Cô ta được thay tim không lâu trước đó rồi, dựa vào việc ba mẹ bao bọc nên mới không chút phòng bị, bị cô ta giết trong đêm hôm trước..."

Tự tay giết ba mẹ mình cô ta điên rồi!

10 phút sau mọi người đều có mặt tại biệt thự của Hoắc Mạc Đình, anh nói với Lăng Nhiễm: "Em ở lại đây đi, ngày mai thư ký Tình sẽ qua đây"

"Em đi với anh!" Lăng Nhiễm không muốn ở lại đây chút nào, chuyện gì anh cũng đứng ra giải quyết giúp cô, nhưng mà anh còn vướng bận chuyện ở thôn Đồng giờ lại thêm chuyện này.

"Không cần, em ở đây anh mới có thể yên tâm" Anh đưa cô tới đảo cũng là vì mục đích này.

Hồi lâu sau Lăng Nhiễm mới chịu thỏa hiệp, chút võ mèo cào cô học được chỉ có thể phòng thân cấp thấp, nếu như hôm nay rời đi cùng anh gặp phải đoàn lính đánh thuê thì chỉ có bó tay chịu trói, đi theo sẽ làm gánh nặng cho anh.

Cả buổi Bích Lạc Doanh đứng ngồi không yên hận không thể lập tức bay trở về rồi bóp chết Bích Lạc Tâm.

Chị em cái nỗi gì chứ, có bao giờ bọn họ thực sự đối đãi tốt với nhau đâu! Đối đáp vài câu qua lại cho ba mẹ đỡ nghi ngờ tình cảm chị em của họ.

Mãi tới 3 giờ chiều trực thăng mới hoả tốc tới nơi, mấy người bọn họ ngoại trừ Lăng Nhiễm thì đều lên trực thăng rồi đảo trở về thành phố Cao Giang.

"Anh nhớ cẩn thận" Lăng Nhiễm nhìn anh sau đó đeo lên cổ anh một sợi dây chuyền nhỏ.

"Bùu bình an! Không được tháo ra!"

"Ừm, ngoan đợi anh trở về" Hoắc Mạc Đình cười vui vẻ ôm lấy cô rồi tự nhiên hôn xuống.

Cô vòng tay ôm chặt thắt lưng anh ghi nhớ mùi hương quen thuộc.

Dây dưa hồi lâu cuối cùng anh cũng chịu nhả ra, lại hôn nhẹ lên trán cô: "Anh đi đây"

Lăng Nhiễm luyến tiếc gật đầu rời khỏi vòng tay anh.

Hoắc Mạc Đình chỉnh lại bộ đàm rồi quay người nhảy bật lên trực thăng, bóng dáng cao ngất của anh dần biến mất.

Rất nhanh trực thăng đã cất cánh, lực gió thổi mạnh mẽ rồi bay xa dần.

Đợi sau khi anh đi Lăng Nhiễm mới quay người trở lại biệt thự đi thẳng tới phòng máy, bây giờ thì tới việc của cô.

Vương Thiếu Tuyên che chắn cho Thiên Kỳ Nhan chạy vào trong rừng.

Bọn họ mới rời khỏi thôn Đồng chưa đầy 20 phút đã lập tức có người truy đuổi.

Thiên Kỳ Nhan vừa chạy vừa nắm chặt túi thuốc trong tay, mẹ tiểu Tử đột nhiên bệnh trong thôn lại hết loại thuốc đó hơn nữa chị ấy còn đang mang thai cần rất gấp cô mới liều mạng ra khỏi thôn Đồng nhưng không ngờ An Vũ Phong lại nhanh lẹ tìm tới như vậy.

Nếu Vương Thiếu Tuyên không xuất hiện kịp thời kéo cô đi thì e là bây giờ cô đã lại nằm gọn trong tay An Vũ Phong rồi.

"Phía trước có người!" Vương Thiếu Tuyên chợt dừng bước nhìn ngó xung quanh sau đó kéo Thiên Kỳ Nhan vào một lùm cây rậm rạp chui tọt xuống dưới nằm im trên đất.

"Suyt!"

Thiên Kỳ Nhan chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập kèm theo tiếng nói: "Lục soát kỹ cho tao! Quách lão đại nói không được mất dấu nếu không đợi mà rơi đầu đi!"

"Quách...Quách Tuấn Khanh...Phong vậy mà lại gọi hẩn về để tìm em..." Năng lực dò tìm của Quách Tuấn Khanh cô không hề lạ, thứ hẩn đã muốn tìm cho dù là lật ba tấc đất cũng sẽ tìm ra, hẩn ngay bên giống như một con chó săn!

"Vậy nguy to rồi, tạm thời chúng ta đừng trở về thôn Đồng, vào sâu trong rừng rồi tính" Vương Thiếu Tuyên đợi tới khi đám người kia đi qua liền đỡ Thiên Kỳ Nhan dậy rồi đi mò vào sâu trong rừng..

Chương 77: 77: Hận Thù Có Đúng Không

Lăng Kỳ tỉnh lại phía trước không còn là nhà xưởng u uất kia nữa mà là một căn phòng trọng cô không còn bị trói nữa.

"Tỉnh rồi à?" Một giọng nói vang lên.

"Anh là ai? Anh muốn làm gì?" Lăng Kỳ lập tức cảnh giác ngồi co người lại lùi về phía sau.

Người đàn ông không trả lời mà hỏi lại cô: "Cô là chị gái của Lăng Nhiễm?"

"Có liên quan gì tới anh! Thả tôi ra!"

"Hung dữ thế làm gì? Tôi cứu cô đấy!"

"Anh cứu tôi? Tại sao?" Lăng Kỳ không tin nhìn hẩn từ trên xuống dưới đánh giá, tóc cắt ngắn rất gọn gàng trên tai còn bấm khuyên, quần áo thì cũng lịch sự một bộ đồ ở nhà màu xám tro, cũng không giống người xấu lắm.

"Nói chính xác là em gái cô cứu cô, tôi chỉ là giúp một tay thôi" Gã đàn ông ngồi gác chân lên bàn ung dung lắc chân.

"Lăng Nhiễm? Cô ta về rồi?"

"Không có"

"Thế cứu kiểu gì?"

"Cô ấy liên hệ tôi cung cấp thông tin địa hình!"

Lăng Kỳ: "!"

"Anh là người của cô ta?"

"Không phải"

"Thế sao lại giúp? Hay là người của Hoắc Mạc Đình?" Nếu không phải Lăng Nhiễm thì chỉ có thể là Hoắc Mạc Đình.

Gã im lặng một lát rồi nhàn nhạt giải thích: "Đều không phải, lúc trước bà cô nhỏ đó từng giúp tôi, tôi cứu cô coi như trả ân tình"

"Vậy anh là ai?"

"Đoàn Quốc Nhân! Đội trưởng đội lính đánh thuê Cao Giang"

Một lời nói ngắn gọn đủ để Lăng Kỳ câm nín, đội trưởng đội lính đánh thuê Cao Giang? Ôi mẹ ời! Lăng Nhiễm vậy mà quen biết với đám người nguy hiểm thế này!

Lát sau Lăng Kỳ mới hoàn hồn lại cô dè dặt nói: "Vậy tôi rời đi được chưa?"

"Không muốn lại bị bắt thì đi đi"

"! "

"Gọi điện lại cho em gái cô đi, tôi còn có việc, căn hộ nhà này an toàn tùy ý xử dụng" Đoàn Quốc Nhân nói xong đứng dậy rời đi.

"Cảm ơn"

Sau khi Đoàn Quốc Nhân rời đi Lăng Kỳ mới cầm chiếc điện thoại mới trên bàn, không ngờ lại có sẵn số Lăng Nhiễm trong này liền bấm gọi, rất nhanh đã có người bắt máy.

-"Sao rồi? Có chuyện gì vậy?"

"Là tôi" Lăng Kỳ cất giọng.

-"Chị? Không sao chứ?" Lăng Nhiễm vội hỏi.

"Ừ không sao"

-"Vậy thì ổn rồi, chị cứ ở chỗ lão Đoàn đi, hắn sẽ bảo vệ chị"

"Lăng Nhiễm! Cô thấy tôi đáng thương lắm đúng không?" Lăng Kỳ bỗng nhiên hỏi.

-"Không có, xin lỗi vì khi xảy ra chuyện em không thể làm gì.

.

"

"Đương nhiên là cô không làm rồi, vì cô không muốn mà, đúng chứ?"

-"Khi đó em thật sự có chuyện! "

"Chuyện? Cô thì có chuyện gì cơ chứ? Tôi đâu có đối xử tệ bạc với cô! Sao! sao cô có thể ngó lơ như vậy!.

" Lãng Kỳ không tìm được mà khóc lên.

-"Khi đó! em phải làm phẫu thuật! " Lãng Nhiễm cũng chẳng giấu nữa.

"Sao cơ? Phẫu! phẫu thuật?" Hiển nhiên là Lãng Kỳ không hề biết vì Lãng Nhiễm không nói cho ai biết chuyện này.

-"Ừm, em trúng độc, cơ thể chịu không nổi nên phải phẫu thuật thay tế bào! sau đó còn bị Bích Lạc Tâm hại hôn mê 3 tháng mới tỉnh! em thật sự không phải không giúp"

"Súc sinh! Sao cô không chịu nói sớm chứ!? Cô nói sớm chút nữa thì tôi sẽ tự tay xé rách mặt cô ta!"

-"Chị không sao là được rồi, em còn có việc nói sau nhé!" Lãng Nhiễm dứt lời thì cúp điện thoại luôn.

Lãng Kỳ nhìn điện thoại đen ngòm liền rơi nước mắt, ha! có lẽ cô như vậy là vì quả báo đi? Tham lam đồ không thuộc về mình, nhưng mà! đời này bản thân còn gì để mất nữa sao? Ba mẹ giờ không rõ tung tích tuổi già rồi có thể đã rời khỏi thế gian, em gái! thôi bỏ hai chữ đó đi.

Hận thù! có đúng không?

Lãng Kỳ bước xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt sau đó đứng ra ban công nhìn xung quanh, nơi này ngoài cây thì chẳng có gì đặc biệt cứ như được xây dựng giữa rừng sâu vậy bốn bề chỉ có cây cối.

Điện thoại trên giường bỗng reo lên, Lãng Kỳ chạy lại là số lạ nhưng

vẫn nhắc máy: "Alo?"

"! "

Cạch tiếng điện thoại rơi xuống sàn, không biết đối phương đã nói gì mà sắc mặt Lăng Kỳ lập tức trắng bệch, cả người run rẩy ngã khụy xuống đất, nhìn tấm ảnh bên trên màn hình bị nứt vỡ tim quặn lại, nỗi thù hận vừa lắng xuống lại bất chợt dâng lên.

.

Chương 78: 78: Nhiệm Vụ Cuối Cùng

Sau khi liên lạc với Lăng Kỳ, Lăng Nhiễm cũng nhẹ nhõm hơn.

Về việc đội trưởng đội lính đánh thuê kia thì hơi phức tạp, ai mà ngờ được Đoàn Quốc Nhân lại là anh họ của Tuyết Linh Linh* không lâu trước Tuyết Linh Linh cãi nhau với chồng liền bỏ nhà đi vô tình gặp phải đám chó săn của cấp dưới muốn bắt cô ấy để đe dọa bộ trưởng Lưu từ bỏ chức vị.

Chẳng may bắt gặp Lăng Nhiễm cô liền tiện tay giúp đỡ ai ngờ cái người anh họ kia điên rồ tìm đám chó săn dạy dỗ 1 trận sau đó lại rồi rít cảm ơn Lăng Nhiễm, nói cô là ân nhân, có chuyện gì cần nhờ vả cứ gọi trực tiếp cho hắn.

*Ai không nhớ nhân vật này quay lại chương 34 nha!

"Phu nhân! Người đã tới rồi!" Người làm trong biệt thự đứng cạnh sofa thông báo.

Lăng Nhiễm gật đầu cô cũng nghe thấy tiếng trực thăng vang lên rồi, buông điện thoại xuống sau đó đi ra ngoài.

Liền thấy Tinh Y Hồng một thân đen xì đang rạng rỡ đứng ở trước trực thăng, bên cạnh còn có Tiểu Lý, Tiểu Long.

"Tiểu Nhiễm!" Tinh Y Hồng đi lại phía cô.

"Phu nhân!" Tiểu Lý, Tiểu Long nghiêm túc chào.

"Chị tiểu Hồng!" Lăng Nhiễm cực kỳ vui vẻ có người ở đây chung với cô.

"Hoắc tổng gấp quá nên điều bọn chị qua trước, buổi chiều vệ sĩ mới tới được, họ ngồi thuyền" Tinh Y Hồng giải thích sơ qua.

"Ừm, bên đó sao rồi?" Lăng Nhiễm phát tay với đám Tiểu Lý, Tiểu

Long rồi kéo Tình Y Hồng vào nhà.

"Tin tức của Lăng Kỳ em gửi mọi người đều nhận được rồi, bây giờ đáng lo nhất là phía Vương thiếu, lạc mất tín hiệu của bọn họ rồi"

"An Vũ Phong chiếm hữu cao như vậy hơn nữa Thiên Kỳ Nhan còn là vật nhỏ trong tay hắn, bỏ trốn đã đành lần này lão Vương e là lành ít dữ nhiều" Lăng Nhiễm trầm ngâm.

"Có khả năng chẳng lành chút nào hoàn toàn là dữ, Quách Tuấn Khanh cũng trở về Cao Giang trợ giúp rồi, e là năng lực của Hoắc tổng không thể kéo dài thêm thời gian nữa, mong là bọn họ sẽ cố gắng tới khi ba chị gây sức ép thành công" Lão Tình nhà cô cũng góp sức vào việc này dù là bạch đạo cũng phá quy tắc một lần.

"Quách Tuấn Khanh đã trở về sao..." Lăng Nhiễm nghe tới tên Quách Tuấn Khanh vốn đã lo lắng giờ lại thêm bất an.

"Em biết cậu ta?"

"Không biết...chỉ là giữa Mạc Đình và hắn có thù riêng..." Người khác không biết nhưng Lăng Nhiễm nhất định biết, không chỉ là thù riêng mà Quách Tuấn Khanh còn từng bại dưới tay chồng cô, thù càng thêm thù, cũng vì vậy mà rất lâu về trước đã rời khỏi Cao Giang tới Đại Nghĩa.

"Vậy nguy to rồi" Biểu cảm Tình Y Hồng trở nên khó coi hơn, thêm một đối thủ hỗ trợ bình thường thì không sao nếu còn có sẵn thù hận...cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Tự anh ấy chắc chắn có tính toán, chúng ta không thể tới trợ giúp sao?" Trực giác mách bảo Lăng Nhiễm sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

"Không thể! Chúng ta chỉ có nhiệm vụ bảo vệ em ăn toàn!" Tình Y Hồng phản bác ngay, đây là một cuộc chiến thật sự những người như bọn họ không đỡ nổi.

"Chị tiếp tục dạy võ công cho em đi!" Lăng Nhiễm đứng phắt dậy, không thể trở thành gánh nặng được, ít nhất cũng phải tự bảo hộ bản thân như vậy anh sẽ không cần phải bận tâm tới an toàn của cô nữa.

Nâng cao khả năng sống sót.

"Được" Tình Y Hồng đồng ý ngay tức khắc.

Mấy ngày sau đó Lăng Nhiễm chuyên tâm vào học võ nghệ, những

gì cơ bản cô đều đã học qua, giờ có thể đỡ được vài chiêu của Tinh Y Hồng.

Cô muốn học cả súng nhưng Hoắc Mạc Đình không cho phép, lực bắn ra đạn không nhỏ anh lo tay cô sẽ tổn thương, vả lại một người bình thường chưa từng tham gia vào những chuyện như vậy cầm súng đã thấy sợ hãi rồi huống chi là nổ súng.

Buổi chiều Lăng Nhiễm đang tập luyện với nhóm Tiểu Long, Tinh Y Hồng đứng một bên quan sát, bỗng nhiên tai nghe Bluetooth khẽ rung nhẹ.

Nhìn Lăng Nhiễm vẫn đang tập luyện rồi lặng lẽ lui ra ngoài nghe tình báo.

Lát sau Tinh Y Hồng trở lại với vẻ mặt khó coi, nhìn Lăng Nhiễm rồi lại nhớ tới lời dặn dò của Hoắc Mạc Đình: "Dù xảy ra chuyện gì cũng không được rời cô ấy nửa bước, đây là nhiệm vụ cuối cùng của cô!" Hoắc Mạc Đình không lâu trước đó đã dặn dò như vậy, sau khi làm xong nhiệm vụ này cô có thể tự do hoạt động, kết hôn, sinh con đẻ cái, trở về Tinh gia...Phân vân một lúc Tinh Y Hồng lựa chọn im lặng sau đó vội vã rời đi.

Cầu mong bọn họ không có chuyện gì..

Chương 79: 79: Trục Thăng Có Bom

Ban đêm cả thành phố Cao Giang lúc này phủ trong bóng tối, dường như mọi thứ đều đã yên giấc, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào ngoại trừ tiếng gió đêm thổi vi vu.

Trong đêm tối tĩnh mịch chợt vang lên tiếng trục thăng phành phạch.

Bên trong chiếc trục thăng một người đàn ông mặc vest lạnh lùng im lặng ngồi trên ghế, trên tay kẹp một điếu thuốc, ánh mắt đen sâu thẳm tưởng chừng như không đáy nhìn chăm chăm điếu thuốc, bao lâu rồi anh không đụng tới thứ này nhỉ? Hình như là từ khi Lăng Nhiễm xuất hiện nhỉ?

"Hoắc tổng! Đã nhận được tín hiệu từ Vương thiếu!" Một thuộc hạ mặt không chút biểu cảm nào lên tiếng thông báo.

Anh lẳng lặng gật đầu, tên thuộc hạ nhận được mệnh lệnh gật đầu xoay người nói với phi cơ: "Lái về phía Tây 30km"

Bỗng nhiên Hoắc Mạc Đình nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ đáy mắt anh loé lên rồi nhanh chóng trở lại bình thường hạ lệnh: "Đáp xuống phía trước!"

"Dạ? Nhưng mà Hoắc tổng phía trước là con sông lớn nhất thành phố..." Thuộc hạ nghe lệnh mà thắc mắc, hạ cánh xuống sông ư? Có phải Hoắc tổng nói nhầm không?

"Trục thăng có bom, cửa bị khoá cứng, muốn chết?"

"Có bom..." Tên thuộc hạ ngay lập tức hiểu vấn đề, đưa tay mở cửa trục thăng quả nhiên bị khoá cứng hơn nữa còn cố định ở bên ngoài.

Lại nhìn Hoắc Mạc Đình vẫn bình tĩnh không chút vội vã gấp gáp nào, lẽ nào Hoắc tổng đã biết trước rồi?

"Hoắc tổng, bây giờ..?" Hắn lên tiếng như đang chờ đợi quyết định từ

anh.

"Lao xuống sông, bỏ lái trở lại vị trí"

Anh vừa dứt lời cả phi cơ và tên thuộc hạ đều đứng dậy rồi đi lại ngồi xuống bên cạnh anh, bọn họ tin tưởng Hoắc tổng, không cần thắc mắc nhiều chỉ cần tin tưởng anh, bọn họ hôm nay nhất định không chết.

Chiếc trực thăng mất lái lắc lư rồi bao thẳng xuống con sông lớn trước mặt, ngay khoảnh khắc ấy chốt ghế Hoắc Mạc Đình đang ngồi có biến đổi nhẹ kêu cạch một tiếng.

Chưa tới 2 phút, một tiếng nổ lớn vang lên dưới nước làm khuấy động dòng sông vừa dài vừa lớn, dưới áp lực của bom nổ từng cột nước lớn bắn lên, cả chiếc trực thăng nổ tung, một vài phụ kiện theo cột nước bắn lên.

Những thứ nổi được của trực thăng đều nổi hết lên trên mặt nước trong đó một chiếc áo vest nam không lành lặn cũng nổi lên mặt nước, nếu quan sát kĩ bằng ánh đèn sẽ thấy cạnh chiếc áo vest không xa có một chút nước sông hơi hồng rồi nhanh chóng bị nước sông lấn át.

"Không!" Lăng Nhiễm giật mình bừng tỉnh trong cơn ác mộng, trên trán đầm đìa mồ hôi, hơi thở gấp rút, lồng ngực quặn đau.

Lăng Nhiễm há miệng thở rồi đặt tay lên ngực, cô vừa mơ thấy một thứ không hay ho, cô mơ thấy chồng mình bị rất nhiều người truy đuổi, bọn chúng rất dã man tay người nào cũng cầm vũ khí hướng tới phía anh tấn công, anh không ngừng chạy, chạy mãi, cuối cùng bị dồn tới vách núi sau đó bị đẩy xuống đó...

Cô rất hiếm khi mơ thấy ác mộng, dường như là không bao giờ mơ thấy vậy mà đêm nay...cảm giác đau nhói ở ngực càng làm cô bất an, vội sờ điện thoại gọi cho anh, nhưng không hề có tín hiệu.

Nỗi bất an trong cô càng lớn hơn, vội vã chạy đi tìm Tỉnh Y Hồng.

"Phu nhân! Có chuyện gì vậy ạ?" Người làm thấy cô hốt hải chạy ra liền cảnh giác ra hiệu cho đám người phía dưới lầu 1, bọn họ không được phép ngủ hết toàn bộ, đêm nào cũng sẽ chia nhau ra canh gác, mà bọn họ cũng không chỉ là giúp việc bình thường tất cả đều có thể ứng chiến bất cứ lúc nào.

Đám vệ sĩ sẽ canh phòng ở ngoài biệt thự.

"Không có, tôi đi tìm chị Y Hồng một chút!" Lăng Nhiễm dứt lời liền chạy thẳng tới phòng của Tỉnh Y Hồng.

Nhưng gõ cửa một hồi cũng chẳng thấy ai, sốt ruột quá cô liền mở cửa xông vào, kì lạ là cửa không hề khoá, càng kì lạ hơn nữa là căn phòng trống không, không có một ai.

Giờ này rồi còn có thể đi đâu nữa chứ!

Lúc này một người giúp việc khác đứng ngoài cửa nói vọng vào, chìa phong thư ra phía trước: "Phu nhân! Tỉnh tiểu thư có yêu cầu chúng tôi đưa thứ này cho phu nhân nếu người đi tìm cô ấy"

Lăng Nhiễm hoài nghi nhận lấy mở ra, tim đập nhanh loạn nhịp, nội dung bên trong khá ngắn gọn.

"Tiểu Nhiễm! Phía ba chị xảy ra chuyện, chị xin lỗi nhưng chị phải rời đi ngay bây giờ, em tuyệt đối đừng rời khỏi đảo, chị sẽ quay lại thôi!"

Nhìn nội dung trong thư, Lăng Nhiễm phán đoán chắc chắn nội dung trong thư nửa giả nửa thật.

Thật là chị ấy đã rời đi lúc cô ngủ, giả là phía ba chị ấy không có chuyện gì xảy ra, mà nơi xảy ra chuyện có lẽ...là phía anh...giác quan thứ sáu của cô mách bảo đã có chuyện chẳng lành xảy ra.

Thế lực An Vũ Phong đã lớn lại còn cộng thêm Quách Tuấn Khanh, dù cho chồng cô có mạnh cỡ nào trên thương trường cũng không thể nào cùng lúc chống lại hai thế lực lớn mạnh như vậy.

Nói không xảy ra chuyện chắc chắn là điều không thể.

"Chuẩn bị trực thăng nhanh nhất có thể cho tôi!" Lăng Nhiễm cất phong thư vào túi áo ngủ định bước ra ngoài nhưng bị người ngoài cản lại.

"Phu nhân! Người không thể rời khỏi đảo!"

"Tránh ra!" Bây giờ Lăng Nhiễm lại càng chắc chắn phán đoán đó của mình, sắc mặt cô tối sầm lại.

"Phu nhân thứ lỗi!" Người đó vẫn đứng như bức tượng ngoài cửa chắn lối ra.

Lăng Nhiễm nghiêng rằng, sau đó cô quay người hướng tới cửa sổ phía trước, không đi bằng cửa chính thì ra chèo cửa sổ.

Người làm nhận ra mục đích của Lăng Nhiễm nhanh chân vọt vào trong nói: "Phu nhân! Đã mạo phạm!" Sau đó đánh mạnh một phát lên gáy Lăng Nhiễm.

Cô mới bước được vài bước đã thấy gáy mình nhói đau một trận hoa mắt bất chợt ập tới, cô kêu lên một tiếng rồi cả người mềm nhũn ngã xuống, bất tỉnh..

Chương 80: 80: Kẻ Mềm Lòng Chính Là Kẻ Thất Bại

Trên bờ sông cách đó không xa có hai người đàn ông đang đứng quan sát.

"Hắn ta chết rồi sao?"

"Cậu nghĩ xem?" Quách Tuấn Khanh dứt tay vào túi quần nhìn mặt nước đầy mảnh xe trôi nổi, không thấy bất cứ tiếng động nào khác.

"Nổ lớn như vậy, hắn ta không banh xác cũng sẽ chết! Cùng lắm thì chết một cách lành lặn!" Hà Quân nhếch mép cười, cuối cùng cũng trả được thù.

Đột nhiên Quách Tuấn Khanh cười rộ lên, nụ cười rất ghê rợn.

Hà Quân còn tưởng Quách Tuấn Khanh hài lòng vì đã giết được Hoắc Mạc Đình nhưng lại nghe anh ta nói: "Cậu nghĩ cậu ta dễ chết như vậy à? Nếu chỉ giết một lần là chết thì Hoắc gia sớm sụp đổ rồi" "Nhưng nổ lớn thế kia! " Hà Quân vẫn thắc mắc, lẽ nào thật sự chưa chết?

"Ngây thơ" Quách Tuấn Khanh nói xong liền quay người rời đi, tất nhiên là Hoắc Mạc Đình còn sống rồi, một người lăm thủ đoạn thế kia chỉ sợ An Vũ Phong mới xứng đấu với anh ta haha.

Hà Quân đơ người vài giây rồi vội đuổi theo: "Vậy hắn không chết giờ phải làm sao?"

"Cậu có biết trên đời này thứ Hoắc Mạc Đình trân quý nhất là gì không?" Hai người vừa đi bộ trở về xe vừa nói chuyện.

"Mạng sống?"

"Không"

"Tài sản?"

"Không"

"Quyền lực?"

"Không, tất cả những thứ đó đối với cậu ta đều không quan trọng bằng một thứ! " Quách Tuấn Khanh cố ý kéo dài giọng nói.

Nói tới đây Hà Quân mà không hiểu thì hẳn ta thực sự là một tên ngốc.

"Hiểu ý tôi chứ?"

Trầm mặc vài giây Hà Quân mới lên tiếng: "Không còn cách khác sao?"

"Mềm lòng à? Cậu nên nhớ trên chiến trường kẻ nào mềm lòng kẻ đó là kẻ thất bại, thất bại một cách triệt để! Cậu đau như thế nào chẳng lẽ không muốn hẳn đau như thế? Thậm trí còn đau gấp vạn lần?"

Đúng vậy, với thời đại khốc liệt này, mềm lòng với kẻ địch là đánh thua chính bản thân, là hèn nhát là chùn bước để mặc người khác xâu xé! nhưng mà mấy ai nở dẫm nát một bông hoa thế chứ?

Thấy vẻ mặt lưỡng lự của Hà Quân, Quách Tuấn Khanh không tức giận chỉ lạnh lùng nói một câu: "Cơ hội chỉ có một, từ từ suy nghĩ cậu có thời hạn 24 giờ! Hết thời hạn cậu không quyết định xong thì tự tôi sẽ ra tay, nói trước tôi đã ra tay thì dù có là ai cũng không có quyền sống! Bao gồm cả cậu!"

"Chết tiệt!" Hai bàn tay Hà Quân siết chặt thành nắm đấm sau đó quay người dẫm mạnh vào thân cây phía trước rồi bỏ đi.

Quách Tuấn Khanh không nói gì leo lên xe.

"Quách lão đại! Anh nói gì mà anh ta nổi giận vậy?"

Quách Tuấn Khanh liếc nhìn Dung Liên: "Không có gì, chọc ngoáy tâm can cậu ta một chút, kiềm chế thật kém"

Dung Liên: "!"

"Quách lão đại bao giờ tôi mới được rời đi?" Dung Liên day day trán không muốn nói thêm gì với con người này nữa.

"An Vũ Phong cho phép em sau này chỉ cần đi theo tôi"

"Không thể nào!"

"Không tin tôi gọi xác nhận cho em?" Dứt lời Quách Tuấn Khanh liền lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho An Vũ Phong.

"Thôi khỏi! Bên chủ nhân đã có anh hai rồi!" Dung Liên thật sự không muốn nghe.

Quách Tuấn Khanh hài lòng cất điện thoại, haha nói phét không ngờ lại có người tin sái cổ.

Bên kia bờ sông Hoắc Mạc Đình cùng hai thuộc hạ ban nãy bơi lên bờ, quần áo đều ướt sũng, cũng may có chiếc ghế thiết kế riêng nổi với đáy trực thăng trực tiếp tạo một lối thoát vừa với chiếc ghế.

Bởi vậy mới nói không sự chuẩn bị nào là dư thừa cả.

"Hoắc tổng! Ngài không sao chứ?" Không hổ là người được huấn luyện kĩ lưỡng hai thuộc hạ kia cũng có vẻ không hề mệt mỏi lắm.

"Hoắc tổng!" Trợ lý Cẩn từ xa chạy lại trên trán lấm tấm mồ hôi, anh ta thấy tín hiệu của Hoắc tổng đột nhiên biến mất giữa sông nên đã cấp tốc đi tìm.

Sau khi chạy tới nơi xác định Hoắc tổng của bọn họ ngoài cơ thể ướt nhẹp thì không có chỗ nào khác thường mới yên tâm.

"Hoắc tổng! Phu nhân hình như biết gì đó rồi, cứ gọi liên tục thôi! Còn nữa! Tình Y Hồng rời khỏi đảo khoảng 2 tiếng trước!" Trợ lý Cẩn nghiêm túc báo cáo sau đó đưa chiếc điện thoại cho Hoắc Mạc Đình.

E là hành động bất ngờ của Tình Y Hồng khiến phu nhân càng thêm

bất an.

Hoắc Mạc Đình nhận thấy điện thoại nhìn số của Lăng Nhiễm gọi hàng chục cuộc, chắc là Cẩn Vĩ Thành sợ trong lúc vội vàng sẽ lỡ lời nên mới không dám nghe máy.

Anh ho nhẹ một tiếng rồi bấm gọi lại.

.

Chương 81: 81: Mưu Sát

Lăng Nhiễm nhận được tín hiệu kết nối máy liên nôn nóng nói: "Trợ lý Cẩn! Có phải là thực sự có chuyện xảy ra rồi không? Tại sao tôi gọi hoài cho mọi người đều không được!"

"Là anh" Hoắc Mạc Đình lên tiếng.

Nghe được giọng nói của anh, cô đã bớt lo hơn phần nào: "Chồng? Anh không sao chứ?"

"Không sao, anh thì có chuyện gì được chứ"

"Đừng lừa em đấy! Biết chưa!"

"Ừm, không lừa em!"

Trợ lý Cẩn ở một bên bó tay, Hoắc tổng của bọn họ nói dối đỉnh quá không nhìn ra chút sơ hở nào, phu nhân không tin mới lạ.

Anh thừa cơ hội chuyển chủ đề khác: "Muộn rồi sao em không ngủ đi?"

"Em không ngủ được, mà sao em gọi mọi người ai cũng không kết nối được vậy? Chị Y Hồng đã rời khỏi đảo rồi!"

"Vừa nãy có cuộc họp không tiện nghe, hại em lo lắng rồi!" Hoắc Mạc Đình vừa nói chuyện vừa tiến về phía chiếc xe đỗ cách đó không xa.

"Chồng ơi, thực ra em có thể tới giúp anh, em bây giờ tiến bộ nhiều lắm rồi!" Lăng Nhiễm thực không muốn ở lại hòn đảo này một mình chút nào.

Chỉ nghe giọng anh nhẹ nhàng truyền tới: "Nhiễm Nhiễm, nghe lời anh ở yên trên đảo, anh sẽ sớm trở về thôi, được không?"

Dù có chết anh cũng phải bao bọc cô ở nơi an toàn nhất.

Lăng Nhiễm im lặng trong chốc lát rồi đồng ý.

"Ngủ sớm đi, đừng thức khuya"

"Vâng" Lăng Nhiễm nói rồi cúp máy.

Dù nghe được giọng nói của anh giúp cô yên tâm phần nào nhưng nói không lo lắng là nói dối.

Mấy ngày sau đó tối nào Hoắc Mạc Đình cũng gọi điện dỗ cô đi ngủ phải chờ tới khi cô thực sự ngủ rồi anh mới tắt video, tiếp tục xử lý công việc, đêm đó anh đã đưa Vương Thiếu Tuyền trở về được.

Cứu được hai người bọn họ nhưng còn gia đình nhỏ ở thôn Đồng kia thì không kịp ra tay đã có người tới cướp đi mất.

Các thế lực loạn như vậy không lí nào gia tộc họ Lục không biết, bà ngoại Lăng Nhiễm đã âm thầm điều động nhân lực góp sức với Hoắc Mạc Đình, đồng thời tạo sức ép cho giới kinh doanh của Cao Giang. Nhờ cuộc gọi tối đó với bên ngoài mà vị trí của Lăng Nhiễm đã bị bại lộ.

Một thế lực nhỏ đang âm thầm tiến tới hòn đảo.

Lăng Nhiễm qua thời gian này học tập được không ít, nhận ra sự khác thường cô cũng ngầm đoán được người tới là ai.

Cũng phải cảm ơn Đoàn Quốc Nhân một tiếng, mọi hành động lạ của Lăng Kỳ không tránh khỏi tai mắt của anh ta.

Một nhóm người đang ẩn nấp sau bóng cây lớn nhìn chăm chăm vào hai căn biệt thự giống nhau như đúc trước mặt, bọn họ mất một tiếng mới có thể phá vòng vây 1 và 2 xâm nhập vào đây.

Bây giờ không biết Lăng Nhiễm đang ở căn nào.

"Cho nổ biệt thự!" Lăng Kỳ lạnh lùng lên tiếng.

"Không được! Cô có biết trên đảo này có bao nhiêu cao thủ không hả? Làm thế khác nào tự sát?" Hà Quân gần giọng.

Lăng Kỳ chẳng thềm liếc anh ta: "Chúng ta đông như vậy còn phải sợ sao?"

Hà Quân bỗng cười lạnh: "Cô cho rằng dễ dàng đụng vào tâm can của Hoắc Mạc Đình thế à? Số người phòng ngự canh gác trên đảo này gấp 3 lần quân số của chúng ta, muốn chết thì cứ việc tự tiện hành động!"

Lăng Kỳ nghe xong sắc mặt tái mét, hay cho một Lăng Nhiễm lại

được bảo vệ như vậy.

Hà Quân nhìn quanh một lượt sau đó nhìn vào căn biệt thự bên trái:
"Vào trong đó!"

Hai người lần trốn né tránh tai mắt rồi xâm nhập thành công qua cửa sổ sát với phòng bếp.

"Phu nhân! Bọn họ tiến vào rồi!" Một nam nhân tay cầm ống nhòm nói qua tai Bluetooth.

"Ừm" Lăng Nhiễm nhàn nhã ngồi trên sofa.

Bị phản bội hoá ra cũng đau phết nhỉ?

Trong lúc Lăng Kỳ đang vui mừng vì sắp được kết liễu Lăng Nhiễm thì Hà Quân là người duy nhất phát hiện ra điều kì lạ, tại sao trong biệt thự lại yên ắng như vậy cảm tưởng như không có ai vậy, anh ta xoay người nhảy khỏi cửa sổ phát hiện ánh sáng màu đỏ ở phía xa.

Mẹ kiếp! Có tay bắn tỉa quả nhiên đã chuẩn bị từ trước.

Anh ta định quay lại nói với Lăng Kỳ phát hiện cô ta đã sớm tự ý hành động, đúng là con đàn bà ngu ngốc! Mặc kệ cô ta Hà Quân lần theo đường ống nước lần vào trong rừng cây phía sau, trong đó chắc chắn có người ẩn nấp anh ta chỉ cần trà trộn vào là xong.

Bên trong biệt thự Lăng Kỳ cẩn thận nhích từng bước một, mắt nhìn thấy bóng lưng Lăng Nhiễm đang ngồi trên sofa cô ta vui vẻ siết chặt con dao găm sắc bén trước mặt, đi nhẹ nhàng lại gần sofa, ngay khoảnh khắc cô ta đâm con dao xuống "Phập!" Một hòn đá mang theo lực lớn đập thẳng vào tay cô ta khiến con dao rơi xuống đất, tạo thành một âm thanh chói tai, cổ tay cô ta rất đau.

Lăng Nhiễm đứng lên quay người lại phẩy nhẹ tay, Lăng Kỳ còn chưa kịp phản ứng đã bị hai người phụ nữ ghì chặt lại nhét vải vào miệng, ép cô ta quỳ xuống: "Muốn chơi tôi? Cô tự tin quá rồi đấy!"

Một khi đã xác định là người phụ nữ của Hoắc Mạc Đình cô đã sớm tính đường lui cho mình vào những lúc như vậy, không thể để bản thân trở thành gánh nặng của anh, anh còn rất nhiều thứ cần phải lo, công ty, đối chọi với các thế lực, do vậy chỉ có một cách đó là tự nâng cao trình độ của bản thân..

Chương 82: 82: Gia Đình Ba Người Hoàn Chính

Lăng Nhiễm rút khẩu súng nhỏ màu đen ra chĩa vào đầu Lăng Kỳ cất giọng lạnh lùng: "Không muốn chết thì im miệng!"

Sau đó cô ra hiệu cho hai người phụ nữ kia, bịt miệng của Lăng Kỳ được tháo ra, cô ta cầm phần nhìn Lăng Nhiễm gần từng chữ một:

"Lăng Nhiễm! Cô đúng là đồ ác độc, máu lạnh vô tình!"

"Tôi định giúp đỡ cô nhưng mà cô lại báo đáp tôi hậu hĩnh thế này, chị gái à! Cô mất sạch lòng tin của tôi rồi!"

"Lăng Nhiễm! Mà còn mặt mũi nói ra những câu ấy à? Mà là kẻ giết người! Đồ sát nhân!"

Lăng Nhiễm sa sầm mặt: "VẬY chị nói xem, tôi giết ai nào?"

Lăng Kỳ tức giận răng ken két vùng vẫy nói: "Mày giết mẹ tao! Mày là kẻ giết người!"

"Chị có chứng cứ không mà nói tôi giết bà ấy?"

"Haha! Hay lắm ngay cả một tiếng mẹ cũng không thèm gọi nữa rồi!

Mẹ là người sinh ra mày đấy! Đồ vô ơn!"

Lăng Nhiễm cười khẩy: "Mẹ? Bà ấy đã bao giờ coi tôi là con gái bà ấy chưa? Đã từng đứng ra bảo vệ tôi lần nào chưa? Tất cả đều chưa từng! Từ lúc có ý thức tới giờ tôi ngoài chị thì làm gì có gia đình chứ!

Bây giờ đến cả chị cũng đâm sau lưng tôi, các người mới đúng là một gia đình ba người hoàn chính!"

Lăng Kỳ nghe xong hoàn toàn á khẩu không nói nên lời.

Cô ta cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, đau rát vô cùng.

"Chị nói tôi giết mẹ chị sao? Nể tình bà ta từng sinh ra tôi, tôi chỉ giao bà ta cho cảnh sát những chuyện còn lại tôi không liên quan, mà nếu

tôi có ra tay thì đã sao? Chẳng phải bà ta cũng từng động thủ muốn giết tôi à?" Lăng Nhiễm nói xong liền lôi điện thoại ra mở đoạn video được ghi lại hôm cô ở bệnh viện đưa tới trước mặt Lăng Kỳ.

Lăng Kỳ sau khi xem xong video há miệng không nói nên lời, mẹ cô vậy mà lại có ý định muốn giết Lăng Nhiễm thật!
Thời gian như ngưng đọng lại, Lăng Nhiễm không nói Lăng Kỳ cũng chẳng lên tiếng chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề.

Mãi một lúc lâu sau mới vang lên giọng nói khe khẽ của Lăng Kỳ:
"Lăng Nhiễm, cô giết tôi đi!"

"Tôi không muốn giết chị, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, từ nay về sau chị đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt chị, chúng ta không ai liên quan tới nhau"

Cô cũng muốn giết quách đi cho xong nhưng mà làm sao bây giờ, bỗng nhiên lại có chút tiếc nuối, tiếc những ngày tháng vẫn còn cười nói thoải mái bên nhau, ba mẹ vô tâm nhưng Lăng Kỳ với cô thì không một mực dịu dàng, thời điểm còn ở Lăng gia Lăng Kỳ là điểm sáng ấm áp duy nhất của đời cô.

Lăng Kỳ rốt cuộc cũng khóc thành tiếng, cô ta sai rồi! Sai một cách đáng đời!

Sau khi Lăng Kỳ được người của cô đưa đi, Lăng Nhiễm chẳng nói chẳng rằng nhìn thẳng ra cánh rừng phía sau, tình cảm là thứ dễ dàng khiến con người xúc động nhất, nhưng kỉ niệm lại là thứ khiến con người khó quên nhất, không nở bỏ nhất.

Bỗng nhiên có một bóng đen nhảy vọt vào từ cửa sổ, Lăng Nhiễm cảnh giác quay người: "Là ai?"

Mấy người phụ nữ lực điền trong nhà liền tập trung lại bao vây xung quanh bóng đen đó.

"Là tôi! Lăng Nhiễm là tôi! Hà Quân!"

Lăng Nhiễm nói lỏng cảnh giác: "Hà Quân? Anh ở đây làm gì? Không đúng sao anh tìm được tới đây?"

Lăng Nhiễm phát tay ra hiệu mọi người giải tán, cô giải thích: "Đây là

người của tôi!"

"Vâng! Phu nhân!" Đám người lập tức lui đi.

Rất nhanh trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Lăng Nhiễm nhíu mày nhìn anh ta, cả người toàn vết thương! hiển nhiên cô vẫn chưa biết được mục đích thật sự của Hà Quân.

"Tôi bị Quách Tuấn Khanh truy sát, Hà Diệu đã bại trong tay hắn ta rồi! Tôi vô tình trốn được lên hòn đảo này, sao cô lại ở đây?"

Lăng Nhiễm tự hào nói đầy mắt cô đột nhiên loé lên tia khác thường rồi lập tức trở về bình thường: "Đây là đảo của tôi!"

Biểu cảm của Hà Quân đại ra: "Đảo? Của cô?"

Lăng Nhiễm gật đầu.

Hà Quân tắc lưỡi cảm thán: "Bá quá!"

"Xử lý vết thương của anh trước đã!" Lăng Nhiễm gọi người đem hộp thuốc tới, vì cô không biết xử lý vết thương nên đành để những người khác xử lý.

Sau khi vết thương được xử lý, Hà Quân thoải mái dựa người lên sofa, anh nhìn Lăng Nhiễm một hồi lâu rồi cất giọng chần chừ: "Có một số chuyện, tôi không biết có nên nói với cô hay không"

Lăng Nhiễm đầy thú vị nhìn anh ta: "Cứ nói đi!"

Biểu cảm Hà Quân chợt trở nên nghiêm trọng, anh ta nhìn Lăng Nhiễm hồi lâu rồi nói: "Mấy hôm trước tôi chạy trốn thì biết được tin Hoắc tổng bị nổ trực thăng!"

Lăng Nhiễm lập tức căng thẳng! Quả nhiên Hoắc Mạc Đình đã giấu cô mà: "Anh nói thật không? Vậy bây giờ ra sao rồi?"

"Tôi cũng không rõ, tôi không đủ thời gian để nghe ngóng gì"

"Sao lại như thế chứ! không thể nào! "

"Cô có muốn đi tìm chồng cô không? Tôi giúp cô!"

"Anh đang bị thương, đi lại không tiện! thì giúp kiểu gì?"

"Muốn tìm kiếm trước tiên phải rời khỏi đảo đã!"

"Tôi phải ở đây đợi anh ấy trở về! "

Hà Quân thở dài: "Bây giờ anh ta sống chết không rõ cô ngồi đây chờ đợi thì có ích gì!"

Thấy vẻ mặt Lăng Nhiễm có chút giao động, Hà Quân lại nói: "Tôi dẫn cô đi tìm chồng cô!"

Lăng Nhiễm do dự một lát rồi yếu ớt gật đầu.

Lăng Nhiễm ngẫm khinh bỉ, cái gì mới gọi là sống chết không rõ, đêm qua chồng cô còn call video trông cô ngủ cơ mà! Lừa bà đây không dễ đâu!.

Chương 83: 83: Mở Đầu Thực Sự

Vương Thiếu Tuyên từ từ tỉnh lại, cơn đau truyền tới từ bả vai khiến anh ta nhúu chặt mày lại, bên cạnh có mùi thuốc nồng nặc. Giọng nói lạnh lẽo của Hoắc Mạc Đình vang lên: "Đừng cố chấp" Vương Thiếu Tuyên chỉ cười khổ chứ không nói gì.

Đêm qua là cái đêm mà cả đời anh ta cũng không thể quên, người mà anh ta dốc tâm cả đời sẽ bảo vệ ấy thế mà lại bị cướp đi ngay trước mặt anh.

Không sai vào đêm qua An Vũ Phong đã tự mình tìm tới muốn Thiên Kỳ Nhan lập tức theo anh ta trở về lựa chọn thời điểm rất thích hợp khi đó Hoắc Mạc Đình không có ở đây mọi người lại chẳng ai hay bởi vì An Vũ Phong đi một mình hẳn ta chỉ nói vài câu Thiên Kỳ Nhan đã không nỡ rồi.

Đơn giản chỉ vì cô vẫn còn yêu, rất yêu là đằng khác.

Ngăn cản không thành còn bị trúng đạn.

Nếu không phải Hoắc Mạc Đình trở về kịp thời có lẽ bây giờ anh ta đã thành một cái xác rồi.

Không gian tĩnh lặng dường như chỉ nghe được tiếng chày khẽ của điều thuốc lá trên tay Hoắc Mạc Đình.

Lúc này điện thoại trong túi anh đột nhiên rung lên không chần chừ liền nghe máy.

Không biết bên kia nói gì sắc mặt anh thay đổi trong chốc lát, bàn tay siết chặt điện thoại dường như muốn nghiền nát chiếc điện thoại

thành đồng vụn vỡ.

Vương Thiếu Tuyên cũng để ý thấy lên tiếng hỏi: "Sao thế?"

Hoắc Mạc Đình không nói lời nào đứng phắt dậy đi ra ngoài.

Cuộc gọi vừa nãy tới từ đảo Elie người trên đảo thông báo rằng Lăng Nhiễm đã cùng một người đàn ông lạ mặt tự xưng là Hà Quân đưa ròi khỏi đảo.

Mẹ kiếp! Bọn họ đã vội vã tới mức này rồi à!

Đám Triệu Khải cũng nhận được tin tức này lập tức điều động nhân lực ngoài biển theo như sự sắp xếp của Hoắc Mạc Đình chuẩn bị cướp người.

Trong lúc lái xe điện thoại của anh rung lên liên tục, có 3 tin nhắn gửi tới đều là của Lăng Nhiễm.

Đừng cướp người em rất an toàn kèm theo một bức ảnh chụp toàn thân cô đang ngồi trong phòng riêng của chiếc du thuyền lớn.

Như có thần dao cách cảm mà cô đoán chắc chắn anh sẽ hành động trên biển ngay khi biết tin.

Cô tự có tính toán của riêng mình.

Chồng! Tin em đừng vội ra tay, đợi em trở về bên cạnh anh

Có gì bất trắc em sẽ kích hoạt tín hiệu khẩn cấp trước đó Hoắc Mạc Đình có đưa cho cô một chiếc cúc nhỏ nó cũng là thứ tượng trưng cho tín hiệu khẩn cấp mà cô nói, chỉ cần bóp nát chiếc cúc đó dù cô ở đâu cũng sẽ được cứu và đảm bảo an toàn ít nhất 2 tiếng thời gian đó đủ để anh tìm thấy cô.

Cặp mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào màn hình, đáy mắt gợn sóng âm ỉ, cô không nhắc tới chuyện Hà Quân phản bội vì cô tin chắc anh đã biết rồi.

Bàn tay cuộn thành quyền đấm mạnh vào vô lăng, phần nộ, hơn hết là lo lắng.

Hà Quân chẳng có tác dụng gì đối với Lăng Nhiễm cả vì anh ta chắc chắn sẽ không làm gì cô, nhưng Quách Tuấn Khanh thì khác anh ta

sẽ không chần chừ một chút nào.

Lăng Nhiễm ở cạnh Hà Quân chắc chắn sẽ tới tay Quách Tuấn Khanh.

Anh không dừng xe tiếp tục hướng về phía cảng Cao Giang, màn hình đen ngòm trên xe đột nhiên phát sáng hiện lên cả bản đồ đại dương bên trên có một chấm nhỏ màu đỏ chậm chạp di chuyển từng chút một.

Bên trên du thuyền Hà Quân khẽ gõ cửa phòng sau khi được sự đồng ý của Lăng Nhiễm anh ta liền đi vào trên tay còn cầm một cốc sữa nóng.

"Đừng lo lăng Hoắc Mạc Đình nhất định sẽ không sao, cô uống sữa này đi rồi nghỉ ngơi sớm"

Lăng Nhiễm liền bày ra bộ dáng thấp thỏm không yên cô xua tay:

"Anh để đó đi, lát nữa tôi uống"

Hà Quân liền gật đầu đặt ly sữa xuống nói lát nữa sẽ quay lại lấy ly rồi quay người đi ra ngoài.

Lăng Nhiễm thực xin lỗi!

Lát sau anh ta quay lại lấy ly sữa thấy Lăng Nhiễm đang nằm nhoài trên bàn hai mắt nhắm nghiền ly sữa trống rỗng khoé miệng cô hơi dính chút sữa.

Anh ta nhẹ nhàng gọi: "Lăng Nhiễm? Cô sao thế?"

Thấy cô vẫn im lặng nhắm nghiền mắt liền cười nhẹ, số thuốc ngủ trong sữa đủ để khiến một người yếu ớt như Lăng Nhiễm ngủ li bì 2 ngày 2 đêm.

Hà Quân ngồi xuống bên cạnh cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn anh ta ao ước bấy lâu: "Lăng Nhiễm...em không thể trách tôi, có trách thì trách em là người quan trọng nhất của Hoắc Mạc Đình, yên tâm tôi sẽ không thương tổn em..."

Bóng đêm bên ngoài dày đặc không ai biết hướng di chuyển của du thuyền dần dần đổi hướng.

Có lẽ đây mới thực sự là mở đầu..

Chương 84: 84: Em Phán Bội Anh

*Xinlui vì sự chậm trễ này ToT

Thiên Kỳ Nhan đứng một mình ngoài ban công để mặc gió lạnh thổi qua khiến cô dễ chịu đi không ít, tầm mắt hướng về phía cổng lớn An gia có lẽ cả đời cô cũng đừng mong thoát khỏi đây lần nữa.

Bỗng nhiên eo bị ai đó siết chặt từ đằng sau, mùi thuốc lá bao phủ người cô, thân thể Thiên Kỳ Nhan khẽ run lên.

An Vũ Phong cất giọng trầm trầm: "Nhan Nhan em phản bội anh..."

"Phong...!không có..."

An Vũ Phong cười nhẹ: "Anh nói rồi, nếu em dám bỏ trốn...một kết cục sống không bằng chết sẽ dành cho em"

"Anh định sẽ làm gì em? Giết em? Hay tiếp tục giam giữ em?"

An Vũ Phong làm ra vẻ suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Cũng được...chỉ là trước đó những người đã từng giúp em từng người một sẽ phải xuống địa ngục"

Thiên Kỳ Nhan hất tay anh đi đứng cách xa anh một khoảng cách hét lên: "Anh không được động vào họ! An Vũ Phong anh là ác quỷ!"

An Vũ Phong tiến tới bóp mạnh cằm Thiên Kỳ Nhan ép cô đối mặt với mình: "Ác quỷ? Giờ em mới biết tôi là ác quỷ à? Thiên Kỳ Nhan tôi cho em quá nhiều ngoại lệ rồi sau này em chỉ có thể ở bên cạnh tôi cho dù tôi có phải sử dụng hình thức giam cầm em!"

Thiên Kỳ Nhan biết chống cự anh chỉ có vô dụng mà thôi do vậy cô không tiếp tục chống cự nữa, đôi mắt cô đỏ ửng nước mắt dàn dụa, cơ thể không kim được mà run rẩy.

"Ngoan ngoãn, từ nay về sau chỉ được ở cạnh anh" An Vũ Phong cúi người hôn lên khoé mắt cô, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng.

An Vũ Phong không hề biết sáng hôm sau anh ta sẽ lập tức phải hối hận.

Dù Lăng Nhiễm đoán được nhưng cô vẫn là tính sai một bước đi nửa đường đột nhiên có trục thẳng tới đón, lúc này không có ai bên cạnh chỉ đành tiếp tục giả vờ ngủ, đương nhiên ly sữa vừa nãy cô không hề uống nếu không ắt sẽ có chuyện, trên người cô có chiếc cúc, thứ đó còn có thể xác định vị trí, miễn sóng nhiễu.

Trục thẳng đón người xong lập tức cất cánh bay thẳng về hướng Đại Nghĩa.

"Lão đại! Trên người cô ta có chip định vị!" Thuộc hạ của Quách Tuấn Khanh nghiêm túc báo cáo sau khi làm kiểm tra tổng thể.

Quách Tuấn Khanh hô lên quả nhiên một tiếng chẳng trách lại có thể lộ vị trí nhanh như vậy hoá ra là thế anh ta cất giọng: "Phá đi!"

"Cái này...rất khó phá nói cách khác không thể phá! Nó liên kết thiết bị với nơi phát tín hiệu cần phải hủy cột chính mới có thể kết thúc" Một thuộc hạ khác am hiểu về lĩnh vực này lên tiếng, trình độ cao siêu như vậy chỉ có thể là người đó.

Quách Tuấn Khanh neho mắt nhìn Lăng Nhiễm đang bất tỉnh trên ghế dường như nhận ra gì đó khẽ cười ra tiếng.

Lăng Nhiễm nhắm mắt mà sống lưng không khỏi cứng lại, cô có thể cảm nhận ánh mắt của tên kia thực sự rất ghê gớm.

Bên kia Hoắc Mạc Đình cũng gặp sự cố đi nửa đường thì bị mai phục anh cau mày nhìn màn hình theo dõi nói với Cẩn Vĩ Thành: "Chú ở lại tiếp tế với đám Triệu Khải"

"Vâng! Hoắc tổng vậy còn thư ký Tĩnh?" Cẩn Vĩ Thành bây giờ không còn mặc âu phục chán ngắt nữa mà là một bộ đồ quân dụng cất giấu ám khí và súng trông cũng khá ngầu.

"Chú tự xử lý" Hoắc Mạc Đình nói xong cúi người trèo lên chiếc xe quân dụng từ từ tiến về phía biên giới.

Đi trục thẳng tới dù nhanh nhưng sẽ gây nhiều phiền toái không cần thận sẽ nguy hiểm tới cô.

Cẩn Vĩ Thành: "... " Xử lý kiểu gì bây giờ? Có lẽ sẽ trả người về Tĩnh gia.

Chung quy thì anh ta vẫn không nở một chút.

Không dám thất thần lâu Cẩn Vĩ Thành quay xe đi về phía ngược lại, đang lái xe bỗng nhiên có một bóng người chặn đường anh, tiếng phanh gấp chói tai vang lên cùng với tiếng gầm của anh ta: "Cmn! Muốn chết hả?!"

Bóng người không nói không giằng đi tới đầu xe leo lên nóc xe một cước đạp vỡ màn chắn thủy tinh đặc biệt nhờ độ sắc nhọn của Giày cao gót.

Đợi tới khi Cẩn Vĩ Thành bình tĩnh lại thì thấy bóng dáng Tinh Y Hồng ngồi ngay bên cạnh: "Cô có cửa sao không vào?"

Tinh Y Hồng thành thực thất dây an toàn nói: "Không thích mở cửa" Cẩn Vĩ Thành: "..."

Xe nhanh chóng khởi động Cẩn Vĩ Thành lại lên tiếng: "Cô không hoàn thành nhiệm vụ!"

Tinh Y Hồng hơi khựng lại cúi đầu trả lời: "Tôi biết"

"Mặc kệ lý do là gì Hoắc tổng cũng sẽ không giữ cô lại"

Liếc thấy sắc mặt Tinh Y Hồng kém đi anh lại bổ sung: "Thật ra Hoắc tổng làm vậy cũng không phải là không ổn, cô dù sao cũng là đích nữ duy nhất của lão Tinh chức trách sau này cô gánh còn nặng nề hơn, ông ấy chắc chắn không để cô ngao du bên ngoài quá lâu, đến lúc cô nên trở về rồi"

"Ừ, nhưng không phải bây giờ" Tinh Y Hồng quay đầu nhìn ra phía cửa sổ tâm tư nặng nề, cô biết dù có hoàn thành nhiệm vụ lần này hay không bản thân vẫn sẽ trở về với gia tộc.

Khi nghe tin người được cho là tín ngưỡng của bản thân hơn hết còn là chủ nhân tới thời điểm hiện tại gặp nguy khó tránh có sốt ruột.

Cẩn Vĩ Thành không định nói cho Tinh Y Hồng biết chuyện phu nhân bị bắt đi, từ lúc cô ấy tự ý rời khỏi đảo đã không còn là người của Hoắc gia nữa những thông tin mật thiết Hoắc tổng không cho phép nói.

Có một số chuyện nên chấm dứt tại đây.

Đột nhiên Tinh Y Hồng quay lại nhìn chăm chăm vào anh ta:

"Anh...có hứng thú tiếp quản Bạch gia không?"

"Khụ! Cô nói đùa gì thế?" Cẩn Vĩ Thành ho khan một tiếng không

hiếu người phụ nữ này đang suy nghĩ gì trong đầu.

"Haiz không có gì" Tại sao cô lại suy nghĩ tới việc cưới Cẩn Vĩ Thành về nhỉ? Liệu ba cô biết có đập cô tan xác không?.

Chương 85: 85: Lục Lão Phu Nhân Giá Lâm

Lăng Nhiễm được đưa tới biệt thự của Quách Tuấn Khanh tại Đại Nghĩ, hẳn đối xử với cô cũng không tệ cấp phòng riêng còn có người hầu hạ chỉ có điều lãnh địa đi lại chỉ có căn phòng đó mà thôi.

Còn kẻ hầu người hạ kia chỉ tới với trọng trách người giám sát. Tiếng mở cửa vang lên, người giám sát chào một tiếng Quách lão đại rồi lui ra ngoài đóng cửa lại.

Lăng Nhiễm chẳng phản ứng gì nhiều chỉ hơi nghiêng đầu sợ hãi bây giờ không có tác dụng, rơi vào tay Quách Tuấn Khanh tỉ lệ thoát ra rất ít đối chọi với hẳn chỉ có thể dùng trí tuệ.

Quách Tuấn Khanh đi tới ngồi xuống đối diện cô cất tiếng: "Hoắc phu nhân quả nhiên là người gan dạ, cô không sợ tôi à?"

"Quách lão đại có gì đáng để sợ sao?" Lăng Nhiễm hỏi ngược lại, cô không hề sợ gã đàn ông này.

"Quả nhiên là người phụ nữ của Hoắc Mạc Đình, phách lối y như cậu ta!" Quách Tuấn Khanh cười rộ lên.

Lăng Nhiễm im lặng không nói gì ánh mắt bình thản như đang nói chuyện với bạn bè bình thường vậy.

"Cô có phải tự tin quá về hẳn không? Chẳng biết bây giờ hẳn ta đang khổ sở ở một góc nào đó"

Lăng Nhiễm cười đối tư thế chống tay lên thành ghế sofa nhả từng chữ một: "Tôi đương nhiên là tin tưởng chồng mình rồi, Quách lão đại hẳn là không thích bại chiến lần thứ hai đâu nhỉ?"

Nghe Lăng Nhiễm nói vậy đáy mắt Quách Tuấn Khanh loé lên hai chữ bại chiến giống như cấm kị của hẳn ta vậy mà con đàn bà ngang ngược này dám nói điều đó anh nheo mắt nguy hiểm nhìn Lăng Nhiễm: "Biết không ít chuyện nhỉ? Cô biết không người biết nhiều

đáng chết!"

"Biết đâu tôi còn sống thọ hơn Quách lão đại a?"

Kết cục của buổi trò chuyện hôm đó Lăng Nhiễm thành công kíc.h thích được Quách Tuấn Khanh tức giận, mang tiếng lão đại của Đại Nghĩa lại dễ dàng để người khác kích động như vậy đúng là làm trò cười mà.

Điều cô cần làm duy nhất bây giờ là kéo dài thời gian, mong rằng Hoắc Mạc Đình sẽ chuẩn bị kịp.

Quan sát mấy ngày Lăng Nhiễm phát hiện Quách Tuấn Khanh rất để ý tới một người phụ nữ mà người đó lại là thuộc hạ dưới tay An Vũ Phong-Dung Liên.

Thân thủ người của An Vũ Phong không thể khinh thường, bắt đầu từ cô ta đối với cô thì hơi khó.

Nếu như làm cách khác thoát khỏi đây thì có chút mạo hiểm, nhưng không thử thì sao mà biết được.

Buổi chiều cùng ngày Quách Tuấn Khanh trở lại căn phòng đó, không nói hai lời đánh ngất Lăng Nhiễm rồi mang đi.

Hoắc Mạc Đình tìm đến rồi.

Trùng hợp thay An Vũ Phong cũng tới góp vui, anh liếc về phía Lăng Nhiễm: "Đem cô ta tới chung với đám kia"

Dung Liên lập tức đi tới ôm Lăng Nhiễm đi, cô ta thực sự rất khoẻ có thể bế ngang Lăng Nhiễm bước đi vững vàng.

"An thiếu! Lão đại lãnh địa có người xâm nhập!"

"Tới cũng nhanh thật! Cậu đi xem sao?" An Vũ Phong liếc về phía cửa hất cằm với Quách Tuấn Khanh.

"Dạo này Đại Nghĩa lắm khách ghé quá" Anh ta nảo lòng đứng lên đi ra ngoài.

Quách Tuấn Khanh cùng thủ hạ đi về phía đầu rừng phát hiện một đoàn xe bọc thép dừng ở đó nhưng hình như không phải Hoắc Mạc Đình thì phải, ai thế nhỉ?

Cửa xe bọc thép mở ra, một người phụ nữ có tuổi bước ra khỏi xe, ầu mặc rất lịch lãm cả người toát lên vẻ quý phái.

"O! Ngọn gió nào đưa Lục lão phu nhân tới Đại Nghĩa thăm nom vậy?" Quách Tuấn Khanh cất giọng trêu đùa nhưng không dám lơ là cảnh giác, gia thế Lục thị không phải chuyện đùa.

"Cậu Quách lớn lên quả nhiên giống tính ông nội cậu, không vòng vo nhiều mau giao cháu gái ta ra" Lục lão phu nhân khí thế cường hạnh đứng đó.

Từ lâu Quách Tuấn Khanh đã biết Lăng Nhiễm là cháu ngoại của Lục lão phu nhân lại không nghĩ tới bà ta đích thân đi đòi người, anh cất giọng âm u: "Trả người? Ân oán giữa con cháu với nhau lão phu nhân vẫn nên bớt xen vào"

"Không biết lớn nhỏ! Mau giao người!"

"Tiếc quá, người lại không ở trong tay tôi lão phu nhân tìm nhầm nơi rồi!" Anh ta không muốn gia tay động thủ với Lục gia, người có thiệt chỉ có anh ta hơn nữa Lục lão phu nhân này đích thị là một lão cáo già, được ông nội anh ta hậu thuẫn trên lãnh địa.

Lục lão phu nhân nhìn chằm chằm vào Quách Tuấn Khanh đại khái khoảng một phút rồi khẽ phất tay, xung quanh Quách Tuấn Khanh đột nhiên bị bao vây mà còn toàn là người của hắn ta, sắc mặt của hắn trầm ngâm tới đáng sợ.

Trong biệt thự khi nãy An Vũ Phong lẳng lặng ngồi trên ghế hút thuốc nhận được một cuộc gọi bất ngờ, anh ta mang sát khí vừa tức giận vừa lo lắng rời khỏi đây.

Thiên Kỳ Nhan! Tốt nhất em nên nghĩ thông cho tôi!

Phía nhà giam dưới hầm Lăng Nhiễm được đẩy vào một phòng giam trong đó có 3 người cả trẻ nhỏ.

Giọng một bé nam vang lên: "Chị Nhiễm? Là chị ấy! Ba mẹ! Hai người tới đây đúng là chị ấy rồi!"

Một tờ giấy nhỏ được nhét vào tay cậu bé.

Dung Liên quan sát bọn họ một hồi rồi quay người lúc cô ta vừa xoay người bỗng nhiên một lực lớn áp vào lưng khiến cô ta loạng choạng ngã xuống, quay người nhìn lại không biết Lăng Nhiễm đã tỉnh từ bao giờ đứng nhìn cô ta từ trên.

"Cô!" Dung Liên tức giận lưng là điểm nhột duy nhất cũng là điểm yếu của cô ta.

Lăng Nhiễm lập tức căng thẳng, pha tấn công vừa rồi chỉ làm cô ta đau đớn trong phút chốc cô không nói hai lời hét lên: "Tăng Tử! Đưa gia đình em ra ngoài nhanh lên!"

Nói xong cô giữ lấy thân thể Dung Liên, trán cô ta rịn một tầng mồ hôi mỏng, phía lưng đau rát cả người mềm yếu bất lực.

Tăng Tử cũng có trí thông minh lập tức an ủi ba mẹ rồi dẫn họ theo lối vào tiến ra ngoài.

Cậu bé có quay đầu lại nhìn Lăng Nhiễm thấy cô mỉm cười với mình rồi quyết tâm nắm chặt mảnh giấy cùng ba mẹ chuồn ra ngoài.

"Khốn kiếp! Mau rút ra!" Dung Liên đã khôi phục lại chút sức đẩy Lăng Nhiễm ra vùng dậy, ánh mắt cô ta đỏ ngầu lâu nay chưa ai dám đụng tới điểm yếu này của cô ta! Lăng Nhiễm đáng chết!.

Chương 86: 86: Anh Xin Lỗi! Anh Tới Muộn!

Lăng Nhiễm chẳng hề sợ hãi, cô biết rõ các huyết yếu trên cơ thể người, nếu chỉ dựa vào sức mạnh thì cô không thể đánh lại Dung Liên, chí ít có thể đỡ vài đòn của cô ta.

Giây phút gặp lại Tăng Tử ý định ban đầu của cô đã hoàn toàn thay đổi điều đầu tiên nghĩ tới là giúp thằng bé thoát thân trước. Chẳng qua mấy giây hai người lao vào đánh nhau, nhìn rõ được Lăng Nhiễm là người yếu thế, cô không thể đánh trả chỉ có thể phòng ngự.

Dung Liên điên cuồng tấn công, cô ta nhanh nhẹn nện mạnh một quyền vào đầu Lăng Nhiễm nhưng cô né được nên nó rơi xuống vai. Lăng Nhiễm lùi lại mấy bước ôm vai thở dốc, cảm giác bả vai đau buốt lực đạo này chẳng nhẹ chút nào.

Gắng gượng thêm nữa cũng chỉ thiệt.

"Cô biết kết cục khi chọc giận tôi không?" Dung Liên từ từ tiến lại gần Lăng Nhiễm không để ý hành động cúi xuống của cô.

Lại một quyền nữa giáng thẳng vào bụng Lăng Nhiễm khiến cô càng mất sức hơn, bàn tay nắm chặt lại, lau khoé miệng rỉ máu, một giây sau Dung Liên trở mắt nhìn ngực mình, tay vẫn giữ nguyên trạng thái tung nắm đấm.

Dung Liên ngớ ngàng nhìn vết máu trên ngực trái mình, không ngờ Lăng Nhiễm lại có vũ khí trong người.

Lăng Nhiễm ôm eo ngăn máu chảy mượn lực ở tường đứng dậy nhìn Dung Liên, vết thương này chưa phải trí mạng.

Bụng cô quặn đau, lực phủ ngũ tạng như loạn hết lên nhờ cú đánh vừa rồi.

Dung Liên nhin đau đứng dậy nhìn Lăng Nhiễm bằng cặp mắt đáng sợ thờ phì phò: "Dây dưa đủ rồi! Chủ nhân nói giữ lại mạng cho cô! Yên tâm cô không chết đâu chỉ đau đốn chút thôi!"

Dứt lời cô ta rút một khẩu súng nhắm thẳng vào Lăng Nhiễm.

Lăng Nhiễm bây giờ sức cùng lực kiệt eo cô bị dao cửa mới chảy máu nếu không có vết cửa ấy cô sẽ không biết mình đã lén giấu một con dao trên khay cơm vài ngày trước, có lẽ bây giờ kiên trì cũng chẳng đổi được gì.

"Đoàng!" Một tiếng nổ đánh thép vang lên khắp nhà giam cùng với bóng dáng Lăng Nhiễm gục xuống đất.

"Cạch!" Tiếng súng rơi xuống đất.

Cô ngước mắt lên nhìn, khoé miệng Dung Liên có máu trào ra, từng giọt máu rơi xuống đất, cô ta ngã vật xuống đất mắt mở lớn không dám tin vào những chuyện xảy ra, sau đó liền ngừng thở.

Viên đạn ghim vào tim cô ta từ vị trí đằng sau.

Phía cửa phòng giam bóng người quen thuộc nhanh chóng tiến lại gần Lăng Nhiễm.

Tầm mắt cô mờ nhoà không nhìn ra ai chỉ thấy rất quen thuộc...

Một giọng nói khề khàng vang lên, cùng với vòng tay ấm áp: "Nhiễm Nhiễm...anh tới rồi..."

Lăng Nhiễm liền nhận ra: "Chồng..."

Hoắc Mạc Đình vuốt mái tóc rối bù của cô gật đầu hôn nhẹ lên trán cô: "Ừ là anh, xin lỗi em anh tới muộn!"

Lăng Nhiễm lắc đầu muốn nói nhưng không thể nói, bây giờ thả lỏng toàn thân cô mới thấy cả người đau nhói chẳng còn chút sức lực nào, ánh mắt mơ hồ lúc rõ lúc không.

"Anh đưa em về nhà!" Hoắc Mạc Đình ôm Lăng Nhiễm lên bằng động tác rất cẩn thận.

Nhìn vết thương trên cánh tay, khoé miệng cô ánh mắt anh tối lại.

Cũng may anh tới kịp nếu không viên đạn kia có lẽ đã ghim vào người cô rồi.

Lúc đi qua Dung Liên anh cố ý ném khẩu súng vừa bắn ở bên cạnh thi thể cô ta.

Tất cả đám người canh gác bên ngoài đều đã bị anh diệt sạch.

Không lâu trước đó khi anh tìm tới nơi là cậu bé Tăng Tử đã đưa mảnh giấy nhỏ cho anh khi ấy anh mới tìm được cô.

Ôm cô lên chiếc xe quân dụng, thuộc hạ không nói nhiều lập tức khởi động xe đồng thời kéo màn chắn ngăn cách khoang lái lên.

Hoắc Mạc Đình nhìn Lăng Nhiễm mệt mỏi trong ngực hơi thở anh càng lúc càng lạnh, qua một lúc anh mới phát hiện bụng mình ươn ướt bèn kéo dần khoảng cách dùng tay xé bung áo cô ra.

Đen mặt phát hiện vết cứa không sâu lắm ở ngay eo, chói mắt nhất vẫn là vết bầm tím khó coi ở phần bụng, trên bả vai cũng vậy đỏ tím giống máu đọng.

Lăng Nhiễm lại kéo phần áo lành che lại: "Không sao"

Hoắc Mạc Đình hít một hơi thật sâu ra lệnh tài xế lái nhanh lên còn bản thân thì lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau vết máu trên đó cô xử lý tạm vết thương sau đó cởi áo khoác ngoài bọc lấy người cô ôm chặt cô vào ngực như muốn khảm cô vào trong thân thể mình.

Anh còn không nỡ khiến cô bị đau vậy mà có người dám làm như vậy, một phát đạn kết liễu kia quá nhẹ nhàng rồi!

Cả đường đi anh chẳng nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng ôm cô thì thoảng lại cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, vết máu nhỏ ở khoé môi sớm đã bị anh ***** sạch rồi.

Cô muốn nói gì anh đều không cho cô cơ hội mở miệng nên đành thôi.

Qua một lúc do quá mệt nên Lăng Nhiễm dần thiếp đi không thấy được vẻ mặt nồng nặc sát khí của anh.

Quách Tuấn Khanh đừng mong tôi sẽ nhân nhượng..

Chương 87: 87: Không Biết Lần Vui Vẻ Tiếp Theo Là Bao Giờ

Biệt thự nhỏ giáp biên giới, Hoắc Mạc Đình ôm cô vào trong bác sĩ trực đợi lập tức đi theo.

Gia đình Tăng Tử nhìn theo không biết có chuyện gì xảy ra nhưng bọn họ đều mang cảm xúc áy náy dù sao lần nào cũng là họ giúp đỡ gia đình mình, lần này còn bị thương...chẳng biết có nghiêm trọng hay không.

"Hoắc thiếu, vợ ngài có thể bị nứt xương bả vai, tội tạng bên trong có chút ảnh hưởng, còn lại chỉ là vết thương ngoài da cần phải tĩnh dưỡng thời gian dài"

Hoắc Mạc Đình gật đầu: "Cảm ơn"

"Không có gì, có điều ở đây sát biên giới không có dụng cụ kiểm tra kĩ càng vẫn là nên đưa vợ ngài về nước gặp bác sĩ Triệu"

Vị bác sĩ nói rồi rời khỏi phòng, y thuật ông ta không cao siêu mới chỉ thuộc sơ cấp nhưng đoán chừng bị thương không nhẹ.

Ông ta vừa xuống tới cửa đã bị gia đình Tăng Tử kéo lại hỏi chuyện.

Mẹ Tăng Tử lên tiếng: "Bác sĩ Hoắc phu nhân sao rồi?"

Ba cậu bé cũng nghiêm túc dõi theo.

Bác sĩ trần thuật lại những gì đã nói ban nãy.

Mẹ Tăng Tử tràn ngập áy náy, chỉ biết xoa đầu đứa con trai nhỏ bé của mình.

Bên trong phòng ngủ Lăng Nhiễm bị đánh thức từ ban nãy cô mím môi nhìn nét mặt không chút cảm xúc của ông chồng không nói cũng chẳng rằng cứ ngồi nhìn cô như vậy, cô cũng biết sợ đó nha!

"Anh...sao vậy?"

"Sao lại tự ý rời khỏi đảo?"

Lăng Nhiễm tỏ ra vô tội gãi đầu nhìn anh: "Đâu có...em bị bắt đi mà!"
Hoắc Mạc Đình hí mắt nhìn cô khẽ nhượng mày: "Bị bắt? Hừm?"
Cuối cùng Lăng Nhiễm đành thoả hiệp cúi đầu nhận sai: "Em xin lỗi!
Em sai rồi!"

Nhìn thái độ hối lỗi của vợ mình Hoắc Mạc Đình thờ dài đã không còn tức giận nữa anh cất giọng nhẹ nhàng: "Em thừa sức đối phó với Hà Quân còn có đội ngũ bảo vệ trên đảo tại sao lại đưa mình vào nguy hiểm? Em có biết nếu khi này không phải anh tới kịp thì em sẽ thế nào không? Lăng Nhiễm...anh chỉ còn mình em!"

Hốc mắt cô đỏ lên chìa tay ra ngỏ ý muốn ôm, Hoắc Mạc Đình nhanh chóng đi lại ôm cô tránh vết thương trên vai.

Tựa đầu lên ngực anh cô nói: "Em không sao, chí ít cũng giúp đỡ được anh"

"Trở về nước ở yên trong căn cứ dưỡng thương, mọi chuyện còn lại em đừng nhúng tay nữa" Cúi xuống hôn lên mí mắt cô, anh không thích chuyện này không thích chút nào.

Dù bất cứ thương tổn nào đến với cô anh sẽ bằng mọi giá cản lại.

Ích kỷ giấu cô đi cũng được miễn là cô không sao.

Hết cách Lăng Nhiễm đành phải thoả hiệp.

Nán lại một lúc bọn họ trở về Cao Giang.

Gia đình nhỏ của Tăng Tử nhất quyết không muốn theo họ nói sẽ lần vào rừng sâu có cơ hội sẽ trở lại báo đáp ân huệ.

Lăng Nhiễm sau khi được Triệu Khải kiểm tra toàn diện thì đúng là nứt xương bả vai, nội tạng bên trong chỉ tổn thương nhẹ còn lại không có gì đáng ngại.

Triệu Khải dứt tay vào túi áo blouse trắng lên tiếng trêu chọc: "Nhiễm Nhiễm mạnh mẽ quá ha!"

Lăng Nhiễm liếc xéo Triệu Khải, ai cần anh lắm chuyện nhắc lại!

Lại để ý sắc mặt Hoắc Mạc Đình đen thui: "Tôi đã nói cậu không nghe à?"

Triệu Khải: "... " Nói gì?

Cần Vĩ Thành lặng lẽ tới bên cạnh Triệu Khải thì thào vào tai cậu ta.

Mấy giây sau lão Triệu đáng thương bùng nổ: "CMN! Hoắc Mạc Đình! Không phải chỉ là một cái tên thôi à! Chó má!"

Lăng Nhiễm: Phản ứng dữ thế!

"Nhiễm...à không chị dâu! Cô xem lão chồng khó ở nhà cô muốn đày tôi đi châu Phi làm tình nguyện viên!"

Lăng Nhiễm bật cười ha hả: "Phụt! Haha! Tôi cũng thấy cái đó ổn á!"
Nghĩ cũng lạ lần đầu tiên Triệu Khải gọi cô là chị dâu, cũng đúng vì họ là anh em kết nghĩa Hoắc Mạc Đình lại sinh trước.

"Thời điểm này mấy người vẫn đùa được, có khí thế đấy!" Ngoài cửa vang lên tiếng Vương Thiếu Tuyền anh ta dựa người vào cửa nhếch mép nói.

Triệu Khải khinh bỉ: "Một tiếng cười là mười thang thuốc bổ! Kiến thức hạn hẹp!"

"Cười nhiều quá coi chừng sắc chết" Vương Thiếu Tuyền không ngần ngại đáp lại.

"Uổng công tôi cứu anh! Mau trả tiền công chữa bệnh đây!"

"Tôi cầu anh cứu à?"

Triệu Khải: "..."

Lăng Nhiễm sáng khoái nhìn hai người họ đấu khẩu chẳng biết cô móc đâu ra túi hạt dưa vui vẻ ngồi cắn còn chìa ra cho Hoắc Mạc Đình cắn chung.

Anh chỉ cười xoa đầu cô chứ không ăn mà ngồi giúp cô tách hạt.

Triệu Khải: "...". Vợ chồng nhà người ta nhàn rồi chưa kìa.

Vương Thiếu Tuyền: "...". Mắt tự nhiên ngứa quá!

Sau một hồi câm nín Triệu Khải tức nổ đom đóm mắt chỉ từng người một: "Các người đúng là cá mè một lứa!"

Sau đó phất áo rời đi, sau khi ra khỏi phòng nét mặt liền trở nên âm đạm không biết lần tiếp theo bọn họ vui vẻ nói chuyện như vậy sẽ là khi nào nữa.

Lát sau căn phòng đã ổn định trở lại.

Hai người đàn ông đang bàn chuyện bỗng bên ngoài cửa có tiếng động Bích Lạc Doanh toàn thân lấm lem chạy vào trên tay còn dúi

theo một người phụ nữ.

Triệu Khải vừa ra ngoài lại hốt hải chạy theo, Doanh Doanh của anh ta làm sao thế!.

Chương 88: 88: Bà Ngoại Chì Cừ Thế!

Bích Lạc Doanh đỡ Tĩnh Y Hồng mình đầy vết thương chạy tới đây: "Cứu người!"

Mọi người trong phòng đều giương mắt lên nhìn biểu cảm từng người chợt trở nên trầm tư.

Cẩn Vĩ Thành sững sốt lập tức chạy lại dìu Tĩnh Y Hồng đỡ cho Bích Lạc Doanh.

Lăng Nhiễm bàng hoàng: "Bị sao vậy?"

Bích Lạc Doanh chưa trả lời nhìn Triệu Khải đi tới chỉ tay vào Tĩnh Y Hồng.

"Em bị thương ở đâu?" Triệu Khải rối rít nhìn khắp người cô ấy.

"Không phải em là tiểu Hồng!"

Triệu Khải lúc này mới để ý tới người trên tay Cẩn Vĩ Thành: "Đưa xang bên kia!"

Hai người phụ trách cứu người đã rời đi, Vương Thiếu Tuyên đưa túi khăn ướt cho Bích Lạc Doanh đồng thời giúp cô lau những chỗ khuất tầm mắt.

Lúc này cô nàng mới từ từ nói: "Là Quách Tuấn Khanh! Hắn nói mạng đổi mạng!"

Lăng Nhiễm và Hoắc Mạc Đình lập tức hiểu vấn đề có lẽ vì cái chết của Dung Liên.

Trước đó vài tiếng Tĩnh Y Hồng đi đón Bích Lạc Doanh bọn họ đã di chuyển gọn gàng đổi phương tiện đi lại 3 lần phòng tránh bắt trắc nhưng cuối cùng vẫn là bị Quách Tuấn Khanh bắt được.

Hắn không còn vẻ biếng nhác thường ngày nữa mà người hắn chỉ chít vết thương nhỏ phỏng chừng là do dao găm gây nên, đặng đặng sát khí lao vào ầu ẩu riêng với bọn họ.

Hắn liếc nhìn hai người từ trên nóc xe gần giọng: "Các người còn sống được hôm nay thì về nói với Hoắc Mạc Đình, nợ máu trả máu! Nếu chết thì về báo mộng cho hắn ta!"

Hắn không thể nào quên hình ảnh chói mắt trong nhà giam cùng với thân thể lạnh buốt của Dung Liên, cmn hiếm lắm hắn mới để ý được một người chưa giấu dưới đôi cánh đã bị hủy hoại.

Hoắc Mạc Đình! Lần thứ hai rồi! Lần thứ hai vì anh mà tôi phải mang tâm trạng thống khổ như thế này! Con đàn bà bên cạnh anh, cùng tất cả những người xung quanh đều phải chết!

Quách Tuấn Khanh vốn hướng tới Bích Lạc Doanh tấn công nhưng Tĩnh Y Hồng luôn bảo hộ cô ta nên xử Tĩnh Y Hồng trước.

Dù cho 2 người bọn họ liên thủ cũng không chống đỡ nổi một người đàn ông bá chủ của Đại Nghĩa đang mất khống chế.

Tĩnh Y Hồng bị tấn công gần như không còn gì nhanh chóng gục xuống, ngay lúc Bích Lạc Doanh định mạo hiểm sử dụng bom nổ mini để thoát thân thì tự nhiên có một chiếc trực thăng quân đội áp xuống một người phụ nữ có tuổi xuất hiện giải vây cho bọn họ nhưng người đó trông khá già lại vô cùng nhanh nhẹn chỉ vung tay mấy nhát đã khiến Quách Tuấn Khanh bất tỉnh gục xuống.

Nhanh chóng đưa hắn rời đi.

"Vậy là người đó cứu bọn em à?" Lăng Nhiễm hỏi.

"Vâng, thật kì lạ trạng thái của hắn rất bất ổn giống như vừa chịu kích thích vậy, còn người phụ nữ kia thì quá nhanh, trông bà ấy cỡ sáu mươi đến bảy mươi thôi có khi nào là mẹ hắn không?"

Hoắc Mạc Đình lại nói: "Hắn ta không có ba mẹ"

Vương Thiếu Tuyên cũng cảm thấy kì lạ: "Vậy người đó là ai?"

"Bà ngoại em"

Lăng Nhiễm vừa dứt lời hai người trong phòng ngoại trừ Hoắc Mạc Đình thì ai cũng kinh ngạc.

"Chị Nhiễm...chị đừng đùa chứ..." Nụ cười trên môi Bích Lạc Doanh không được tự nhiên cho lắm.

Vương Thiếu Tuyên cũng rơi vào suy tư: "Em chắc chắn?"

Lăng Nhiễm không trả lời họ mà quay lại hỏi Hoắc Mạc Đình: "Anh biết rồi đúng không?"

Chỉ thấy anh gật đầu rồi bổ sung: "Trước đó bà ngoại giúp anh cầm chân Quách Tuấn Khanh, phía Thiên Kỳ Nhan cũng xảy ra vấn đề anh mới nhanh chóng xông vào đó được"

"Thật á? Mọi người không lừa em đấy chứ? Bà ngoại chị Nhiễm cừ vậy sao? Thân thủ vô cùng nhanh a?"

Ông cố cô là người ở trong quân đội cả đời tới lúc chết việc bà ngoại cô có thân thủ đỉnh cao cỡ nào cũng không có gì lạ nhưng phải công nhận sức khỏe của bà quá tốt đi! Người bình thường tầm tuổi ấy chạy còn có chút khó khăn.

Sức khỏe của Tĩnh Y Hồng không có gì đáng ngại ngoài một vài vết thương chí mạng.

Hiện giờ cô nàng vẫn còn đang hôn mê.

Triệu Khải vừa cất thuốc vừa nói: "Cô ấy quá nông nổi, cảm xúc hỗn loạn không định vị được phương hướng, lần thất bại này quá sai rồi" Cẩn Vĩ Thành trịnh trọng gật đầu: "Cô ấy...bị loại rồi"

"Loại rồi?"

Cẩn Vĩ Thành gật đầu: "Nhiệm vụ thất bại"

"Tội cũng không nặng tới mức trục xuất người ta chứ lão cáo già Hoắc này ác thế!"

Người bình thường có thể sẽ mơ hồ không hiểu nhưng với người có tính cách cố chấp như Tĩnh Y Hồng nếu không trục xuất thì sẽ không bao giờ rời khỏi, cả một gia tộc lớn đang chờ đợi cô ấy trở về quản lý.

Cửa phòng bỗng bật mở một người đàn ông mặt mày xám xịt xông vào giọng đầy nộ khí: "Con nhóc chết tiệt nhà con! Mau lăn ra đây cho ba!"

Cả hai người đồng thời quay lại nhìn chỉ thấy Tĩnh gia chủ đang hùng hực nộ khí đứng đó, khi nhìn thấy con gái đang nằm trên giường đột nhiên cảm xúc dịu lại thay vào đó là giọng điệu thương xót: "Con bé sao rồi?"

Cẩn Vĩ Thành cúi đầu chào, sao anh ta lại có chút căng thẳng nhỉ?

Triệu Khải mỉm cười nói: "Tĩnh lão gia, con gái ngài không sao sớm

mai sẽ tỉnh không cần lo lắng"

Tỉnh gia chủ không nói gì lông mày nhú chặt lại đi tới bên giường, ở nhà ngoan ngoãn học hành không muốn, bốn ba ngoài này hại ta suốt ngày trong trạng thái quả tim treo ngược!.

Chương 89: 89: Ai Nói Học Tâm Lý Sẽ Kiểm Soát Tốt Được Tâm Lý Của Bản Thân

Tình lão gia quả nhiên là một người ba thương yêu con gái, ông dứt khoát đưa cô ấy về trong lúc vẫn còn hôn mê.

Lúc đi qua Cẩn Vĩ Thành cư nhiên lại vỗ vai anh ta: "Khi nào rảnh cậu tới chơi nhé!"

Cẩn Vĩ Thành gật đầu trong sự hoang mang, sao đột nhiên lại mời anh ta vậy?

Mấy ngày sau đó người của Hoắc Mạc Đình liên tục bị tấn công, mỗi ngày đều có không ít người bị thương.

Mà Bích Lạc Tâm người vừa mới trốn thoát không lâu trước đó đã bị bắt lại, phòng giam lạnh lẽo khiến cô ta phát điên lên thậm trí còn tự làm hại bản thân cả ngày cứ điên điên khùng khùng.

Tác phẩm đó ngoài Hoắc Mạc Đình cho người ra tay thì chẳng còn điều gì khác nữa.

Ai nói học tâm lý sẽ kiểm soát tốt được tâm lý của bản thân? Tác hại của nó cũng tùy vào người học mà nặng dần, thậm trí có thể bị tâm lý tiềm ẩn bên trong thao túng hoàn toàn bản thân, không biết mình làm gì, thế nào.

Tâm lý Bích Lạc Tâm trước đó đã không ổn rồi Hoắc Mạc Đình chỉ dùng chút kích thích đã khiến cô ta điên dại khờ khạo chỉ sau một đêm.

"Doanh Doanh...em ổn chứ?" Triệu Khải đứng từ đằng sau ôm lấy bả vai cô.

Bích Lạc Doanh hít mũi nói: "Em không sao anh ôm chặt vậy làm gì!"

Dù nói vậy nhưng cô nàng không hề chống cự thậm trí còn hơi tựa lưng lên ngực anh.

"Đau lòng cho cô ta à?" Nhìn vào trong ánh mắt của Bích Lạc Doanh có thể thấy được cảm xúc thương tâm mềm yếu.

Bích Lạc Doanh khẽ cười: "Đau lòng á...chắc hẳn không có rồi em chỉ nghĩ tới ba mẹ mà thôi, coi cô ta như bảo bối cuối cùng lại bị cắn ngược"

Từ hồi 4 hay 5 tuổi gì đó trở đi cô đã chẳng còn cái thứ gọi là tình cảm chị em nữa rồi, cô coi người ta là người thân thì có ích gì chẳng phải cuối cùng vẫn dừng lại ở chữ hận à? Sống chết của cô ta chẳng liên quan gì tới cô cả chỉ là so với những gì cô ta làm ra e là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

"Đụng vào chị dâu kết cục của cô ta chỉ có chết thôi, chẳng qua là quy trình chết như thế nào chỉ có Hoắc Mạc Đình mới có quyền quyết định" Không yên ổn sống ở nước ngoài cứ phải vật vạ gây chuyện mới được à? Tự tìm chết.

Bích Lạc Doanh ngừng suy nghĩ xoay người rút một tấm thẻ gỗ trong túi đưa cho anh nói: "Triệu Khải! Anh phải thật cẩn thận dù xảy ra bất cứ chuyện gì! Cái này cho anh!"

Triệu Khải chìa tay nhận lấy: "Cái này...là bùa hộ mệnh à?"

Bích Lạc Doanh gật đầu đây là thứ duy nhất bà nội cho cô trước khi bà qua đời dạo này nguy hiểm khắp chùng cô cả ngày ở trong căn cứ này không có ra ngoài vậy thì đưa đại nó cho anh vậy, mong là nó sẽ bảo vệ anh ấy.

Triệu Khải hết nhìn cô rồi lại nhìn tấm thẻ trong tay cảm xúc vui mừng hỗn độn, mặt mày nợ nộ cười sáng loáng cất vào trong ngực: "Anh sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận!"

"Em về phòng nghiên cứu đây!" Bích Lạc Doanh đột nhiên có chút ngại ngùng hai bên tai hơi hồng lên cô nàng lập tức bỏ chạy chối chết vừa đi vừa vỗ mặt, Sao vậy chứ!

Triệu Khải vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc vui sướng hình như anh ta sắp thành công rồi thì phải? Dứt khỏi suy nghĩ liền chạy theo trên đường đi còn suy nghĩ sau này đặt tên con của hai người là gì nhỉ? Có nên hỏi ý kiến Nhiễm...à chị dâu không? [:(]]

Từ ngày đó trở đi Thiên Kì Nhan không mở miệng nói bất cứ câu

nào, luôn ngoan ngoãn nghe theo lời An Vũ Phong chẳng có một chút chống cự.

Đương nhiên hẳn thấy cô như vậy thì vui vẻ còn không kịp nhưng chẳng kéo dài được bao lâu hẳn đã không chịu nổi, ngồi bên cạnh thủ thủ hết điều này tới điều khác bên tai cô.

"Nhan Nhan, tự sát không thành em bây giờ muốn làm sao nữa?"

"..."

"Nhan Nhan mở miệng nói chuyện đi em nếu không cô ta sẽ phải chết?" Vừa nói vừa chỉ vào nữ giúp việc cuối giường.

Nhưng mà Thiên Kỳ Nhan chẳng thèm bận tâm cô chỉ ngược đôi mắt trong veo nhìn anh, đôi mắt ấy chẳng nhìn ra được chút cảm xúc nào.

An Vũ Phong nghiêng răng hỏi lại: "Em vẫn không mở miệng đúng không?"

"..."

"Vậy được! Dung Tâm! Tới chỗ Quách Tuấn Khanh đem một nhà ba người đó về đây!"

Dung Tâm mặt mày trắng bệch đi vào: "Chủ nhân! Người đã bị Hoắc Mạc Đình đưa đi!"

"Đưa đi? Quách Tuấn Khanh đâu?"

"Bị một người đàn bà giữ lại rồi, không tra được tung tích!" Dung Tâm vẫn đứng đó báo cáo.

An Vũ Phong nhíu mày hỏi: "Dung Liên đâu? Cô ta không làm được?"

Dung Tâm khựng lại một lúc mới chậm rãi mở miệng: "Dung Liên chết rồi! Bị Hoắc Mạc Đình bắn chết!"

Dứt lời ánh mắt lạnh lùng của An Vũ Phong phóng thẳng vào Dung Tâm: "Đánh giá thấp Hoắc Mạc Đình rồi!"

Tiếp đó căn phòng rơi vào im lặng Dung Tâm đứng yên chờ đợi mệnh lệnh.

Em gái anh ta vậy mà lại không còn nữa, lời hứa với mẹ cũng từ đó mà thất bại.

Mãi một lúc sau An Vũ Phong mới lên tiếng: "Đi! Đi bắt người phụ nữ

của hấn về đây, phát lệnh truy tìm gia đình nhỏ kia"
"Vâng!".

Chương 90: 90: Tôi Sẽ Khiến Cậu Phải Nếm Trải Cảm Giác Mất Đi Người Quan Trọng Nhất!

Chớp mắt một tháng trôi qua mọi thứ vẫn yên ổn tới mức đáng sợ.

Lăng Nhiễm bị buộc ở yên trong căn cứ ngày ngày nhìn mọi người ra ra vào vào không ít người bị thương từ nhẹ tới nghiêm trọng. Hoắc Mạc Đình đã áp xuống hoàn toàn vụ khủng hoảng kinh tế trước đó, bây giờ cũng chỉ trực đợi An Vũ Phong ra tay.

Hắn im lặng lâu như vậy hẳn là có nguyên nhân mà một trong những nguyên nhân cô nghĩ ra lớn nhất là về Thiên Kỳ Nhan. Lại nhìn xuống vai mình Triệu Khải nói phải mất 2 tháng mới có thể lành xương, cũng may chỉ bị nứt chứ chưa gãy.

Lực đạo của Dung Liên khủng bố thật, một cước đó vốn bổ vào đầu cô nếu không né kịp e là bây giờ phát nổ rồi cũng nên.

Phía bụng đã khỏi hoàn toàn chỉ hơi bầm máu không có gì đáng ngại.

Một giọng nói trầm thấp vang lên từ đằng sau: "Sao em dậy sớm thế?"

Thấy anh đang tiến tới Lăng Nhiễm cũng sai bước đi về phía anh tự nhiên rúc vào lòng anh hít hít mùi hương sáng sớm: "Ngủ nhiều quá nên em không ngủ nổi nữa"

"Tay còn đau không?"

"Chỉ hơi đau với di chuyển khó khăn một chút" Tay nghề Triệu Khải thuộc dạng vô cùng tốt, khấm khá hơn nhiều so với một tháng trước. Hoắc Mạc Đình không nói gì chỉ lẳng lặng ôm cô tránh vết thương

trên vai ra.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ, Lăng Nhiễm không biết vì anh không nói với cô cũng không cho phép ai nói suốt một tháng qua người của An Vũ Phong luôn tìm cách tiếp cận căn cứ hay nói cụ thể là tiếp cận Lăng Nhiễm.

Chỉ có thể vừa âm thầm giải quyết vừa tăng cường phòng vệ phải đảm bảo cô lúc nào cũng xuất hiện trong tầm mắt của anh mới an tâm.

Anh đang rất loay hoay không biết nên quyết định đưa cô đi cùng hay để cô ở lại căn cứ, đi chung hẳn sẽ rất gặp bất trắc trên đường nhưng không đi chung lại có nguy hiểm rình rập ở căn cứ.

Mối thù lâu hằn với Quách Tuấn Khanh cũng nên tính toán thôi, năm xưa bỏ qua cho hẳn ta là một sai sót lớn của bản thân.

Ngay lúc này anh lại nhận được điện thoại là bộ trưởng Lý gọi tới.

"Ông ấy sao lại liên lạc với anh vậy?" Cô nhớ không nhầm thì chỉ gặp mặt có vón vẹn 2-3 lần.

Hoắc Mạc Đình xoa đầu cô: "Anh đi nghe điện thoại"

Trước khi đi anh còn cẩn thận đóng rèm cửa lại.

Anh vừa ra khỏi cửa Lăng Nhiễm định đi tắm một chút vừa quay người liền loáng thoáng nghe được một âm thanh kim loại rất khẽ vang lên.

Cô từ từ nhìn ngó xung quanh nâng cao cảnh giác.

"Cạch" Cửa sổ mở bung ra một bóng người vọt vào Lăng Nhiễm vừa mở miệng định hét lên thì một vật gì đó ghim thẳng vào cổ cô, ý thức dần trở nên mơ hồ.

"Cứu...." Lời còn chưa dứt đã mất ý thức lịm đi.

Bên ngoài canh giữ phòng ngự chặt như vậy làm sao có thể xâm nhập dễ dàng như vậy...

Cô chỉ biết trước khi mất ý thức đã thấy một khuôn mặt giống Dung Liên 7-8 phần, chẳng lẽ là anh trai cô ta Dung Tâm?

Nhưng cô cũng chẳng có cơ hội để suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy.

Hoắc Mạc Đình khi quay lại nhìn căn phòng trống trơn trên mặt đất còn có một ống tiêm kích thước nhỏ cùng với cửa sổ mở toang liền biết xảy ra chuyện vội vã cất tiếng gọi: "Nhiễm Nhiễm? Lãng Nhiễm?"
Đi tới cửa sổ lớn một tờ giấy đập vào mắt anh nội dung như sau:
Hoắc Mạc Đình! Tôi sẽ khiến cậu phải nếm trải cảm giác mất đi người quan trọng nhất!
Mảnh giấy lập tức bị xé tan tành.

Ánh mắt anh đỏ ngầu bàn tay siết chặt thành quyền nổi rõ gân và các khớp, khí lạnh toả ra xung quanh tất cả nói lên 4 chữ anh đang tức giận!
Dám tới chỗ tôi cướp người!

Anh sai bước ra ngoài gọi điện thoại lạnh giọng ra lệnh: "Điều người đuổi theo ngay lập tức! Lật tung trái đất cũng phải tìm cho ra cô ấy! Chặn toàn bộ đường lưu thông khỏi thành phố!"
Sau đó một mình anh trèo lên chiếc xe thể thao ngoài sân rồi ga phóng đi chiếc xe thể thao biến mất với tốc độ kinh người, chưa bao giờ anh cảm thấy ngọt ngào như bây giờ Lãng Nhiễm bị thương chưa khỏi bây giờ lại bị bắt đi, nếu cô ấy có mệnh hệ gì bọn họ tất cả đều phải chết!
Triệu Khải và Vương Thiếu Tuyên cũng biết chuyện định đuổi theo hết nhưng Vương Thiếu Tuyên lại nói: "Doanh Doanh! Em ở lại quản lý tiếp ứng cho căn cứ để anh với lão Triệu đi được rồi!"
"Đúng đấy, em tạm thời ở lại căn cứ đi" Triệu Khải dứt lời liền trèo vào xe khởi động xe.
Bích Lạc Doanh dù lo lắng nhưng vẫn gật đầu: "Hai người nhớ cẩn thận!"
Vương Thiếu Tuyên gật đầu rồi trèo lên ghế phó lái, chiếc xe dần dần rời khỏi căn cứ theo phía sau còn có 4-5 chiếc xe khác đi theo.

Mong rằng bọn chúng không làm gì Lãng Nhiễm nếu không bọn họ không chắc sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.
(Các bạn thích HE hay SE?).

Chương 91: 91: Quyết Đấu 1 3 Chiêu 1 Mạng

Dung Tâm mang theo Lăng Nhiễm tới một căn nhà cũ bên trong có An Vũ Phong chờ đợi sẵn.

Lăng Nhiễm đã lơ mơ tỉnh lại khi xe vừa dừng.

Mãi khi một thùng nước lạnh dội từ trên đầu dội xuống mới khiến cô tỉnh táo hơn.

Thuốc mê mà Dung Tâm cầm lên cổ cô thực chất chỉ là một chiếc kim gây mê, tác dụng nhanh nhưng cũng nhanh chóng hết tác dụng, còn ống tiêm rơi ở căn cứ chỉ là giả tưởng ngằm kí.ch thích chòng cô mà thôi.

Bây giờ mới có cơ hội đánh giá xung quanh đây là một căn nhà nhỏ cũ kĩ chỉ bằng 1 phần 3 biệt thự Hoắc gia, do đã cũ nên trên tường xuất hiện rất nhiều vết nứt góc tường bề mặt tường mọc đầy rêu xanh.

Ngoại trừ chiếc sofa An Vũ Phong đang ngồi là sạch sẽ mới mẻ thì cái gì cũng cũ kĩ tồi tệ.

Phía sau đột nhiên truyền tới âm thanh nước nổ, Lăng Nhiễm quay người lại phát hiện Tăng Tử và ba mẹ nhóc cũng bị trói lại một góc, sao họ lại ở đây?

Miệng họ đều bị bịt kín lại nên không thể nói chỉ biết bất lực, bọn họ biết lần này họ chết chắc rồi nên không chống cự nhiều.

Lũ khốn kia giả danh Lăng Nhiễm nhờ giúp đỡ nên bọn họ không chần chừ mà nhận lời hoá ra đó chỉ là một cái bẫy.

Lăng Nhiễm lại phát hiện một chuyện kì lạ hơn rõ ràng cùng bị bắt

nhưng so với gia đình Tăng Tử cô không bị trói hay bịt miệng lại. "Lăng Nhiễm, cảm giác hơn một năm qua làm người phụ nữ của Hoắc Mạc Đình thế nào?" Quách Tuấn Khanh đầu tóc rối bời lên tiếng.

Lăng Nhiễm hờ hững đáp lại âm thanh có chút khàn: "Rất tốt! Quách lão đại có muốn thử không?"

Quách Tuấn Khanh đen mặt bóp nát điều thuốc trên tay định lên tiếng.

An Vũ Phong kiềm anh ta lại nhìn thẳng vào Lăng Nhiễm: "Phách lối như nhau, quả nhiên là vợ chồng!"

"Không phải Hoắc phu nhân biết chút võ công sao? Chi bằng giải trí một chút?" Quách Tuấn Khanh nhếch miệng lại rút điều thuốc khác ra.

"Lăng Nhiễm! Vì con đàn bà khốn khiếp nhà cô mà Nhan Nhan nhà tôi mới ra nông nổi này" An Vũ Phong đứng dậy tới gần Lăng Nhiễm bóp chặt cằm cô.

Lăng Nhiễm cười khẩy chẳng hề sợ hãi chút nào: "Vì tôi? Cô ấy như thế là do anh ép đấy! Với cách yêu đương bạo ngược giống anh thử hỏi phụ nữ trên thế giới này xem hỏi mười người thì chắc chắn cả mười người sẽ lựa chọn tránh xa anh thật nhanh!"

"Vậy sao? Vậy mười người đó sẽ phải nói lời tạm biệt với thế giới này rồi" An Vũ Phong chẳng mảy may gì tới lời công kích của cô, quả nhiên là nam chính haha có được thứ mà người khác khó có được. Cuối cùng bọn họ bị đưa tới một võ đài phía sau căn nhà nhỏ.

Lăng Nhiễm bị ném lên sàn đấu, phía vai và cánh tay truyền tới từng đợt đau đớn.

Dù vậy cô vẫn cắn răng chịu đựng.

An Vũ Phong ngồi trên ghế quan sát chính chủ lạnh lùng nói: "Lăng Nhiễm! Trước tiên là trả thù cho thuộc hạ của tôi vì cô mà chết"

Dứt lời một đám người mặc đồ đen khiêng ba cây cột lớn lại phía trên mỗi cột...buộc một người lần lượt là ba mẹ Tăng Tử rồi tới cậu nhóc.

An Vũ Phong biết Lăng Nhiễm bây giờ rất biết xót người, đặc biệt lại còn có giao tình anh ta đã lợi dụng điểm này trừ khử dần.

"Cô có thể từ bỏ nhưng họ thì..."

An Vũ Phong nói tới đó thì dừng lại "Pằng! Pằng! Pằng!" 3 tiếng súng lớn vang lên 3 viên đạn nằm ngay cạnh đầu mỗi người trên cây cột lớn kia, sắc mặt Lăng Nhiễm thoáng hoảng chỉ chệch một tý là họ có thể sẽ thăng thiên.

An Vũ Phong khế khẽ miệng ra lệnh: "Dung Tâm! Tới lúc tính sổ cho em gái chú rồi, giữ lại mạng cô ta còn lại lực đạo kiểu cách tùy chú"

Dung Tâm lập tức tiến về sàn đấu leo lên.

Lăng Nhiễm cảnh giác lùi cô đến đây để đánh nhau à? Đùa gì vậy?

Dung Liên còn không đánh lại thì Dung Tâm làm sao mà đỡ được!

Má nó! Ý đông hiệp yếu! Đợi chồng bà tìm tới nơi bà cho chúng mày biết tay!

Quách Tuấn Khanh từ lúc bước vào bây giờ mới lên tiếng: "Mỗi người 3 chiêu, nếu cô trống đỡ được tổng cộng 9 chiêu của Dung Tâm thì cô và bọn họ an toàn ngược lại nếu không đỡ nổi 3 chiêu 1 người thì người đó lập tức chết! Đối tượng từ trái sang phải"

Sắc mặt Lăng Nhiễm nặng nề nhìn bọn họ, cô...có thể ích kỷ không?

Im lặng một lúc lâu Lăng Nhiễm mới chậm rãi lên tiếng: "Được!"

Hoắc Mạc Đình...!chồng ơ...em thất hứa rồi...

Một tiếng súng vang lên báo hiệu đã bắt đầu.

Dung Tâm nhàn nhạt liếc nhìn Lăng Nhiễm, vẻ khinh thường lan tỏa khắp cả người, hắn ta tung một cước về phía cô nhắm thẳng bụng mà tấn công.

Lăng Nhiễm mở to mắt nhìn chằm chằm vào động tác vung chân của hắn, nhanh quá! Ngay lúc sắp chạm tới bụng cô Lăng Nhiễm dùng tay nắm mạnh về phía trung tâm ***** ** lòng bàn chân qua lớp giày của hắn.

Lực lớn sức đàn ông khiến Lăng Nhiễm lùi lại phía sau lưng đập vào tấm chắn.

Khớp tay có chút đau nhưng không sao chưa bị tổn thương gì.

Ngược lại Dung Tâm hơi chao đảo hắn cau mày cố làm dịu đi cơn

đau phía bàn chân, người phụ nữ này biết nhấn ***** **, còn thông thạo các tử huyệt trên cơ thể người.

An Vũ Phong và Quách Tuấn Khanh hơi bất ngờ vì tài lẻ còn con này của Lăng Nhiễm.

"Tiếp tục!"

Dung Tâm lại hồi sức tiếp tục tiến về phía cô, dùng tốc độ kinh người kẹp chặt lấy bàn tay Lăng Nhiễm, động tác này của hắn đã đả động tới vết thương cũ Lăng Nhiễm khó chịu khẽ rít một hơi rồi đá gót chân thẳng vào đùi non hắn nhờ thân hình nhỏ bé và mức độ dẻo dai.

Hai chiêu thức của Dung Tâm ấy vậy mà lại thất bại.

"Tiếp tục!"

Dung Tâm đã phát hiện điểm yếu của Lăng Nhiễm nằm ở vai trái, liền từ từ tiến lại gần không vội ra tay tới khi cách cô 5 bước chân hắn vọt nhanh ra phía sau cô dùng lực bóp lên bả vai trái của cô.

Lăng Nhiễm né nhưng có vẻ không được, cơn đau như cần xé truyền tới, sắc mặt cô trắng bệch ôm vai lùi lại, bây giờ xác định cô chỉ còn một tay và hai chân có thể cử động.

Nhưng cô chưa ngã xuống nên chưa tính là thua, đây là đặc quyền dành cho cô một con gà bệnh yếu ớt! Nếu chiêu thức của Dung Tâm bị cô phá thì coi như hắn thua còn cô chỉ khi gục xuống không dậy nổi mới tính là thua..

Chương 92: 92: Quyết Đấu 2 Tặng Cho Hoắc Mạc Đình Làm Quà Đáp Lễ

Lăng Nhiễm trống đờ tới chiều thứ năm liền cảm nhận cơ thể như nứt ra, tên Dung Tâm này quả nhiên máu lạnh như chủ nhân của hắn ra tay không chút nể nang.

Mặt Lăng Nhiễm đã đầy mồ hôi, hơi thở đứt quãng, cô biết ***** ** thì đã sao cũng không đủ sức ra tay trước.

Chịu sự tấn công toàn vào chỗ yếu ớt.

Lăng Nhiễm bám vào tấm chắn đứng thẳng người một tay ôm bụng, nhưng không đứng thẳng được mấy giây lại hơi gục xuống.

Lăng Nhiễm mím môi nhìn về phía Tăng Tử.

Còn 4 chiêu nữa là cứu được tất cả rồi.

Dung Tâm ngược mắt lên nhìn An Vũ Phong thấy hắn phát tay liền gạt đầu đợi Lăng Nhiễm ổn định rồi không nghĩ ngại dồn lực vào chân phải, quay người một vòng đập mạnh vào ngực Lăng Nhiễm. Một lực tác động lớn làm Lăng Nhiễm không thể nào mà chống đỡ được cô lăn vài vòng trên võ đài đập lưng vào tấm chắn bên kia.

Một cảm giác tanh tanh ứa về khoé miệng cô ứa máu ra nôn ra một ngụm máu nhỏ rớt xuống võ đài, ngực là nơi nhạy cảm tác động lớn như vậy, chiêu này của hắn dùng toàn lực như muốn phế ngực cô. Lăng Nhiễm mơ hồ cố gắng đè ép cảm giác khó thở, đưa tay lau khoé miệng sau đó chống tay muốn đứng dậy nhưng không cựa quậy nổi, bất lực nằm trên sàn thở dốc.

Dung Tâm bắt đầu mở miệng đếm: "5"

"4"

"3"

"2"

Lăng Nhiễm gắng gượng bao nhiêu đều không được, cơ thể chẳng có chỗ nào ổn cả, đau tới mức tê dại mất cảm giác.

Cô vẫn cố cắn chặt môi đến bật máu gồng mình lên nhưng cũng chỉ miễn cưỡng nhấc được đầu lên.

"1! Cô thua rồi!"

An Vũ Phong nở nụ cười hài lòng đứng dậy nói: "Luật đã quy định! Hoắc phu nhân bằng lòng nhận thua không?"

Dứt lời một tiếng súng vang lên, không thấy động tĩnh gì, vài giây sau mới nghe tiếng kìm nén của mẹ Tăng Tử: "Ưm!"

Mẹ Tăng Tử nghiêng mặt nhìn chồng mình bị một phát súng kết liễu tại chỗ, máu tuôi trào từ phía cổ họng...đến cả mắt còn chưa kịp nhắm.

Cảnh tượng rợn người này lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy, cả người dấy dựa nhưng không thoát ra nổi khỏi sợi dây cố định rất chặt trên người trơ mắt nhìn chồng mình bị giết...cảm giác đờn đau thống khổ như vậy ai hiểu được?

Cũng may Tăng Tử không nhìn thấy thằng bé bị mẹ che khuất nhưng thằng bé biết ba mình...giờ vũng máu nhỏ dưới chân cột.

Lăng Nhiễm cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại khó chịu vô cùng, cô cũng chỉ là một người bình thường thôi, sao lại bắt cô phải trải qua những thứ như vậy chứ?

Sự việc trước mặt kèm với thân thể rã rời đau nhức, Lăng Nhiễm tê dại lịm đi.

"Đưa bọn họ đi" Quách Tuấn Khanh ra lệnh rồi cũng định rời đi, cảnh này chắc chắn sẽ khiến người phụ nữ đó ám ảnh cả đời.

An Vũ Phong bất ngờ gọi anh lại: "Tặng cho Hoắc Mạc Đình làm quà đáp lễ!"

Quách Tuấn Khanh hơi bất ngờ nhìn chiếc USB trước mặt, lại nhìn lên góc nhà ồ quả nhiên có camera cười ha hả nhận lấy: "Không hổ là An tổng! Haha!"

Bích Lạc Doanh cầm máy tính thấy có email gửi về địa chỉ là Quách Tuấn Khanh vội vàng kick xem: "Này...."
Qua một lúc Bích Lạc Doanh che miệng chạy tới thùng rác nôn khan!
Mẹ kiếp! Lũ khốn nạn!

"Sao thế? Khó chịu à?" Triệu Khải rót ly nước đi tới lo lắng hỏi.
Bích Lạc Doanh không trả lời mắt đỏ hoe chỉ vào máy tính trên bàn.
Triệu Khải nhíu mày đi lại, vừa thấy anh ta lập tức hô to: "Hoắc Mạc Đình! Vợ cậu!"
Không đợi Hoắc Mạc Đình đi tới anh ta đã ôm chiếc máy tính chạy như bay về phía phòng ngủ kia.
Ba người cùng ngồi xuống nhìn vào máy tính bao gồm cả Vương Thiếu Tuyên, Hoắc Mạc Đình lạnh lẽo tua lại từ đầu.
Càng xem không khí trong phòng càng tệ, hơi thở nặng nề của người đàn ông truyền tới, bọn họ có thể nghe được tiếng khớp tay nắm chặt của Hoắc Mạc Đình.
Triệu Khải và Vương Thiếu Tuyên không thẹn cùng nhìn Hoắc Mạc Đình, khí thế dọa người lạnh lẽo như băng.

Đôi mắt đỏ lên đầy tia máu, từ lúc Lăng Nhiễm bị bắt đi hẳn không ăn không uống chỉ tìm người, bọn họ khuyên rách miệng không được còn suýt bị ăn đấm.

"Rầm!" Chiếc máy tính đáng thương bay khỏi bàn bắn ra xa vỡ tan, Hoắc Mạc Đình trầm mặc lạnh lùng đá cửa ra ngoài.
Chỗ đó là chỗ xảy ra chuyện mười mấy năm trước, đường tới đó anh vẫn nhớ.

"Ấy! Cậu đi đâu thế!" Triệu Khải vội đứng lên.

"Đuổi theo! Nhanh lên!" Vương Thiếu Tuyên lôi Triệu Khải đi nhanh ra ngoài nhưng mà Hoắc Mạc Đình cùng chiếc Roll-Royce đã biến mất hút.

"M* kiếp!" Vương Thiếu Tuyên chửi thề đấm mạnh vào tường.

Bọn họ biết chỗ đó nhưng quá lâu rồi không tới hơn nữa chỉ đến có một lần làm sao mà nhớ được.

Triệu Khải cởi áo khoác ngoài ném đi chạy lại căn phòng vừa nãy, may mắn chiếc USB không bị hư hại, lại mở video lên bằng chiếc

máy tính khác.

Lập tức thao tác trên bàn phím tìm ra địa chỉ cụ thể.

Hoắc Mạc Đình gần như phát điên lái xe với tốc độ kinh người, phía sau còn có hai xe cảnh sát đuổi theo, gân xanh nổi đầy trán, bàn tay to lớn xoay vô lăng cắt đuôi cảnh sát tại một ngã tư, chỗ đó vừa xảy ra tai nạn.

Giọng Cẩn Vĩ Thành báo cáo từ thiết bị: "Hoắc tổng đã dẹp đường tới nhà cũ rồi ạ!"

Anh không trả lời cắt đứt thiết bị liên lạc, móc trong ngăn dự bị một khẩu Desert eagle màu bạch kim mới toanh ra mở cửa kính xe nhìn vào gương giảm tốc độ bất ngờ hướng đầu ra khỏi cửa xe nổ súng thật nhanh tất cả chưa tới 10 giây.

Người lái xe phía sau không phản ứng kịp vẫn đang giữ nguyên trạng thái tốc độ cao bất ngờ trúng đạn, chiếc xe không có người cầm lái lao xuống vệ đường bốc khói.

Anh ta vốn nhận lệnh theo dõi chiếc Roll-Royce trước mặt ai ngờ người ta đã sớm biết chỉ đợi thời cơ ra tay.

"Tự tìm chết!" Hoắc Mạc Đình ném khẩu súng sang ghế phó lái, đóng cửa kính xe lại tiếp tục tăng tốc.

Lăng Nhiễm đợi anh!.

Chương 93: 93: Cậu Ta Đau Khổ Rồi

7 giờ tối trên một ngọn đồi trống trải, đèn điện được kích hoạt làm cả khu vực đỉnh đồi sáng choang.

Tiếng động cơ truyền tới từ phía xa xa.

Quách Tuấn Khanh vuốt ve khẩu súng ngắn trên tay, đây chính là khẩu súng đã kết liễu Dung Liên, khẩu súng Hoắc Mạc Đình để lại. Trước mặt hắn dần xuất hiện một chiếc Roll-Royce đen.

Cánh cửa xe bật mở Hoắc Mạc Đình nhét súng vào trong áo rồi bước ra.

Hai mấy thuộc hạ của Quách Tuấn Khanh cũng cảnh giác vây quanh vị trí của Hoắc Mạc Đình.

Anh không quan tâm tới mấy chuyện đó lạnh giọng quát: "Thả người!"

Quách Tuấn Khanh cười rộ lên: "Haha! Thả người? Cậu đang kể chuyện cười à? Muốn thả người cũng được trừ khi cậu khiến người phụ nữ của tôi sống lại?"

"Bớt nói nhảm! Giao người ra đây!" Anh cau chặt mày khí thế ngang ngược tàn bạo.

"Đúng là càng ngày càng phách lối mà! Đến cũng đã đến rồi chi bằng ngồi xuống ôn lại chuyện cũ một chút?"

Thuộc hạ của Quách Tuấn Khanh mang một chiếc ghế đặt đối diện hắn.

Quách Tuấn Khanh làm động tác mời.

Ai ngờ Hoắc Mạc Đình đập vỡ tan chiếc ghế mất kiên nhẫn nói: "Mau giao người! Đừng để tôi có cơ hội giết cậu!"

Quách Tuấn Khanh nhếch miệng: "Tới đây a! Giết tôi đi!"

"Tạch!" Tiếng công tắc vang lên, Hoắc Mạc Đình quay người lại thấy Lăng Nhiễm bị trói vào xe lăn, cả người rũ rượi nhếch nhác chỉ có đôi mắt đỏ ửng là có chút sinh khí đang được đẩy tới đây, miệng cô bị nhét khăn, tay và chân trói cố định lên xe lăn.

Nhìn cô như vậy tim anh như bị kìm cặp, đau đớn vô cùng.

"Lăng Nhiễm! CMN!" Hoắc Mạc Đình tiến tới túm cổ áo Quách Tuấn Khanh nã thẳng vào mặt anh ta khiến anh ta ròi ghế ngã xuống đất. Thuộc hạ xung quanh muốn lao vào nhưng Quách Tuấn Khanh giơ tay ra hiệu bọn họ lùi ra.

Lão đại bị sao vậy? Lần đầu tiên thấy lão đại bị đấm đau như vậy! Nhưng bọn họ chỉ liếc nhau rồi trở về vị trí cũ.

Quách Tuấn Khanh đứng dậy lau máu nơi khoé miệng cười nhạt: "Anh đánh tôi! Cô ta sẽ bị đánh!"

Dứt lời Lăng Nhiễm liền nhận một gậy vào chân từ thuộc hạ: "Ưm!!!" Hoắc Mạc Đình cảm giác máu của mình như dồn lên não, cảm xúc muốn hủy diệt tất cả những thứ xung quanh không chừa sót lại một cái gì!

Lăng Nhiễm đau tới không mở nổi mắt yếu ớt dựa vào xe lăn, lát sau mới hé mắt ra nhìn thấy Hoắc Mạc Đình liền muốn khóc nước mắt tích trữ bấy lâu bây giờ lập tức mất khống chế tuôn trào muốn mở miệng gọi chồng ơi em không sao anh đừng lo nhưng không thể chỉ liều mạng lắc đầu.

"Hoắc Mạc Đình! Ba mẹ tao bị mày cướp đi tới cả người phụ nữ của tao cũng bị mày cướp đi! Từng người một bên cạnh tao! Hoắc Mạc Đình mày tài giỏi thì đã sao chẳng phải vẫn để con đàn bà của mày chịu tổn thương thế kia à? Lúc nào hào quang cũng bị mày chiếm lấy! Hoắc Mạc Đình mày là cái thá gì hả? Mày là cái thá gì!!!" Quách Tuấn Khanh gào lên.

Hoắc Mạc Đình nghiêng răng gầm lên: "Tao là bố mày! Vừa ý chưa?" Quách Tuấn Khanh: "..."

Thuộc hạ xung quanh cùng Lăng Nhiễm: "..."

Chẳng ai ngờ được rất lâu về trước Quách Tuấn Khanh từng là anh em tốt cực tốt của Hoắc Mạc Đình, bọn họ cùng ăn cùng uống cùng vui vẻ nghịch ngợm cười đùa như bao đứa trẻ khác, có một tuổi thơ gần như là tốt đẹp, ba mẹ Quách Tuấn Khanh làm người dưới cánh

Hoắc thị, nhưng lại chẳng ai ngờ họ dóc tâm phản bội Hoắc thị hại ba mẹ anh chết thảm còn tự hào về sau nói sẽ thống lĩnh Hoắc thị.

Khi đó bọn họ chỉ vài tuổi mà thôi hiểu làm sao được sinh tử. Khi biết được sự thật Hoắc Mạc Đình không nói với Quách Tuấn Khanh một mình chịu đựng sự dày vò, cô quách, ở nhà người thân điều dưỡng lên kế hoạch phục thù, vào mười hai năm trước anh mới mười bảy tuổi liền tự tay kết liễu ba mẹ Quách Tuấn Khanh phục thù cho ba mẹ mình.

Quách Tuấn Khanh là người chứng kiến vô cùng tức giận có cả sợ hãi không dám tin đây là người anh em từng kề vai suốt những ngày tháng còn bé của mình.

Quách Tuấn Khanh cố gắng hỏi vì sao vì sao lại làm ra cái loại chuyện đó nhưng Hoắc Mạc Đình không trả lời chỉ im lặng nhìn anh ta bằng cặp mắt xa lạ lạnh lẽo đầy sát khí.

Ánh mắt đó so với bây giờ cũng chẳng khác gì nhau thậm trí còn hận trên cả hận.

"Đêm đó trăng không sáng như bây giờ cũng không có sao nên chẳng ai thấy được sự thống khổ của tao! Xem ra hôm nay ông trời ủng hộ tao rồi, Hoắc Mạc Đình hãy để mọi người thấy bộ mặt tẻ nhạt đó của mày đi!" Quách Tuấn Khanh giương súng hướng về phía bụng Lăng Nhiễm bóp cò.

Cùng lúc đó cũng vang lên một tiếng súng khác là Hoắc Mạc Đình nổ súng, anh bắn về phía bánh xe lăn khiến bánh xe mất hướng lệch đi đạn của Quách Tuấn Khanh ghim vào thuộc hạ đằng sau xe lăn hẳn ta ôm "chỗ đó" gục xuống yên rì.

Lăng Nhiễm nhìn cảnh đó lại tưởng tượng tới hình ảnh trong căn nhà kia chợt ghê cổ!

"Ồ! Độ chính xác cao đó!" Quách Tuấn Khanh vui vẻ sờ khẩu súng trên tay, mùi thuốc súng nồng nặc thật thơm!

"Quách Tuấn Khanh! Trước đó buông tha cho mày là sai lầm của tao!"

Quách Tuấn Khanh lại cười lớn: "Hối hận thì làm được gì? Chẳng phải mày giết người hay lắm sao? Giết tao đi!"
Hoắc Mạc Đình khế nhếch miệng nổ súng bóp cò viên đạn sượt qua tai Quách Tuấn Khanh, máu rỉ ra một chút.

Viên đạn mạnh ý cảnh cáo cao.
Hắn biết rõ muốn giết hắn Hoắc Mạc Đình làm dễ như trở bàn tay nhưng mà hắn ta có điểm yếu! Điểm yếu đó còn nằm trong tay hắn!
Quách Tuấn Khanh chợt chú ý tới bước chân đang khế di chuyển về phía Lăng Nhiễm liền không lên tiếng mặc xác Hoắc Mạc Đình.
Anh chậm rãi tiến tới bên cô nói: "Nhiễm Nhiễm! Nghe anh nhắm mắt lại!"
Lăng Nhiễm nghe lời nhắm tịt mắt lại không dám hé ra.

Mấy tiếng súng nổ vang lên những người đàn ông đứng chắn trước mặt cô đều lần lượt ngã xuống.

Một thuộc hạ tiến lên đứng sau Quách Tuấn Khanh: "Lão đại..."
"Cút!"

Thuộc hạ lập tức lui ra sau.

Hoắc Mạc Đình nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô đưa tay khế khàng tháo chiếc khăn bịt trên miệng cô, bàn tay run rẩy cùng vành mắt đỏ hoe anh không dám ôm cô...chỉ sợ ôm rồi sẽ khiến cô đau...

Cổ họng khô khan của Lăng Nhiễm cố nặn ra hai chữ: "Chồng ơi..."

Anh vội vã hôn lên môi cô thật nhẹ đáp lại: "Anh đây! Đừng sợ!"

Lăng Nhiễm lắc đầu, em sẽ không sợ đâu! Vì anh sẽ tới mà! Anh sẽ tới!

Quách Tuấn Khanh chứng kiến màn này chỉ cười khẩy, cố mà nói cho nốt mấy câu đi sắp phải tạm biệt nhau âm dương cách biệt rồi!

Là người khác hắn sẽ không cho cơ hội trò chuyện như vậy đâu nhưng Hoắc Mạc Đình là đặc biệt.

Chỉ chốc lát sau Lăng Nhiễm cảm thấy tức ngực vô cùng.

"Khục!" Lăng Nhiễm tựa cầm lên vai anh, một dòng máu đỏ tươi chảy từ miệng cô thấm một vệt dài trên chiếc áo sơ mi trắng của anh.

"Nhiễm Nhiễm? Sao vậy em?!" Hoắc Mạc Đình gấp gáp nâng mặt cô lên nhưng mà cô...!không có phản ứng...

"Nhiễm Nhiễm?" Cô bây giờ yếu đuối nhưng sẽ không như vậy.

Như vậy là bị làm sao?

"..."

Lăng Nhiễm mềm nhũn ngã xuống vai anh, mắt nhắm chặt máu tươi vẫn rỉ từng chút một ra ngoài, hơi thở yếu ớt vô cùng, cảm giác như sinh mệnh rời đi lần thứ ba trong cuộc đời.

"Nhiễm Nhiễm!" Hoắc Mạc Đình run rẩy vuốt ve mặt cô, một giọt nước trắng tinh khiết rơi trên mặt cô, rồi hai giọt, ba giọt...Nhiễm Nhiễm sao thế? Sao lại chảy máu...sao không trả lời anh?

Hoắc Mạc Đình chưa bao giờ cảm thấy luống cuống như bây giờ:

"Nhiễm Nhiễm! Dậy đi! Anh đến rồi mà..anh đến rồi..."

"Đừng phí công vô ích cô ta sẽ sớm xuống dưới gập Dung Liên thay mày tạ tội!"

Quách Tuấn Khanh dù hơi bất ngờ vì lần đầu tiên thấy Hoắc Mạc Đình rơi nước mắt đáng vẻ vô dụng thất bại này của anh khiến hắn vui vẻ vạn phần, cũng là lần đầu tiên anh ta thấy đáng vẻ yếu đuối bại hoại kia của anh, chỉ lẳng lặng quỳ ở đó bàn tay di chuyển linh hoạt không biết nên đặt ở đâu, nước mắt rơi liên tục, ba mẹ? Con làm được rồi...cậu ta đau khổ rồi....

Chương 94: 94: Ngài Hoắc À! Em Yêu Anh!

Hoắc Mạc Đình lau sạch máu trên miệng cô khẽ nói: "Diễn hay thật! Anh suýt tưởng là thật"

Lăng Nhiễm hé đôi mắt xinh đẹp lên nhìn anh: "Anh phát hiện rồi à?" Anh chỉ nhếch miệng cười rồi ôm chặt cô vào ngực.

Một giây sau Lăng Nhiễm kêu lên: "Ấy! Ấy! Đau! Cả người em bây giờ rất đau! Anh đừng dùng lực em mà đau là anh cũng đau đấy!" Hoắc Mạc Đình vội buông cô ra chỉ dám chạm nhẹ chứ không dám dùng lực nữa: "Đau lắm sao? Anh xin lỗi!"

"Không sao!"

Quách Tuấn Khanh không thể tin vào mắt mình nhìn chăm chăm những chuyện vừa xảy ra, chuyện gì vậy? Rõ ràng anh ta tận mắt nhìn thấy lọ thuốc kia được tiêm vào người Lăng Nhiễm mà: "Sao có thể?"

Lăng Nhiễm bây giờ mới chú ý tới Quách Tuấn Khanh cô nói với anh: "Đỡ em chút!"

Hình như Lăng Nhiễm không đứng nổi nữa rồi Hoắc Mạc Đình liền khom người bế ngang cô lên.

"Quách lão đại! Có tò mò không?"

Quách Tuấn Khanh trừng mắt nhìn Lăng Nhiễm chẳng sao cả: "Cô dám dở trò?"

Lăng Nhiễm bĩu môi: "Có gì mà không dám! À cảm ơn Quách lão đại đã cho tôi cơ hội hồi sức nhé!"

"Rõ ràng tôi thấy cô được tiêm thuốc rồi! "

"Thuốc gì cơ? Thuốc dinh dưỡng à?"

Quách Tuấn Khanh nhắm mắt hít sâu một hơi đè nén cảm giác bức tức rống lên: "Bắt bọn chúng lại! Giết không tha!"

Mấy giây sau lại chẳng thấy động tĩnh gì hẳn lại nói: "Điếc rồi à? Không nghe thấy tôi nói gì à?"

Lăng Nhiễm tựa đầu vào vai Hoắc Mạc Đình, ánh mắt có chút mơ hồ nhưng vẫn gắng gượng nói: "Quách lão đại đang ra lệnh cho ai thế? Ở đây làm gì có người của anh"

Cô vừa dứt lời đám thuộc hạ kia của Quách Tuấn Khanh lập tức chĩa súng vào hẳn ta.

"Cmn! Làm phản à!"

Tất cả người của Quách Tuấn Khanh đã bị tráo đổi toàn bộ từ đêm hôm qua bao gồm cả người nhận lệnh tiêm thuốc cho Lăng Nhiễm đều là người của Hoắc Mạc Đình, chất lỏng màu đỏ trong miệng Lăng Nhiễm trào ra là máu giả, người tiêm thuốc giả kia đã lén lút đưa cho cô 2 túi máu giả nhỏ cỡ hai đầu ngón tay, ngậm ở trong miệng rồi cứ theo kịch bản mà làm.

Lúc này trên bầu trời vang lên tiếng trực thăng, 4 chiếc trực thăng từ từ đáp xuống người bên trong lục tục đi ra.

Đám Triệu Khải cũng cất bước về phía bên này.

Triệu Khải lại gần nhìn Lăng Nhiễm trên tay Hoắc Mạc Đình cười: "Không nghĩ cô lại còn có khả năng diễn xuất đấy! Xem trong camera mà tôi cũng bị lừa theo!"

Lăng Nhiễm chỉ khẽ nhếch khoé miệng không nói gì.

"Đau lắm không?" Anh cúi xuống nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Nhiễm lắc đầu, cắn nhẹ vào đầu lưỡi để giữ tinh thần tỉnh táo tránh để cho anh lo lắng.

Bên ngoài nhìn những vết thương ngoài da chồng chéo lên nhau trông có vẻ không sao, nhưng thực tế bên trong cô bị tổn thương nặng, trận đấu trên võ đài cướp đi mạng sống của ba Tăng Tử đoạt đi chín phần mạng của cô rồi, sau đó còn phải chịu nốt vài chiêu cuối

nữa, gắng gượng tới bây giờ đã đỉnh lắm rồi.

Hiển nhiên chút vất vả này không giấu được anh, lập tức ôm cô đi thẳng: "Đi về!"

Phía sau lập tức truyền tới tiếng cười quỷ dị: "Haha! Hoắc Mạc Đình! tao cuối cùng cũng vẫn thua! từ trước tới giờ chưa bao giờ thắng! haha!"

Hoắc Mạc Đình không tính nói thêm gì với hắn nữa, chăm chú nhìn Lăng Nhiễm đang dần mê man trong ngực giọng anh hơi gấp:

"Nhiễm Nhiễm! Đừng ngủ! Lát về rồi ngủ, nhé?"

Lăng Nhiễm cố gắng mở to mắt ra, nhưng mà người cô đau quá, hơn nữa còn rất mệt rất buồn ngủ cô khẽ thì thào: "Em ngủ một lát! Chút nữa anh đánh thức em!"

Hoắc Mạc Đình đưa người lên trực thăng: "Đừng ngủ! Nghe anh, trở về làm kiểm tra xong mình ngủ nhé?"

Chiếc trực thăng nhanh chóng cất cánh, Vương Thiếu Tuyên ở lại dọn dẹp xử lý thể cục còn lại.

Lăng Nhiễm muốn nói lại thôi, đành cắn răng cố gắng mở mắt: "Anh véo em đi! Véo đau chút em mới tỉnh táo được!"

Hoắc Mạc Đình lập tức đặt tay lên eo cô nhưng lại không nỡ véo mà cúi xuống hôn mạnh lên môi cô đổi thành cắn môi.

Triệu Khải lập tức đi tới kiểm tra không quan tâm cơn chó trước mặt hết bắt mạch rồi chuẩn đoán bằng ống nghe, càng kiểm tra sắc mặt anh ta càng đen lại.

"Lăng Nhiễm cô! " Ngốc quá!

Hoắc Mạc Đình một tay vỗ mặt cô ngược lên hỏi: "Chuyện gì? Cô ấy sao thế?"

Triệu Khải đá lười nhứ mày: "Nếu tôi nói vợ cậu bị đánh tàn phế rồi cậu có tin không?"

Hoắc Mạc Đình: "!"

Triệu Khải lại nói tiếp: "Mạch đập rất yếu, hơi thở thì nhẹ nhàng như không, bả vai kia có khả năng là gãy thật rồi còn có nội thương bên

trong không nhẹ! Cậu biết rồi đấy lực đạo của một người như Dung Tâm! vợ cậu e là chịu không nổi! Vừa mới làm phẫu thuật chưa được một năm! "

Hoắc Mạc Đình nghe xong rơi vào rối loạn, như vậy thì có nghĩa là gì?

Triệu Khải không đành lòng chứng kiến người anh em của mình đang có dáng vẻ sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi kia đành nói: "Để cô ấy ngủ đi"

"Không được! Ngủ rồi sẽ tỉnh được chắc? Dù thế nào cũng không được ngủ! Nhiệm Nhiệm! Chờ về kiểm tra kĩ lưỡng rồi ngủ được không em?"

Lăng Nhiễm thật sự không nghe lọt chỉ gật đầu ứng phó cho qua, giờ này cô chỉ nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc kia, mắt anh lại đỏ lên rồi! Đừng khóc mà!

Lăng Nhiễm lấy hết chút sức lực còn lại rướn người lên nói nhỏ vào tai anh: "Cảm ơn anh đã khóc vì em! còn nữa! "

Hoắc Mạc Đình lắc đầu đưa tay che miệng cô lại: "Nhiệm Nhiệm đừng nói nữa anh không muốn nghe bây giờ chút nữa trở về rồi nói anh nghe được không?"

"Còn nữa! ngài Hoắc à! Em yêu anh!"

"Nhiệm Nhiễm!"

"! "

Vương Thiếu Tuyên đang định dẫn Quách Tuấn Khanh rời đi bỗng nhiên có một người phụ nữ lao vào: "Tăng Tử! Tăng Tử! Chị ơi!"

"Thiên Kỳ Nhan?"

Thiên Kỳ Nhan đi chân trần chạy lại trên mặt toàn nước mắt: "Thiếu Tuyên! Anh thấy Tăng Tử không? Thăng bé ở đâu? Ba mẹ nó nữa? Họ ở đâu?"

Vương Thiếu Tuyên đỡ lấy cô: "Anh không biết bọn họ đang ở đâu!"

Thiên Kỳ Nhan lại nhìn thấy Quách Tuấn Khanh ở phía sau vội vàng chạy lại nắm lấy áo Quách Tuấn Khanh nói: "Anh Quách! Anh biết họ đang ở đâu đúng không? Anh nói đi!"

Quách Tuấn Khanh nhìn cô ấy: "Chết rồi"

Thiên Kỳ Nhan sửng người: "Sao! sao cơ?"

"Bọn họ chết rồi, xác ở căn nhà cũ tự xuống xem!" Quách Tuấn Khanh không suy nghĩ gì nhiều cả người chìm trong mơ hồ.

Thiên Kỳ Nhan đại ra đứng nguyên tại chỗ: "Anh nói dối! "
Vương Thiếu Tuyên ra lệnh cho thuộc hạ đi kiểm tra phía ngôi nhà cũ, rồi quay lại kéo tay Thiên Kỳ Nhan: "Anh sẽ cho người tìm kiếm! Em đi với anh!"
Nhưng Thiên Kỳ Nhan cứ đứng chôn chân tại chỗ không hề nhúc nhích.

Lúc này một tiếng bước chân truyền tới cùng với giọng nói nhẹ tênh không nghe ra chút cảm xúc nào: "Nhan Nhan! Không phải anh nói em đợi anh sao?"

Là An Vũ Phong!

Vương Thiếu Tuyên lập tức đứng chắn trước mặt Thiên Kỳ Nhan.

An Vũ Phong chẳng hề quan tâm khế liếc Quách Tuấn Khanh bị áp đi cười tự giễu: "Không phải muốn tìm người à? Đi theo anh"
Thiên Kỳ Nhan nhìn bóng lưng An Vũ Phong thấp thòm không yên những vẫn mặc kệ sự níu kéo của Vương Thiếu Tuyên mà chạy theo.

Anh hết cách đành phải lặng lẽ đi theo sau bọn họ, đi một mình không mang theo bất cứ thuộc hạ nào vì An Vũ Phong cũng đi một mình hăn trông còn vô cùng nhếch nhác.

Nếu được chọn lại anh cũng sẽ không hối hận, Thiên Kỳ Nhan! em là tiếc nuối lớn nhất đời anh!.

Chương 95: 95: Vĩnh Viễn Không Thuộc Về Anh

Chương 96: 96: Mùa Đông Anh Sợ Lạnh

Thời tiết tháng 10 ở thành phố Cao Giang đã lạnh đi rất nhiều, khác với thời tiết ngoài trời biệt thự Hoắc gia lại vô cùng ấm áp mọi thứ vẫn diễn ra như thường ngày.

Sau vụ việc bê bối kia nền kinh tế cũng trở nên yên bình trước đó tập đoàn Lục thị đã nhảy vào nền kinh tế của nước A nhưng sau đó đã rút về.

Công ty giải trí Phong Nhan đã sập sau một đêm, chẳng ai biết An Vũ Phong đi đâu, cũng không biết hắn có đem Thiên Kỳ Nhan cùng bồi táng không, chẳng ai biết tới sự biến mất đột ngột của họ, An thị sụp đổ, cổ phần liên tục bị bán với giá thấp ra bên ngoài.

Các cổ đông lớn chối chết bỏ chạy trốn nợ, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Cảnh sát cũng phải nhúng tay sâu vào vụ này.

Mọi thế lực An Vũ Phong nắm bắt đều truyền lại cho Dung Tâm, sau đó Dung Tâm liền giải tán toàn bộ rồi đi chu du khắp nơi.

Thế quái nào hắn lại đi chung một chiến tuyến với Vương Thiếu Tuyền rồi cùng lên đường.

Vương Thiếu Tuyền cũng hạ quyết định sẽ ở vậy, dùng thời gian cả đời còn lại đi chu du khắp nơi.

Còn Quách Tuấn Khanh thì thảm hơn bao giờ hết, chịu đủ dục dày vò về tâm hồn và thể xác, nỗi đau tâm hồn là do sức ép của Hoắc Mạc Đình gây ra còn nỗi đau thể xác là tự bản thân hắn mất khống chế tự

thương tổn bản thân không quá ba tháng thì chết! Đụng tới người không nên đụng ánh sẽ bắt hẳn phải trả giá gấp bội.

Hoắc Mạc Đình vẫn như thường lệ tan làm liền lập tức trở về nhà, không tăng ca không đi công tác.

"Thiếu gia! Cậu đã về!" Dì Thẩm bước tới cầm lấy áo khoác dài của anh vắt lên tay, mấy tháng qua thần sắc của bà cũng chẳng tốt lắm. Anh nhẹ gật đầu đưa tay nói lòng cà vạt hỏi: "Có chuyển biến gì không?"

Vẫn giống mọi ngày dì Thẩm buồn rầu lắc đầu.

Hoắc Mạc Đình hiển nhiên là đã quen với câu trả lời này anh nói buổi tối không cần gọi anh rồi đi thẳng lên phòng ngủ chính.

Lăng Nhiễm vẫn đang ngủ, cô ngủ rất ngon, bộ đồ ngủ màu hồng nhạt rộng rãi ấm áp dưới tấm chăn bông dày dặn, đôi má hơi ửng hồng, cô ngủ ngon tới mức mấy tháng rồi cũng chưa dậy lần nào. Kể từ đêm đó về Lăng Nhiễm liền hôn mê, ban đầu nguyên nhân là do cơ thể quá tải bị thương nhiều chỗ kị, nhưng sau đó cũng chẳng thấy cô tỉnh lại.

Anh lại sợ hãi cho người kiểm tra toàn bộ thuốc sợ sẽ lại có thuốc ngủ nhưng không phải.

Triệu Khải tài nghệ cao như vậy cũng không chuẩn đoán ra là bị làm sao vết thương khác đã lành chỉ còn mỗi bả vai là sắp lành, chỉ biết rằng cơ thể cô đang suy kiệt từng ngày không rõ nguyên nhân.

Làm kiểm tra kiểu gì cũng không tra ra được, chỉ có thể duy trì từng ngày nhắm nháp tia hi vọng cô sẽ tỉnh.

Cũng chẳng biết có thứ gì đã níu cô lại, vẫn là cơ thể ấy nhưng mà linh hồn đi đâu mất rồi.

Hoắc Mạc Đình kéo rèm cửa ra để ánh hoàng hôn tràn vào qua cửa sổ thủy tinh, sau đó đi lại giường trực tiếp ngồi xuống thảm dưới đất hai tay đặt lên giường chỉnh lại tóc cô trên gối.

"Nhiễm Nhiễm! Dậy thôi em vào đông rồi! Mùa đông ở thành phố rất lạnh, anh sợ lạnh..."

"..."

"Ngủ nhiều quá không tốt đâu em! Nghe anh dậy đi!"

" ... "

"Bà Hoắc! Dậy đi tiêu tiền giúp anh, em không dậy thì tiền anh kiếm được sẽ đốt toàn bộ"

" ... "

Hoắc Mạc Đình cười khổ, hôm nào anh cũng nói, có hôm nói tới vài tiếng đồng hồ, cổ họng đã khàn đi rất nhiều nghe càng nam tính cuốn hút hơn

Anh cũng chẳng hiểu vì sao bản thân lại có thể luyên thuyên không ngừng như vậy, có lẽ là từ khi Lăng Nhiễm bước chân vào cuộc sống của anh thì mọi thứ của anh đã thay đổi toàn bộ, cô chẳng còn là nhóc con vài tuổi xinh xắn đáng yêu nữa, cũng chẳng phải thiếu nữ mười mấy ngang bướng ương ạch, cô trưởng thành rồi, người quan sát cô từ bé tới giờ cũng chỉ có một mình anh.

Cảm giác đợi chờ mong ngóng giống như phải canh chừng một ngọn nến trước tiết trời gió thổi lớn vậy, dù có thiêu cháy đôi bàn tay cũng quyết ấp ủ cho ngọn lửa được yên tâm mà cháy.

Cảm giác thấp thỏm không yên, lo lắng cùng thống khổ, ban đầu anh còn có suy nghĩ là do anh cuốn cô vào cuộc đời mình, giá như khi đó không kiên quyết kết hôn sẽ không có ngày này nhưng sau đó anh lại nghĩ lại không kết hôn thì cô sẽ sa đoạ vùi mình vào vũng lầy của tình cảm, mù quáng theo đuổi thứ không thuộc về mình.

Anh không đành lòng!

Tình trạng của Lăng Nhiễm không phải do vết thương cũng chẳng phải do hiện tượng người thực vật, tất cả mọi biểu hiện của cô chỉ là đang ngủ mà thôi.

"Nhiễm Nhiễm..."

Anh chợt sinh ra cảm giác sợ hãi với mùa đông, mùa đông năm ngoái cô cũng vậy cũng trong tình trạng yếu ớt gió thổi là bay nhưng còn giữ được tỉnh táo còn có phản ứng, còn hiện tại ngay cả một cử động nhẹ cũng chẳng thấy đâu.

Lúc đó anh lo sợ cô ngủ rồi sẽ không tỉnh nữa nhưng cmn điều anh lo sợ lại thành hiện thực, anh muốn bầm nát tất cả những suy nghĩ của mình.

Nhưng chỉ cần có cơ hội anh vẫn sẽ chờ đợi, chờ đợi kết quả đến

cùng..

Chương 97: 97: Vô Đề

Lăng Nhiễm mơ màng nhìn mảng trắng xoá dần biến mất trước mặt, khung cảnh xa lạ vô cùng đập vào mắt cô chẳng phải biệt thự Hoắc gia cũng chẳng phải nơi nào cô đã từng ghé, điều đáng ngạc nhiên là phía trước còn có một tượng Phật lớn lại nhìn ngó xung quanh.

"Đây là chùa ư?"

Quả thực đây là một ngôi chùa, có một vị sư đang quỳ trước tượng Phật, tay nhẹ nhàng chuyển động chuỗi vòng phật trên tay.

Lăng Nhiễm chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, sao cô lại xuất hiện ở chùa hình như cảm thấy thân thể nhẹ bâng đi, người cũng cao hơn thì phải.

Cô thử quỳ xuống lễ phép nói chuyện với sư thầy nhưng sư thầy chẳng có phản ứng gì cô nghĩ mình đang làm phiền họ tụng kinh nên đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa lớn của nhà chùa thì gặp một người đã rất lâu rồi không gặp, hình bóng quen thuộc mảnh khảnh ấy nay lại trở nên cô đơn gầy yếu hơn.

Đây là bà ngoại cô...!không phải bà ngoại của Lăng Nhiễm mà là bà ngoại của Dương Yên...

"Bà...bà ơi..." Cô cất tiếng gọi.

Nhưng bà ngoại lại vô tình lướt qua cô đi thẳng vào trong, quỳ phía sau sư thầy, lúi túi ảnh chụp lúc Dương Yên vừa tốt nghiệp đại học ra để cạnh đầu gối mình.

Bà chấp tay: "A Di Đà Phật! Con chào thầy!"

Lăng Nhiễm hoài nghi nhìn vào trong, cô thử gọi bà ngoại nhưng bà chẳng trả lời, lại thử chạm vào...liền xuyên qua...

"Cơ thể mình..."

Bàng hoàng vài phút Lăng Nhiễm ngó ra, cơ thể cô bây giờ đang ở trạng thái linh hồn là linh hồn của Dương Yên cô! Cô cứ thần thờ ngồi đó yên lặng suốt một tiếng đồng hồ rồi không tự chủ mà đi theo bà ngoại tới mảnh đất trống cạnh chùa.

Cô nhìn thấy một ngôi mộ mà trên đó có khắc tên mình-Dương Yên. Bà ngoại đốt nhang ngồi trước phần mộ thủ thi: "Tiểu Yên...bà ngoại nhớ con quá..."

"Kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh! Ta đau quá tiểu Yên! Cả cuộc đời con chịu ảm ức chưa kịp hưởng bình yên hạnh phúc đã vội rời đi rồi"

"Con sống có tốt không? Bà ngoại sẽ cố gắng tích đức cho con cầu nguyện cho con bình yên nơi xa, tiểu Yên...chỉ còn lại mình ta..."

Càng nói mắt bà ngoại càng ướt đi, sau khi Dương Yên ra đi bà đã vào chùa ở trong chùa làm tay chân phụ giúp nhà bếp trên chùa thỉnh thoảng sẽ cầu độ cho cháu gái.

Lăng Nhiễm muốn ôm chặt lấy bà vào lòng, con cũng nhớ bà lắm bà ơi! Nhưng ôm không được nói không ai nghe...

Cô quỳ xuống dập đầu với bà, con chưa kịp báo hiếu với bà đã để bà lại, bà phủ kín thanh xuân của con để rồi nhận lại một nỗi đau đớn cô độc.

Con xin lỗi!

Lăng Nhiễm ở bên cạnh gối theo bà vài ngày sau đó, lúc nào cô cũng quan sát bà ghi nhớ từng chi tiết trên người bà, từng nếp nhăn do năm tháng.

Cô vô thức thiếp đi lúc nào không hay.

Mãi tới khi bên tai vang lên tiếng nói chuyện.

"Khải ca! Chị Nhiễm có thể tỉnh không?"

"Anh không chắc..."

Lăng Nhiễm từ từ mở mắt ra trần nhà là thứ cô nhìn thấy đầu tiên, tiếp đó là Triệu Khải còn có Bích Lạc Doanh...

Giọng cô hơi khàn mở miệng có chút khó khăn: "Sao thế?"

Hai người trong phòng lập tức quay lại biểu cảm ban đầu là ngó ra sau đó lại vui mừng khôn xiết.

"Chị Nhiễm!" Bích Lạc Doanh cúi người nhìn chăm chăm cô xem có đúng là đã tỉnh lại hay không.

"Huhu chị dâu Nhiễm tỉnh rồi kìa! Tôi được cứu rồi!" Triệu Khải mừng rớt nước mắt vậy là hẳn sẽ không bị tên nào đó hành hạ lên xuống rồi tạ ơn trời!

Lăng Nhiễm mở mắt ra còn chưa tỉnh táo lắm đã nghe thấy giọng Triệu Khải như được giải thoát, cô mở lời trêu chọc: "Chị dâu Nhiễm? Khải ca xưng hô của anh sao càng ngày càng dị thế?"

Triệu Khải mặc kệ: "Kệ tôi! Cuối cùng cũng được nghỉ rồi!"

Lăng Nhiễm bật cười lại nghĩ lại những gì cô thấy trong mơ ánh mắt lấp lánh nước, thời gian gặp bà ngoại ngắn ngủi quá...

"Chị Nhiễm! Chị sao thế?" Bích Lạc Doanh thấy cô rưng rưng như muốn khóc liền ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

Lăng Nhiễm lắc đầu: "Anh ấy đâu?"

"Anh Đình tới công ty rồi! Chị ngủ lâu như thế anh ấy đáng sợ lắm!

Hờ chút là tức giận! Khổ nhất vẫn là Khải ca nhà em!" Bích Lạc Doanh bắt đầu tố cáo Hoắc Mạc Đình, phải thêm chút mắm muối vào nữa.

Cô không quá để ý tới hành động khác thường của họ, Triệu Khải đã hờn hờ quên mệt mỏi lái siêu xe tới tập đoàn trực tiếp thông báo bằng miệng cho Hoắc Mạc Đình, xem hẳn có vui chết không..

Chương 98: 98: Anh Đợi Em Có Lâu Không

Trước cửa lớn công ty Hoắc thị Triệu Khải thở hồng hộc chạy ra nhưng chỉ kịp hít khói, chiếc xe anh ta lái tới đã bị Hoắc Mạc Đình cướp mất rồi...

"Cậu Triệu! Mời lên xe" Cẩn Vĩ Thành lái một chiếc xe khác từ bãi đỗ ra mở cửa kính nói vọng ra.

Triệu Khải chỉ đành leo lên xe hậm hực suốt cả chặng đường, cất công báo tin vui cho cậu ta mà cậu ta lại dám bỏ mình lại đã thế còn hiên ngang lái baby của anh ta rời đi như vậy! Tức chết đi mất.

Hoắc Mạc Đình lái xe với tốc độ kinh người áo vest đã bị anh vút lại công ty chỉ còn mỗi chiếc sơ mi đen mỏng.

Đoạn đường dài bị anh rút ngắn khoảng cách còn một nửa.
Xe vừa dừng anh đã vội vã chạy vào nhà.

Dì Thẩm cũng đang hấp tấp tay chân thấy anh về thì lên tiếng:

"Thiếu..."

Chưa nói dứt câu đã chẳng thấy người đâu rồi, đi gì mà nhanh thế?

"Rầm!" Cánh cửa phòng ngủ bật tung.

Hai người trên giường giật mình đồng thời quay người lại.

"Anh Đình về rồi!" Bích Lạc Doanh cảm thán tốc độ nhanh thật đấy.

Cô nàng nhường lại không gian này cho hai người họ lặng lẽ đi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Sau khi cánh cửa đóng lại căn phòng chìm vào yên lặng, không một tiếng động phát ra.

Lăng Nhiễm đang chờ đợi được ôm ôm: "... " ???Sao lại thất thần đứng đó?

Cô khẽ thở dài rồi vén chăn đi xuống giường nhẹ nhàng từng bước

đi về phía anh, sau cùng là một vòng tay mềm mại ấm áp bao trùm lấy eo Hoắc Mạc Đình.

Tim anh mềm nhũn ra vội vàng ôm chặt lấy cô, cúi đầu dựa vào đỉnh đầu cô hôn lấy hôn để.

"Ngài Hoắc! Anh đợi em có lâu không?"

Giọng anh hơi đặc: "Lâu..." Thời gian dài đằng đẳng.

Cõi lòng Lăng Nhiễm loé lên sự xót xa, đau lòng thay anh: "Anh vẫn luôn chờ em sao?"

"Ừ anh vẫn chờ em..."

Lăng Nhiễm hài lòng dụi dụi vào ngực anh, khuôn ngực vẫn rắn chắc như vậy, rộng lớn ấm áp của nhiệt độ cơ thể, mát lạnh của thời tiết ngoài trời ám lên áo sơ mi.

Lăng Nhiễm cười ngọt ngào: "Cảm ơn anh đã chờ em nhé!"

Mãi một lúc sau mới nghe anh nói tiếp: "Bao lâu anh vẫn chờ...chỉ cần là em"

Miệng chồng mình ngọt quá đi.

Hoắc Mạc Đình lại siết chặt vòng tay hơn nữa như muốn khám cô vào trong máu thịt, tảng đá lớn trong lòng anh cuối cùng cũng buông bỏ được rồi.

Mọi cảm giác sợ hãi mờ mịt trước đó chỉ vì một nụ cười của cô ở hiện tại mà bay sạch sẽ.

"A! Chồng ơi, vai em hơi ê" Anh siết mạnh quá đụng tới vết thương gây bả vai trước đó nên hơi đau.

Cô chỉ là ngủ mê man thời gian dài còn vết thương vẫn cứ phục hồi, ngoài hơi mỏi nhức thì mọi thứ đều bình thường.

Hoắc Mạc Đình thả lỏng vòng tay nét mặt thoáng nghiêm trọng: "Làm đau em hả? Anh xin lỗi"

"Không sao"

Hoắc Mạc Đình lại bế cô lên đặt cô xuống giường.

"Đợi lát nữa Triệu Khải về làm kiểm tra lại nhé?"

Lăng Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa dứt lời cánh cửa phía sau cũng mở ra, Triệu Khải bất mãn đi tới

bên cạnh anh: "Này! Cậu bỏ tôi ở đây là có ý gì hả?"

Hoắc Mạc Đình: "Làm kiểm tra!"

Triệu Khải: "..."

Cho dù bất mãn nhưng Triệu thiếu vẫn phải nghiêm túc lấy dụng cụ làm kiểm tra tổng quát một lượt từ trong ra ngoài.

Đại khái một tiếng sau mới xong hoàn toàn.

"Mọi chỉ số đều bình thường! Hôm qua còn yếu ớt không tỉnh thể mà hôm nay lại khoẻ mạnh như vậy! Hồi phục nhanh thật! Chú ý bả vai chút, tạm thời đừng vận động mạnh biết chưa?"

"Cảm ơn Khải ca!"

Triệu Khải xua xua tay: "Cảm ơn làm gì đều là người nhà cả không cần khách sáo, cho tôi tùy ý lựa chọn một trong số đàn baby dưới gara là được rồi"

Còn nói không cần khách sáo, tự vả!

Một chiếc chìa khóa xe màu đỏ bay tới chỗ Triệu Khải, anh ta giờ tay đỡ lấy, rồi hai mắt sáng lên Lamborghini Veneno!

"Siêu bò" Veneno cũng là siêu xe cực hiếm của hãng xe Lamborghini với chỉ 13 chiếc.

Giá bán ra trên thị trường trên 9,5 triệu USD.

Động cơ V12 mạnh mẽ, tạo 750 mã lực, Lamborghini Veneno có thể tăng tốc từ 0 - 100 km /giờ trong vòng chưa đầy 3,0 giây và đạt tốc độ tối đa 354/giờ.

Cmn! Cực phẩm haha!

"Quả nhiên là anh em tốt! Doanh Doanh! Đi test xe nào!" Triệu Khải khoái chí cầm chìa khoá như cầm bảo vật chạy ra ngoài.

Bích Lạc Doanh nghe thấy thế chạy chối chết: "Em không đi đâu!"

Cô không muốn thử ngồi trên ghế phó lái với tốc độ kinh người kia lần thứ hai đâu! Anh Đình! Lần sau bớt tặng xe đi được không? Trái tim em dễ nhảy ra ngoài lắm!

Lăng Nhiễm cười rạng rỡ, mọi thứ ở đây đều đã yên ổn cả rồi.

"Họ kết hôn rồi"

"!!!!" Lăng Nhiễm chấn động.

"Kết hôn rồi á? Nhanh như vậy sao?"

Anh gật đầu rồi giải thích: "Hai tháng trước đã đi đăng ký kết hôn rồi, hôn lễ sẽ tổ chức sau khi em tỉnh"

Cô có chút ngớ ngàng, đây há phải là ưu đãi cực lớn à, không nghĩ bản thân lại quan trọng thế, nếu cô không tỉnh mà cứ là một linh hồn phảng phất thì có phải họ sẽ không tổ chức hôn lễ?

"Tự nhiên em tò mò quá trình quá! Anh lên đây lễ cho em nghe đi!

Làm sao mà họ đến được với nhau thế?"

Hoắc Mạc Đình nhìn cô một chút rồi ngồi lên giường kéo người cô vào ngực mình ủ chăn kín người cô rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện từ lúc cô ngủ.

Hoá ra là trong một đêm say hai người họ có qua lại cái đó, Triệu Khải nói mình là chính nhân quân tử nên sẽ chịu trách nhiệm thế là hai người đi đăng ký kết hôn sau một đêm.

Quả thực là khó tin, với kiểu người như Bích Lạc Doanh nếu không cho cơ hội thì đêm đó đối với cô ấy mà nói chỉ là trò vui giải trí của người trưởng thành..

Chương 99: 99: Không Có Người Thân Chỉ Có Anh

Thành phố Cao Giang dần bước sang mùa Xuân, hoa cỏ thi nhau đua sắc xanh rờn cả một ngọn đồi.

Tại căn nhà thôn Đồng một đám người đang bận rộn trang trí cho lễ đường, người ra kẻ vào tấp nập như hội.

Ngày mai là hôn lễ của Bích Lạc Doanh mọi người đều cảm thấy không khí phong cảnh ở đây rất đẹp nên muốn tổ chức đám cưới ở đây.

Lăng Nhiễm cũng bận rộn không kém, cô tất bật lo cho cô dâu vì ba mẹ và chị gái Bích Lạc Doanh đều không còn nên cô sẽ là người thay mặt nhà gái đưa cô ấy lên lễ đường.

Mãi tới tối muộn mới xong, nhìn đồng hồ cũng đã muộn chắc anh đã ngủ rồi bèn tới phòng khác tắm rửa sau đó mới về phòng ngủ.

Tưởng anh ngủ rồi ai dè mở cửa ra vẫn thấy anh đang ngồi quay lưng lại với cửa chính đèn cũng chẳng bật cũng nhờ ánh trăng ngoài kia sáng nên cô mới thấy rõ được dáng vẻ lặng thinh kia chẳng biết đang làm gì.

“Anh chưa ngủ sao?”

Anh không trả lời mà quay đầu lại nhìn cô ánh mắt mang theo chút tức giận hiếm có.

Ngược lại Lăng Nhiễm chẳng sợ hãi chút nào đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

“Lăng Nhiễm mấy giờ rồi?” Đột nhiên anh cất tiếng hỏi.

“Mười hai giờ bốn mươi lăm...”

Hoắc Mạc Đình bỗng cười: “Giỏi lắm! Không nhớ anh nói gì hả?”

Lăng Nhiễm bỗng hiểu ra anh không vui bởi vì cô lo chuyện của Bích Lạc Doanh mà thức muộn, bình thường dù thế nào cô cũng buộc phải ngủ trước mười một giờ tối, hôm nay đại khái là phá luật đi.

Lăng Nhiễm dờ khóc dờ cười: “Em đã nhận làm đại diện nhà gái thì đương nhiên là phải sắp xếp ổn thỏa rồi”

“Anh có thể sai người làm”

Hết cách Lăng Nhiễm biết mình chẳng biện hộ được bao nhiêu đành sử dụng tuyệt chiêu, cô khép hờ hai mắt gục trán vào đầu vai anh nhỏ giọng: “Em buồn ngủ rồi...”

Hoắc Mạc Đình: “...”

Với cái dáng vẻ nũng nịu này thì cho dù anh muốn cũng chẳng nổi giận được nữa, lần nào cũng chịu thua.

“Lên giường ngủ!”

Lăng Nhiễm như được ân xá hôn chụt cái lên má anh rồi tung tăng chạy lên giường dáng vẻ chẳng có xíu buồn ngủ nào: “Chồng ngủ ngon nhé!”

Hoắc Mạc Đình chỉ biết thờ dài xoa trán sau đó cũng đứng dậy đi về phía giường ngủ lớn ôm cục tròn tròn đang núp trong chăn vào lòng: “Ngủ Ngon”

—————

Sáng hôm sau, ở nhà thờ lớn nhất thôn Đồng không khí rất sôi nổi khắp nơi tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Phía trong phòng trang điểm Bích Lạc Doanh nắm chặt bó hoa cưới hồi hộp không thôi: “Chị Nhiễm! Nhìn em ổn chứ?”

Lăng Nhiễm cầm một ly nước cầm ống hút vào đưa tới nói: “Em đẹp

lắm”

Bích Lạc Doanh thở phào một hơi lại nói: “Chị cũng rất xinh”

Lăng Nhiễm không mấy để ý nên không nhận thấy hàm ý sâu xa của cô dâu mà mỉm cười.

Giờ lành đã tới Lăng Nhiễm thay mặt gia đình cô bé với tư cách là chị gái đưa Bích Lạc Doanh vào lễ đường.

Khắp nơi rải hoa hồng, nhìn vừa lãnh mạng vừa tràn ngập tình cảm trai gái.

Thời khắc quan trọng nhất đối với một người phụ nữ đó chính là thời khắc khi mà người đàn ông mình yêu đeo lên tay mình chiếc nhẫn cưới tượng trưng cho mối quan hệ vĩnh cửu của cả hai.

Thời khắc đó mang lại bao cảm xúc hạnh phúc khó tả, người ta thường nói con gái hạnh phúc khi được bước vào lễ đường cùng với người họ thương yêu.

Lăng Nhiễm đặt tay Bích Lạc Doanh vào tay Triệu Khải: “Tôi giao em ấy cho anh, phải đối xử thật tốt với cô ấy nhé!”

Triệu Khải gật đầu chắc nịch nắm chặt lấy tay Bích Lạc Doanh: “Nhất định sẽ!”

Lăng Nhiễm gật đầu rồi đi xuống hàng ghế ngồi xuống, cô ngó nghiêng cung quanh nhưng chẳng thấy anh ở đâu, cô đã không nhìn thấy anh từ sáng sớm rồi không biết thời điểm này anh còn đi đâu nữa.

Cha sứ đang đọc lời tuyên thệ giữa họ mà Lăng Nhiễm cũng bị cuốn theo, nhìn cảm xúc hạnh phúc giữa họ thật đẹp biết bao, cô chưa từng trải nghiệm cảm giác bước vào lễ đường là như thế nào, bây giờ mình đã là người có chồng kết hôn từ rất lâu rồi, có lẽ cảm xúc ấy chỉ mãi tồn tại trong lòng chứ không thể thực hiện được.

Hai người trên lễ đường thì vô cùng hạnh phúc nhất là Triệu Khải,

cuối cùng anh cũng có thể sánh bước bên cạnh người con gái mình thương yêu và theo đuổi, có thể danh chính ngôn thuận có danh phận ở bên cô ấy như vậy đời này là đủ rồi.

Chuyện tình cảm của họ kết thúc bằng một đám cưới và một nụ hôn nồng nhiệt nóng bỏng rực rỡ như hoàng hôn, cho dù hiện tại cảm giác của Bích Lạc Doanh không to lớn như Triệu Khải nhưng cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Từ giờ về sau cô nàng không có người thân chỉ có mình Triệu Khải anh mà thôi!.

Chương 100: 100: Trọn Vẹn

Tiếng vỗ tay không ngớt vang lên khắp hôn lễ, ai nấy đều vui vẻ người tới dự hầu như là người trong thôn, bọn họ không thích tổ chức trên thành phố xô bồ, cũng phải thôi nơi đẹp để như mộng thế này ai mà chẳng thích.

Bỗng nhiên tiếng đàn Piano truyền tới, tấm rèm bên trái dần dần mở ra.

Một chiếc Piano màu trắng thanh lịch xuất hiện khiến mọi người bất ngờ nhất vẫn là người đang ngồi đánh Piano.

Bộ Vest màu trắng mới lạ, ngọt ngào nam nhân ấy đang di chuyển đôi bàn tay thon dài trên từng phím đàn, một âm thanh ngọt ngào truyền tới.

“Có con đường nào bước qua em đến mang anh món quà...”

“...”

“Hẹn hò yêu thương ta say đến già...”

“...”

“Nắng mưa là chuyện nắng mưa ai biết tim anh rung động...”

“...”

“Chạm đến hạnh phúc là vì em...”

...

Chấn động!!!

Toàn bộ hiện trường yên lặng như tờ sau đó đều vang lên tiếng hô hào khen ngợi không ngớt.

Còn những khách mời quen biết bọn họ thì há miệng kinh ngạc không thể tin nổi rằng Hoắc Mạc Đình vậy mà lại tự đàn rồi hát, lại còn là thể loại nhạc sến sẩm thế kia!!!

Chỉ có duy nhất vợ chồng Triệu Khải là không bất ngờ bọn họ giúp hẳn chuẩn bị cơ mà, nhưng lại không ngờ tên sắt đá này còn biết cả hát giọng còn hay tới như vậy.

Lăng Nhiễm chẳng khác số đông là bao, sững sờ đứng ở đó tay còn quên cả buông xuống cứ lơ như vậy trên không trung.

Anh đánh đàn ư? Còn tự hát nữa...?

Một bản nhạc nhẹ nhàng ngọt ngào cứ thế lan toả tới mọi người rồi kết thúc dần.

Hoắc Mạc Đình từ từ đứng lên xuyên qua đám người dừng mắt trên bóng dáng của cô gái nhỏ nhà mình mỉm cười rồi sau đó anh cất bước nhẹ nhàng về phía cô.

Người phía trước như bị xui khiến mà tự động dạt ra hai bên để anh dễ dàng tiến về phía cô.

“Cảm động không bà Hoắc”

Lăng Nhiễm lúc này mới hoàn hồn cô nhìn anh định mở miệng nhưng cổ họng nghẹn lại chẳng nói được câu nào.

“Anh...”

Anh nhẹ nhàng quỳ gối xuống không bận tâm tới bộ vest trắng đang mặc lôi từ trong ngực ra một hộp nhỏ nhỏ xinh xinh: “Lăng Nhiễm! Làm cô dâu của anh nhé?”

Lăng Nhiễm kinh ngạc che miệng, khắp nơi đều biết bọn họ là vợ chồng nhưng hình như chưa tổ chức hôn lễ, vậy mà có một ngày còn có người cầu hôn cô lại còn là quan hệ vợ chồng nghe thật buồn cười.

Bích Lạc Doanh cầm hoa cưới đi xuống: “Chị ấy ngạc nhiên tới ngốc luôn rồi kia!”

Hoắc Mạc Đình vẫn quỳ một gối đó giữ nguyên động tác đang chờ đợi cô bình tĩnh lại.

Cảm xúc của Lăng Nhiễm hỗn độn lần đầu cô được cầu hôn đó! Dù đã sống mấy năm tình cảm vợ chồng rồi nhưng mà cảm xúc lần đầu vẫn không thể lẫn đi đâu được.

Phải mất một lúc lâu Lăng Nhiễm mới có thể lấy được bình tĩnh nhưng mắt cô đã sớm mờ nhoà, chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ rơi nước mắt.

Hoá ra cảm xúc khi được cầu hôn lại là như vậy, bây giờ cô hiểu những lời mập mờ mà Bích Lạc Doanh nói với cô vài hôm trước.

Còn có cái gì mà mặc thử váy cưới để cô bé ngắm nữa chứ.

Hoá ra chuyện là như vậy.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tiếng hô của mọi người đồng thanh vang lên đưa Lăng Nhiễm trở về thực tại.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống cô che miệng gật đầu lia lịa:

“Được...được, em đồng ý!”

Khoé miệng anh nhếch lên thành một nụ cười tuyệt mỹ đeo nhẫn vào ngón áp út của cô rồi đứng dậy dang tay ôm cô vào lòng.

“Bà Hoắc! Cảm ơn em!”

Khoảnh khắc ấy họ vĩnh viễn không thể nào quên được.

Đứng trên bãi cát rộng lớn rải đầy hoa hồng, Lăng Nhiễm tựa đầu lên vai anh ngắm nhìn hoàng hôn trên biển.

Hôn lễ của hai người tổ chức tại hòn đảo Elie, mời tất cả bạn bè anh em thân thích, một hôn lễ xa hoa trên bãi biển tuyệt đẹp thời tiết ban ngày chỉ nắng nhẹ không có gió lớn.

Một bóng dáng mảnh khảnh đứng từ phía xa nhoẽn miệng cười:

“Hạnh phúc nhé! Em gái!”

Lăng Nhiễm không nghĩ cô vừa thay đổi cốt truyện ban đầu lại vừa xây dựng được hạnh phúc của riêng mình, giữ được cuộc sống hiện tại ở đây như vậy thực sự rất tốt, cảm nhận được cuộc sống hào môn thế gia, cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt giữa người với người.

Một cuộc sống đầy màu sắc.

“Chồng ơi! Từ giây phút này trở đi cuộc sống em trọn vẹn rồi!”

Hoắc Mạc Đình nghiêng đầu nhìn cô: “ Anh cũng thế”

Dưới ánh hoàng hôn nồng nhiệt ngọt ngào mà rực rỡ hai người tự nhiên hôn nhau say đắm, không màng trời đất.

Nụ hôn nhẹ nhàng chứa đầy tình cảm, bao gồm cả sự phó thác quăng đời còn lại cho đối phương.

Hạnh phúc tưởng chừng như đến rất dễ dàng, duy trì được hạnh phúc thì sẽ có tương lai.

Không phải cứ hợp nhau mới là yêu, cũng không phải thích nhau là yêu.

Tình yêu không đơn giản chỉ là yêu, nó là sự tin tưởng, dựa dẫm, phó thác, sự cho đi và nhận lại của một thứ cảm xúc màu hồng đôi khi lại đỏ rực như ngọn lửa! Cứ yêu đi! Sợ gì quá trình gian nan chỉ cần hướng tới một kết quả tốt đẹp giống với mong đợi là đã thoả mãn rồi!

Chúc mọi người hạnh phúc với nửa còn lại của mình!!!

—————Chính văn hoàn—————.

Chương 101: 101: Ngoại Truyện 1 Cô Ấy Là Vợ Chú! Chú Cưới Cô Ấy Rồi!

Lăng Nhiễm có nghĩ kiểu gì cũng không ra một người như Hoắc Mạc Đình bề ngoài nhã nhặn, đoan chính lại có thể ở trên giường...cầm thú như vậy!

Từ lúc tiếp nhận cơ thể này hai người dù có ôm nhau ngủ hay tiếp xúc thân mật hôn nhau ra sao cũng chưa từng thử cái đó vì có quá nhiều biến cố, ban đầu là lý do cơ thể cô về sau cũng vẫn là lý do cơ thể cô.

Đến tận bây giờ mới nhận ra được bộ mặt khác của anh.

Thế lực khủng khiếp, ức hiếp cô cả đêm anh chẳng mệt chút nào còn cô thì lụi xơ không còn gì cả.

Đêm qua cũng y như vậy, vừa lên giường đã lập tức dò xét đem cô ra làm “thịt”

Làm tới rạng sáng cũng không chịu ngưng lại, Lăng Nhiễm mệt quá cũng chẳng buồn để ý thiếp đi lúc nào chẳng hay mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Lăng Nhiễm đang ấp mình trong chăn bỗng nhiên có một bàn tay nhỏ nhỏ túm lấy tóc cô mà kéo, Lăng Nhiễm khó chịu lật người: “Hoắc Mạc Đình! Mau cuốn xéo đi!”

Triệu Tư Lạc bĩu môi lại thò tay lên kéo chăn: “Cô Nhiễm ơi! Lạc Lạc tới rồi ạ!”

Lăng Nhiễm vẫn chưa tỉnh ngủ nên nghe chẳng vào cứ nghĩ anh lại kiếm chuyện bèn mặc kệ trùm chăn kín đầu: “Anh ra ngoài đi! Nếu không trong vòng một tháng đừng hòng ngủ ở phòng ngủ chính!”

Triệu Tư Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định nhấc chân ngăn tủn trèo lên giường, bỗng nhiên cổ ái cô bé bị ai đó xách lên, một giọng nói kìm nén sự tức giận vang lên: “Triệu Tư Lạc! Lần thứ mấy trong tháng con lên vào phòng cô chú?”

Triệu Tư Lạc bĩu môi: “Con muốn tìm cô chơi! Chú thả con xuống!”
“Không thấy vợ chú đang ngủ à?”

Triệu Tư Lạc vùng vẫy hai chân ngăn cùn nghiêm túc nói: “Bây giờ là trưa rồi, mẹ đẹp nói là con gái ngủ quá giờ trưa sẽ không lấy được chồng, ngộ nhớ cô không lấy được chồng thì phải làm sao?”

Hoắc Mạc Đình: “...” Đúng là con nhà công không giống lông cũng phải giống cánh! Tính cách chẳng khác ba mẹ nhóc là bao.

“Không cần nhóc con nhà cháu quan tâm! Còn nữa cô ấy là vợ chú! Chú đã cưới cô ấy rồi!” Hoắc Mạc Đình nói xong chỉ tay lên tấm ảnh cưới to dùng ở trên tường phía đầu giường.

Triệu Tư Lạc là con gái của Triệu Khải và Bích Lạc Doanh, đến nay đã được hai tuổi, hoạt bát đang yêu lại vô cùng lanh lợi, quậy phá chẳng khác gì một ** con trai cả, nghịch ngợm chẳng ai sánh nổi.

Con bé này rất thích Lăng Nhiễm thường xuyên tới đây để bám dính lấy cô, và đương nhiên anh không thích chuyện này.

Hoắc Mạc Đình mất hết kiên nhẫn với con nhóc trên tay rút điện thoại gọi tới cho Triệu Khải: “Qua đón con gái chú về nhanh lên!”

Vẫn như chuyện thường xảy ra Triệu Khải lại ung dung vừa đi vừa cấn tảo đi đến biệt thự đối diện đón con gái cưng về.

Trao trả con nhóc kia xong anh lại quay trở lại phòng ngủ, Lăng Nhiễm vẫn chằm chằm ngủ rất ngon dù không nở nhưng cũng đã 11 giờ rồi: “Vợ ơ, dậy thôi em! Ăn cơm rồi ngủ tiếp!”

Lăng Nhiễm phẩy phẩy bàn tay rồi vùi đầu xuống gối ngủ tiếp.

Cô rất mệt nha!

Mắt thấy gọi bằng lời không xi nhê gì anh đành leo lên giường lật chăn bắt đầu sử dụng phương pháp thường dùng để đánh thức cô, đó là cứ trực tiếp mà hôn xuống, hết dưỡng khí cô sẽ tự tỉnh.

Quả nhiên rất nhanh Lăng Nhiễm đã mở mắt ra, cô đẩy vai anh lườm anh: “Hôn cái gì! Anh không mệt hả!”

“Em thế này kêu anh làm sao mệt cho nổi” Anh vừa nói vừa nhìn xuống người cô.

Lăng Nhiễm mới biết lúc này mình đang kh.oả thân! Hoắc Mạc Đình đáng đánh!

“Anh tránh ra!”

Chỉ thấy anh cười cười: “Em chắc không đi nổi! Anh giúp em!”

Dứt lời liền ôm cả cô và chặn dậy đi thẳng vào phòng tắm.

Lăng Nhiễm: “...” Tại em chắc?

Lúc ăn trưa Lăng Nhiễm chợt hỏi anh: “Chồng ời!”

Anh ngược mắt lên nhìn cô: “Hửm?”

“Anh có muốn trong nhà có một đứa trẻ không?”

Hoắc Mạc Đình định trả lời muốn nhưng lại nhớ tới nhóc con kia lại đổi ý: “Không muốn”

Biểu cảm Lăng Nhiễm ảm đạm đi: “Tại sao?”

Chỉ nghe thấy anh quăng một câu: “Ảnh hưởng tình cảm, không gian riêng tư!”

Lăng Nhiễm: “...”

Dì Thẩm đi qua vô tình nghe được: “...”

Tiểu Hoắc con chưa kịp chào đón bất cứ cái gì: “...”

Ai mà biết được sau này là ai cưng chiều con lên trời, muốn gì có nấy! Đàn ông là mấy người tự vả hết!

Chương 102: 102: Ngoại Truyện 2 Lần Đầu Làm Bố Đâu Có Dễ

Chẳng để mọi người đợi lâu Hoắc gia cuối cùng cũng có thành viên mới, cái ngày biết Lăng Nhiễm mang thai Hoắc Mạc Đình ngoài mặt thì vui vẻ cười nhưng trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện không dùng bảo hộ vào lần trước đó, một Triệu Tư Lạc đã đủ nhức đầu rồi, nếu đứa bé là con gái thì còn được nhưng nếu là con trai thì anh sẽ gửi nó đi cải tạo khi đủ tuổi.

Nếu Lăng Nhiễm mà biết anh có cái suy nghĩ này thì mấy tháng tới đừng hòng bước vào phòng ngủ chính.

9 tháng 10 ngày mang nặng đẻ đau cuối cùng cũng kết thúc, họ sinh được một tiểu công chúa đáng yêu, quá trình dưỡng thai của cô rất phức tạp, anh gần như chẳng rời khỏi nhà lúc nào cũng lái nhai mấy thứ dinh dưỡng thuốc bổ gì đó, cô thù ngày càng đầy đặn còn anh thì nhìn cứ như một lão già đang lo lắng đủ thứ.

Chẳng có người chồng nào như anh cả, cô còn nhớ có một lần anh chủ động kết thúc cuộc họp quản trị hằng tháng vô cùng quan trọng chỉ để về nhà nấu ăn sáng cho cô, cứ ra khỏi nhà là giống như đi làm việc gì trọng đại vậy, chuẩn bị hết thứ này đến thứ kia.

Dù đau đầu nhiều lúc còn dờ khóc dờ cười với anh, bất lực không thôi, nhưng cô lại thấy hạnh phúc vô cùng, cô cảm nhận tình yêu của anh từng chút một, sự chăm sóc ân cần đặc biệt là sự ưu tiên hàng đầu của anh.

Phụ nữ ai mà chẳng thích mình luôn là sự ưu tiên hàng đầu của ai đó.

Bé con nhà họ Hoắc tên là Hoắc Ninh Khả, cái tên này anh phải mất mấy đêm để nghĩ ra, vận dụng bao nhiêu kiến thức, cũng bàn bạc hỏi ý kiến vợ sau đó quyết định đặt tên này cho bé con.

Những ngày tháng làm bố lần đầu cũng không phải dễ, dù đã qua khoá học chăm trẻ nhưng khi bế con trên tay anh vẫn có cảm giác hơi run, chỉ sợ sơ sẩy làm con bị thương.

Lăng Nhiễm ngồi ôm chần trên giường nhìn một lớn một nhỏ đang đứng tắm nắng, anh bế con rất khéo, còn chuyên nghiệp hơn cả cô.

Ngoại trừ lúc cho bé con ăn thì cô không cần phải bế, anh và vú nuôi sẽ thay nhau ẵm.

Do vậy kĩ năng của cô lại càng thụt lùi.

“Như vậy đủ chưa anh? Được năm phút rồi đó!”

Hoắc Mạc Đình quay người lại nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh của em bé: “Hộ tá nói mỗi sáng cần phải tắm nắng ít nhất mười phút, đợi lát nữa”

Lăng Nhiễm đứng dậy xỏ dép bông đi lại chìa tay: “Cho em ẵm với!”

Hoắc Mạc Đình nhìn cô một lát rồi lại dờ mắt xuống bụng cô dứt khoát nói: “Đợi khi nào em khoẻ hẳn rồi ẵm không muộn”

Lăng Nhiễm: “...” Phụ nữ đẻ hơn một tháng rồi còn chưa khoẻ chắc? “Ngoan một chút anh mới thương biết chưa?”

Hay lắm! Dám dùng giọng điệu nói chuyện với bé con để nói với cô!

Hoắc Mạc Đình thấy được cảm xúc trong mắt cô, khẽ thở dài rồi đưa bé con cho cô ẵm một chút sau đó xoay người đi lấy chiếc ghế dựa lót bông rồi đẩy tới cạnh cô: “Em ngồi xuống đây, đừng nhiều tê chân”

Lăng Nhiễm vui vẻ ngồi xuống: “Em không tới mức như thế!”

Chỉ thấy anh cười xoa đầu cô, ánh nắng ban mai rất tốt cho sức khoẻ

mỗi người nhất là khoảng từ 6 tới 9 giờ sáng.

Ánh nắng vàng nhẹ chiếu qua cửa kính tạo cảm giác ấm áp hơn cho căn phòng, Lãng Nhiễm bế con ngồi trên ghế, Hoắc Mạc Đình đứng bên cạnh nhìn chăm chú như đang thưởng thức một kiệt tác nghệ thuật! Kiệt tác này chỉ thuộc về một mình anh mà thôi! Độc nhất vô nhị!